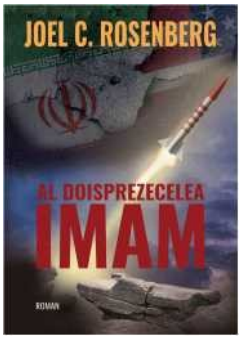
JOEL C. ROSENBERG
AL DOISPREZECELEA
IMAM
ROMAN

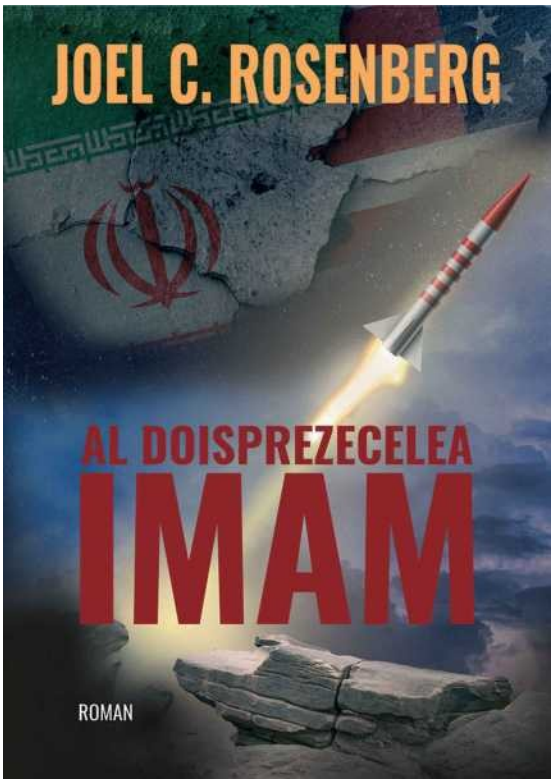
JOEL C. ROSENBERG
AL DOISPREZECELEA
IMAM
ROMAN

Toate drepturile asupra prezentei ediţii în format digital (e-book) a cărţii sunt rezervate Editurii Scriptum. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, sub nicio formă, fără acordul scris al editurii şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul pe care a fost descărcată.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără acordul scris al editurii intră sub incidenţa legii copyrightului. Dacă doreşti să oferi cartea şi altei persoane, te încurajăm să achiziţionezi încă o copie. Dacă citeşti această carte şi nu ai cumpărat-o, te rugăm să-ţi achiziţionezi propria copie.

Dincolo de aspectul legal al situaţiei, dorim să iei în calcul şi aspectul etic creştin şi te rugăm să respecţi efortul autorilor şi al celor care au contribuit la publicarea cărţii, sprijinind în acest fel publicarea celor mai bune titluri de carte creştină în limba română. Cumpărând această carte încurajezi existenţa Editurii Scriptum şi faci posibilă publicarea altor titluri noi.

EDITURA SCRIPTUM

AL DOISPREZECELEA IMAM

GUVERNELE LUMII AR TREBUI SĂ ŞTIE CĂ... ISLAMUL VA FI VICTORIOS ÎN TOATE ŢĂRILE LUMII. IAR ISLAMULSI ÎNVĂŢĂTURA CORANULUI

VA AVEA CÂŞTIG DE’CAUZĂ ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ.

—AYATOLLAH RUHOLLAH KHOMEINI, CONDUCĂTOR AL REVOLUŢIEI IRANIENE DIN 1979, LIDER SUPREM AL IRANULUI, IANUARIE 1979

O SINGURĂ BOMBĂ ESTE SUFICIENTĂ SĂ DISTRUGĂ ISRAELUL... LA TIMPUL POTRIVIT, LUMEA ISLAMICĂ VA AVEA UN DISPOZITIV NUCLEAR MILITAR.

—AKBAR HASHEMI

RAFSANJANI, FOST
PREŞEDINTE AL IRANULUI,
DECEMBRIE 2001

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROSENBERG,JOEL Al doisprezecelea imam: roman / Joel C. Rosenberg. – Oradea: Scriptum, 2020
ISBN 978-606-031-057-0

821.111

AL DOISPREZECELEA

IMAM

ROMAN

JOEL C.

ROSENBERG

Rosenberg este unul dintre cei mai
buni autori de ficţiune politică creştină.

—PUBLISHER WEEKLY

Editura Scriptum Oradea
Originally published in U.S.A. under the title ***The Twelfth Imam*** by
Tyndale House Publishers, Inc.
Copyright © 2010 by Joel C. Rosenberg All rights reserved.
This translation published by arrangement with Trident Media Group,
LLC, New York, USA All Rights Reserved.

Ediţia în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul ***Al doisprezecelea imam*** de Joel C. Rosenberg

© 2020 Editura Scriptum® str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
TeL/Fax/Robot: 0259-457.428 E-mail: scriptum@scriptum.ro Pagina web:
WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română.
Prima ediţie în limba română.

Cu excepţia situaţiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din versiunea Noua Traducere în Limba Română (NTR).

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este

permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-057-0

Tiparul executat în U.E.

Tuturor prietenilor din Iran si Orientul Mijlociu care tânjesc săfie liberi.

ÎN ROLURILE PRINCIPALE

AMERICANI

Charlie Harper – oficial politic, Biroul Afacerilor Externe, Iran **Claire Harper –** soţia lui Charlie Harper **Marseille Harper –** fiica lui Charlie Harper **Dr. Mohammad Shirazi –** cardiolog **Nasreen Shirazi –** soţia lui Mohammad Shirazi **David Shirazi** (alias Reza Tabrizi) – fiul lui Mohammad Shirazi **Jack Zalinsky –** detectiv senior, Central Intelligence Agency (CIA) **Eva Fischer –** agent pe teren, CIA **Tom Murray –** director delegat pentru operaţiuni, CIA **William Jackson –** preşedintele Statelor Unite

IRANIENI

Ayatollah Hamid Hosseini – lider suprem **Ahmed Darazi –** preşedintele Iranului **Aii Faridzadeh –** ministrul iranian al apărării **Mohsen Jazini –** comandantul Corpului Gărzii Revoluţionare Iraniene **Dr. Alireza Biijandi –** erudit în escatologie islamică şiită **Daryush Rashidi –** preşedinte şi CEO al Companiei de Telecomunicaţii din Iran (Iran Telecom) **Abdol Esfahăni –** director delegat al operaţiunilor tehnice, Iran Telecom **Dr. Mohammed Saddaji –** specialist în fizică nucleară, director delegat al Organizaţiei Energiei Atomice din Iran **Farah Saddaji –** soţia Dr. Saddaji **Najjar Malik –** fizician, Organizaţia Energiei Atomice din Iran **SheydaMalik –** soţia lui Najjar, fiica Dr. Saddaji

ISRAELIENI

Asher Naphtali – prim-ministru al Israelului **Căpitanul Avi Yaron –** comandant, Departamentul de Aviaţie Militară a Israelului

PARTEA

12 * AL DOISPREZECELEA IMAM

★ ★ ★ ★ ★

14 * AL DOISPREZECELEA
IMAM

1

TEHERAN,
IRAN 4
NOIEMBRIE,
1979

Acel Charlie Harper se afla încă la cinci sau şase sute de yarzi de complex, dar era singur; chiar dacă şi-ar fi putut croi drumul prin mulţimea tot mai mare, tot nu avea niciun plan de salvare a celor captivi în interior.

Auzea focuri de armă. Simţea gustul duhorii înţepătoare de fum gros şi negru ridicându-se în aerul răcoros al zorilor. Simţea arşiţa pârjolitoare a focurilor în timp ce steagurile şi cauciucurile americane şi maşina răsturnată a cine-ştie-cui erau în flăcări peste tot în jurul său. Putea vedea furia în privirile tinerilor bărbaţi – mii, poate zeci de mii, neraşi, urlând, ţipând, ieşiţi din minţi – înconjurând ambasada şi ameninţând să o ia cu asalt. Pur şi simplu n-avea nici cea mai mică idee ce să facă.

Era prima sarcină a tânărului de douăzeci şi şase de ani în cadrul Departamentului de Stat. Era cel mai tânăr oficial politic în ţară şi nu avea nicio experienţă de teren. El şi tânăra, frumoasa şi curajoasa sa soţie, Claire, nu erau căsătoriţi decât de un an. Se aflau la Teheran de la 1 septembrie – abia de două luni. Nici măcar nu cunoştea numele celor mai mulţi colegi ai săi din spatele zidurilor complexului. Dar cu toate că-şi făcea tot mai mari griji pentru siguranţa lor, refuza în continuare să creadă că personal se afla într-o situaţie care-i punea viaţa însăşi în pericol.

Cum să fie posibil? Charles David Harper iubea Iranul într-un mod care era de neînţeles chiar şi pentru el, darămite pentru soţia lui. Crescuse în partea de sud a Chicagoului, nu cunoscuse pe nimeni din Iran. Nu mai fusese nicicând aici. Nici măcar pe aproape. Dar în mod inexplicabil, se trezise îndrăgostindu-se de poporul persan. Iubea complexitatea acestei culturi antice şi exotice. Adora

ritmul misterios al Teheranului modern, chiar şi aşa ticsit de extremişti religioşi şi laici militanţi cum era. Şi mai ales adora mâncarea – ***khoroshte fesenjoon*** era ultimul său favorit, o mâncare savuroasă din miel fript, rodii şi nuci, pe care familia Shirazi, vecinii lor – Dumnezeu să-i binecuvânteze – o pregătiseră deja pentru el şi Claire de două ori de când ajunsese aici.

Pentru Charlie fusese o bucurie să înveţe şi să aprofundeze limba vorbită în Iran. Alesese cu uşurinţă limba ***farsi*** în timpul studiilor ca student la Stanford. Apoi o cizelase cu migală în timpul studiilor postuniversitare la Harvard. După încheierea studiilor, când se alăturase Departamentului de Stat, fusese imediat amplasat pe ruta de avansare rapidă spre a deveni un oficial al afacerilor externe, a fost instruit prin cursurile de bază de diplomaţie, apoi a fost trimis la Teheran, cu prima sa sarcină de lucru. Şi în tot acest timp fusese fascinat. Fascinat să poată folosi limba ***farsi*** zi de zi. Fascinat să fie zvârlit în cazanul extrem de volatil al lumii politice. Fascinat să încerce să înţeleagă din interior dinamica revoluţiei lui Khomeini. Şi era convins că, cu cât reuşea să se obişnuiască mai repede cu călătoria pe mare, cu atât putea ajuta Washingtonul mai curând să înţeleagă şi să navigheze printre frământările enorme pe plan social şi cultural care tocmai se petreceau în Iran.

Charlie era convins că exploziile violente ale studenţilor erau spasmodice. Aveau să treacă precum o ploaie furtunoasă de vară, la fel ca cele de până atunci. Nu trebuiau decât să aibă răbdare. Ca familie. Ca ţară.

Charlie se uită la ceas. Era abia ora şase şi jumătate de dimineaţă. De când auzise primele ştiri despre tulburare la radio în apartamentul său, alergase deja la o depărtare de nouă străzi, dar asta nu mai era posibil – prea mulţi oameni într-un spaţiu mult prea mic. Când îşi croi drumul înainte, vedea etajele superioare ale arhivei, nu departe de Roosevelt Gate, principala intrare a ambasadei, dar ştia că nu avea cum să ajungă până acolo din partea aceasta. Trebuia să găsească altă cale să pătrundă înăuntru – poate prin birourile consulatului până în colţul nord-vestic al clădirii.

Hotărât, cu cămaşa udă leoarcă lipindu-i-se de spate. Charlie schimbă viteza. încercă să se deplaseze lateral prin mulţime. Vârsta sa tânără, părul negru şi ochii căprui – o moştenire de la mama lui italiancă – păreau să-l ajute să se piardă cumva în mulţime, cu toate că brusc îşi dorea să fi purtat barbă. Şi să fi avut o armă.

Simţea cum situaţia se deteriora văzând cu ochii. Acum nu se mai vedeau nicăieri soldaţii marinei. Nu mai păzeau poarta principală şi nici nu mai patrulau de-a lungul gardului, din câte îşi dădea seama. Presupunea că se

retrăseseră în clădirile complexului spre a se apăra – în arhivă, în casa ambasadorului, în casa şefului delegat al misiunii, în consulat şi în depozit (adică „Mushroom Inn”), împreună cu oficiali şi cei din flota armată. Charlie nu era militar, dar presupuse că decizia era probabil înţeleaptă din punct de vedere tactic. Simţea cum marea de indivizi înainta tot mai mult. Cu siguranţă nu mai era mult până când studenţii aceştia cu priviri sălbatice aveau să năvălească prin poartă.

Oare soldaţii de la marină ar deschide focul dacă în cele din urmă avea să se întâmple? Ar fi posibil? Ar fi un măcel. Şi cu toate astea, ce altceva ar fi putut face? Mulţi dintre tinerii din jurul său aveau pistoale. Unii chiar carabine. Unii dintre ei trăgeau deja în aer. Dacă studenţii chiar deschideau focul asupra diplomaţilor americani? Soldaţii marinei ar fi siliţi să răspundă cu focuri de armă. Şi totul putea rapid să scape de sub control.

Vacarmul mulţimii era asurzitor. Un entuziast se cocoţase pe unul din zidurile ce împrejmuiau clădirea, iar acum urla printr-un megafon „Moarte Americii!” Mulţimea frenetică, revoltată, prelua fiecare cuvânt şi-l scanda înapoi, iar şi iar, tot mai puternic.

Charlie reuşi în cele din urmă să facă progrese şi, în timp ce-şi croia drum cu coatele prin hoardă, nu se putu abţine să nu se gândească cât de inestetice erau clădirile din cărămizi deformate ale ambasadei. De fapt, întreg campusul arăta ca o şcoală de stat americană de prin anii '40 sau ’50. Chiar fusese poreclită „Henderson High”* după Loy Wesley Henderson, ambasadorul Statelor Unite în Iran între 1951 şi 1954. Cu greu putea fi considerat un edificiu arhitectural, dar fără îndoială că avea să fie o mină de aur în privinţa informaţiilor secrete pentru radicalii loiali Ayatollahului Khomeini, dacă reuşeau să pătrundă în interiorul clădirii înainte ca tovarăşii săi FSO să apuce să ardă şi să distrugă toate documentele.

Cineva îl înhăţă pe Charlie de la spate. Se răsuci şi se trezi privind drept în ochii injectaţi ai unui fanatic neras, probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el, dar cu peste doisprezece centimetri mai înalt.

— ***Tu-tu eşti americani urlă studentul în far si.***

Capetele celor din faţă se întoarseră dintr-odată. Observă cum tânărul îşi făcu mâna dreaptă pumn. Se uită în ochii goi ai puştiului şi, pentru prima oară, Charlie Harper se temu pentru viaţa lui.

— ***Vous êtes fous. Je suis de Marseille!*** urlă el într-o franceză impecabilă, numindu-l pe puşti nebun şi susţinând a fi un localnic al celui mai mare port comercial din Franţa.

Vehemenţa răspunsului lui Charlie şi faptul că nu

* **Liceul Henderson – n.trad.**

vorbea engleză îl luă pe student pe neaşteptate. Puştiul nu mai ştiu pentru o clipă ce să facă. Evident nu vorbea franceză şi, pentru o fracţiune de secundă, păru pierdut.

Mintea lui Charlie lucra febril. Brusc realiză cât de rapid putea să treacă în lumea celor în nefiinţă dacă radicalii aceştia descopereau că era american. Se simţea ispitit să-l lovească pe puşti în vintre şi să se facă nevăzut în mulţime. Dar mai erau cel puţin şase sau şapte tipi la fel de mari şi cel puţin la fel de fioroşi ca el.

Unul porni spre el, dar chiar atunci apăru o furgonetă ticsită cu alţi tineri – mascaţi şi urlând – care apărură dintr-o curbă, croindu-şi apoi drum prin mulţime. Şoferul se apucă să claxoneze, iar oamenii începură să fugă care încotro, ferindu-se din calea ei. Furgonetă frână, ţiuind chiar în dreptul lui Charlie. Tinerii din spate începură să tragă salve de focuri în sus, apoi, chiar când mulţimea reuşi să le elibereze drumul, şoferul tură motorul şi porni drept spre Roosevelt Gate. Baricada de fier forjat căzu grămadă, toată îndoită, în uralele a mii de studenţi înfuriaţi care începură să urle şi se năpustiră în incinta ambasadei de parcă ar fi ţâşnit de pe ţeava unui tun.

Pe cât de repede fusese înhăţat, pe atât de repede se trezi Charlie eliberat. Atacatorii săi îl abandonară şi se alăturară mulţimii prin gaura făcută în porţi. Cu inima bubuindu-i în piept şi adrenalina alergându-i prin vase, Charlie profită de oportunitatea de a scăpa se îndreptă în direcţia opusă, departe de intrarea principală şi spre o stradă lăturalnică. încă îşi croia cu greu drum prin mulţimea înnebunită, dar câteva clipe mai târziu luă colţul şi apucă să vadă intrarea în consulat.

Era închisă. Ezită o clipă. Oare era bine să se ducă într-acolo? Să încerce oare să intre şi să îi ajute eventual pe cei care erau închişi acolo? Echipa din interior era în mare parte alcătuită din femei care se ocupau cu probleme legate de vize, câte opt ore pe zi, zi de zi, ani la rând. Dar oare chiar putea să le ajute sau risca mai degrabă să fie prins şi brutalizat?

Zări doi angajaţi consulari ieşind repede pe o uşă laterală. Prinse curaj şi chiar vru să-i strige când tocmai apărură de după colţ un grup de studenţi mascaţi, înarmaţi cu mitraliere şi îi înconjurară pe cei doi. Săriră la ei şi începură să-i bată fără milă.

Charlie se simţi năpădit de furie. Dar nu putea face nimic. Era singur. Neînarmat. Şi din nou se gândi la Claire, care rămăsese în apartamentul lor – singură, îngrozită şi însărcinată în trei luni şi jumătate.

2

Călătoria de douăzeci de minute până acasă îi luă două ore.

Îşi croi drumul cu grijă prin străzi pline de obstacole – şi intenţionat alese o rută ocolitoare, verificând mereu dacă nu îl urmărea cineva – iar în cele din urmă Charlie reuşi să ajungă înapoi la apartamentul 902 din zgârie-norii ce le oferea privelişti spectaculoase ale Teheranului profilat la orizont. Năvăli pe uşă şi o încuie rapid în urma sa. Auzi radioul mergând în dormitor şi se duse într-acolo, căutând-o pe soţia sa.

— Charlie, te simţi bine? sări Claire să-l îmbrăţişeze.

— Da, răspunse el, strângând-o aproape de el. Dar tu?

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi răspunse ea în şoaptă, şi începu să plângă. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

— Scumpo, îmi pare rău, spuse el cât putu de calm şi afectuos. Dar sunt bine. Nu-ţi face griji. Sunt bine, puţin dezorientat doar.

Era o minciună. Pentru că nu era bine. Era înspăimântat şi nesigur ce să facă în continuare. Dar pe cât de vinovat

se simţea pentru faptul că o minţise pe femeia pe care o iubea, pe atât de multe griji îşi făcea pentru ea şi pentru preţioasa viaţă ce creştea în pântecul ei.

— Mai sângerezi? o întrebă el.

— Puţin, spuse ea. Dar o să fie bine.

Era prima sarcină a lui Claire, şi nu fusese uşor. În primele două luni avusese greţuri groaznice de dimineaţă şi pierduse aproape zece kilograme. Mai mult stres nu era tocmai ce îi recomandase medicul ei şi celui mic.

Claire luă câteva guri adânci de aer şi încercă să se liniştească. Apoi se lipi mai strâns de el şi îi spuse în şoaptă la ureche.

— Au spus că a izbucnit un incendiu în afara clădirii; au spus că sunt câţiva morţi şi alţi câţiva zeci sunt răniţi. E adevărat?

— Nu ştiu, spuse Charlie. Totul e atât de haotic. Nu ştiu ce să cred în momentul acesta.

Nici nu-i ieşiră bine cuvintele de pe buze când auzi un comunicat special de ştiri la Radio Teheran.

— Avem la telefon o persoană care susţine că are ştiri importante despre răzmeriţa studenţilor din centru, spuse reporterul. Eşti în direct. Cum te numeşti?

— Sunt unul dintre urmaşii studenţi musulmani ai liniei Imamului.

— înţeleg, dar cum te numeşti?

— Asta nu are importanţă. Ceea ce contează este mişcarea noastră.

— Bun, anunţă comentatorul. Şi de unde ne sunaţi, mai exact, şi ce doriţi să ne comunicaţi?

— Vă sun din interiorul Ambasadei Americane.

Urmă o pauză lungă, penibilă. Comentatorul păru intimidat.

— Poftim? ***în interiorul.,.*** Asta nu are nicio... Repetă te rog ce ai spus mai înainte. Este o glumă?

— Nu este nicio glumă. Am ocupat Ambasada Americană, cuibul spionilor. Am ocupat fiecare clădire. Fiecare etaj. În prezent stau în spatele biroului ambasadorului.

— Imposibil, zise comentatorul, fără a-i da crezare. Ştim că studenţii au reuşit să pătrundă dincolo de zidurile exterioare şi că protestează în curţile clădirii. Am primit raportul acesta acum câteva ore. Dar nu avem niciun raport referitor la pătrunderea studenţilor în vreuna dintre clădiri."

— Acum aveţi.

— Dar nu se poate să te găseşti în biroul ambasadorului. Probabil glumeşti.

— Nu glumesc.

— Nu te cred.

— Pot să o dovedesc.

— Cum?

— Uită-te în cartea de telefon şi caută numărul ambasadei, îl îndrumă femeia. Apoi formează extensia 8209 pentru biroul ambasadorului.

Urmă o pauză lungă. Charlie se întoarse spre Claire, să vadă expresia ei. Dar ea nu-i întoarse privirea. Privea fix radioul, de parcă ar fi fost în transă. O clipă mai târziu, îl auzi pe comentatorul radio răsfoind o carte de telefon, apoi formând un număr. Sună. Şi apoi...

— Aţi sunat la Ambasada Statelor Unite din Teheran, spuse o voce de femeie, mai întâi în engleză, apoi în farsi. Pentru moment, ambasada este închisă. Programul birourilor noastre este de la ora 9 dimineaţa la ora 5 după-amiaza, de duminică până joi. Consulatul este deschis pentru cereri de viză de la ora 9 dimineaţa până la ora 4 după-amiază, de duminică până joi. Dacă ştiţi numărul persoanei pe care încercaţi s-o contactaţi...

O clipă mai târziu, comentatorul formă numărul biroului ambasadorului şi vocea femeii cu care vorbise adineaori se auzi la celălalt capăt al firului.

— Deci, e adevărat, spuse el surprins.

— Deci, este.

— Aceasta este o ştire serioasă. Care este mesajul tău?

— Am un comunicat, spuse tânăra cât se poate de calm.

— Prea bine, spune. Te ascultăm.

— Comunicatul numărul unu: În numele lui Dumnezeu, îndurătorul, Cel plin de compasiune...

Apoi cită dintr-o declaraţie a Ayatollahului Ruhollah Khomeini – liderul Revoluţiei Islamice în Iran – pe care acesta o făcuse doar cu o zi înainte.

— ...este de datoria studenţilor să îsi extindă cu forţa atacurile

împotriva Americii şi Israelului, astfel încât America să fie silită să îl predea pe criminalul, detronatul Şah.

Apoi citi o declaraţie lungă, pregătită de către studenţi. Câteva rânduri îi atraseră atenţia lui Charlie.

— Noi, studenţii musulmani, urmaşi ai Imamului Khomeini, am ocupat ambasada spionilor din America în semn de protest împotriva angajaţilor imperialiştilor şi sioniştilor. Anunţăm protestul nostru în faţa întregii lumi, protest împotriva Americii pentru faptul că a oferit azil şi l-a angajat pe criminalul Şah, în timp ce pe mâinile acestuia se află sângele a zeci de mii de femei şi bărbaţi din ţara aceasta...

Când toată expunerea propagandei luă sfârşit, Charlie întrebă:

— Unde-i trusa de scule?

— De ce? întrebă Claire.

El o întrebă din nou, ignorându-i întrebarea.

— E în dulap, răspunse Claire. Dar la ce-ţi trebuie?

El se desprinse uşor de ea, se duse la dulap, scoase o lădiţă metalică de dimensiunile unui bagaj de mână şi dădu să iasă din dormitor.

— Unde pleci? întrebă ea, puţin prea strident, iar vocea îi trădă acum o undă de panică.

Charlie se întoarse repede şi îi făcu semn lui Claire să vorbească mai încet. Apoi o luă de mână şi se îndreptă spre bucătărie. Acolo, în încăperea minusculă, fără geam, puse deoparte o carafa cu suc de rodii şi câteva pahare ce se aflau puse în mijlocul mesei şi aşeză pe masă lada de scule. El potrivi numerele încuietorii şi deschise lădiţa. Era pentru prima oară când Claire vedea ce se afla în interior, iar acum ţipă uşor când Charlie scoase din ea o armă şi muniţie.

— Charlie, ce...?

— E numai o măsură de precauţie, încercă el s-o liniştească. Sunt convins că toate acestea se vor sfârşi curând.

Ea nu păru convinsă deloc. Şi de ce să fi fost? Claire Harper nu era naivă. Obţinuse un maşter la Harvard si absolvise ***summa cum laude*** şcoala de afaceri; Charlie reuşise doar un ***cum laude*** de la Kennedy School of Government din cadrul Universităţii Harvard. Cu toate că Claire era acum în concediu medical din cauza sarcinii ei cu probleme, primise însărcinarea de a lucra în cadrul ambasadei ca ataşat pe probleme economice. Nu vorbea farsi la fel de fluent ca Charlie, dar toţi cei pe care-i cunoşteau la ambasadă ar fi fost impresionaţi de cât de mult progresase într-un timp atât de scurt. Nu era încă pregătită să ţină un discurs, dar cu siguranţă putea întreţine o conversaţie. Într-adevăr, deja îşi clădea o relaţie de prietenie cu vecina ei, soţia unui cardiolog iranian. Schimbau reţete între ele şi femeia o învăţa să gătească o tocană persană ce-ţi lăsa gura apă. Clarie şi doamna Shirazi făcuseră un pact: să vorbească numai farsi atunci când erau împreună. Era provocator, dar deja începea să-şi arate roadele.

Charlie scoase acum din lada de scule o cutiuţă care semăna cu un ceas de alarmă, prevăzut cu un set simplu de căşti.

— Ce e acesta? întrebă Claire.

— Un radio.

— Dar avem deja unul.

— Asta-i diferit.

— Cum?

Charlie se opri. Existau secrete în slujba sa pe care nu

avea permisiunea să le împărtăşească, nici măcar soţiei sale. Dar cu evenimentele care se petreceau atât de rapid, era timpul să atenueze puţin restricţiile.

— Acesta îmi permite să ascult frecvenţa pe care Marina o foloseşte în interiorul ambasadei.

Claire nu se pricepea la pocher, iar faţa ei îi trăda acum temerile ce se învălmăşeau în interiorul ei. Nu era adepta secretelor. De fapt, nici el nu era. Dar adevărul era simplu – poziţia lui în Serviciile Externe era categoric diferită de a ei, iar acest detaliu s-ar putea să le salveze viaţa.

Charlie îşi instală radioul specializat, conectă căştile şi începu să asculte la traficul de informaţii. Pulsul i se înteţi instantaneu când auzi focuri de armă, înjurături şi strigăte.

— ***Bravo Şase, aici Tango Tango. Ce-i douăzeci la tine?***

—Aripa principală, Tango.

— ***Câţi?***

— ***Eu am nouă cu mine — în total suntem zece.***

— ***Sunteţi bine, băieţi?***

— ***Negativ, Tango. M-am ales cu un glonţ în picior. Alţii au diferite răni pefeţe si pe mâini de la sticla spartă.***

— ***Sperietori?***

— ***Zeci, sir.***

— ***Cefac?***

— ***Lovesc uşa cu bar oase, sir. Ne-au cerut să-i lăsăm să intre, că de nu...***

— ***Puteţi să vă menţineţi pe poziţii, Bravo Şase?***

— ***Nu ştiu, sir. Nu avem nici mâncare, nici apă.***

— ***Dar documentele?***

— ***Tocmai le distrugem, sir. Dar merge greu.***

Brusc Charlie simţi cum tot sângele i se scurge din faţă.

Iar Claire văzu asta.

— Ce este?

Charlie dădu din cap a neîncredere.

— Ce? Ce se întâmplă? insistă ea.

— A fost o explozie masivă, spuse el în şoaptă. Oamenii ţipă. N-am...

— Cine? Unde?

— Rick, Phil, Cort – nu sunt sigur cine altcineva. Se ascund în aripa principală, în arhivă. Dar cred că studenţii tocmai au aruncat uşile în aer.

Charlie îşi dădu încet căştile jos de la urechi şi i le întinse soţiei sale, dar ea refuză să şi le pună. N-avea nici instruirea, nici energia necesare pentru una ca asta.

— Totul va fi bine, nu-i aşa, Charlie? întrebă Claire. Ca şi în februarie. O să fie ca atunci de Ziua Sf. Valentin – o răbufnire si

nimic mai mult, nu?

Charlie nu spuse nimic. Ştia în măruntaiele lui că nu

semăna cu evenimentul de la 14 februarie, amintindu-şi de Ziua Uşilor Deschise de Sf. Valentin după cum i-o relataseră alţi ofiţeri de la Serviciul de Externe. Cu numai nouă luni înainte, un grup mult mai mic de studenţi – câteva sute, poate – săriseră scurt gardul ambasadei, luaseră cu asalt câteva clădiri, le ţinuseră sub asediu pentru câteva ore, făcuseră tărăboi, îşi expuseseră ideile, iar apoi plecaseră acasă, după ce regimul Khomeini le ceruseră ferm asta.

Claire avea dreptate: incidentul de Ziua Sf. Valentin fusese ceva spontan. Totul se întâmplase înainte de sosirea lor aici, dar era evident că efectul asupra celor care luau decizii la Washington fusese enorm. În loc să aducă mai mulţi soldaţi din Marină şi ingineri care să întărească şi să apere Ambasada Americană – şi prin aceasta să trimită un mesaj fără echivoc că un asemenea atac împotriva teritoriului suveran american aflat în inima Teheranului nu avea să mai fie tolerat – birocraţii de la Casa Albă şi de la Departamentul de Stat intraseră în panică. Reduseră personalul ambasadei de la o mie de persoane la aproape şaizeci. Pentagonul arătase o lipsă asemănătoare de soluţii. Numărul forţelor militare ale SUA din ţară scăzuseră de la zece mii de soldaţi activi la aproape zero.

Singurul motiv pentru care Charlie fusese trimis aici – aşa lipsit de experienţă cum era – se datora faptului că era unul din puţinii oameni din întregul corp diplomatic al SUA care vorbea fluent limba farsi. Niciunul dintre cei trei băieţi CIA de la faţa locului nu vorbeau limba defel. Cum era posibil una ca asta? întreaga noţiune de Departament de Stat şi personal CIA care se aflau într-o ţară a cărei limbă nu o vorbeau i se părea ridicolă lui Charlie. Cum era posibil ca un guvern să-l înţeleagă pe celălalt – darămite să clădească o relaţie sănătoasă, pozitivă şi de durată – fără ca cel puţin să fie capabilă să vorbească limba maternă a celuilalt? Nu era posibil. Charlie era conştient de acest lucru, iar Washingtonul era acum pe punctul de a-şi plăti deficienţele.

3

— Adu valizele, ordonă Charlie.

Claire se uită la el de panicată.

— E o nebunie, sări ea, abia şoptit. Pentru ce?

— Pregăteşte una pentru mine şi una pentru tine, continuă Charlie lucid. Doar strictul necesar; şi să fie cât mai uşor.

— E ridicol, spuse ea, îndreptându-se repezit la chiuvetă şi începu să spele vasele rămase de la micul dejun. Eu nu plec nicăieri.

— Zece minute, spuse el calm. O să iau eu banii şi actele noastre, iau maşina şi ne întâlnim la intrarea din spate.

Apoi ieşi din bucătărie şi se duse în dormitor.

— Charles David Harper, tu ai înnebunit cu totul? strigă ea după el, cu vocea stridentă şi înfuriată. Eu nu plec nicăieri de aici, şi nici tu n-o să pleci. E periculos. E mai bine să rămânem aici.

Charlie veni de după colţ, chiar când Claire se întoarse la chiuvetă, îşi prinse părul într-o coadă la spate, pentru a nu-i intra în ochi, şi continuă să spele cănile de cafea imprimate cu sigla ***U.S. Embassy in Teheran.***

El se întoarse rapid la ea şi-şi puse mâna uşor peste buzele ei.

— Plecăm acum, spuse el cât putu de încet, dar cu o fermitate pe care Claire nu o mai întâlnise la el. Tu nu înţelegi, Claire? Bătăuşii lui Khomeini au ocupat întreaga ambasadă. Au luat clădirea. Au acces la dosare. Acum au aflat cine sunt şi vor dori să obţină toate informaţiile pe care pot să le furnizez. Chiar în acest moment îi verifică pe angajaţi. Când vor descoperi că nu suntem acolo, vor căuta adresa noastră. Dacă deja a fost distrusă, vor lipi o mitralieră de tâmpla lui Liz Swift. Iar dacă ea nu ne dă de gol, o vor ucide în faţa tuturor celorlalţi. Apoi îl vor întreba pe Mike Metrinko. Iar dacă nici el nu ne dă de gol, îl vor ucide şi pe el. Apoi se vor îndrepta spre John Limbert. Şi

vor continua să ucidă până când cineva va ceda. Nu ştiu cine va ceda. Dar cineva le va da adresa noastră, şi atunci vor veni după noi. Şi ce crezi că se va întâmpla după aceea, Claire? Crezi că mă vor tortura pe mine?

Terifiată, Claire ridică din umeri, iar ochii ei mari şi căprui se umplură rapid de lacrimi.

— Nu. Eu am peste un metru şi optzeci şi optzeci de kilograme, sunt fost sportiv de performanţă care vorbeşte farsi şi are un Colt de 45 pe masa din bucătărie. Nu, nu mă vor tortura pe mine. Te vor tortura pe tine, iubita mea, spuse el, până când voi începe să vorbesc... Si dacă vor afla că esti însărcinată...

Claire tremura.

— Nu voi permite niciodată să se ajungă acolo, o asigură Charlie cu ochii plini lacrimi. N-aş putea. Le-aş spune tot. Dar sincer, mă tem că tot nu te vor cruţa. Cu astfel de oameni avem de-a face. îmi pare rău, scumpa mea. Nu există nicio şansă ca povestea asta să se termine cu bine, dacă nu plecăm chiar acum.

Se opri o clipă, apoi îi dădu drumul şi îşi şterse ochii.

Claire îl cuprinse imediat şi-l ţinu strâns. După o clipă, făcu un pas înapoi şi îl privi pătrunzător pe soţul ei. Tremurase mai înainte, dar acum părea să se fi liniştit.

— Zece minute? întrebă ea.

Charlie încuviinţă din cap.

— Voi fi gata, promise ea.

Oare mai erau şi alte misiuni occidentale sub asediu, se întrebă el, sau doar a lui?

Bulevardul era mai aglomerat ca oricând, dar nu văzu nimic neobişnuit. Niciun protest. Nicio demonstraţie. Niciun preşedinte sau premier ale căror imagini să fie în flăcări, cu toate că, la doar câteva străzi depărtare, erau arse caricaturi groteşti ale preşedintelui Carter. Ceva i se părea ciudat. Se aflau atât de aproape de răzmeriţa studenţilor, însă liniştea ce-i înconjura era mult prea mare. O vedea însă pe Claire cuprinsă de spaimă. Dacă aveau de gând să iasă din oraşul acesta, trebuiau să o facă rapid.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Nu sunt sigur, spuse Charlie. Chiar dacă am reuşi să ajungem la aeroport, nu ne-ar lăsa cu niciun chip să părăsim ţara. În orice caz nu cu paşapoartele noastre diplomatice eliberate de SUA.

— Ce-ar fi să mergem în Turcia? întrebă Claire optimistă.

— Nu ştiu, spuse el oftând. Cea mai apropiată graniţă este la sute de kilometri depărtare. Şi din nou, chiar dacă am reuşi să ajungem atât de departe fără să fim prinşi, armata nu ne-ar lăsa să trecem.

— Ei bine, nu putem rămâne aici, Charlie. E prea periculos.

— Ştiu, spuse el. Dar trebuia să văd cu ochii mei...

N-avea niciun rost să-şi încheie propoziţia. Claire ştia la fel de bine ca el că nu fusese cu adevărat necesar să vină pe Embassy Row. Iranienii nu erau înfuriaţi pe celelalte ţări occidentale. Britanicii nu-l primiseră pe dispreţuitul Şah Mohammed Reza Pahlavi în ţara lor, „nici măcar" pentru tratamentul medical al unui bătrân aflat pe patul de moarte. Nici turcii şi nici nemţii. Numai guvernul SUA îl acceptase. Şi chiar meritase?

— întoarce aici, făcu Claire, fără niciun avertisment.

Charlie îi urmă sfatul şi viră dreapta pe Kushk e-Mesri. întoarse anevoie masivul sedan cu patru uşi pe străduţa lăturalnică îngustă, ştiind că ea încerca să-i scoată de pe principală, unde exista riscul mult mai mare să fie văzuţi de agenţi de poliţie în uniformă sau de agenţi ai serviciilor secrete îmbrăcaţi în civil. Doar că nimerise tocmai în campusul Şcolii Tehnice din Teheran. Era o greşeală nevinovată, dar totuşi o greşeală.

Un alt focar de radicalism în capitală, campusul şi străzile adiacente erau ticsite de studenţi. Tocmai îşi încheiaseră rugăciunea de amiază, iar acum începuseră să scandeze şi să mărşăluiască. Unii trăgeau cu mitralierele în aer. Charlie simţea acelaşi spirit violent care dominase scena din jurul ambasadei şi acţionă imediat frânele, oprind maşina cu o smucitură. Intră în marşarier, acţionă acceleraţia brutal şi porni în trombă înapoi, până când retragerea îi fu blocată de un microbuz VW plin cu studenţi care venise în urma lor. Şoferul VW-ului începu chiar atunci să urle ceva, arătând la maşina lor americană, iar şase tineri săriră din maşină, cu bâte şi răngi.

— Blochează uşa de partea ta, Claire, îi ordonă Charlie, făcând la fel de partea sa.

înnebuniţi, studenţii împresurară Buickul, batjocorindu-i şi blestemându-i.

— Charlie, fa ceva, spuse Claire, strângându-şi la piept poşeta cu paşaportul şi cu alte lucruri de valoare.

Studenţii se apucară atunci să legene maşina într-o parte şi în alta, încercând să o răstoarne, dar era prea grea.

— Charlie, pentru Numele lui Dumnezeu, fa ceva!

— Ce pot să fac? urlă şi el acum, iar teama i se auzi din voce. Dacă pornesc înainte sau înapoi, voi trece peste careva. Asta vrei?

O tânără – să tot fi avut şaptesprezece sau optsprezece ani – turna ceva peste maşină.

— Sigur că nu, spuse Claire. Spun şi eu...

Charlie simţi miros de benzină. Stia ce urma acum.

În clipa aceea, Claire ţipă, se aplecă înainte, şi se ţinu de abdomen.

Chiar atunci unul din studenţi luă o rangă şi lovi geamul

lateral din dreapta, faţă. Sticla zbură peste tot. Pe faţa lui Claire se prelinse sânge. Apoi studentul o apucă şi încercă să o tragă afară din maşină. Claire, legată cu centura, ţipă mai tare.

Charlie ţipa şi el. O prinse pe Claire de braţ şi încercă să o tragă înapoi în maşină. Dar apoi, o văzu cu colţul ochiului pe tânăra care turnase benzină cum aprinse un chibrit şi-l aruncă pe capota acum toată udă. Imediat, maşina fu cuprinsă de flăcări. Arşiţa era insuportabilă. Charlie se temu că rezervorul plin al Buickului ar putea exploda în orice moment. Văzându-şi geanta diplomat pe jos, la picioarele lui Claire, se întinse după ea, o deschise şi-şi scoase pistolul.

Văzu un alt student lovind cu o cărămidă luneta. Alte bucăţi de sticlă zburară prin maşină.

Charlie se întoarse şi trase în atacator, doborându-l cu un singur foc. Apoi se întoarse iarăşi spre studentul ce o chinuia pe soţia lui şi trase două focuri în direcţia capului acestuia.

Trei focuri în trei secunde – mulţimea începu să se risipească. Dar flăcările alimentate de benzină ajunseseră acum în partea din spate a maşinii şi acum mistuiau bancheta din spate. Charlie ştia că i se terminase timpul. Deschise portiera de partea şoferului, sări din maşină şi se duse repede la uşa pasagerului, o trase pe soţia lui din flăcări şi o întinse pe trotuar, cât mai departe de maşina în flăcări. Era plină de sânge. Şi nu erau de vină doar tăieturile de la faţă. Altceva cumplit se întâmplase.

4

Charlie se temea de ce era mai rău.

Se lăsă jos, lângă femeia pe care o iubea, femeia care-i furase inima din clipa când se întâlniseră, la un meci de fotbal american al echipei Harvard Crimson. Era inertă.

Privirea lui Charlie se înceţoşă când o întoarse cu grijă pe spate, îi şterse sângele de la gură şi îi îndepărtă şuviţele de păr din ochi. Mâinile îi tremurau când îşi ţinu

respiraţia şi îi căută pulsul. Tresări când i-l găsi, ceea ce-i provocă subit o descărcare de adrenalină. Nu era moartă. Cercetă rapid cu privirea strada pustie. încă vedea mulţimea uriaşă de studenţi care demonstrau în campus. Dar erau departe. Toţi cei din jur se făcuseră nevăzuţi. Rămăseseră pe caldarâm doar trupurile celor doi împuşcaţi. Focurile de armă reuşiseră să-i sperie pe toţi.

Apoi văzu microbuzul VW. Motorul era încă pornit.

îşi luă soţia în braţe, o duse în VW şi o aşeză cu grijă pe podeaua maşinii, în spate. Apoi sări pe scaunul şoferului, încuie uşile, intră în marşarier şi porni motorul chiar în clipa când Skylarkul lor sări în aer.

Charlie ştiu că peste puţin timp aveau să apară maşinile pompierilor şi ambulanţele. Şi poliţia, desigur.

Continuându-şi drumul cu spatele, ajunse la o distanţă sigură de rămăşiţele în flăcări ale maşinii lor, apoi încetini uşor până când se opri cu totul, apoi întoarse din trei mişcări, intră în viteza a doua şi ţâşni de la locul crimei. Era convins că Claire era pe punctul de a pierdea sarcina şi trebuia să găsească un spital. La câteva străzi distanţă era spitalul Sayeed-ash-Shohala, unul dintre cele mai bune spitale din oraş. Dar n-avea cum s-o ducă acolo acum. Niciun spital şi nicio clinică medicală nu erau sigure. Nu putea risca să fie dat în vileag şi capturat de forţele loiale lui Khomeini. Cu atât mai mult acum, că răpusese doi studenţi radicali. Aveau să-l spânzure sau să-l pună în faţa unei echipe de trăgători. Însă nimic nu se compara cu ceea ce-i făcuseră ei soţiei sale.

Panicat şi disperat, Charlie conduse fără nicio ţintă pe străzile Teheranului. N-avea nicio idee ce să facă, unde să se ducă. Trecu de parcul Shahr, unul din preferatele sale, pe unde se plimbase adesea cu Claire, şi luaseră prânzul la picnic. Trecu de Palatul Golestan, unul din cele mai vechi şi mai frumoase complexe de monumente istorice din capitală, datând din secolul al şaisprezecelea. Dar toată bucuria de a se găsi în această ţară exotică se spulberase acum.

În timp ce conducea, Charlie blestemă Iranul. II blestemă pe Ayatollah. Blestemă Revoluţia. Soţia lui era pe moarte. Adepţii fanatici ai imamului încercaseră să-l ucidă şi pe el. Toate convingerile sale legate de eficienţa diplomaţiei şi „a construirii de punţi ale prieteniei între popoarele lumii” sărise în aer odată cu sedanul pe care i-l încredinţase guvernul.

Dar apoi îşi aminti de Mohammad Shirazi.

Charlie încercă imediat să şi-l alunge din minte. Era o nebunie. Omul acesta îi era vecin, ce-i drept, dar tot iranian era. Era musulman. Soţia omului, Nasreen, era o bucătăreasă fantastică, într-adevăr, şi părea să o placă în mod deosebit pe Claire – chiar venise să aibă grijă de

30 * AL DOISPREZECELEA IMAM

Claire într-un mod jertfitor în dimineţile când se simţise mai rău – dar familia Shirazi erau şiiţi. Acum erau duşmani.

Cu toate acestea, Mohammed era medic – un cardiolog renumit. Era tânăr – nu mai mult de treizeci de ani, îşi spuse Charlie – dar foarte respectat în tot oraşul. Cabinetul lui nu era departe. Charlie şi Claire chiar trecuseră pe acolo cu câteva săptămâni în urmă, cu ocazia unei petreceri de inaugurare a noii clinici medicale ultra-moderne a lui Mohammad. S-ar putea duce acolo să ceară ajutor. Era riscant, dar ce alternative avea? Se prea putea ca familia Shirazi să-i fie ultima speranţă.

Charlie slăbi puţin pedala acceleraţiei, schimbă viteza, încetini la o viteză acceptabilă şi făcu o întoarcere de 180 de grade într-un loc nepermis. Şase străzi mai încolo, intră într-o parcare, lângă clinica dr. Shirazi. Erau doar trei maşini, dintre care una era a vecinului său. Charlie privi în oglinda retrovizoare. Un camion plin de soldaţi tocmai trecea pe lângă el şi încetini în timp ce trecea. Charlie îşi plecă creştetul şi îşi ţinu suflarea. Camionul opri o clipă. Charlie nici măcar nu era sigur că credea în Dumnezeu, dar cu toate acestea înălţă o rugăciune tăcută, implorând îndurare pentru sine, pentru soţia lui şi pentru copilul din pântecul ei. O clipă mai târziu, soldaţi îşi văzură de drum.

Oftând uşurat, Charlie trase VW-ul aproape de uşa din spate a clinicii şi opri motorul. Apoi se strecură în interiorul clinicii şi se trezi faţă în faţă cu o recepţioneră care era cu capul acoperit, evident religioasă. În sala de aşteptare, televizorul era pornit. Programul obişnuit fusese întrerupt pentru o emisiune de ştiri care relata ultimele evenimente de la Ambasada Americană.

— Pot că vă ajut cu ceva? îl întrebă recepţioneră în farsi.

— Trebuie să-l văd pe dr. Shirazi, îi răspunse Charlie.

— Aveţi programare? întrebă ea.

— îmi pare rău, nu, bâigui el. Dar sunt prietenul dumnealui – suntem vecini, de fapt. E urgent.

— Ce fel de urgenţă aveţi?

Charlie nu ştia ce să spună. Nu femeii acesteia. Nu acum. Dar nu ştia ce altceva să facă. Nu se gândise atât de departe.

Charlie se uită la ceas. Trebuia să se mişte repede. Claire avea nevoie de îngrijiri medicale rapid – înainte ca poliţia secretă să localizeze VW-ul. Privi în jur prin încăpere. în sala de aşteptare nu se găsea decât un bătrânel, care privea la televizor şi scutura din cap. Poate că Charlie putea să rişte, se gândi el. Poate că ar fi putut să...

Chiar atunci Charlie auzi vocea dr. Shirazi vorbindu-i recepţionerei sale:

— Cine urmează?

Charlie îşi întoarse capul şi îl văzu pe vecinul său ieşind din biroul său, iar pe faţa omului se citi surprinderea.

— Charlie Harper? spuse el. Ce plăcere să te văd, prietene.

Doctorul îl întâmpină pe Charlie cu o îmbrăţişare tradiţională
persană şi câte o sărutare pe ambii obraji.

— E totul în regulă, Charlie? întrebă Shirazi, uitându-se la
petele de sânge de pe cămaşa şi pantalonii săi.

— Trebuie să vorbesc personal cu tine, răbufni Charlie.

Telefonul de la birou începu să sune.

— Da, desigur. E sânge? Ce s-a întâmplat?

Charlie scutură din cap şi coborî tonul vocii, ca nici recepţionista şi nici bătrânelul din sala de aşteptare să nu-l audă, cu toate că nu-i scăpă curiozitatea tot mai intensă a recepţionerei. Telefonul continua să sune.

— Nu e vorba despre mine, dr. Shirazi. despreClaire.

— Ce s-a întâmplat? Unde e?

— E în maşină, chiar aici, spuse Charlie în şoaptă. Ai putea veni o clipă să arunci o privire?

Dr. Shirazi fu de acord imediat, spunându-i recepţionerei sale să răspundă la telefon şi să preia mesajul până ce el avea să se întoarcă. În cele din urmă, femeia ridică receptorul, în timp ce bărbaţii se îndreptau repede către uşă.

O clipă mai târziu, Charlie văzu expresia îngrozită pe de faţa dr. Shirazi când deschise uşa laterală a microbuzului VW şi o găsi pe Claire scăldată în sânge.

Charlie îi explică rapid ce se petrecuse.

— Trebuie să ducem pe Claire la spital, spuse medicul.

— ***Nu,*** făcu Charlie. Nu este cu putinţă.

— N-ai de ales, spuse dr. Shirazi.

— Nu ai urmărit ştirile de la ambasadă azi de dimineaţă?

— Nu, spuse medicul, scuturând din cap. Am fost ocupat cu pacienţii toată dimineaţa.

— Ambasada a fost asediată. Lucrătorii sunt ţinuţi ostatici. S-ar putea ca unii dintre ei să fi fost ucişi. Iar restul suntem vânaţi.

Shirazi păli.

— îmi pare foarte rău, Charlie. N-aveam nici cea mai mică idee. Dar soţia ta are nevoie de o transfuzie de sânge, altfel va muri. Are nevoie de oxigen. Aceasta nu e specialitatea mea. Eu nu o pot ajuta.

— Trebuie, insistă Charlie. Iar după aceea vom părăsi ţara.

— E imposibil. Chiar dacă aţi putea trece de securitatea de la aeroport, soţia ta nu va supravieţui zborului.

— Te rog, dr. Shirazi, am nevoie de dumneata să ai grijă de ea, în privat, fără să ştie nimeni. Te voi plăti oricât îmi ceri.

— Charlie, nu înţelegi. Eu sunt cardiolog. Soţia ta poartă în pântece un copil care e pe moarte. La fel şi ea. Eu nu pot să îi ajut.

Charlie îl înşfacă pe medic de umeri şi-l privi adânc în ochi:

— Dr. Shirazi, ascultă-mă! Eu iubesc ţara asta. Ştii prea bine. Cândva a fost un paradis. Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva ce niciunul dintre noi nu înţelege. Dar dacă Claire şi cu mine suntem prinşi de regimul acesta, ne vor tortura, apoi ne vor ucide în direct pe postul naţional de televiziune, ca toată ţara şi o lume întreagă să vadă. Nu-mi pasă de mine. Dar aşa să mă ajute Dumnezeu, nu voi permite ca vreunul din ei să pună un deget măcar pe Claire. Acum, te rog, te implor, ca prieten, ajută-mă. Nu am la cine altcineva să apelez.

5

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi.

— Ai dreptate, concluzionă medicul în cele din urmă. îmi pare rău. Tu si Claire meritati mai mult. La fel si tara voastră. Acesta nu

este Iranul în care am crescut eu. Nu mai recunosc nici eu locul acesta. Uşa din spate se deschise. Era recepţionista, strigându-l pe şeful ei.

— V-am rugat să preluaţi telefoanele mele, îi replică dr. Shirazi.

— Da, domnule, dar este soţia dumneavoastră. Şi spune că este urgent.

Charlie văzu lupta ce se dădu în ochii prietenului său.

— Du-te, spuse el. Răspunde-i.

Charlie îşi pierdea parcă şi ultima speranţă, dar ce altceva ar fi putut spune? Simţi o oarecare căldură şi compasiune la dr. Shirazi pe care o aprecia profund. Medicul părea să dorească sincer să-l ajute. Timpul se scurgea rapid, dar Charlie nu dorea să facă nimic care să-l supere pe prietenul său.

O clipă mai târziu, dr. Shirazi se întoarse la VW.

— Nasreen urmărea evenimentele la televizor. Mi-a spus că ai dreptate. Nu vă puteţi duce la spiral. Spune că ar trebui să vă duc acolo.

— Unde? întrebă Charlie perplex. Unde ***acolo***?

— La ambasadă.

Charlie rămase privindu-l cu ochi mari pe bărbat. Oare glumea? Dacă da, era o cruzime dusă la extrem. Cu toate astea, omul părea să vorbească serios.

— La ambasadă? întrebă Charlie într-un târziu. Care ambasadă?

— Cea canadiană, răspunse Shirazi. Se pregătesc să evacueze cea mai mare parte din angajaţi. îşi fac griji că ar putea fi următorii vizaţi.

Auziră sirenele apropiindu-se.

— Soţia ta lucrează la Ambasada Canadei? întrebă Charlie, surprins că nu auzise despre asta până atunci.

— Desigur, spuse medicul. Ţi-am spus asta.

— Nu, spuneai că e traducător la ONU.

— Da, spuse dr. Shirazi, a lucrat la Ministerul de Externe pe probleme ale ONU. Dar are un nou loc de muncă, de luna trecută. Ţi-am spus. Sunt sigur că ţi-am spus. A început când a semnat câteva contracte pentru canadieni. Spune că mai sunt câţiva americani care tocmai au ajuns. Acum se ascund acolo. Dacă reuşim să ajungem acolo în cincisprezece minute, va avea pregătită o echipă medicală pentru Claire.

— Şi apoi? întrebă Charlie.

— Cum adică?

— Ce se întâmplă cu noi după aceea?

— Nu ştiu, prietene, spuse dr. Shirazi. Câte un pas odată.

Cu mare grijă, Charlie şi dr. Shirazi o ridicară pe Claire şi o mutară din microbuzul VW pe bancheta din piele a sedanului încăpător marca Mercedes al medicului. Charlie se sui atunci în VW si îl urmă pe Shirazi la câteva străzi mai încolo, pe o alee, în spatele unei mici fabrici de pantofi de damă. Acolo, Charlie făcu rapid curat atât în interiorul cât şi în exteriorul vehiculului, pentru a şterge amprentele şi orice alte dovezi judiciare, pe cât putea de bine, apoi se descotorosi de VW. Se sui pe bancheta din spate a Mercedesului şi o susţinu pe soţia lui în timp ce Shirazi porni în viteză spre rezidenţa ambasadorului canadian.

Nasreen, şase ofiţeri de securitate canadieni şi o echipă

de medici îi întâmpinară la poarta din spate. Charlie trebui să îşi predea pistolul, dar fuseseră imediat conduşi cu toţii în interior. Claire a fost preluată imediat şi dusă într-o sală de operaţii. Charlie ar fi vrut să o însoţească, dar i se ceru să rămână în interiorul clădirii. Familia Shirazi aşteptă împreună cu el. Li se oferi mâncare şi ceva de băut, dar niciunul nu putea nici măcar să înghită.

Pe măsură ce orele se scurgeau cu greu, fără să fie înştiinţaţi cu privire la condiţia lui Claire, apărură patru angajaţi ai Ambasadei Americane. După ce s-au prezentat, şi-au arătat disponibilitatea de a se ruga pentru familia Harper. Luptându-se cu un amalgam de extenuare şi depresie, nu îşi amintea să-i mai fi întâlnit până atunci. Toţi patru lucrau într-un departament consular, legat de vize, şi reuşiseră să scape în primele momente ale dramei de dimineaţă şi să găsească un adăpost sigur la canadieni. Charlie era recunoscător pentru bunătatea lor.

Pe măsură ce cobora spre apus şi umbre lungi se lăsară peste biblioteca ambasadei, unde aşteptau, medicul canadian responsabil de echipa ambasadei intră şi le aduse veşti. Claire avea să se recupereze în câteva săptămâni. Dar pe copil nu reuşiseră să-l salveze.

Charlie nu era genul care să verse degrabă lacrimi. Dar azi, din câte îşi amintea, era prima oară când plângea de când o cunoscuse, o curtase şi apoi se căsătorise cu Claire. Dar acum, se prăbuşi în cel mai apropiat scaun şi izbucni în plâns. La început, se strădui din răsputeri să-şi înăbuşe suspinele şi jalea, dar nu reuşi să şi le înfrâneze. Toate se revărsau de undeva dintr-un loc atât de adânc al sufletului său, încât depăşea cu mult orice teamă că s-ar putea face de râs.

Familia Shirazi veniră alături de Charlie, îl cuprinseră în braţele lor şi-l ţinură la piept. Lacrimile curgeau şi pe feţele lor.

Trecuseră trei zile de când începuse coşmarul, şi n-avea câtuşi de puţin habar cât ar fi putut ţine situaţia aceasta. Starea lui Claire rămânea gravă, dar stabilă. Fusese conştientă doar câteva ore. Charlie nu se simţise niciodată atât de singur ca în ziua aceea întunecată şi mohorâtă.

Era lihnit de foame şi-şi dădu seama că abia dacă mai mâncase ceva de duminică. Se ridică, îşi luă o haină pe care cineva i-o împrumutase şi ieşi din camera de oaspeţi. Coborî câteva trepte spre bucătărie, unde cu uimire îi zări pe ambasadorul Taylor şi familia Shirazi. Un ospătar filipinez pregătea supă şi nişte sandvişuri. Din câte se părea, Charlie nu era singurul care nu putea să doarmă.

— Mă bucur să te văd, Charlie, spuse Mohammad Shirazi.

— Vino, spuse Nasreen, trăgând un scaun, ia loc aici cu noi.

Charlie dădu din cap mulţumitor şi se lăsă greu pe scaun.

Ambasadorul canadian se aplecă spre Charlie.

— Am luat legătura cu departamentul vostru de stat. Punem la punct nişte planuri să vă ajutăm să vă întoarceţi în State de îndată ce starea de sănătate a lui Claire o va permite.

— Mulţumesc, spuse Charlie. Sunteţi foarte amabil.

— Sperăm, desigur, că toată povestea aceasta nu va lua amploare în următoarele câteva zile, spuse ambasadorul.

— Dar nu prea pare să fie cazul, nu? întrebă Charlie.

— Deocamdată nu, dar ar trebui să auzi planul pe care-l urzeşte CIA, în caz că toată povestea i-a amploare. E puţin cam... străveziu.

— Cum adică? întrebă Charlie.

În următoarele câteva minute, ambasadorul îi prezentă cel mai bizar plan din câte auzise Charlie vreodată. După privirile de pe feţele celor din familia Shirazi, şi ei considerau lucrurile la fel de nebuneşti. Charlie nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Spera că situaţia lor să nu necesite o soluţie atât de ridicolă. Ştia că nu ar fi funcţionat niciodată. Iranienii erau fanatici. Poliţia secretă de la aeroport nu ar fi crezut nicio iotă din toată povestea aceea. Dar, din nou, îşi dădu seama că nu avea de ales. Evident, soarta lui nu mai era în propriile lui mâini. Poate că ar fi trebuit să se resemneze cu gândul acesta, pentru că pur şi simplu era prea obosit să se opună.

— Nu am decât o rugăminte, domnule ambasador, spuse Charlie în cele din urmă.

— Si anume?

— Am nevoie de promisiunea dumneavoastră că, împreună cu noi, poate veni şi familia Shirazi.

Ambasadorul şi familia Shirazi păreau năuciţi.

— Charlie, e foarte drăguţ din partea ta, spuse Mohammad Shirazi, dar chiar nu cred că este posibil în momentul de faţă.

Charlie îl ignoră.

— Domnule ambasador, ei au salvat vieţile a doi americani. Regimul îi va ucide dacă îi lăsăm aici.

— înţeleg, spuse ambasadorul. Dar nu stă în puterea mea de decizie. Gândeşte-te la asta, Charlie. E una ca guvernul tău să scoată doi dintre propriii diplomaţi din mâinile răului. Însă e cu totul altceva să...

Dar Charlie îl întrerupse.

— Permiteţi-mi să vorbesc la telefon cu cei de la Langley, spuse el hotărât. Claire şi cu mine nu plecăm dacă familia Shirazi nu vin cu noi. Ne-au salvat viaţa. Cel mai mic lucru pe care-l putem face este să le salvăm şi noi, la rândul nostru, vieţile lor.

36 * AL DOISPREZECELEA IMAM

6

10 ANI MAI TÂRZIU

TEHERAN, IRAN 3 IUNIE 1989

Hamid Hosseini se afla alături de învăţătorul său de trei decenii.

Nu suporta să-l vadă pe bărbatul acesta suferind. În ultima săptămână şi jumătate, fusese unul dintre cei trei clerici cărora li se permiseseră să stea lângă patul de spital al Ayatollahului Ruhollah Mousavi Khomeini. De unsprezece zile şi nopţi întregi, Hosseini nu pusese mâncare în gură, implorându-l pe Allah să-l vindece pe învăţătorul său. Dar nu vedea nicio ameliorare. Cancerul continua să-l consume pe bătrânul cleric de optzeci şi opt de ani. Medicii erau neputincioşi în a pune capăt hemoragiei interne. Timpul învăţătorului părea să se apropie de sfârşit.

Ochii lui Hosseini se umplură de lacrimi. El şi învăţătorul său trecuseră prin atâtea împreună. Realizaseră atâtea. Nu se putea să se sfârşească acum. Misiunea lor nu era încă încheiată.

Hosseini se ridică de la rugăciunile sale şi ieşi pe coridor pentru a se linişti. îşi amintea de parcă ar fi fost ieri clipa când îl întâlnise întâia oară.

Fusese în 1963. Popularitatea lui Khomeini era în plină ascensiune, şi nu doar în rândul teologilor. Oamenii din Iran se îndrăgosteau de acest predicator feroce, radical. La fel şi Hosseini. Uneori, Khomeini predica înaintea unei mulţimi de o sută de mii de oameni, sau chiar mai mult. În luna iunie a acelui an, Khomeini îi făcuse o invitaţie lui Hosseini să participe la un discurs de seamă al său. Hosseini acceptase dornic, luând în dimineaţa aceea micul dejun acasă la învăţătorul său, punându-i o mie de întrebări, conducându-l cu maşina până la locul unde urma să ţină discursul, apoi şezând la doar câţiva metri de el, în timp ce acesta îşi ţinea cuvântarea.

Hosseini recita discursul în întregime din memorie. Fusese fascinat când Khomeini îl calomnie pe şah,

făcându-l „un nenorocit mizerabil” care se aliase cu „paraziţii” din Israel, sau când Khomeini îi catalogase pe clericii iranienii apostaţi din întregul Iran – aliaţi ai şahului – drept „animale necurate”. Şi fusese şocat să-l audă pe Khomeini prezicând că şahul avea să fie silit să părăsească ţara.

Chiar şi după atâţia ani, Hosseini îşi amintea propria stare electrizată şi valul de emoţie de care fusese cuprinsă mulţimea. Nimeni nu vorbise despre şah în felul acela. Mulţimea părea că îşi ieşise din minţi. Erau gata să răstoarne regimul Pahlavi chiar acolo, chiar în ceasul acela. Dar nu era încă momentul. Două zile mai târziu, forţele poliţiei secrete ale şahului îi sili să plece, arestându-l pe Khomeini şi pe toţi ceilalţi care se urcaseră în ziua aceea pe platformă. Dar asta nu făcuse decât să crească simpatia şi susţinerea de care se bucura Khomeini.

Revolte ale simpatizanţilor izbucniră rapid în oraşe din întreg Iranul, inclusiv la Teheran, capitala politică a ţării, şi la Qom, capitala religioasă a ţării, ticsită de seminarii şi alte instituţii islamice. Numeroşi adepţi ai lui Khomeini luară cu asalt străzile, scandând ***Khomeini sau moartea!*** Şahul declară stare de asediu a doua zi, însă forţele proprii reacţionară exagerat, deschizând focul asupra suporterilor lui Khomeini. Numărul oficial al protestatarilor ucişi şi răniţi ajunsese la cincisprezece mii.

Hosseini nu mai fusese la închisoare până atunci. Nu fusese torturat niciodată. Nu-şi imaginase niciodată un astfel de scenariu. Dar nu-i părea rău de prietenia ce-l lega de bărbatul care era răspunzător de noua sa soartă. Dimpotrivă, se considera onorat să sufere alături de acest mare om, în numele lui Allah.

În următoarele zece luni, cei doi rămăseseră închişi împreună, dar ei n-ar fi reuşit să regizeze mai bine evenimentele ce avuseseră loc ulterior, oricât s-ar fi străduit. Pentru musulmanii devotaţi, Khomeini deveni simbolul naţional al opresiunii şahului. Continua să se remarce drept lider al opoziţiei islamice la adresa şahului, un rol care i se potrivea ca o mănuşă. Iar Hamid Hosseini era identificat pretutindeni drept unul dintre cele mai de încredere ajutoare ale Ayatollahului.

La 7 aprilie 1964, Khomeini şi suporterii săi fuseseră eliberaţi şi se organizaseră importante manifestaţii de sărbătoare, în mod deosebit în Qom, unde seminariile îşi închiseră porţile pentru trei zile, organizând petreceri în onoarea sa.

Însă Ayatollahul nu era interesat de petreceri. El îşi dorea o revoluţie. Astfel că profită de faima dobândită de curând şi de sprijinul popular de care se bucura pentru a lansa noi salve, chiar mai stridente, la adresa şahului. Iar Hamid Hosseini fusese din nou alături de învăţătorul său la

27 octombrie în 1964, când acesta ţinu un discurs în care îl acuza pe şah şi guvernul său secular de trădare şi îi îndemnă pe musulmanii şiiţi din întregul Iran „să vină în ajutorul islamului”, atacând regimul apostat, infidel.

— O, Allah, au comis trădare faţă de ţara aceasta, urlă Khomeini înaintea miilor de oameni. O, Allah, guvernul acesta a comis trădare faţă de Coran... Ei nu sunt reprezentanţii noştri... Mă lepăd de ei... O, Allah distruge-i pe indivizii care sunt trădători de ţară şi de islam.

La 4 noiembrie 1964, forţele şahului îl arestară din nou pe Ayatollahul Khomeini şi-l trimiseră în exil în Turcia. Hamid Hosseini, acum un prieten apropiat şi un ajutor de încredere al imamului, fu la rândul său exilat. Dar cei doi bărbaţi n-ar fi putut fi mai fericiţi. Toţi oamenii din Iran îl considerau pe Khomeini drept oponentul de frunte al şahului şi pe Hosseini drept purtătorul de cuvânt şi confidentul acestuia. Iar acum, erau liberi să îşi vadă de treburile lor fără teama represaliilor.

Pe atunci, Turcia era epicentrul mişcării de reformă din cadrul islamului. Era un loc unde musulmanii adoptau obiceiuri, stiluri vestimentare, un anumit limbaj şi chiar şi o democraţie de tip occidental. Era greu să te apropii de tabăra de bază a micii cete de radicali islamici ai Ayatollahului pentru a pune la cale următorii paşi ai revoluţiei lor. îşi făcură rapid planuri să părăsească Turcia şi să pornească spre Irak, iar la 6 octombrie 1965 ajungeau la Bagdad, însoţiţi de fiul lui Khomeini, Mustafa.

Acum, când Hamid Hosseini privea la învăţătorul său muribund, zvârcolindu-se de durere pe un pat de spital, ochii i se umplură din nou de lacrimi şi fu nevoit să privească în altă parte. Nu dorea să şi-l amintească pe Khomeini în felul acesta, în timp ce viaţa i se scurgea treptat.

în toamna anului 1977, Hosseini fusese alături de stăpânul său când Mustafa murise subit, în condiţii misterioase. Medicul irakian examinator spusese că fiul de patruzeci şi cinci de ani al învăţătorului său murise de un infarct miocardic subit, dar Hosseini nu fusese niciodată convins de asta. Mai degrabă credea că fiul lui Khomeini fusese asasinat de agenţii poliţiei secrete a şahului, SAVAK. Iar acum Hosseini era convins că Ayatollahul Khomeini murea ca urmare a unui plan malefic. Medicii spuneau că era cancer, dar oare chiar era? Poate că-l otrăvise CIA. Sau poate Mossadul. Poate că fusese chiar o operaţiune asociată. Habar n-avea. Dar nu se îndoia de faptul că Marele Satan şi Micul Satan se aflau în spatele morţii lui Khomeini şi îşi jură că îi va face pe amândoi să plătească pentru trădarea lor. Americanii si sionistii încercau în continuare să înăbuşe Revoluţia Iraniană. Dar aveau să dea greş. Hosseini se va asigura de

asta, cu sânge şi foc.

Chiar atunci, Hosseini auzi un sunet horcăit, ca de om care se îneca.

Se întoarse rapid şi veni lângă stăpânul său, apoi rămase paralizat de durere când se uită la strădaniile şi eforturile febrile ale medicilor şi ale asistentelor care încercau să oprească inevitabilul. Dar, la fel de repede pe cât apăruse, se şi termină totul. Horcăitul încetă. Durerea se stinse. Şi toate eforturile de a-l scăpa încetară.

Toţi cei din încăpere erau încremeniţi, aproape neînţelegând lucrul la care tocmai fuseseră martori. îngerul morţii venise, iar Hamid Hosseini începu să plângă.

Hosseini se întoarse cu faţa spre Mecca, căzu în genunchi şi se rugă în tăcere.

însă rugăciunea care-i pătrunse în inimă în clipa aceea era una

care-l ului şi-l îngrozi în acelaşi timp. Nu se gândise să se roage în felul acesta. Izvorâse pur şi simplu din inima lui. Erau cuvinte de jale pe care le rostise zi de zi în copilărie, dar una la care nici nu îndrăznise măcar să se gândească – darămite s-o mai şi rostească – pe o rază de o mie de mile de Ayatollah înainte de clipa aceasta. Era o rugăciune care l-ar fi aruncat la închisoare şi în camerele de tortură de îndată ce vreunul dintre cei apropiaţi de învăţătorul său ar fi aflat că o înălţase lui Allah. Dar nu se putu abţine. În durerea şi deznădejdea lui, deveni o implorare involuntară.

0, Doamne atotputernice, imploră el în tăcere, mă rog să grăbeşti venirea în lume a ultimului Tău trimis în lume, a Celui Promis, acea făptură desăvârşită si curată, cel care va aduce dreptatea si pacea în lume. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru sosirea lui si câlâuzeşte-ne cu mâna Ta cea dreaptă. Tânjim după Domnul veşniciei. Tânjim după Cel Aşteptat. Fără el— Cel Călăuzit în neprihănire — nu poate exista biruinţă. Cu el, nimeni nu poatefi învins. 0, Doamne atotputernic, arată-mi calea Ta si ajută-mă să pregătesc calea pentru venirea lui Mahdi.

40 * AL DOISPREZECELEA
IMAM

7

SAMARRA, IRAK

Veştile făcură rapid ocolul oraşului irakian Samarra.

Vestea morţii Ayatollahului Khomeini se răspândi printre musulmanii şiiţi şi ajunse şi la Najjar Malik, lovindu-l ca un trăsnet.

La doar zece ani, Najjar fusese ferit multă vreme de evenimentele naţionale si cele mondiale în familia unchiului si a mătusii sale, care-l luaseră în grijă după moartea părinţilor săi, survenită într-un tragic accident de maşină care avusese loc în urmă cu câţiva ani. Nu-l lăsaseră să se uite la televizor şi nici să asculte radioul. Evitaseră să-i lase la îndemână posibilitatea de a citi altceva decât manualele şcolare. Pentru micul Najjar, viaţa părea incredibil de senină şi de mică pentru vârsta lui, şi se rezuma la mersul la moschee şi la şcoală. Când nu învăţa pe de rost pasaje din Coran, atunci memora temele din caiet.

Dar ziua de azi era cu totul altfel. Dintr-odată, parcă fiecare şiit din Samarra auzise ceea ce auzise şi Najjar în clipa aceea de la o femeie care se năpusti pe culoar.

— A murit imamul! A murit imamul!

Najjar era mult prea confuz pentru a plânge.

Nu putea să fie adevărat. Probabil era vorba de o bârfa răutăcioasă, lansată de sionişti sau de sunniţi. Ayatollahul Khomeini era mai presus decât însăşi viaţa. Pur şi simplu n-avea cum să fi murit. Nu era el mult-aşteptatul Mahdi? Nu era el al doisprezecelea imam, Imamul cel tăinuit? Nu trebuia el să stabilească dreptatea şi pacea? Cum să fie mort chiar el, mântuitorul lumii islamice şi al întregii omeniri?

În fiecare vineri seara, de ani de zile, mătuşa şi unchiul lui Najjar îl puseseră să asculte ultima predică înregistrată pe casetă audio a Ayatollahului Khomeini, care fusese scoasă clandestin din Iran şi apoi adusă în Irak. Apoi mătuşa lui îl ducea la culcare, îl săruta de noapte bună,

stingea luminile şi închidea uşa dormitorului. Când se lăsa liniştea peste apartamentul lor, Najjar privea pe geam la lumina lunii şi medita la cuvintele Ayatollahului şi la insistenţa fierbinte a acestuia că era datoria unui musulman de a porni jihadul – războiul sfânt – împotriva necredincioşilor. Nu erau chiar lucruri la care să viseze un copil, dar reuşi să urnească ceva adânc în inima lui Najjar.

„Însă aceia care au crezut, s-au pribegit şi au trudit în lupta [jihadul] pe calea lui Allah – aceia să nădăjduiască în mila lui Allah", avea să declare Ayatollahul, citând Sura 2:218 din Coran. Evreii şi creştinii sunt cei pe care Dumnezeu i-a blestemat, explica el, susţinând că în Coran scrie că aceştia „aveau să fie executaţi, sau răstigniţi, sau să li se taie mâinile şi picioarele, alternativ, sau să fie alungaţi din ţară"

„Omorâţi-i!" insista Khomeini, citând din Sura 9:5. „Oriunde îi aflaţi, prindeţi-i, împresuraţi-i şi întindeţi-le orice cursă."

„Profetului şi celor ce-l urmează li se porunceşte să ducă război împotriva necredincioşilor şi făţarnicilor şi să fie neîndurători faţă de ei, a proclamat Ayatollahul ani la rând, pentru că adăpostul lor final este iadul."

Necredincioşii, a insistat el – citând Sura 22:19-20 – îşi vor
petrece veşnicia într-un foc arzător, „se va vărsa asupra capetelor lor apă clocotitoare, care topeşte ceea ce e în pântecele lor şi pielea lor." „Să n-aveţi nimic de-a face cu ei, a îndemnat el. Nu vă împrieteniţi cu ei. Nu negociaţi cu ei. Nu faceţi afaceri cu ei." După toate, îi plăcea să adauge – citând Sura 5:59-60 – „Allah i-a blestemat [pe creştini şi pe evrei] şi pe cei pe care s-a mâniat şi i-a prefăcut pe unii dintre
ei în maimuţe şi în porci, asemeni celor care l-au adorat pe Taghut [puterile celui rău, dumnezei falşi]."

Najjar fusese pătruns de curajul şi convingerea lui Khomeini. Cu siguranţă, acest om era Mahdi. ***Cine altcineva putea fi?*** se întrebase el. Într-adevăr, răspundea mătuşa lui când Najjar punea întrebări nevinovate, Khomeini nu înfaptuise încă dreptatea şi pacea. Nici nu pusese încă bazele unui imperiu islamic care să transforme toată lumea. Dar toate astea, spunea ea, nu erau decât o chestiune de timp.

Şi-acum? se gândi Najjar. Dacă Khomeini murise într-adevăr, cine avea să conducă Revoluţia? Cine era adevăratul mesia şi când avea să vină?

Najjar era singur acasă şi se simţea speriat şi singur. Disperat să afle mai multe, fugi din apartamentul strâmt al unchiului şi al mătuşii sale şi preferă să coboare toate cele şaptesprezece rampe cu scări în loc să aştepte liftul. Ieşi în fugă pe strada prăfuită din faţa clădirii lor ponosite, pentru

a se alătura unei mulţimi impresionante de şiiţi care se ieşeau de-a valma din locuinţele lor. Descoperi un grup de bătrâni ghemuiţi lângă un colţ din apropiere, lângă o tejghea cu fructe, fumând şi ascultând la un mic aparat radio cu tranzistori. Najjar fugi lângă ei şi ascultă şi el.

— Radio Teheran poate confirma acum că respectatul imam – odihnească-se în pace – a murit în urma unui stop cardiac, îl auzi el pe crainic anunţând în limba farsi, iar vocea bărbatului păru să fie uşor tremurată în timp ce prezentă ştirea. Liderul Suprem al Revoluţiei Islamice a fost internat în spital în ultimele unsprezece zile. A suferit în urma unei hemoragii interne. Un purtător de cuvânt din guvern a confirmat ceea ce oficialii spitalului au anunţat în urmă cu doar câtva minute. Ruhollah Mousavi Khomeini s-a stins din viaţă la vârsta de optzeci şi opt de ani.

Mintea lui Najjar lucra febril. ***Cum poate să moară Cel Promis?*** Nu era posibil.

În lipsa altor informaţii solide, Radio Teheran începu să transmită extrase din discursurile lui Khomeini. Într-un discurs din 1980, Khomeini le spuse urmaşilor săi şiiţi: „Trebuie să ne străduim să ducem Revoluţia noastră în toată lumea.”

Najjar auzi urale furtunoase din mulţimea care pe atunci îl ascultaseră pe imam. îşi închise ochii şi-şi închipui scena, şi dintr-odată îşi dori ca părinţii săi să nu fi părăsit niciodată Iranul. Poate că atunci ar fi fost încă în viaţă. Poate că Najjar l-ar fi putut chiar vedea pe Ayatollah cu ochii lui. Poate că atunci ar fi auzit cuvintele învăţătorului cu propriile lui urechi. Poate că ar fi putut chiar sluji Revoluţiei, fie şi într-un mod neînsemnat.

„Guvernele din lumea întreagă ar trebui să ştie că... Islamul va fi biruitor în toate ţările lumii , iar Islamul şi învăţăturile Coranului vor domni în întreaga lume”, declară Khomeini într-un alt clip radio. Najjar cunoştea afirmaţia aceea pe de rost. Provenea dintr-o predică pe care Ayatollahul o propovăduise imediat după ce revenise la Teheran, unde fusese salutat de milioane de adepţi credincioşi cu salutul ***venit Cel Sfânt! A venit Cel Sfânt!”***

Dezorientat de această întorsătură de evenimente, Najjar se retrase de lângă mulţimea de bărbaţi şi departe de transmisiunea radio. Auzise mai mult decât ar fi vrut. Trupul său slăbuţ tremura. Cămaşa lui uzată din bumbac era leoarcă de sudoare si

dintr-odată se simţi ca ars. Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau unchiul şi mătuşa sa. Dar brusc simţi o dorinţă disperată de a nu fi singur.

Poate că erau la moschee. Se hotărî că acela era locul unde ar fi trebuit şi el să se găsească. O luă la fugă nebuneşte printre cele şase străzi, încetinind abia când

văzu uşa laterală a Moscheii al-Askari la distanţă de doar câteva sute de metri.

Dar dintr-odată, fără niciun avertisment, trei adolescenţi – mult mai mari decât Najjar – ţâşniră din tufişuri şi îl atacară dintr-o parte. Depăşit de situaţie, Najjar se aruncă pe jos, cu suflarea tăiată, înainte să apuce să îşi revină puţin după alergare, cei trei se apucară să-l bată fără milă. Doi îl luară la pumni, croindu-i după cum apucau lovituri când în faţă, când în stomac. Cel de-al treilea îl lovi iar şi iar în spate şi în vintre. Ţipă de durere, implorându-i să se oprească. îi cunoştea, şi ştia ce le trebuia. Erau nişte prieteni de-ai vărului său, care îi datora unuia dintre ei câţiva dinari. Vărul lui întârziase să-şi achite datoria.

Curând îl podidi sângele pe micuţul Najjar din nasul spart şi din urechea stângă. Faţa începu să i se umfle. Vederea i se înceţoşă. Imaginea şi culorile începură să se şteargă. Era convins că avea să leşine. Dar apoi auzi o voce strigând:

— Opriţi-vă!

8

Imediat încetară să-l mai bată.

Najjar nu îndrăzni să deschidă ochii. Pregătindu-se pentru următoarea lovitură, rămase în poziţie fetală. După câteva clipe, îi auzi pe băieţi îndepărtându-se. De ce? Oare unde plecau? Chiar încetaseră? Luându-şi inima în dinţi cât să-şi mijească un ochi, Najjar îşi şterse sângele şi lacrimile şi îi văzu pe cei trei bătăuşi adunaţi în jurul cuiva, deşi nu-şi dădea seama cine era. Vreun părinte? Un poliţist? Najjar îşi deschise şi celălalt ochi. îşi şterse iarăşi sângele şi se strădui să audă ce se vorbea.

— Sfântul Coran spune: „Pe oricine călăuzeşte Allah, este bine călăuzit”, declară o voce poruncitoare. Dar ce spune Profetul – pace lui – despre cei care se rătăcesc, care se răzvrătesc şi se îndepărtează de învăţăturile lui Allah? Spune: „Noi îi vom aduna în Ziua învierii, târâţi pe

feţele lor – orbi, muţi şi surzi. Adăpostul lor va fi Gheena [iadul]. Şi ori de câte ori va da să se stingă [focul], noi îl vom aprinde cu flacără.”

Najjar cunoştea versetul acela. Mătuşa lui îl pusese să memoreze Sura 17:97pe când avea cinci ani,şi şi-l aminteaîncăpână azi.Inspectă mulţimea care se adunase, sperând să vadă vreo faţă prietenoasă sau cel puţin una familiară. Dar nu recunoscu niciuna şi se întrebă dacă mulţimea se adunase să urmărească o bătaie sau o pedeapsă.

— Spui că vom merge cu toţii în iad? întrebă unul dintre bătăuşi.

Najjar fu uimit să audă o umbră de teamă serioasă în vocea
şovăielnică a băiatului.

— Nu eu spun asta, zise străinul cu autoritate. Coranul spune: „cântărirea [faptelor] în ziua aceea [a învierii] va fi dreaptă, iar aceia ale căror talere vor atârna mai greu, aceia vor fi cu izbândă. Iar aceia ale căror talere vor fi uşoare, din pricina faptelor rele, aceia îşi vor pierde sufletele, căci au fost nedrepţi faţă de semnele Noastre.”

Najjar ştia şi versetele acestea. Erau din Sura 7:8-9.

Văzu cum li se încovoiară umerii adolescenţilor. îşi plecară capetele. Nu-şi dădea seama dacă tinerii aceia mai auziseră versetele acestea înainte, dar cu siguranţă păreau să înţeleagă ce anume era în joc. Dintr-odată, nu mai erau la fel de tari sau de cruzi. într-adevăr, îngrozit de mânia ce îi aştepta pe cei care-l chinuiseră, Najjar aproape că simţi cum i se face milă de ei.

încă de când fusese mic copil, Najjar se temuse grozav de focurile iadului. Era convins că moartea părinţilor săi într-un accident de maşină în timpul unei călătorii până la Bagdad la un sfârşit de săptămână fusese pedeapsa lui Allah pentru propriile lui păcate. Nu avea idee ce păcate putea să fi comis la o vârstă atât de fragedă, dar era dureros de conştient de tot ce comisese de atunci încoace. Nu intenţionase să fie o persoană atât de groaznică. încercase să fie un slujitor pios şi credincios al lui Allah. Se ruga de cinci ori pe zi. Se ducea la moschee de câte ori apuca, chiar dacă era nevoit să se ducă singur. Deja învăţase pe de rost mare parte din Coran. Adesea era apreciat de învăţătorii săi pentru râvna lui religioasă. Dar cunoştea răutatea propriei sale inimi şi se temea că toate încercările lui de a face ceea ce era drept ar fi putut fi zadarnice. Era oare cu ceva mai bun decât băieţii care-l bătuseră? Nu, concluzionă el. Probabil era mai rău. Cu siguranţă fuseseră trimişi chiar de Allah pentru a-l pedepsi, şi ştia că o merita.

Cei trei băieţi începură să se îndepărteze de acuzatorul lor. O clipă mai târziu, se întoarseră şi o zbughiră la fugă.

Abia atunci îl văzu Najjar pe cel care îi sărise în ajutor, şi nu-i veni a crede. Străinul nu era un bărbat, ci un băieţandru – unul nu cu mult mai mare decât el, mărunţel şi subţirel. Avea părul negru ca tăciunele, pielea uşor măslinie, un nas ascuţit, aproape regal, şi o mică pată neagră ca o aluniţă pe obrazul stâng. Nu purta haine de stradă ca alţii de vârsta şi înălţimea lui. Ci o robă neagră şi sandale. Dar ceea ce-l izbi cel mai mult pe Najjar erau ochii străpungători şi negri ai băiatului, care îi pătrundeau până în adâncurile sufletului şi-l sileau să privească în altă parte, umilit.

— Nu te teme, Najjar, spuse străinul. Acum eşti în siguranţă.

Inima lui Najjar începu a-i bate mai repede. Cum de-i ştia numele?

Cu siguranţă nu se mai întâlniseră până atunci.

— Te miri că îţi cunosc numele, spuse băiatul. Dar eu cunosc tot despre tine. Eşti persan, nu eşti arab. Prima ta limbă a fost farsi, cu toate că vorbeşti cursiv araba şi franceza. Ai crescut aici în Samarra, dar te-ai născut în Iran, la fel ca părinţii şi bunicii tăi. Familia ta a locuit în Esfahăn.

Najjar era uluit. Toate erau adevărate. Se strădui să-şi amintească figura acestui băiat. Trebuia să-l ştie de undeva. Dar nu-şi putea aminti cu niciun chip unde sau când se întâlniseră. Avea o memorie aproape fotografică, şi totuşi faţa sau vocea lui nu îi păreau cunoscute câtuşi de puţin.

— Eşti un copil al Revoluţiei, continuă străinul. Mama ta, Jamila, odihnească-se-n pace, a fost o adevărată slujitoare a lui Allah. Se trăgea chiar din spiţa Profetului, binecuvântat fie el. Mama ta învăţase mari pasaje din Coran până să împlinească şapte ani. Era încântată de căderea şahului şi de întoarcerea Ayatollahului de la Paris la Teheran în acea fatidică primă zi de februarie din 1979.

Şi asta era adevărat, îşi dădu Najjar seama, însă asta îl înspăimântă.

— Cu toate că era însărcinată în luna a opta cu tine, continuă băiatul, mama ta a insistat să se alăture tatălui tău şi milioanelor de iranieni la aeroportul internaţional Mehrabad în dimineaţa aceea. Dar n-au mai ajuns până acolo, nu-i aşa?

Najjar scutură din cap că nu.

— Imediat după răsăritul soarelui, mama ta a intrat în durerile naşterii, continuă străinul. Te-a născut într-un autobuz, în drum spre spital. Ai avut două kilograme şi două sute de grame. Luni întregi ai avut nevoie de aparate. Medicii au spus că nu vei supravieţui. Însă mama ta s-a rugat şi, iată-te!

— Allah i-a ascultat rugăciunile, spuse Najjar încetişor.

— Da, aşa e, confirmă străinul. Apoi ştii ce s-a întâmplat? Părinţii tăi te-au adus acasă doar cu câteva zile înainte ca studenţii să asedieze Ambasada Americană. Mama ta a stat alături de tine zi şi noapte din momentul acela. Te-a iubit mult, nu-i aşa?

Ochii lui Najjar începură să se umple de lacrimi. Atunci străinul veni mai aproape şi-i vorbi aproape în şoaptă.

— Tatăl tău, odihnească-se-n pace, a fost un om curajos, care îşi asuma riscuri.

Najjar încuviinţă din cap şovăitor.

— Mama ta l-a implorat să vă mute pe tine şi pe ea în Irak, continuă străinul. Dar el n-a vrut s-o asculte. Şi nu v-a vrut decât binele. Crescut de negustori, avea o pasiune pentru afaceri, dar i-a lipsit înţelepciunea, discernământul. N-a reuşit să exporte covoare persane în Europa şi Canada. A dat faliment şi în exportul de fistic în Brazilia şi a fost nevoit să împrumute bani de la unchiul tău. întotdeauna părea să se găsească în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Iar atunci, convins de faptul că înălţarea Ayatollahului în Iran avea să genereze o înflorire a afacerilor cu şiiţii din Irak, v-a adus pe toţi aici, în Samarra, pentru a-şi clădi o afacere şi să facă avere. Din nefericire, nu a simţit apropierea războiului irano-irakian. Afacerea lui n-a demarat niciodată, iar părinţii tăi au fost ucişi la 12 decembrie 1983, într-un accident de maşină în Bagdad. Şi în afară de mătuşa şi unchiul tău, de atunci ai fost singur-singurel.

Najjar îşi simţi părul de pe ceafa zburlindu-i-se. Păli la faţă. Uitând de toate rănile, se străduí să se ridice în picioare şi-l privi cu ochi mari pe acest băiat. Preţ de câteva minute, domni tăcerea.

Apoi, străinul îşi rosti revelaţia finală.

— Eşti cel mai răsărit din clasa ta, Najjar. Eşti îndrăgostit în taină de Sheyda Saddaji, colega ta de bancă. Te vei căsători cu ea înainte să împlineşti douăzeci şi patru de ani.

— De unde...?

Însă Najjar nu mai putu rosti nicio vorbă. îşi simţi gâtlejul uscat precum nisipul deşertului.

— Allah te-a ales, Najjar Hamid Malik. Vei deveni un mare om de ştiinţă. Vei ajuta lumea islamică să obţină forţa supremă asupra celor necredincioşi şi să instituie califatul islamic. Ne vei ajuta să instaurăm era Celui Promis. Dar trebuie să-l urmezi pe Allah fără nicio ezitare. Trebuie să îi juri supunere deplină. Iar atunci, dacă vei fi vrednic, vei trăi pentru totdeauna în rai.

Najjar spera să fie adevărat.

— Da, îl voi sluji pe Allah din toată inima, spuse el cu toată puterea şi sinceritatea pe care reuşi să le pună în cuvinte. Mă voi dedica să mă pregătesc pentru Cel Promis.

Dar tu cine eşti? Eşti tu Cel care...

Străinul ridică o mână, iar Najjar se opri.

— Când se va împlini vremea, mă vei vedea din nou.

Najjar privi în ochii aceia negri. Iar atunci, fără niciun avertisment, străinul se făcu nevăzut în mulţime.

9

SYRACUSE, NEW YORK DOISPREZECE ANI MAI TÂRZIU

— Să mergem, David; o să întârziem!

David Shirazi îl auzi pe tatăl său strigând din capul scărilor şi începu să se mişte mai repede. Aşteptase călătoria aceasta de când se ştia, şi nu avea de gând să piardă avionul.

În fiecare toamnă, tatăl său şi câţiva prieteni de-ai tatălui său, medici, îşi duceau fiii într-un weekend de camping şi pescuit pe o insulă îndepărtată în Canada, unde nu puteau ajunge decât cu hidroavionul. Regula era ca băieţii să fie de vârsta liceului sau mai mari. Amândoi fraţii mai mari ai lui David veniseră de fiecare dată acasă cu o mulţime de poveşti şi fotografii despre vânători de monştri, bezele coapte la focul de tabără, dormitul sub bolta înstelată şi devoratul unor cantităţi de-a dreptul nesănătoase de gogoşi Tim Horton pe drum. Anul trecut, David împlinise în sfârşit vârsta admisă de participare, dar în ultima clipă fusese doborât la pat de o răceală îngrozitoare şi fu atât de supărat când părinţii săi nu-l lăsară să se ducă. Acum împlinise aproape şaisprezece ani, era sănătos şi hotărât nu numai să se ducă, dar şi să scape câteva zile de temele de la fizică şi aritmetică.

David verifică rapid conţinutul rucsacului său ticsit, în timp ce în mintea sa revizui planul şi privi ecranul ceasului său Timex. Era opt si sase minute de dimineaţă. Stia că aveau bilete rezervate la zborul 4382 al companiei U.S. Air, cu plecare la 9:25, şi urmau să ajungă în Philadelphia la 10:45. De acolo, luau zborul 3940, cu plecare la 11:25, şi ajungeau la Montreal la ora unu fix,

după-amiază. Fraţii săi îi spuseseră că aeroportul Montreal era locul unde îşi făceau rezervele de [gogoşi] Tim Horton.

Lui David i se părea ridicol să zboare 228 de mile la sud spre Philadelphia, ca apoi să pornească 400 de mile spre nord. Dar nu existau zboruri directe din Syracuse, aşa că asta era situaţia. Mai hilar era faptul că odată ajunşi la Montreal, porneau cu trenul şi mai mult spre nord, până într-un orăşel numit Clova, în Quebecul de sus. Abia după aceea venea partea cu hidroavionul. Dar toate astea aveau să se întâmple doar dacă ajungeau la aeroport în timp.

La cei un metru şi optzeci ai săi, la care ajunsese abia de curând – după ce mult timp fusese mult prea mic pentru vârsta lui – cu părul ondulat şi negru ca pana corbului, cu ochi căprui expresivi şi o piele măslinie, David poate arăta ca un persan în ochii părinţilor săi, dar el nu-şi dorea nimic altceva decât să fie un copil american tipic. David şi fraţii săi mai mari cunoşteau poveştile colorate ale părinţilor lor despre cum crescuseră ei în Iran, sub domnia şahului. Puteau recita toate capitolele şi versetele care alcătuiau saga de supravieţuire a părinţilor lor din cele mai timpurii zile ale Revoluţiei din 1979, cum se refugiaseră împreună cu familia Harper în Ambasada Canadei timp de aproape patru luni şi cum reuşiseră în cele din urmă să scape, cu ajutorul unui tip de la guvern, pe nume Zalinsky. În fiecare an, de 28 ianuarie, băieţii ascultau cu atenţie la modul în care părinţii lor marcau aniversarea călătoriei lor chinuitoare din aeroportul din Teheran şi apoi zborul groaznic cu Swissair prin spaţiul aerian iranian, povestea remarcabilului lor exod din Teheran la Geneva şi apoi Toronto, şi cum, în cele din urmă, ajunseră în zona centrală a New Yorkului. Se stabiliseră mai apoi în oraşul Syracuse, care era mult prea friguros şi mare parte din an acoperit cu zăpadă (cărora copiilor le plăcea să-i spună „Zero-cuse”, „Siberacuse” şi „No-Excuse”*.

Băieţii familiei Shirazi ştiau faptul că deciziile îndrăzneţe ale părinţilor lor, precum şi remarcabila lor călătorie, fuseseră definitorii pentru viaţa lor actuală. Dar adevărul era că nimic din toate astea nu contau prea mult în ochii lui David. Sigur, era recunoscător pentru libertatea lor. Dar nu se considera iranian sau musulman. Se născuse în Statele Unite. Crescuse aici. Visa în culorile Americii – roşu, alb şi albastru. Acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să se integreze şi să exceleze, asemenea fraţilor săi.

Azad, de nouăsprezece ani, era student de nota zece în anul al II-lea la Colegiul Corneli, în cadrul programului pregătitor pentru facultatea de medicină. Intenţiona să devină cardiolog, asemenea tatălui său. De asemenea, era cel mai bun alergător de cursă lungă din echipa de atletism, şi cânta la pian mai bine decât toţi cei pe care-i

---

* **Impardonabil – n.trad.**

cunoştea David. La rândul său, Saeed, de şaptesprezece ani, absolvise liceul cu un an mai devreme, iar acum era boboc de nota zece la Harvard şi avea o bursă integrală în echipa de înot. Dacă totul mergea bine, Saeed plănuia să se ducă la Wharton sau la Stanford pentru a-şi încheia masteratul, asta dacă nu cumva Şcoala de Afaceri de la Harvard nu-i oferea suficienţi bani pentru a putea rămâne la Cambridge.

David, în schimb, se considera oaia neagră a familiei. În timp ce fraţii săi aveau ochi de vultur, el purta ochelari. Era singurul din cei trei fraţi căruia i se pusese aparat dentar, pe care-l purta încă, fapt care-l stânjenea îngrozitor. Fetele păreau să-i adore pe fraţii săi, însă David nu fusese niciodată la vreo întâlnire. Cu toate că erau câteva fete în clasa lui de care-i plăceau în secret, era îngrozit de ideea de a le invita la balul juniorilor care urma să aibă loc anul următor. Mai mult, David ura chimia şi economia. Nu-şi putea imagina să devină medic sau un om de afaceri de succes şi nu-l interesa deloc cântatul la pian.

Totuşi, moştenise inteligenţa părinţilor săi şi pasiunea fraţilor săi pentru atletism. Elev de nota zece la liceul Nottingham din periferia oraşului Syracuse, David obţinuse un scor de 1570 la SAT şi era pe punctul de a absolvi doi ani într-unul. Era ***catcher*** la pornire în echipa de baseball a universităţii, editor fotografic asistent la ziarul şcolii, editor asistent al albumului anual al liceului şi un geniu în mânuirea aparatului său Nikon cu obiectiv de 35 mm. Visul său îi amuza pe părinţii săi realizaţi profesional, dar era totuşi visul său: acela de a lucra pentru ***Sports Illustrated.*** În sezonul de primăvară ar fi putut contribui cu fotografii din campionatul de baseball, iar în cel din toamnă, cu fotografii de la meciurile de fotbal american. În cele din urmă visa să ajungă redactor-şef.

Ceea ce-i aducea aminte...

David îl auzi pe tatăl său claxonând, dar se întoarse şi înşfacă ultimul număr al revistei ***SI*** de pe masa din bucătărie. Apoi o sărută pe mama lui de rămas bun, după care se strecură pe bancheta din spate a SUV-ului lor marca Mercedes. îşi puse centura, scoase CD-playerul, îl porni, se lăsă pe spate şi se adânci în articolul de pe prima pagină despre Roger Clemens.

Porniseră cu oarecare întârziere, dar David nu se îndoia că tatăl lui avea să o scoată la capăt. Şi, într-adevăr, cincisprezece minute mai târziu parcau la Hancock Field. Erau într-o atmosfera de zile mari, cu gura până la urechi după ce reuşiseră să treacă de securitate. Ajunseră gâfâind la poartă şi îi întâlniră pe ceilalţi tătici şi fii care-i însoţeau.

David se aşează la locul său cu numărul 16A, se lăsă pe spate şi privi pe geam la dimineaţa cu un soare superb,

fapt neobişnuit pentru un oraş adeseori înnourat. Reuşi în sfârşit să se relaxeze. Nu pierduseră avionul. Nu avea teme. Şi, până miercurea următoare, nu avea să mai dea pe la şcoală. Era în sfârşit „unul dintre ei”. Visase la ieşirea aceasta de ani de zile, şi iată-l în sfârşit aici. Nimic nu i-ar fi putut distruge buna dispoziţie.

10

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DIN PHILADELPHIA

Tatăl lui David se lumină de cum îi văzu.

David pe de altă parte, se întunecă instantaneu. ***Pe toţi sfinţii***, ***dar ce caută si*** ăştia ***aici?*** gemu el în sinea lui.

— Salutare tuturor, le strigă Charlie Harper din cealaltă parte a terminalului, făcându-le semne cu mâna din mulţimea de oameni care aşteptau zborul următor.

Dr. Shirazi se duse repede spre el şi-l îmbrăţişă cu patos pe vechiul său prieten. Eu şi Marseille n-am fi pierdut o asemenea ocazie pentru nimic în lume!

— Ai reuşit până la urmă!

— Glumeşti? făcu Charlie râzând, bătându-l amical pe vechiul său prieten pe spate.

— Mulţumim că ne-aţi invitat, dr. Shirazi, adăugă tânăra femeie de lângă Charlie.

— Eşti foarte binevenită, tânără domnişoară, îi replică dr. Shirazi. Dar dă-mi voie să te întreb, tu eşti fetiţa cea mică a lui Charlie.

Ea zâmbi.

— Uită-te la tine – eşti minunată. Cum e posibil să fii

fata acestui bărbat? o tachină dr. Shirazi şi-l bătu pe spate pe Charlie.

— Se pare că seamăn mai mult cu mama, răspunse ea în glumă.

Dr. Shirazi râse cu poftă, la care David se făcu mic.

— Ei bine, asta explică atunci totul, chicoti medicul, îmbrăţişând-o. Câţi ani ai?

— În iunie am împlinit cincisprezece ani.

Azad îl înghionti cu cotul pe David şi ridică din sprâncene. Era cât se poate de indiscret din partea lui, după părerea lui David.

Chiar atunci Saeed se aplecă spre fraţii lui şi spuse în şoaptă:

— Puteţi să uitaţi, frăţiorilor. Eu am văzut-o primul.

David simţi cum îi năvăleşte sângele în urechi, pe gât, în obraji. Tânăra din faţa lor era foarte atrăgătoare. Purta blugi decoloraţi, un jerseu crem tricotat şi pantofii sport, uşor uzaţi, şi avea părul castaniu prins în coadă. Dar ea era doar o orăşeancă intrusă în acest weekend de pescuit ce fusese menit băieţilor, iar acum obraznicii ăştia doi aveau gânduri să pescuiască şi altceva în afară de peşti ***walleye*** şi ştiucă nordică.

Dr. Shirazi scutură din cap.

— Oare cât timp a trecut de nu v-am mai văzut pe toţi? Cinci sau şase ani?

— Cam aşa, răspunse Charlie. Am fost cu toţii foarte ocupaţi. Şi-apoi, tu şi cu mine ne-am mai întâlnit – când oare? – acum un an cred, la conferinţa la New York, nu-i aşa?

— Ai dreptate, ai dreptate, Charlie. Ar trebui să vin să te vizitez şi să-ţi mulţumesc în fiecare an că ai adus şi familia noastră aici. Charlie, tu şi Claire ne-aţi salvat. Nasreen şi cu mine nu vom uita niciodată asta.

Tatăl lui David, pierdut undeva în trecut, îşi aminti dintr-odată de grupul de bărbaţi şi băieţi care urmăreau întregul schimb de replici puţin derutaţi.

— O, iertaţi-mă, băieţi, spuse el. Trebuie să fac prezentările, îmbătrânesc, prieteni. Dar cum eu sunt cel care a fondat şi care organizez ilustrul nostru grup, mi-am permis libertatea de a vă face această surpriză. Este o mare onoare să vă prezint unul din cei mai dragi prieteni din lume pe care-i am, Charlie Harper – omul care ne-a salvat pe mine şi pe Nasreen din Iran – şi pe fiica lui, Marseille.

În timp ce toţi îi salutau şi dădeau mâna cu cei doi, prezentându-se la rândul lor, David se strecură în spatele grupului. îngrozit, îi urmări pe Azad şi pe Saeed precum şi pe ceilalţi băieţi făcând conversaţie cu Marseille – străduindu-se să pară nevinovaţi şi prietenoşi, dar apropiindu-se periculos de mult de un flirt neruşinat. David

se trezi luptându-se cu stânjeneală, furie, supărare şi trădare, toate în diferite grade, şi astea erau doar câteva din sentimentele care-l chinuiau. Totul nu fusese decât o mare vrăjeală. Ar fi trebuit să fie o excursie ***de băieţi.*** Aşa fusese întotdeauna. Sau cel puţin lui aşa i-o prezentaseră din totdeauna. Şi asta fusese lucrul pe care-l aşteptase cu atâta nerăbdare. Iar acum tatăl său reuşise să distrugă totul.

11

BAGDAD, IRAK

Najjar Malik auzi scrâşnet de frâne şi se întoarse să se uite.

Tocmai dădea să traverseze strada Al Rasheed din centrul Bagdadului şi se aştepta să vadă un teribil accident de maşină. În schimb, la mai puţin de cincizeci de metri în dreapta sa, văzu un Mercedes alb ce reuşi cu greu să evite ciocnirea cu o camionetă de marfa, al cărei şofer frânase brusc, aparent fără motiv, în traficul intens de amiază. împiedicat să mai înainteze, Mercedesul încercă să pornească în marşarier, dar calea îi fu tăiată de un Citroen verde. Un microbuz opri lângă Mercedes. Uşa laterală se deschise şi trei indivizi mascaţi, înarmaţi cu AK-47, săriră din maşină şi împrejmuiră Mercedesul.

— ***Coboară! Coboară!*** urlă unul dintre cei înarmaţi la bărbatul îngrozit de la volan.

Najjar ştia că ar fi trebuit să se adăpostească, dar din cine ştie ce motiv, rămase ţintuit locului, privind într-acolo. Vedea o femeie cu chipul ascuns după un văl pe locul pasagerului din dreapta, probabil soţia şoferului. De asemenea, vedea un copil mic pe bancheta din spate, care ţipa speriat.

Doi dintre cei înarmaţi începură să lovească în geamuri, continuând să le ceară să coboare din maşină. îngrozită, familia se supuse, cu mâinile ridicate, copilul – o fetiţă de vreo patru sau cinci ani – ţipa tot mai tare. Bărbaţii înarmaţi o siliră pe femeie şi pe copilă să se întindă pe jos cu faţa în jos pe asfalt, în timp ce pe soţul şi tatăl lor îl

loviră în ceafa, apoi îi legară mâinile şi picioarele şi-l zvârliră în microbuz.

Unul dintre cei mascaţi îndreptă mitraliera spre copil şi trase. Ţipetele fetiţei se curmară instantaneu, dar în clipa aceea începu să urle mama pentru copilul ei ucis. îndată, individul cu arma o împuşcă şi pe ea în ceafa.

Pe stradă se făcu dintr-odată linişte.

în timp ce bărbaţii înarmaţi se întorseseră la autovehiculul lor pentru a demara cu noul lor ostatic, unul dintre ei privi în direcţia lui Najjar, iar Najjar se trezi privind în ochii răpitorului. Preţ de o clipă, timpul şi spaţiul parcă încremeniră. Najjar ar fi vrut să ţâşnească înainte, dar nu reuşi să-si urnească niciun muşchi.

Bărbatul cel mascat îşi ridică arma şi o îndreptă spre pieptul lui Najjar. Acesta încercă să ţipe, dar niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej. Omul apăsă pe trăgaci. Najjar îşi închise ochii. Dar nu auzi nimic. Nu simţi nimic.

îsi deschise ochii si realiză că arma nu se descărcase. Bărbatul armă din nou şi apăsă din nou pe trăgaci. Din nou, Najjar îşi închise ochii fără să vrea. Dar din nou nu auzi nimic, nu simţi nimic.

Când îşi deschise pentru a doua oară ochii, îl descoperi pe bărbatul acela luptându-se disperat cu cartuşul, apoi îşi ridică arma deasupra capului şi acţionă trăgaciul. De data aceasta, arma se descărcă fără probleme. Coborî arma, o îndreptă spre faţa lui Najjar şi acţionă trăgaciul pentru a treia oară. Instantaneu, Najjar îşi închise ochii şi îşi ţinu respiraţia.

Nu se întâmplă nimic.

Cu ochii încă închişi şi ţinându-şi respiraţia, simţindu-şi plămânii pe punctul de a exploda, Najjar îl auzi pe bărbatul înarmat înjurând. Îi auzi pe ceilalţi terorişti strigând la el să urce în maşină să poată pleca de acolo. O clipă mai târziu auzi scrâşnet de roţi, iar când, în cele din urmă, îşi deschise ochii, bărbaţii înarmaţi plecaseră.

Najjar se prăbuşi undeva în nişte tufişuri şi începu să vomite incontrolabil. Nu mai fusese atât de speriat în viaţa lui.

Se întinse pe asfalt, ţinându-se cu mâinile de cap şi pierzând orice noţiune a timpului. Nu auzi sirenele ambulanţelor care se apropiau, nu văzu luminile maşinilor de poliţie. Nu-şi aminti să fi fost condus după aceea la spital şi să fi fost tratat pentru starea de şoc în care intrase. Abia dacă îşi mai amintea interogatoriul la care-l supuseseră pe îndelete, dar nu de poliţia locală, ci de agenţi ai ***Mukhăbarăt***, una din cele treisprezece servicii secrete de informaţii ale lui Saddam, şi fără îndoială cea mai de temut. ***Cine au fost cei înarmaţi?*** l-au întrebat

ei pe-un ton răstit. ***I-ai mai văzut? I-ai putea recunoaşte? Ce fel de maşină conduceau? Ce numere de înmatriculare aveau?*** Şi tot aşa, întrebările nu se mai terminau, dar Najjar nu le-a fost de prea mare ajutor. Chiar nu reuşea să-şi amintească prea multe, iar mai târziu, în aceeaşi după-amiază, poliţia şi medicii i-au dat drumul să plece.

Epuizat şi puţin debusolat, Najjar plecă de la spital şi văzu un şir de taxiuri parcate în faţa clădirii. Primul şofer din şir îşi lăsă geamul jos şi strigă la el:

— Unde te duci? Pot să te-ajut?

Najjar coborî, împleticindu-se pe treptele din faţă, şi ateriză pe locul din spate al taxiului, dar abia atunci îşi dădu seama că nu avea portmoneul la el şi prin urmare n-avea niciun ban. Ba mai rău, înainte să apuce Najjar să spună ceva, şoferul intră în trafic, iar Najjar îşi dădu seama că nici nu ştia încotro se ducea acesta.

— Parcă ai fi văzut vreo nălucă, spuse şoferul, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Vezi-ţi de drum, spuse Najjar, mai morocănos decât ar fi vrut de fapt.

— încotro?

Najjar nu reuşea să gândească. Se simţea ameţit, drogat. Pe viaţa lui, nu reuşea să-şi amintească unde locuia – pe ce stradă, în ce clădire. Unde i-o fi fost portmoneul? l-l furase oare cineva? Sau poate că îl lăsase la spital. Avea în el cartea lui de identitate. Tot acolo avea şi singura lui poză cu părinţii săi. Şi...

Fără nicio indicaţie, şoferul porni spre est, traversă Râul Tigru spre Sadr City, un cartier de aproape un milion de musulmani şiiţi.

Unde mergem? se întrebă Najjar. De unde-o sti oare şoferul unde să mă ducă?

Zece minute mai târziu, şoferul opri în faţa unui bloc ce-i părea cunoscut. La fel şi împrejurimile, şi oamenii.

— ***Najjar? Tu eşti?***

Najjar recunoscu instantaneu vocea mătuşii sale, chemându-l din cealaltă parte a curţii.

Ea veni în fugă spre el, îl scoase din maşină şi-l sărută drept salut pe amândoi obrajii. Apoi plăti şoferului cursa şi, intuind că Najjar nu se simţea bine, îl conduse până în apartamentul lor de la etaj.

— Eşti bine, Najjar? De ce ai luat taxiul până acasă de la universitate? De ce n-ai luat autobuzul, ca de obicei?

Când se îndreptară spre lift şi mătuşa lui apăsă butonul corespunzător etajului la care locuiau, pe Najjar îl frământa cel mai ciudat gând cu putinţă. ***Cum ştiuse şoferul acela să-l aducă acasă, când el însuşi nu-şi mai amintise unde locuia?***

Mătuşa lui îl conduse pe Najjar la culcare, şi el dormi toată după-amiaza.

12

ZBORUL US AIR 3940

Se anunţa o furtună la vreo opt mii de metri peste Lacul Ontario.

— David, n-ai vrea să schimbi locul cu mine?

Uimit, David Shirazi îşi deschise ochii şi se trezi faţă în faţă cu dl. Harper. îşi muşcă buza pentru a nu spune ceva necuvenit şi-şi scoase căştile.

— Poftim? spuse el, încercând să se adune.

— Scuză-mă – n-am vrut să te deranjez, spuse bărbatul mai în vârstă cu o sinceritate care nu făcu decât să-l încurce şi mai mult pe David. Doar că acum suntem la înălţime de zbor şi mă întrebam dacă n-aş putea să stau lângă tatăl tău şi să mai povestim una alta. Te-ar deranja?

Ba bine că nu, gândi David. Nici măcar nu trebuia să fii aici, iar acum mai vrei şi locul meu ?

Dar David Shirazi îşi iubea tatăl prea mult pentru a spune una ca asta. într-adevăr, chiar se simţea vinovat că gândea aşa.

— Sigur, domnule Harper, nicio problemă, murmură el.

Harper scutură din cap şi chicoti când David îşi desfăcu centura şi

păşi pe culoarul dintre scaune.

— Tu şi fraţii tăi l-aţi întrecut la înălţime pe tatăl vostru, nu-i aşa? David încuviinţă din cap. Nu voia să-l facă de ruşine pe tatăl

său şi să fie nepoliticos. Dar cu siguranţă nu avea niciun chef să facă conversaţie ieftină acum. Cercetă cu privirea partea din spate a aparatului Boeing 737, căutând un alt loc unde să poată şedea, dar nu descoperi niciun loc liber. Avionul era plin. Ploaia începea să se înteţească şi prin hublouri se vedeau fulgerele luminând prin norii groşi şi cenuşii de furtună care-i înconjurau din toate părţile. Apoi

se aprinse semnalul luminos ce indica necesitatea prinderii centurilor, iar copilotul îi avertiză că se apropiau de o zonă cu turbulenţe atmosferice şi că trebuiau să îşi ocupe locurile imediat.

— Care a fost locul dumneavoastră, domnule Harper? întrebă David după ce bărbatul îşi prinse centura alături de tatăl său.

— O, da, scuză-mă – 23B, replică Harper. Chiar lângă Marseille.

Minunat.

David îşi puse căştile la loc, acţionă tasta Play şi-şi croi drumul spre partea din spate a avionului plin de călători, ţinându-se cu grijă de spătarele scaunelor în drumul său, pe măsură ce turbulenţele se înteţeau. O zări pe Marseille. Era rezemată de geam, acoperită cu o pătură roşie a liniei aeriene, având şi ea căştile în urechi. David fu încântat să constate că îsi ţinea ochii închişi. N-avea niciun chef să discute tot felul de banalităţi cu ea. îşi ocupă în tăcere locul alături de ea, îşi prinse centura, atent să nu facă niciun sunet care s-o fi putut trezi. Dar nu reuşi. Marseille se răsuci, se frecă la ochi şi zâmbi.

— Hei, spuse ea.

— Hei.

Ea-si scoase căştile.

— Scuză-mă că nu te-am salutat mai înainte, spuse ea. M-am luat cu poveştile cu ceilalţi. Au fost atât de atenţi cu mine.

El ridică din umeri. Ce să fi spus la asta?

— Pentru prima oară? întrebă ea.

Urmă o pauză lungă.

— Ce, în avion? întrebă el, nesigur.

— Nu, în Quebec – în toată treaba asta cu pescuitul, adăugă ea.

El încuviinţă din cap.

— Şi eu, spuse ea, apoi adăugă: evident.

Urmă o altă pauză incomodă. Chiar în afara hubloului lor bubui un tunet, făcându-i pe toţi să tresară.

— Straşnică furtună, nu? întrebă ea, ţinându-se cu putere cu braţele de mânerele scaunului.

— Mda.

Păstrară amândoi tăcerea câteva clipe, iar David începu să se relaxeze încet. Apoi, din senin, Marseille îl întrebă:

— Hei, îţi mai aduci aminte când aţi fost la noi acasă de Ziua Mulţumirii, odată, demult?

De fapt, îşi mai aducea aminte foarte vag de sfârşitul acela de săptămână ploios, în care jucaseră o mulţime de jocuri şi de-a v-aţi ascunselea la căsuţa familiei Harper de la Cape Cod, Spring Lake, pe Jersey Shore. îşi amintea chiar şi o fotografie cu domul Harper şi Marseille tranşând

curcanul împreună, o fotografie pe care o văzuse într-unul din duzinile de albume foto pe care le ţinea mama lui aranjate şi etichetate pe etajera din sufrageria lor din Syracuse. Dar nu avea niciun chef să recunoască toate astea acum.

— Nu prea, spuse el cu jumătate de voce.

Marseille înţelese ideea.

— Au trecut şase ani de atunci, prea mult timp, presupun, spuse ea încet, apoi se întoarse să privească fulgerele prin hublou.

David o privi cum îşi trase pătura până sub bărbie şi încearcă să se facă confortabilă. Apoi simţi o remuşcare subită. Sărmana fată încercase doar să fie drăguţă cu el, iar el se purta ca un imbecil. Pe toţi sfinţii, chiar şi fraţii Mariano şi Calveto se purtaseră frumos cu ea. Desigur, motivele lor le erau diferite, dar atâta educaţie primise şi el acasă. Marseille nu era de vină că era şi ea acolo. Tatăl lui David îi invitase. Putea măcar să se poarte civilizat cu ei.

— Ce asculţi? întrebă el, oprindu-şi CD-playerul şi scoţându-şi căştile.

Ea se întoarse spre el, cu sprâncenele arcuite.

— Mai întâi mă ignori; acum te interesează dintr-odată ce muzică ascult?

— întrebam şi eu. Făceam conversaţie. Schimbam două vorbe. Aveţi aşa ceva acolo la voi, în New Jersey, nu?

Marseille îl studie preţ de o clipă, ca şi când i-ar fi cântărit sinceritatea. îi oferi prin aceasta şi lui o clipă să o studieze la rândul său. Chiar arăta bine, un fel de frumuseţe liniştită, gândi el. Bronzul de vara trecută nu i se dusese încă. Nu era machiată şi nici unghiile nu-i erau lăcuite. Pe buza de sus avea o cicatrice abia vizibilă. Dar ochii ei – mari, calzi şi expresivi – îi atraseră cu adevărat atenţia.

— Bine, presupun, spuse ea în cele din urmă.

— Presupui?

— Sigur, continuă ea. Să vedem, presupune, gândeşte-te, concluzionează, ghiceşte – oare cei din centrul New Yorkului ştiu cum se face asta, nu?

Luat prin surprindere, David se trezi oferindu-i un zâmbet sincer.

— Uneori, concluzionă el. Bun, să vedem – Madonna?

Ea scutură din cap.

-J.Lo?

Marseille îşi dădu ochii peste cap.

— ***Te roooog...***

— Hm, făcu David, atunci presupun că şi ***Lady Marmalade*** pică?

— Uuu, răspunse ea. Arăt ca şi când aş asculta Christina Aguilera?

— Nu ştiu, făcu David. Nu prea e o posibilitate, nu?

— Nu, chiar nu e.

Se auzită alte bubuituri afară. Când se întoarse şi începu să-şi tragă iarăşi pătura pe ea, lănţişorul pe care-l purta la gât se mişcă şi luci în spotul de lumină de deasupra capului ei. O pereche de măşti dramatice, comedie şi tragedie. ***Aha.***

— ***Les Mis**** spuse el chiar când Marseille îşi punea căştile la loc.

Ea încremeni şi se întoarse iarăşi spre el.

— Ce-ai spus?

— Ştii şi tu – Franţa, revoluţionarii, „One Day More”...

Marseille tăcu o clipă şi-l privi insistent.

— Am dreptate, spuse David, văzând-o surprinsă. Am ghicit, nu-i asa?

Marseille scuturăcap.

— Nu, spuse ea încetişor. Dar eşti înfiorător de aproape.

Apoi, în loc să-i întoarcă spatele – şi să se dedice din nou muzicii ei, furtunii, viselor ei – îl surprinse când îi puse căştile ei la urechi şi porni aparatul.

> Try to remember the kind of
> September When life was slow
> and oh, so mellow.*

David fu uimit. Era o porţiune din coloana sonoră a ***The Fantasticks –*** compoziţia ***musical*** cu cea mai lungă perioadă de reprezentaţii din istorie... şi preferata mamei lui.

---

* ***Les Miserables***, unul din cele mai reuşite compoziţii de teatru ***musical*** din lume, cu a doua cea mai lungă perioadă de reprezentaţii din istorie, după ***The Fantasticks – n.trad.***

încearcă să-ţi aminteşti cum era în septembrie / Când viaţa se scurgea alene şi o, atât de dulce. – n.trad.

13

QUEBEC, CANADA

Era după-amiaza târziu.

Soarele începea să apună când hidroavionul de Havilland câştiga constant în altitudine şi porni uşor spre nord-est. Şirul de furtuni cu care se ciocniseră după ce părăsiseră Philadelphia încetase când ajunseră la Montreal şi luară apoi trenul spre orăşelul numit Clova. Aici, în provincia Quebec, cerul era senin.

Dr. Shirazi şedea pe locul copilotului în avionul cu un singur motor, poreclit „Castorul" de compania de Havilland, cu sediul canadian. Azad şi Saeed şedeau pe rândul din mijloc. David era pe rândul din spate, singur, înconjurat de rucsacuri şi unelte de pescuit. Era rece şi înghesuit, şi David ştia că avea de stat acolo, în spate, încă aproape o oră. Dar adevărul era că începea în sfârşit să se simtă bine.

Castorul de Havilland nu avea decât o singură hibă de design, din câte putea spune David. Era gălăgios. Rău de tot! Priveliştea prin hubloul minuscul era fantastică, dar de atâta larmă abia dacă reuşea să gândească. Cu toate că odată ajunşi la altitudinea de croazieră de opt mii de

picioare – o înălţime ameţitoare deasupra unui covor aparent infinit de râuri albastre, lacuri şi insule de un verde luxuriant, tot mai departe de orice semn de civilizaţie – David nu se putu abţine să nu-l tachineze pe Azad, care şedea în faţa lui.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— ***Ce?*** ţipă Azad, nereuşind să audă nimic peste larma făcută de motorul Pratt & Whitney de 450 de CP

—***Am spus că efrumoasă, nu-i aşa?***ţipă şi David acum, mai aproape de el.

Azad râse.

— Ce-i aşa nostim? întrebă David, înarmându-se pentru orice răspuns sarcastic avea să-i arunce cu siguranţă fratele lui.

— Tu, spuse Azad. Eşti mare figură.

— De ce? N-am spus decât că...

— Stiu prea bine ce spui. Dar uit-o. N-ai nicio sansă.

— Poftim?

— Cu Marcy.

— Cu cine?

— Cu fata – Marcy.

— Vrei să spui Marseille?

— Mă rog – nu-i genul tău.

David rămase privindu-l cu gura căscată.

— Eu vorbeam despre călătorie, deşteptule.

— Da, sigur. Ţine-ţi mâinile departe. E o clasă prea sus pentru tine, Charlie Brown.

McKenzie Air Expeditions, serviciul charter la care apela de ani de zile grupul de pescuit al tatălui său. El îi ajută să descarce bagajele. Ceilalţi doi piloţi făcură la fel şi cărară şi câteva lăzi frigorifice şi cutii de carton în căbănuţe. Toate erau pline cu mâncare care să le ajungă în acel sfârşit de săptămână. Nu exista nimic ***gourmet***, ci doar fructe şi legume obişnuite, lapte, suc, cafea, unt, pâine, ouă şi şuncă, toate pentru a completa masa principală din fiecare seară care avea să fie, desigur, peşte proaspăt.

După ce terminară, McKenzie adună întregul grup la mal şi le reaminti regulile.

— Să nu vă înecaţi, zise el răstit. Să nu vă muşte vreun şarpe. Să nu vă mănânce vreun urs. Aveţi întrebări?

Majoritatea erau veterani în genul acesta de excursii. Niciunul din ei nu păru deranjat. Doar Marseille păru puţin neliniştită, spunându-i ceva în şoaptă tatălui ei, ceva ce nu putu desluşi.

— Deci nu aveţi întrebări? repetă McKenzie. Bun. Noi am plecat.

O clipă mai târziu, el şi ceilalţi doi piloţi se întorseseră fiecare

în carlinga lui, pornind înapoi spre lumea reală. Oamenii aceştia câştigau 750 de dolari de persoană pentru a

arunca „clienţii” în mijlocul sălbăticiei. Apoi, după un discurs străveziu gen „nu te îneca”, duşi erau. ***Frumoasă slujbă, dacă o poţi găsi,*** gândi David. Nu că l-ar fi interesat cu adevărat. Nu erau banii lui. Erau ai tatălui său, iar tatăl său spunea că pentru asta plecase din Iran – pentru a fi liber. Liber să gândească. Liber să lucreze. Liber să se joace. Liber să călătorească. Liber să facă orice-şi dorea, fără un tiran care să-i controleze fiecare mişcare. ***Amin***, gândi David. Trase adânc în piept aerul răcoros canadian al nopţii. Temperaturile erau sub 10 grade şi scădeau rapid. Dar ajunseseră, în sfârşit.

Dr. Shirazi se întoarse spre grup şi îi încurajă pe toţi să-şi adune calabalâcurile şi să se ducă să se acomodeze în cabane. Între timp, îi trimise pe David şi pe Marseille să adune cât mai multe lemne de foc puteau să găsească. În sinea lui, David se opuse. Nu venise până aici ca să-l trateze toţi ca pe un puşti. Dar se simţi mai bine când văzu feţele fraţilor săi, abia vizibile în ultimele raze ale soarelui care apunea – de ce i se îngăduia lui David să petreacă timp singur cu fata aceasta?

Reacţia lui Marseille îi readuse la realitate.

— Acolo afară? întrebă ea. Cu urşii?

— Nu-l asculta pe Bătrânul McKenzie, râse dr. Shirazi. Nici măcar nu-i canadian. E din Poughkeepsie.

— Poughkeepsie?

— S-a apucat de droguri şi a tras chiulul în războiul din Vietnam. S-a mutat aici pentru a scăpa de Nixon şi pentru a beneficia de îngrijiri medicale gratuite. L-am întâlnit când avea disperată nevoie de un triplu bypass, mult mai urgent decât reuşeau să-l programeze în sistemul de aici. Tip simpatic, dar n-a lipsit mult până să dea colţul, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun.

David se uită la Marseille, care se uită la tatăl ei.

— Ce are asta a face cu ursii? întrebă ea.

David zâmbi când îi văzu privirea încurcată.

— Nimic, spuse el, întinzându-i o lanternă mică şi scuturând din cap. Aşa ştie tata să răspundă la întrebări. Haide. Să mergem.

David se îndreptă spre pădure, cu o lanternă mai puternică în mână decât a ei. Era evident că Marseille nu dorea să rămână în urmă. îşi trase fermoarul de la jachetei de lână North Face până sub gât şi-l ajunse imediat din urmă.

— Tata mi-a spus că citeşti şi scrii fluent în farsi, spuse ea.

— Da.

— Şi în germană.

Niciun răspuns.

— Si îsi cizelezi araba.

Tot niciun răspuns.

— Sigur, spuse ea, uitându-se la el în timp ce mergeau, ai putea dori să-ţi mai cizelezi puţin şi engleza.

— Foarte nostim.

— Spuneam şi eu...

— Da, cunosc limbile acestea de care pomeneai.

— Ce eşti tu, geniu? îl întrebă ea.

— Nu. ’

— Dar tata spune că eşti.

— De unde să stie tatăl tău? Nu m-a mai văzut de sase ani.

— Spune că le vorbeai aproape fluent pe toate încă de pe atunci.

David nu spuse nimic. Merseră în tăcere preţ de câteva minute.

— Deci unde suntem noi de fapt pe faţa pământului? întrebă în cele din urmă Marseille, încercând din nou să spargă gheaţa.

— Chiar nu poţi suporta tăcerea, nu-i aşa? îi replică David.

— Taci, râse ea, lovindu-l în braţ, şi răspunde-mi la întrebare.

David mimă durere, dar răspunse în cele din urmă.

— Lacul de acumulare Gouin.

— Cum?

— Lacul de acumulare Gouin – sau în franceză ***Réservoir Gouin.***

— ***Ooh la la, sunt impresionată, spuse ea. Parlez-vous Français, aussi?***

David scutură din cap.

—***Je*** nu-mi prea amintesc multe ***pas.***

Marseille râse.

—***Je le doute.*** Oricum, păcat.

— De ce?

— Păi suntem în Quebec şi pe-aici se vorbeşte franceză.

— Deci ***ştii*** unde suntem.

— Pot şi eu să citesc ce scrie pe biletul de drum dar ***Le Réservoir Gouin –*** ce, Doamne, iartă-mă, mai e şi asta?

— Chiar vrei să ştii?

— Mi-ar plăcea să te aud că alături două sau trei propoziţii în engleză... ştii, să mă conving că poţi vorbi, într-adevăr!

— Bun, spuse David. E o colecţie de sute de lacuri mici, care conţin un număr enorm de insule şi peninsule de forme extrem de neregulate, aflate în zona centrală a provinciei canadiene a Quebec-ului, aflată la aceeaşi distanţă de Ottawa, Montréal şi Quebec City. Ţărmul său se întinde pe mai bine de 5.600 de km, fără a include insulele. Lacul de acumulare a fost creat în 1918, în partea

de sus a fluviului Saint Maurice, şi este numit după Jean-Lomer Gouin, care a fost premierul Quebecului pe atunci. Construcţia a fost realizată de Shawinigan Water and Power Company pentru a facilita dezvoltarea hidroelectrică de control al cursului apei pentru staţiile din aval.

Marseille se oprise din mers şi îl fixă cu privirea pe David.

— De unde stii toate astea?

— Citesc mult.

— Şi ce faci, înveţi pe de rost un articol din enciclopedie, sau ce?

David ridică din umeri şi schimbă repede subiectul.

— Hei, uite-acolo, du-te şi ia crengile acelea uscate, iar eu o să le iau pe astea, spuse el. Asta ar fi începutul.

Cea mai mare parte a următorului ceas, amândoi adunară lemne de foc, şi le cărară înapoi în tabără, le adunară la un loc şi se întoarseră după alte lemne, evitându-i pe băieţii mai mari. În umblarea lor, trecură pe lângă alte cabane mai îndepărtate, neocupate şi, evident, scoase din uz. Erau neîncuiate şi păreau să fi fost lăsate în paragină. Una dintre ele avea o mulţime de urme de zgârieturi de gheare de urs la uşă şi la geamuri, dar o altă cabană, în forma literei A, arăta destul de bine, era doar puţin prăfuită. Nu aveau timp să o exploreze pe îndelete, dar acest oraş-nălucă de pe această insulă minusculă îi fascină pe amândoi.

Fusese o zi lungă şi, la ora nouă seara, odată ce toate bagajele fuseseră strânse la locul lor, întregul grup dormea deja. Următoarele patru zile se întindeau înaintea lor precum o promisiune de şalău şi peşte ***walleye*** la discreţie. Dar peştele putea aştepta până dimineaţa.

14

SADR CITY, IRAK

Najjar Malik era vlăguit.

Chiar şi după somnul prelungit şi o masă simplă, făcută

acasă, violenţa dimineţii, mitraliera defectă şi întâlnirea ciudată cu misteriosul şofer de taxi continuau să-l tulbure.

După cină, în ciuda protestelor sale slabe, mătuşa şi unchiul lui Najjar îl duseră la cumpărături în ***bazaar.*** La un moment dat, mătuşa se târguia cu un negustor pe fisticul acestuia, în timp ce unchiul şedea la umbră de cealaltă parte a drumului, fumând dintr-o narghilea şi stând la poveşti cu ceilalţi bătrâni. Najjar privi la o colecţie întreagă de bocanci din piele şi îşi dori să fi avut îndeajuns bani să-şi cumpere şi el o pereche. Dar nici acum nu-şi găsise portmoneul, şi când vânzătorul de pantofi îşi dădu seama că nu avea de gând să cumpere nimic în acea zi, îi spuse să plece.

Najjar merse agitat mai departe prin piaţă, continuând să se frământe cu privire la identitatea bărbatului care fusese răpit, continuând să se întrebe cine îl răpise şi de ce şi de ce îi uciseseră soţia şi copilul. Imaginile groteşti i se imprimaseră definitiv în minte. Ar fi vrut să le poată uita, dar nu putea. Era ceva politic? Sau avea legătură cu banii? Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea gândi la nimic altceva.

Chiar atunci aproape că se împiedică de un cerşetor care şedea turceşte lângă un zid din ciment.

— Iartă-mă, spuse Najjar. Nu te-am văzut.

— Cine sunt eu să te iert, spuse cerşetorul – un om surprinzător de tânăr – cu siguranţă nu era mai în vârstă decât Najjar însuşi – înveşmântat într-o haină mizeră maronie şi cu picioarele desculţe, fără sandale sau pantofi. Picioarele sale murdare şi negre erau acoperite de beşici ce puroiau. Numai Allah te poate ierta, dacă vrea.

Najjar ridică din umeri. Fervoarea religioasă pe care o avusese mai demult se stingea acum cu totul. Ce-i dăduse lui Allah, de fapt? Tristeţe. Singurătate. Sărăcie. Disperare. Acestea să fi fost darurile pe care le oferea Allah copiilor săi?

— Haide, prietenul meu, spuse cerşetorul, pari mâhnit. Dă-mi voie să-ţi ghicesc viitorul.

Najjar scutură din cap, apoi privi în mulţime spre a-şi găsi mătuşa şi unchiul.

— Nu vrei să-ţi cunoşti viitorul? întrebă cerşetorul. Sau poate nu crezi că l-aş putea vedea?

— Amândouă, minţi Najjar. îşi dorea cu disperare să-şi cunoască viitorul. Dar nu avea timp pentru şarlatani de mahala.

— Eu unul cred că minţi, spuse cerşetorul, pe un ton devenit dintr-odată serios şi jos. Cred că-ţi doreşti cu disperare să-ţi cunoşti viitorul. Dar crezi că nu ai timp de pierdut cu şarlatanii de mahala.

Surprins, Najjar îl privi peste umăr cu îndoială pe omul năpăstuit.

— Eşti tulburat de violenţa pe care ai văzut-o pe stradă de dimineaţă, spuse cerşetorul, cu faţa mânjită de murdărie. Dar toate întrebările tale îşi vor primi răspunsul la timpul cuvenit.

Najjar se simţi năpădit de spaimă. Cine era omul acesta? Cum mi-ar putea cunoaşte cele mai tainice gânduri?

— Pot să te întreb un lucru? spuse cerşetorul.

Najjar încuviinţă din cap.

— Dacă ai putea să te duci oriunde în lumea asta, dacă ai putea călători oriunde şi banii n-ar mai fi o problemă, unde te-ai duce?

— Nu ştiu, spuse Najjar simplu.

— Iarăşi minţi, spuse cerşetorul. Nu ai încredere în mine. Nu te condamn. Nu mă cunoşti. Dar în clipa când te-am întrebat, te-ai gândit imediat unde ţi-ar plăcea să te duci, nu-i aşa?

Najjar se simţea stânjenit şi confuz. încuviinţă din nou din cap.

— Scrie-l pe ceva, spuse cerşetorul.

— Pe ce?

— Pe-o bucată de hârtie. Şi nu mă lăsa să o văd. Dar îţi voi spune ce vei scrie.

— E cu neputinţă.

— Nimic nu e cu neputinţă.

Najjar nu avea nicio bucată de hârtie la el, cu atât mai puţin un creion sau un stilou, dar se întoarse înapoi în larma şi agitaţia ***bazaarului*** şi găsi un negustor de legume în preajmă. De la el împrumută un capăt de creion, apoi găsi un pachet gol de ţigări pe jos. Najjar desfăcu cartonul acestuia şi scrise înăuntru locul cu pricina, atent să-l ascundă de ochii cerşetorului sau de ai vreunui alt curios de prin preajmă. Când termină, îşi îndesă pachetul de ţigări în buzunarul de la jeanşi şi îl privi pe tânărul care acum îi captiva toată atenţia.

— Fii binecuvântat, spuse cerşetorul.

— De ce spui una ca asta? întrebă Najjar.

— Pentru că tocmai ai scris numele Moscheii Jamkaran de lângă Qom, Iran.

Ochii lui Najjar se făcură mari.

— De unde ai ştiut? întrebă el, iar inima îi bătea nebuneşte. De unde ai ştiut?

Cerşetorul nu-i răspunse. Faţa îi era lipsită de orice expresie. În schimb, spuse simplu:

— Acum scrie numele unui lider mondial.

Confuz, Najjar ezită.

— În viaţă sau mort? întrebă el.

— Cum vrei, spuse cerşetorul.

Najjar scoase pachetul de ţigări şi şterse ***Moscheea Jamkaran*** şi scrise ***Saddam Hussein.*** Apoi, când îşi dădu

seama că ar fi fost mult prea uşor, şterse ***Saddam*** şi scrise în schimb ***Fulgencio Batista.*** Batista, din câte aflase de curând Najjar, fusese preşedintele Cubei la sfârşitul anilor ’50. Mototoli pachetul de ţigări şi-l puse înapoi în buzunar.

— Ai ales bine, prietene, spuse cerşetorul.

— Cum asa?

— Sunt impresionat.

— De ce?

— Pentru că eşti într-adevăr un tânăr spiritual. Allah poate face lucruri mari cu un om ca tine.

Najjar n-avea idee ce voia să spună omul, dar era evident că nu ştia ce scrisese Najjar. Atunci o auzi pe mătuşa sa strigându-l.

— Trebuie să plec.

— Dar nu ţi-am dat răspunsul, spuse cerşetorul.

— Nu cred că îl ştii.

— Ba da, îl ştiu.

— Atunci al cui nume l-am scris?

— Muhammad Ibn Hasan Ibn Aii, spuse cerşetorul.

— ***Ha!*** spuse Najjar, puţin dezamăgit, dar hotărât să nu fie perceput că ar fi crezut nicio iotă din şmecheriile bărbatului. Nici măcar pe-aproape. Crezi asta doar pentru că întotdeauna mi-am dorit să vizitez fântâna dorinţelor din Iran, acolo unde şi-a făcut odată apariţia al doisprezecelea imam, că aş fi chiar atât de prost să scriu numele lui Mahdi, odihnească-se-n pace?

— De fapt, spuse cerşetorul, mai întâi ai scris numele lui Saddam Hussein. Abia după acea L-ai ales pe Cel Promis.

Najjar fu din nou uimit. Omul avea pe jumătate dreptate. Dar şi asta era ciudat. Cum ar fi putut şti cerşetorul acesta că Najjar scrisese întâia oară numele lui Saddam, dar apoi îl înlocuise cu cel al lui Batista? Nimic din toate acestea nu avea nicio logică.

Tulburat, Najjar hotărî că era timpul să plece. Mătuşa lui îl strigă din nou şi părea destul de supărată. îşi scoase pachetul de ţigări din buzunar şi-l aruncă spre cerşetor.

— Uită-te singur, spuse el, apoi se întoarse spre mătuşa lui şi strigă: Vin acum!

Cerşetorul prinse pachetul boţit dar nu-l desfăcu. în schimb, îl aruncă înapoi la Najjar, părând a-l provoca pe Najjar să îşi revizuiască atitudinea. Puţin supărat acum pe el, Najjar se duse la cerşetor, se aplecă, desfăcu pachetul şi se pregăti să pronunţe numele Fulgencio Batista.

Dar era năucit, pentru că acele cuvinte nu erau acolo.

Ci alături de numele mâzgălit al lui Saddam Hussein se afla numele lui Muhammad Ibn Hasan Ibn Aii – scris chiar de mâna lui.

Uluit, Najjar se uită din nou la cerşetor. încercă să spună

ceva, dar niciun cuvânt nu-i părăsi gâtlejul.

în schimb, tânărul i se adresă.

— îl vei sluji pe Cel Promis la împlinirea vremi. încă nu eşti pregătit pentru asta. Dar nu te teme. Nu a sosit încă vremea.

Najjar se simţi dintr-odată cuprins de un frig ca de gheaţă. Degetele îi amorţiră. Acum îl striga şi unchiul său, îndemnându-l să vină acasă cu ei. îşi ridică privirea, pentru a-l ruga pe unchiul său să-l mai lase câteva minute. Avea câteva întrebări. Avea nevoie de nişte răspunsuri. Dar când îşi întoarse privirea, cerşetorul se făcuse nevăzut.

15

LACUL DE ACUMULARE GOUIN, QUEBEC, CANADA

Pentru David, era chiar mai frumos decât i se povestise.

Fraţii săi mai mari îi povestiseră aventurile lor, dar nu fuseseră în stare să-i descrie culoarea cerului pe înserate sau sentimentul de a fi atât de departe de orice suflare de om. David se simţea precum un pionier şi îşi imagina că grupul lor ajunsese la marginea tărâmului pe care călcase vreodată vreun picior de om. Prima zi şi-o petrecu în întregime ţinându-se scai de tatăl său, ascultând cu atenţie instrucţiunile legate de pescuitul peştelui ***walleye*** la bucată şi la duzină. Nu mai văzuse niciodată vreun loc atât de bogat în peşte, de parcă nimeni n-ar mai fi pescuit pe-aici niciodată, în afară de urşii grizzly. El şi tatăl său se învârtiră în jurul insulei în bărci joase, plate, nesigure, iar David începu să se deprindă cum să folosească sonarul şi cum să simtă că a muşcat un peşte în timp ce ţinea cu o mână vâsla. Peştii înotau pe fundul lacului, la adâncime, dar o zi întreagă continuară să-i scoată din apă, umplându-şi barca, oprindu-se doar pentru a pluti în voia curentului într-un golf micuţ, în timp ce mâncau sandvişuri cu unt de arahide şi gem şi ultimele rămăşiţe din gogoşile pe care şi le cumpăraseră băieţii în aeroportul din Montreal. Apa era limpede, cerul era de un albastru cristalin şi chiar şi cele mai banale sandvişuri erau delicioase aici. Desigur, urmau

să aibă peşte din belşug la cină.

David se întrebă cum se descurcau Marseille şi domnul Harper. Cei doi hotărâseră să îşi petreacă dimineaţa plimbându-se, urmând a li se alătura pescarilor după-amiaza. David se trezi nerăbdător să o întâlnească, şi chiar încercă să plăsmuiască câteva scenarii de conversaţie mai de calitate decât tot ce fusese în stare să scoată din el până atunci. Se întrebă dacă ei îi plăcea vreun pic pescuitul, observând că ea şi tatăl ei erau singurii care nu se năpustiseră să pornească la pescuit. Oricum, cu toate că se simţea puţin stânjenit să se gândească la asta, chiar se bucura de faptul că era şi ea aici. Poate că tatăl său nu greşise chiar aşa de tare la urma urmei.

Aşa că David nu fu deloc dezamăgit când o descoperi pe Marseille şezând pe mal când barca tatălui său se opri la docuri. În timp ce bărbaţii folosiră ocazia pentru a-şi lua o băutură rece şi a mai povesti puţin din trecut, David o întrebă timid pe Marseille dacă nu voia să se plimbe.

— Ai vrea să-mi arăţi şi mie ce-aţi descoperit toată dimineaţa? Spera ca propunerea lui să nu sune prea disperată.

Zâmbind, ea-i spuse:

— Sigur. Ne-am plimbat mult pe mal şi am încercat să vedem dacă reuşim să parcurgem toată insula roată. N-am fost nici măcar pe aproape. Locul acesta e uriaş!

David luă un termos cu apă şi porniră împreună la drum. După câteva minute, îşi dădu seama că se îndreptau spre „oraşul nălucilor”, pe care-l descoperiseră împreună.

Marseille arătă spre ferestrele încadrate de urmele ghearelor, iar David se hotărî că nu era o idee bună să mai facă glume cu urşi. Cabana în forma literei A părea mult mai curată în comparaţie cu grupul celorlalte cabane dărăpănate, iar când se lăsară amândoi deodată cu toată greutatea pe uşă, reuşiră să o deschidă. înăuntru găsiră câteva şezlonguri şi un cadru foarte simplu de pat pe care se afla o saltea veche şi subţire. David îşi folosi pulovărul pentru a şterge scaunele de praf şi le scoase din încăpere prin uşa deschisă. Amândoi se tolăniră în câte un şezlong, simţindu-se oarecum acasă.

— Ai vreo poveste de pescari demnă de povestit din dimineaţa asta petrecută pe lac? întrebă Marseille.

îi plăcea întrebarea, felul în care i-o punea; îi plăcea felul în care-l privea, cu adevărat interesată.

— A fost grozav să fiu cu tata. Sunt novice în pescuitul de peşte ***walleye***, dar am prins mai mult decât mi-am imaginat că voi fi în stare să prind.

David o întrebă despre şcoală şi află că materiile ei preferate erau engleza, arta scrisului, istoria şi arta dramatică. O întrebă care-i erau hobby-urile şi află faptul că îi plăcea să cânte la pian, ca o împlinire a dorinţei

mamei ei, dar cânta şi la saxofon, şi asta pentru că-i plăcea ei. Alerga la cros, dar nu era foarte bună; îi plăcea poezia, Shakespeare, să cânte în cor şi mai ales să joace în piese de teatru la şcoală. Abia aştepta să sosească primăvara, când intenţiona să participe la preselecţia pentru rolul lui Nellie Forbush, în producţia ***South Pacific***, realizată de şcoala ei. Cel mai mare vis al ei era să joace rolul lui Cosette în ***Les Mis*** pe Broadway, sau chiar la Londra, sau Paris.

— Dar politica? o întrebă el.

— Ce-i cu asta?

— Eşti democrată sau republicană?

— Habar n-am, spuse ea.

— ***Habar n-ai?*** întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Nu, de ce ar trebui să am?

— N-au fost părinţii tăi angajaţi ai ministerului de afaceri externe în Franţa, Italia şi Elveţia, după ce au reuşit să scape din Iran?

— Da, şi?

— Şi nu predă tatăl tău istoria şi politica externă a Statelor Unite la Princeton?

— Ba da, şi?

— Şi n-a fost mama ta consilier al Vistieriei de Stat câţiva ani, înainte să se angajeze la o bancă mare de investiţii din Manhattan?

— A fost, dar de unde ştii tu toate astea? întrebă Marseille.

David ridică din umeri.

— Nu ştiu – aud şi eu una-alta; şi le ţin minte. Ideea este că părinţii tăi sunt atât de interesaţi de lumea întreagă şi de guvernare. Nimic din toate astea nu s-a lipit de tine?

— Presupun că nu, spuse Marseille. Nu suport politica. Totul nu e decât o adunătură de boşorogi care se ceartă şi ne cheltuiesc toţi banii.

David râse. Era îndrăzneaţă şi sigură pe ea; îi plăcea asta la ea.

— Crezi că lucrurile se vor îmbunătăţi dacă tinerii ca noi întorc spatele problemelor din lumea noastră şi nu întreprind nimic?

— Nu, încuviinţă ea.

— Ei bine, n-ar fi bine să te hotărăşti de partea cui eşti şi să îi ţii partea?

— Poate că da, spuse ea în cele din urmă, scoţând din rucsacul ei o cutie cu drajeuri de ciocolată cu conţinut mentolat şi ronţăind câteva, fără a-i oferi si lui vreuna.

— Bun, cu care partid ar trebui să votez – cu republicanii sau cu democraţii?

David râse din nou.

— Ei bine, chiar nu e treaba mea să-ţi spun, zise el,

convins că avea să se dovedească a fi o democrată liberală, ca şi el, dar dorindu-şi ca ea să ajungă de una singură la concluzia asta, fără ca el să fie perceput drept băgăcios.

— Uite, ce zici de asta? O să-ţi dau un test să vedem dacă eşti liberală sau conservatoare. Apoi vei decide singură care partid este cel mai bun pentru tine. Batem palma?

Marseille se gândi la propunerea lui pentru o clipă şi-i căzu cu tronc.

— S-a făcut.

— Bun, să vedem. Taxele sunt prea mici sau prea mari?

— Prea mari.

— Guvernul ar trebui să cheltuiască mai mult sau mai puţin pe educaţie, sănătate, mediu şi alte necesităţi importante?

— Guvernul cheltuieşte deja prea mult, spuse ea. Cred că ar trebui să-i lase pe oameni să păstreze mai mult din ce câştigă.

David continuă precaut, surprins de răspunsurile ei.

— Ar trebui ca guvernul să apere dreptul unei femei de a alege?

— Te referi la avort? Sub nicio formă! E un copil, David. Nu poţi ucide un copil în pântecul mamei sale.

David înghiţi în sec.

— Nu esti de acord? îl îmboldi ea.

— Păi...

— Oare guvernul n-ar trebui să apere viaţa, libertatea şi să urmărească fericirea? continuă ea. Viaţa este mai presus de orice, pentru numele lui Dumnezeu. Viaţa e pe primul loc, apoi dreptul de a alege. Dacă le inversezi, rezultatul este haosul. Nu?

David era încurcat, dar hotărî să meargă mai departe.

— Ce spui de drepturile homosexualilor? întrebă el.

— Păi, n-ar trebui să ne purtăm cu răutate cu persoanele homosexuale, dar n-ar trebui să aibă drepturi speciale. La o adică, căsătoria este un lucru frumos, sacru, între un bărbat şi o femeie, nu crezi?

David încuviinţă fără convingere.

— ***Nu*** crezi? insistă ea de data aceasta ceva mai ferm, aruncându-şi alte câteva drajeuri de ciocolată în gură şi zâmbind.

— Absolut, spuse el. Frumos, sacru – absolut.

Îi mai puse câteva întrebări legate de politica externă, apoi câteva despre politicile legate de comerţ şi imigranţi. Când termină, preţ de câteva minute încercă să proceseze ceea ce tocmai auzise.

— Ei bine? întrebă ea, radiind practic în razele incandescente ale soarelui ce pătrundea prin geam. Ce sunt?

David scutură din cap.

— În procent de 99,967 eşti o conservatoare get-beget.

— Serios? spuse ea, părând fericită să audă verdictul. Şi sunt republicană, nu?

David încuviinţă din cap, dar cu totul devastat. Îi plăcea fata aceasta. Dar era cu neputinţă să se îndrăgostească de o republicană, nu?

— Şi tu eşti republican, David?

La întrebarea aceasta, el scutură din cap, aproape imperceptibil.

Marseille fu cutremurată.

— Cum adică? Nu eşti de acord cu mine în toate privinţele acestea?

Discutaseră şi aduseseră fiecare argumente – civilizat, dar cu patos – pe măsură ce după-amiaza se scurse pe nesimţite. Pentru cineva neinteresat de politică, avea păreri ferme, fără doar şi poate! înainte să-şi dea seama, soarele apusese cu totul, iar ei îşi continuară disputa la lumina lanternelor. David sugeră să lase puţin deoparte dezbaterea politică şi să se întoarcă în tabără înainte ca taţii să pornească în căutarea lor. Cam fără voia ei, Marseille încuviinţă.

— Poate că ar trebui să schimbăm subiectul, spuse David în timp ce îşi croiau drumul prin tufişuri înapoi la tabără.

— Poate. Ocoliră trunchiul unui copac căzut prin întuneric. Deci cum e cu tine? Ce visezi să faci într-o bună zi, în afară de varianta de a candida la preşedinţie ca democrat îngust?

— Foarte nostim, spuse David. Se opri din mers o clipă. Chiar vrei să ştii care este visul meu?

Ea încuviinţă din cap, aşteptând.

— Visez – el ezită, iar ochii ei se făcură mari – să gust şi eu câteva din bomboanele acelea de ciocolată cu mentă.

Marseille râse.

— Vise plăcute. Acestea sunt răsfăţul meu special.

— Chiar n-o să-mi dai măcar una? spuse el. Nici măcar una singură?

— Poate că îţi dau, dacă îmi spui care este cu adevărat visul tău.

El zâmbi.

— Bun, s-a făcut.

— Haide, spuse Marseille. Te-ascult.

— De fapt, n-am spus nimănui asta…

— E în regulă, spuse ea. Mie poţi să-mi spui.

El inspiră adânc.

— Visul meu...

Ea se apropie de el.

— ***Este...}***

El făcu din nou o pauză, lăsând suspansul să crească şi mai mult.

— ... să mă întorc în tabără nedevorat de un urs.

La acestea, porni în fugă spre tabără, râzând, cu Marseille în urma lui, strigând la el şi încercând să-l prindă.

16

ORAŞUL SADR, IRAK

Najjar se întinse în pat şi îşi închise ochii, dar nu putea dormi.

Mintea îi lucra febril în timp ce rememoră fiecare detaliu al răpirii şi întâlnirile sale cu şoferul de taxi, iar mai târziu cu cerşetorul. Se gândi apoi la băiatul care-l scăpase din încăierare cu bătăuşii aceia, pe când avea doar zece ani. Era aceasta chemarea lui Allah? se întrebă Najjar. îşi trimisese oare îngerii să-l ocrotească, să-i vorbească? Oare chiar era el cel ales să-l cunoască şi să-l slujească pe Cel Promis? Nu putea fi cu putinţă. Nu avea părinţi, nici bani, nici clerici religioşi în familie, nici putere politică, nici prieteni influenţi, niciun motiv oarecare pentru a atrage

atenţia lui Mahdi, pacea fie cu el. Cu toate acestea, putea oare nega acest bizar lanţ de evenimente?

Nu îndrăznea să le pună vreo întrebare unchiului sau mătuşii lui în acest sens. Nu se putea confesa nimănui din cei pe care-i cunoştea. Aveau să creadă toţi că-şi pierduse minţile. Şi poate că aşa şi era. Sau poate că nu. Poate că Khomeini chiar nu fusese cel pe care-l aştepta întreaga lume islamică, ci mai degrabă un simplu înainte-mergător. Poate că sfârşitul zilelor chiar se apropia. Poate că mesia avea să vină până la urmă – şi încă foarte curând.

Odată cu soarele ce începu să se iţească la răsărit, un Najjar ostenit se strecură afară din aşternut, îşi deschise cu grijă uşa dormitorului, verifică pe coridor dacă era vreo mişcare prin casă, apoi se strecură cu grijă până în sufragerie, sperând să nu trezească pe nimeni. Pe raftul de lângă televizor, se aflau o mână de cărţi – Coranul familiei şi o serie de manuale de istorie şiită şi de teologie. Unchiul său, un om religios şi devotat, îşi dorise să fie mullah înainte să renunţe la studii pentru a intra în afacerea familiei. Dar până în ziua de azi, ori de câte ori avea nişte bani, cumpăra încă una din cărţile religioase care îi plăcea să le studieze, şi Najjar îl iubea pentru asta.

O carte anume aflată pe cel mai înalt raft era scrisă de un iranian, dr. Alireza Birjandi, unul din cei mai renumiţi învăţaţi şiiţi din lume, expert în escatologie şiită sau în teologia vremurilor de pe urmă. Cartea sa, ***Imamii istoriei şi venirea lui Mesia***, era o lucrare faimoasă, categoric o carte definitorie pe acest subiect. Relata povestiri, legende sau controverse legate de toţi cei doisprezece imami, însă povestirile legate de ultimul dintre ei – al doisprezecelea imam – întotdeauna reuşiseră să-l intrige cel mai mult pe Najjar.

Al doisprezecelea imam, explica dr. Birjandi, nu era un personaj mitic sau o fiinţă fictivă. Ci era o persoană reală, în carne şi oase, care trăise în secolul nouă, şi avea să se ridice din nou într-o bună zi pentru a schimba cursul

istoriei. Născut în Samarra, Irak, în anul 868 sau prin preajma acestui an, numele lui era Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali. La fel ca cei unsprezece lideri musulmani şiiţi dinaintea lui, Muhammad a fost descendent direct al fondatorului Islamului şi se credea a fi fost ales divin pentru a fi călăuzitorul spiritual şi autoritatea umană supremă a poporului musulman.

Dar înainte să ajungă la vârsta maturităţii, când putea învăţa şi sfătui lumea musulmană, cum se credea că îi era soarta, al doisprezecelea imam dispăruse din societatea umană. Unii spuneau că avea patru ani când se întâmplase. Alţi – cinci sau şase. Unii credeau că ar fi căzut într-o fântână din Samarra, cu toate că trupul nu i-a fost găsit niciodată. Alţii credeau că mama lui l-a ascuns într-o fântână, pentru a-i împiedica pe liderii nelegiuiţi din acea vreme să-l găsească, să-l prindă şi să-l ucidă – şi că micuţul Muhammad a devenit apoi practic invizibil. De aceea unii l-au numit „Imamul Ascuns”, crezând că Aii nu ar fi murit, ci ar fi ascuns de ochii oamenilor, până la sfârşitul zilelor, când Allah avea să-l reveleze din nou lumii.

Najjar întoarse cu grijă paginile cărţii atât de uzate. Când găsi pagina pe care o căuta, pulsul i se acceleră.

„Mahdi se va întoarce atunci când ultimele pagini ale istoriei se vor scrie cu sânge şi foc, citi el pe nerăsuflate. Va fi o zi de haos, măcel şi confuzie, un timp când musulmanii trebuie să aibă credinţă şi curaj ca niciodată până atunci. Unii spun că toţi necredincioşii – mai ales creştinii si evreii – trebuie să se convertească sau să fie distrusi înainte

ca el să fie revelat şi să instaureze un regim caracterizat de virtute, dreptate şi pace. Alţii spun că musulmanii trebuie să pregătească condiţiile pentru distrugerea creştinilor şi a evreilor, dar că această lucrare o va săvârşi propriu-zis Mahdi însuşi. Dar să ştiţi, voi cei credincioşi: când va veni, Cel Promis îl va aduce pe Isus cu sine, ca secund al său. Isus îi va comanda pe toţi cei necredincioşi care nu vor fi murit să se plece înaintea lui Mahdi, în caz contrar, vor muri."

Najjar era atât de mişcat, încât abia dacă mai putea respira.

„Scrierile străvechi nu ne spun exact cum şi când va veni el, continuă să citească Najjar. Unii cred că va apărea mai întâi la Mecca şi va cuceri toate tărâmurile imperiilor persane şi babiloniene, apoi îşi va stabili cartierul general al califatului său mondial în oraşul mesopotamian Kufa. Alţii credeau că va ieşi din fântâna de la moscheea Jamkaran din Iran şi apoi va călători spre Mecca prin Mesopotamia. Unii spun că va cuceri Ierusalimul înainte de a-şi întemeia califatul. Alţii cred că Ierusalimul trebuie cucerit ca o condiţie ***sine qua non*** a revenirii sale. Cu toate acestea, deşi multe ne sunt necunoscute, scrierile străvechi ne spun un lucru foarte limpede: fiecare musulman trebuie să fie pregătit pentru întoarcerea lui, pentru că el va veni cu mare putere şi glorie şi cu judecata teribilă a iadului pentru toţi cei care sunt nesupuşi sau care îi stau în cale.

Najjar închise cartea şi se cutremură. II urmărise pe Cel Promise cu devotament în primii câţiva ani după ce-l întâlnise pe băiatul acela, pe când avusese zece ani. Dar, de-a lungul timpului, se lăsase să plutească în derivă, departe de învăţăturile Coranului şi de responsabilitatea de a fi gata. Acum se întreba: Dacă Cel Promis va veni cu adevărat curând? Va fi aruncat în iad? Avea să sufere pentru totdeauna, iar peste creştet aveau să-i toarne apă clocotită până i se topea carnea pe oase? Trebuia să-şi schimbe modul de viaţă. Trebuia să se supună.

Trebuia să muncească – să se străduiască din răsputeri – să recâştige aprobarea lui Allah.

întâlnirea sa cu cerşetorul, concluzionă Najjar, fusese un semn dătător de speranţă. Allah nu-şi încheiase încă socotelile cu el. Poate că mai avea timp pentru a deveni un om bun şi drept şi să câştige graţia veşnică a lui Allah.

Dar cum?

17

LACUL DE ACUMULARE GOUIN, QUEBEC, CANADA

Era luni dimineaţa, şi nu le mai rămăsese decât o singură zi.

Aroma îmbătătoare de cafea tare, neagră, şi bacon gros

canadian îl trezi pe David din somn. îşi puse ochelarii, ieşi din cabana lui în dimineaţa răcoroasă de toamnă şi inhală mireasma fumului ce ajungea până la el. Privi prin jurul taberei şi nu văzu pe nimeni, în afară de Marseille. Purta nişte jeanşi şi un jerseu gri cu nişte litere roz ce formau cuvintele ***Jersey Girl.*** Stătea la foc, pregătind o papară de ouă.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea.

— Sunt lihnit, spuse el. Unde sunt toţi?

— La Biserica numărul unu a peştilor ***walleye.***

— Au şi ieşit deja la pescuit?

— E aproape zece.

Lui David nu-i venea să creadă. îşi şterse murdăria de pe cadranul ceasului său de mână. Fata avea dreptate. Probabil că fusese mai obosit decât îşi dăduse seama. Ziua de dinainte, David o petrecuse alături de tatăl său, de data aceasta suind împreună cu el pe un râu pe care-l descoperiseră împreună şi găsiseră un lac plin cu ştiucă. Prinseseră mult mai mult peşte decât ar fi putut mânca, aruncaseră cea mai mare parte din ei înapoi în apă, iar restul îl prăjiseră la foc pentru cină.

— Cum de nu te-ai dus şi tu la pescuit? întrebă David.

Marseille râse.

— Am avut nevoie de somnul meu de frumuseţe.

David se îndoia de spusele ei, dar nu zise nimic, în timp ce ea-i punea din ouăle puţin cam moi şi baconul ars pe o farfurie rece din tinichea.

— Sper să-ţi placă, spuse ea, şi se întoarse la foc pentru a-i turna nişte cafea.

David înghiţi repede mâncarea şi sorbi o cană cu cafea atât de amară că avu nevoie de patru cubuleţe de zahăr la ea. Evident, gătitul nu era unul din punctele forte ale lui Marseille. Când ea sugeră să se întoarcă pe jos până la cabana în formă de A pe care şi-o însuşiseră, David fu imediat de acord. Lăsă bucuros cana din mână, o ajută să stingă focul şi o conduse prin pădure.

— Tata spune că mama ta e cea mai bună bucătăreasă din lume, spuse Marseille când o luară din loc.

— Serios? spuse David sincer surprins.

— Se pare că mama ta ştie să facă o tocană specială persană care este cerească, continuă Marseille. Mama a încercat s-o facă de nu ştiu câte ori. E oribilă.

— O, nu poate fi atât de rea, spuse David.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Marseille. E o mamă fantastică. Cea mai bună mamă. Şi e genială. Visul meu este să devin cel puţin aproape la fel de inteligentă ca ea şi să am măcar o parte din succesul ei. Însă gătitul nu este tocmai unul din darurile ei. Haide să spunem că mâncăm destul de des în oras.

— Nu mai spune? zise David, înăbuşindu-şi un zâmbet. ***Aşchia nu sare departe de trunchi***. Şi ce mai spun părinţii tăi despre părinţii mei?

Marseille ridică din umeri.

— Ce vrei să spui?

— Păi, au trecut prin destule greutăţi împreună, spuse David. Trebuie să-ţi fi spus ceva poveşti interesante – poate unele pe care să le pot folosi şi eu, ştii, să-i şantajez pe ai mei

când vreau ceva de la ei.

David se aştepta s-o facă să râdă. Însă Marseille deveni dintr-odată foarte tăcută. Zâmbetul i se stinse.

— Nu ştiu ce să spun.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

David era derutat.

— Ce s-a întâmplat? Mi-a scăpat oare ceva?

— Serios, nu-i nimic.

— Marseille, îmi dau seama că te-am ofensat cu ceva. Dar nu ştiu cu ce.

Urmă o pauză lungă, neconfortabilă, apoi ea spuse:

— Doar că... părinţii mei nu vorbesc despre timpul lor în Iran... ***niciodată***.

— De ce nu? o întrebă David când trecură peste o coamă şi zăriră cabana cea veche.

— Nu ştiu.

— Ei bine, trebuie să te fi gândit tu la ceva.

— Poate că e prea dureros.

— Nu înţeleg. Ce a fost aşa dureros? Au stat acolo doar câteva luni, şi au fost eroi.

— Ei nu privesc lucrurile în felul acesta.

— De ce nu?

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, David. Nu ştiu.

— Nu te cred, spuse David.

— Vrei să spui că mint?

— Nu, doar că... David nu-şi termină propoziţia. N-avea niciun rost.

Tăcură amândoi tot restul drumului până la cabană şi îşi deschiseră şezlongurile unul lângă celălalt.

— Tu ştii povestea? îl întrebă Marseille în cele din urmă.

— Ce poveste?

— Păi, despre cum au scăpat părinţii noştri de acolo.

— Din Iran?

— Da.

— Sigur că da – tu n-o ştii? întrebă David.

Marseille scutură din cap, apoi se întoarse şi-l privi în ochi.

— Am încetat să-i mai întreb, îi explică ea. I-am întrebat ani de zile, dar întotdeauna au schimbat subiectul. Urmă o nouă pauză prelungă, apoi spuse: Nu e drept. E şi parte a vieţii mele, nu doar a lor. E parte a ceea ce suntem noi, ca familie. Nu am şi eu dreptul să ştiu?

David fu impresionat de dorinţa ei de a înţelege puzzle-ul trecutului familiei ei. În acelaşi timp, se simţi cu totul inconfortabil. Nu-şi putea închipui de ce familia Harper nu erau mândri de ceea ce făcuseră. Povestea lor era una uimitoare. Cu siguranţă merita să o împărtăşească cu singurul lor copil. Dar dacă – din cine ştie ce motiv – nu voiau să-i spună ce se întâmplase, cine-i dădea lui dreptul să-i spună?

O privi în ochi, şi descoperi în ei o durere pe care nu o văzuse până atunci.

— Asta ar trebui s-o lămureşti cu părinţii tăi.

Ea-l luă de mână şi-l trase spre ea, spre marginea scaunului ei.

— Nu pot vorbi cu ei, spuse ea. Nu despre asta. Nu despre Iran.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu pot. Apoi îi spuse în şoaptă: Te rog, David, spune-mi toată povestea.

El nu spuse nimic, dar se simţi ciudat şi cuprins de fiori să fie atât de aproape de ea.

— Te rog, îi spuse ea din nou în şoaptă. Ar însemna cu adevărat foarte mult pentru mine.

David înghiţi în sec. Nu putea fi singur aici cu ea chiar în acel moment. Un vulcan de senzaţii erupea în voie prin făptură lui. Avea nevoie de distanţă – o plimbare, o repriză de înot, o schimbare de ritm şi context.

— Nu pot, Marseille, spuse el. îmi doresc să fi putut. Dar nu e partea mea.

Urmă o tăcere prelungă, dureroasă.

— Bine, spuse ea, îi dădu drumul şi privi în altă parte. Nu contează.

— Marseille, îmi pare rău. Nu vreau să te rănesc; doar că...

— Lasă. Nu-i mare lucru.

El se întinse din nou după mâna ei, dar ea şi-o trase de la el. El spera cu disperare ca atmosfera dintre ei să devină cum fusese înainte. Dar asta nu se întâmplă.

18

Tot restul zilei de luni Marseille rămase distantă şi reţinută.

îşi petrecu cea mai mare parte din timp singură, în timp ce David îşi făcu de lucru împreună cu tatăl său.

În seara aceea, odată cu coborârea soarelui peste apa sticloasă, David îşi ridică privirea dintr-o carte şi-l văzu pe Mike Calveto, unul din prietenii lui Saeed, îndreptându-se spre Marseille, care stătea singură pe mal. David nu auzi ce-i spuse Mike, dar îl văzu cum o prinse din spate şi o sărută pe ureche. Ce făcea? înnebunise? Marseille se arătă şocată şi puţin speriată. David sări imediat în picioare, fugind la ea. Mike se simţi stânjenit de situaţie, dar încercă să facă o glumă. Nimeni nu mai observă acel incident, şi niciunul din ei nu dorea ca lucrurile să degenereze prin implicarea părinţilor lor. Dar când Mike plecă în cele din urmă la treaba lui, Marseille îl rugă pe David să rămână cu ea.

— Nu mai eşti supărată pe mine? o întrebă David.

— Sunt supărată pe tine şi-acum, dar nu am de ales, răspunse ea. Cel puţin tu încerci să te porţi ca un gentleman.

Când îşi dădură seama că erau singuri, ea-şi strecură braţul pe după al lui şi porniră să se plimbe. Atingerea ei îl înnebunea.

— Are intenţii bune, bâigui David.

— Ba nu, nu are, spuse Marseille.

David se gândi la cuvintele ei, apoi încuviinţă.

— Da, cred că ai dreptate. De fapt nu are.

În sfârşit, prăpastia dintre ei părea să se fi spulberat.

Se duseră până la capătul docului, îşi aninară picioarele peste marginea acestuia, deasupra apei, şi povestiră până după apusul soarelui.

Era aproape întuneric când îl auziră pe tatăl lui Marseille chemându-i la cină. Cam fără tragere de inimă se ridicară şi porniră înapoi spre tabără. Brusc, Marseille se aplecă spre el şi-l sărută. Nu dură decât o clipă, dar era primul sărut pentru David, şi pentru tot restul serii îi simţi buzele moi pe-ale sale şi căldura trupului ei cuibărit lângă al lui.

★ ★★★★

— ***Scularea si pe cai, frate.***

David auzi vocea plăcută a tatălui său şi simţi mâinile tatălui său scuturându-l uşor spre a-l trezi. Dar era devreme. Mult prea devreme – şi era încă întuneric şi frig. O privire aruncată rapid la ceasul său îi spuse lui David că abia dacă se crăpase de şase în zori. Se răsuci în sacul lui de dormit şi-şi trase perna peste cap.

— Lasă-mă să dorm, mormăi el.

— îmi pare rău, tinere, răspunse tatăl său, dar trebuie să ne strângem bagajele, să ridicăm ancora şi să fim gata înainte să ajungă avioanele aici.

Două ore mai târziu, erau gata.

Cabanele fuseseră măturate. Vasele fuseseră spălate. Sacii de dormit fuseseră rulaţi. Focul fusese acoperit cu nisip. Erau cu toţii pe docuri, cu rucsacurile pregătite, aşteptând hidroavioanele. Nu prea-şi spuneau multe. Majoritatea erau prea adormiţi pentru asta. Dar când erau siguri că nu-i vede nimeni, David şi Marseille schimbau câte o privire şi-şi

zâmbeau, savurând seara precedentă pe care o petrecuseră împreună aici.

Cu toate acestea, o tristeţe începea să-i năpădească sufletul lui David. Se născu din realizarea subită că timpul pe care-l petrecuseră împreună în ultimele patru zile urma să se stingă precum ceaţa, odată cu ridicarea soarelui pe cer. El trăia în Syracuse. Ea în Spring Lake, un orăşel pe Jersey Shore, la sute de kilometri depărtare. Niciunul din ei nu avea permis de conducere. Şi atunci, cum s-ar fi putut întâlni? David îşi dădu seama că acestea erau probabil ultimele lor minute împreună pentru o bună bucată de vreme.

Aerul dimineţii încremenit si răcoros era cufundat în linişte. Prea

multă linişte. Avioanele ar fi trebuit să fie deja aici până acum. David se uită din nou la ceas – 10:15. Nu-i venea să creadă cât de repede trecea timpul. Iar asta nu era bine. Trenul lor pleca din Clova la 11:20. Dar unde erau hidroavioanele?

Taţii lor începeau să-şi piardă răbdarea. Se auzi un freamăt peste tabără pe măsură ce comentariile la adresa lui Larry McKenzie şi tovarăşii săi piloţi se înteţeau. Tatăl lui David, îşi aminti el, urma să conducă o intervenţie pe cord deschis a doua zi, dimineaţa. Dar dacă pierdeau trenul spre Montreal, nu vor reuşi cu niciun chip să prindă avionul spre Philadelphia sau legătura spre Syracuse.

În cele din urmă, unul dintre bărbaţi puse întrebarea pe care şi-o puneau cu toţii în sinea lor.

— Deci dacă pierdem trenul, la ce oră pleacă următorul?

— Nu ştiu, mărturisi celălalt părinte. Facem asta de cât, de şase ani, şi până acum n-am pierdut niciodată trenul.

Toate privirile se întoarseră la dr. Shirazi.

— Sunt sigur că totul va fi bine, stărui el.

— Absolut, sări şi Charlie Harper.

— Dar dacă nu? întrebă unul dintre ceilalţi taţi. Dacă McKenzie nu apare în următoarele două minute? Ce facem

atunci?

— Sunt convins că vor apărea dintr-o clipă într-alta, insistă dr. Shirazi, în timp ce David se străduia să zărească vreun semn al aparatelor de Havilland la orizont. Dar nu se vedea nimic în zare.

David îi spuse tatălui său în şoaptă:

— Tată, când ***avem*** trenul următor?

Tatăl său nu spuse nimic. Trecură câteva minute. David se întrebă dacă tatăl său îl auzise, dar când îl văzu contractându-şi muşchii maxilari ştiu că fusese auzit.

Atunci tatăl său îi răspunse la rândul său în şoaptă:

— Joi.

19

—Joi?

David nu ar fi vrut să o spună atât de tare – de fapt n-ar fi vrut s-o spună deloc. Fusese o reacţie involuntară, iar fulgerul de mânie din ochii tatălui său nu-l ajută cu nimic.

— Spune-mi că nu glumeşte, insistă unul dintre taţi.

— Mă tem că nu, spuse dr. Shirazi.

— Joi? sări şi un altul, înjurând. Cum se poate? Mă aşteaptă pacienţii. Nu pot rămâne aici până joi!

Panica şi furia alcătuiau un cocktail instabil, iar bărbaţii aceştia păreau să-l fi sorbit până la fund. Toţi adulţii se adunară în jurul dr. Shirazi, toţi explicându-şi supăraţi programul extrem de important şi organizat – de parcă el ar fi putut face ceva în această privinţă. David se retrase deoparte de grup. Îi părea foarte rău pentru tatăl lui. Nu era el de vină. Ci McKenzie.

Unde erau piloţii? Cum puteau să-i lase pe toţi pur şi simplu baltă aici? Avuseseră oare probleme cu motoarele? De ce nu trimiseseră atunci alte aparate? Şi ce-ar fi trebuit să facă ei mai precis? Nu aveau semnal la telefoanele mobile, nu aveau staţii de emisie-recepţie, nici telefon prin satelit. Nu aveau nicio posibilitate de a lua în vreun fel legătura cu lumea

civilizată.

Majoritatea dintre bărbaţi – cu excepţia lui Charlie Harper – ameninţau deja să-l dea în judecată McKenzie Air Expeditions şi să-i scarmene de bani până la ultimul lor cent canadian.

— Vom pune mâna pe compania lor! se jură unul dintre ei.

Dar toate ameninţările lor nu schimbau cu nimic situaţia. Pe măsură ce treceau orele, hidroavioanele continuau să rămână nevăzute. Pe la ora două la amiază nu doar că erau cu toţii nervoşi, dar li se făcuse şi foame pe deasupra. Se săturaseră de peşte până peste cap, şi nu prea mai aveau altceva de mâncare. Ciuguliră câteva batoane de ciocolată rămase şi câteva pungi de ***gorp***[*] pe care nu le goliseră până atunci şi încercară să facă planuri cu ce aveau de făcut. Oare să rămână pe loc, continuând să aştepte, sau să-şi desfacă bagajele şi să-şi ridice iarăşi tabăra?

Pentru restul zilei rămaseră toţi împreună, jucând cărţi, citind romane sau încercând să doarmă pentru a-şi uita grijile. Dar, odată cu apusul soarelui, când şi temperaturile începură să scadă, tot nu se zărea nici urmă de hidroavioane. Atunci realizară că nu aveau de ales. Bărbaţii şi băieţii mai mari despachetară din nou bagajele, iar David şi Marseille fură trimişi pentru a aduna lemne de foc.

— Ce crezi că se va întâmpla, David? întrebă Marseille în timp ce se îndreptau spre pădure.

— Totul va fi bine, o asigură David. Bătrânul McKenzie va veni după noi.

— Dar dacă nu vine?

— O să vină.

— Atunci cum de n-a venit până acum?

David se opri, se întoarse spre ea şi o luă de mâini.

— Am plătit o mulţime de bani pentru excursia asta. McKenzie are tot interesul să ne facă fericiţi. Cu siguranţă nu e vorba decât de vreo problemă mecanică sau ceva de genul

---

* Amestec de cereale, snacksuri, drajeuri, biscuiţi, alune – n.trad.

acesta. Dar va veni.

— Eşti sigur? îl întrebă ea.

— Pe onoarea mea.

Deasupra lor auziră bubuitul tunetelor. Prinzând curaj", ştiindu-se singuri, David veni mai aproape de Marseille şi îi cuprinse cu braţele silueta delicată. Ea veni mai aproape şi se ţinu strâns de el. Brusc, începură să se sărute din nou şi, pentru acele câteva clipe, toate celelalte gânduri li se spulberară. În ciuda răcorii de afară, el simţi cum îl cuprinde căldura. Se întrebă dacă şi ea-i putea auzi inima bătându-i cu putere în piept. Şi atunci începu să toarne cu găleata.

★ ★★★★

Trecu şi ziua de miercuri, şi nici urmă de avioane.

Ploaia nu conteni. Jocurile de cărţi din cabanele umede începeau să-i plictisească. Între timp, se făcuse joi. Afară era tot mai cenuşiu şi se făcea tot mai frig, şi tot nici urmă de avioane. Pentru cei mai mulţi dintre ei, supărarea se preschimbase în teamă. Erau pierduţi în mijlocul sălbăticiei. Proviziile erau pe terminate. Adulţii discutară dacă să folosească bărcile de pescuit pentru a încerca să găsească ajutoare, dar adevărul era că se aflau la sute de mile de cea mai apropiată aşezare omenească. N-aveau hărţi. Şi nici busolă. Abia dacă mai aveau ceva combustibil, şi gândul că avea să li se termine cine ştie unde pe lacul acela de acumulare îi făcu în cele din urmă să renunţe.

Toţi erau cu nervii încordaţi, iar David îşi dădea seama că tatăl său se simţea tot mai rău cu fiecare oră. Cum de se înşelaseră atât de rău cu privire la capacitatea lui McKenzie de a-şi îndeplini obligaţiile? Ce l-ar fi putut împiedica de fapt? În şase ani, niciodată nu se întâmplase ceva de genul acesta. Cu siguranţă soţiile şi secretarele lor sunau deja la birourile acestuia din Clova sau la poliţie, sau oriunde. Să-i trimită în munţi, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar pentru David şi Marseille, zilele acestea erau un dar. îşi aduseseră păturile, muzica şi cărţile în cabana în formă de A şi uitaseră de restul lumii. Discutau vrute şi nevrute, uimiţi de faptul că parcă nu se mai săturau povestind.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Marseille la un moment dat.

— Nu ştiu, spuse el. Nimeni nu-l mai întrebase una ca asta vreodată.

— Nu esti musulman? îl întrebă ea.

— Ba da, cred că da.

— Crezi că da?

— Bine, da, sunt musulman – sunt şiit, de fapt.

— Ce eşti?

— Un fel de musulman, explică el. Genul celor din Iran.

— Deci crezi în Dumnezeu, stabili ea.

— Nu ştiu ce cred, recunoscu David.

— De ce nu?

— Pentru că tata este ateu, explică el, şi mama e agnostică.

— Păi nu sunt şi ei musulmani?

— Teoretic, spuse David. Dar după toate câte au văzut în timpul Revoluţiei, au decis că Islamul nu poate fi adevărat.

— De ce nu?

— Nu ştiu cum să creadă într-un dumnezeu care să poruncească oamenilor să ucidă, să mutileze şi să tortureze atât de mulţi oameni nevinovaţi.

Câteva minute prelungi Marseille nu spuse nimic. Apoi întrebă:

— Dar despre Isus ce crezi?

David ridică din umeri.

— Cred că a existat. Musulmanii spun că a fost profet. Dar nu ştiu.

— Crezi că dacă ne rugăm, Dumnezeu ne va răspunde şi ne va scoate de aici?

El ridică din umeri şi spuse că nu ştia, dar de fapt nu credea.

— N-ar strica totuşi, nu? întrebă ea.

— Să ne rugăm? întrebă el.

— Da.

— Probabil că nu, spuse el nesigur.

Dar ea nu se rugă. În schimb, se întinse pe pat şi rămase privind afară pe geam. După câteva minute, dormea deja. David o acoperi cu o pătură pentru a-i ţine de cald. Se întinse lângă ea şi adormi la rândul său.

Câteva ceasuri mai târziu, David se trezi. Marseille se întoarse şi îl privi. În ochii ei era o hotărâre neclintită când îl privi, iar dorinţa ei irezistibilă.

— David, trebuie să-mi spui povestea părinţilor noştri, îi spuse ea în şoaptă. Te rog. Nu spune nu.

Iar acum el n-o putu refuza.

Aşa că îi explică cu toate detaliile fermecătoare felul în care mama lui Marseille se împotrivise la cel puţin trei planuri pe care le alcătuiseră CIA şi Departamentul de Stat, strategii care – după părerea ei – mergeau de la imposibil la suicidal. Apoi îi explică modul în care tatăl lui Marseille concepuse planul care fusese în final acceptat şi implementat. Familia Harper, familia Shirazi şi ceilalţi funcţionari externi puteau primi paşapoarte canadiene false. Oricum, pentru aceasta era nevoie de un decret secret al parlamentului din Ottawa, pentru că folosirea de paşapoarte false în scopul spionajului era interzis în mod explicit de legea canadiană. De asemenea, aveau să primească documente false care să-i identifice drept producători de film din Toronto care lucrau la un lung metraj cu buget serios numit ***Argo***, amplasat în Orientul Mijlociu, în legătură cu un important studio de filme de la Hollywood. Povestea lor de acoperire era aceea că se aflau în Iran pentru a stabili locaţiile de filmare. CIA urma să le furnizeze o companie de faţadă de la Los Angeles, numită Studio Six, dotată cu birouri complet funcţionale, linii telefonice funcţionale şi anunţuri în publicaţiile comerciale care să anunţe preselecţiile de casting şi alte elemente ale etapei de preproducţie. Americanii şi familia Shirazi urmau apoi să îşi

dezvolte şi să-şi pună la punct toate detaliile poveştii lor de acoperire, să şi le imprime în memorie şi să le repete iar şi iar. În cele din urmă, CIA urma să trimită un agent, pe nume Jack Zalinsky, care să conducă întreaga echipă la aeroport şi să încerce să-i treacă prin vamă fără a fi prinşi – şi spânzuraţi.

— Vrei să spui că asta a fost ideea tatei? întrebă Marseille când îşi încheie David povestea.

— De fapt, şi mama ta l-a ajutat puţin, îi răspunse David.

— Asta n-are nicio logică, protestă ea. Cum ar putea şti părinţii mei...?

Vocea i se stinse. Vântul vuia printre pini. Din nou, nori grei şi negri se adunau peste capetele lor. Un alt front atmosferic aducător de furtună se pregătea şi se făcuse mai frig. David se uită la ceas. Trebuiau să se întoarcă în tabără înainte ca ceilalţi să înceapă să-şi facă griji pentru ei.

Marseille însă îl îndemnă să nu plece.

— Doar câteva minute, spuse ea luându-i mâna şi strângându-i-o uşor. Vreau să stiu si restul.

— Marseille, se face târziu.

— O să am grijă să nu-ţi pară rău, zâmbi ea.

— Cum?

Ea se întinse la rucsacul ei si scoase o cutie cu bomboane de ciocolată mentolate.

— Nu pot să cred că ţi-au mai rămas, spuse David.

— Asta e ultima.

— Şi chiar ai de gând s-o împărţi cu mine?

— Numai dacă termini de povestit.

David îşi simţi stomacul chiorăind. Era o ofertă pe care n-o putea refuza, aşa că se puse să-i povestească.

— Bun, să vedem, spuse el, odată ce una din bomboanele mentolate începură să i se topească pe limbă. Ziua X a fost fixată pentru 28 ianuarie 1980. Erau alegeri locale. Oamenii Ayatollahului Khomeini încercau să păstreze ordinea. Poliţia secretă era ocupată până peste cap cu

uciderea dizidenţilor şi a opoziţiei, aşa că acest tip Zalinsky credea că aceasta putea reprezenta fereastra unde poliţia să fie ceva mai puţin violentă. Era o mare îndrăzneală, dar era tot ce puteau face. Aşa că Zalinsky a dus întreaga echipă la aeroportul principal din Teheran. Au trecut de controlul paşapoartelor, iar părinţii mei erau absolut îngroziţi. Părinţii tăi erau relaxaţi, dar părinţii mei – nici pe departe. La urma urmei, nu prea arătau ei a canadieni şi nici nu au fost prea convinşi că planul părinţilor tăi ar putea funcţiona. Dar tatăl tău şi domnul Zalinsky au tot insistat că dacă biletele şi paşapoartele spuneau că erau canadieni, atunci vameşii de la aeroport trebuiau să accepte că era aşa. Şi aşa a şi fost.

— Asta e uimitor, spuse Marseille.

— Aşa că înainte ca adepţii lui Khomeini să afle ce se petrecea, părinţii tăi, ai mei şi alţii îşi ocupau locurile la bordul zborului 363 al companiei Swissair, cu destinaţia Toronto, via Geneva. De îndată ce au ieşit din spaţiul aerian iranian, domnul Zalinsky a comandat şampanie pentru întreaga echipă.

— Dar părinţii mei nu beau, spuse Marseille.

— Păi nici ai mei! sări şi David. Dar crede-mă, în ziua aceea au băut. Şi din câte am auzit eu, au topit două sticle, în timp ce domnul Zalinsky toasta şi i-a întrebat ce aveau să facă cu nou-câştigata lor libertate.

— Şi? a insistat Marseille, sorbindu-i fiecare vorbă. Ce au spus?

— Ei bine, spuse David, părinţii tăi au spus că aveau să mai lucreze câţiva ani pentru Departamentul de Stat, că aveau să se mute la New Jersey şi să-şi cumpere o căsuţă pe malul oceanului. Tatăl tău a spus că îşi dorea să predea. Mama ta a spus că ar dori să lucreze în oraş şi să câştige o căruţă de bani. Şi exact asta au făcut, nu?

Marseille încuviinţă din cap, cu ochii umezi.

— Şi ce şi-au dorit părinţii tăi?

— Ei au avut o singură întrebare, spuse David.

— Ce anume?

— Dacă atunci când vor ajunge în America vor fi lăsaţi cu adevărat să intre în ţară?

Şi chiar în clipa când spuse aceste cuvinte, porni alarma de la ceasul lui David.

— E ora cinei, spuse el, oprind alarma. Chiar trebuie să pornim înapoi.

Dar lui Marseille nu-i era foame de cină. Îi strânse mâna şi-l trase mai aproape. II privi în ochi cu recunoştinţă şi multă dorinţă, la care el răspunse cu aceeaşi intensitate. Ea-l sărută cu o pasiune ce întrecea orice imaginaţie de-a lui. Il săruta pe gât şi pe buze şi nu se mai oprea. Il ţinea tot mai strâns şi respira greu, iar David simţi cum începe să-şi piardă controlul. Ştia că ceea ce făceau era greşit, dar nu se putea opri. Nici nu-şi dorea să se oprească.

Se simţea îmbătat de prezenţa şi atingerile ei, iar pământul începu să se învârtă cu el. Ignorând toate reţinerile sale, toate temerile sale şi tot ce fusese crescut să creadă, tot mai docil, tot mai dornic o lăsă pe Marseille să-l poarte dintr-o lume într-alta, savurând absolut fiecare clipă din acea călătorie.

20

Se iveau zorile zilei de vineri.

David se trezi în cabina sa, singur-singurel. Tatăl şi fraţii lui nu erau nicăieri de găsit, dar el nu se simţi deranjat de asta. Visase frânturi din seara precedentă pe care o petrecuse cu Marseille, visând la direcţia în care aveau să se îndrepte toate acestea. Dar dintr-odată auzi sunetul unui hidroavion zburând pe deasupra lacului.

David sări din sacul său de dormit, îşi trase un pulovăr pe el şi ieşi în aerul geros al dimineţii. Absolut toţi, din câte se părea – inclusiv Marseille – erau deja treji şi pe docuri în timp ce Bătrânul McKenzie ateriză cel dintâi cu de Havilland-ul său, urmat de ceilalţi. David fugi să-i întâlnească, temându-se puţin de faptul că bărbaţii i-ar fi putut linşa pe piloţi când în sfârşit se înduraseră să vină după ei.

Dar înainte ca vreunul din ei să apuce să scoată vreo vorbă, McKenzie coborî din carlinga sa şi îşi ceru mii de scuze, promiţând să le returneze toţi banii de îndată ce se întorceau la Clova. Şi fimcţionă. Bărbaţii erau recunoscători şi surprinzător de grabnici la iertare. Ceea ce-şi doreau de fapt să afle era ce se întâmplase şi motivul din care McKenzie şi ceilalţi nu-şi făcuseră apariţia în dimineaţa zilei de marţi, după

cum plănuiseră. Dar niciunul din ei nu fu pregătit să audă răspunsul pe care li-l oferi McKenzie.

— Credeţi-mă, domnilor, am fost toţi pregătiţi şi gata să venim după voi, dar de dimineaţa am primit înştiinţarea că guvernul canadian a emis ordin de interdicţie al oricărui zbor să intre sau să iasă din ţară. Şi nu doar în Canada s-a întâmplat asta. Toate zborurile comerciale şi civile din întreaga America de Nord au fost suspendate. Nimeni n-a avut permisiunea să decoleze, şi toţi cei care erau deja în aer au primit ordin să aterizeze imediat.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă tatăl lui David.

— Un grup de terorişti au deturnat patru aparate jetline comerciale – două de la aeroportul Logan din Boston, unul din aeroportul International din Newark şi unul din aeroportul Dulles din Washington, le explică McKenzie.

David rămase cu gura căscată.

— Două dintre avioane au lovit World Trade Center, continuă McKenzie. Un altul a zburat direct în Pentagon. Cel de-al patrulea a căzut pe un câmp din Pennsylvania. Toţi pasagerii avioanelor au murit. Nimeni nu ştia dacă mai erau şi alţi terorişti pe alte avioane, aşa că întregul sistem de transport aerian a fost pur şi simplu blocat. Credeţi-mă, am vrut să venim după voi. Dar Air Force ne-a ameninţat că vor porni focul împotriva oricărui avion neautorizat de pe cer. Singurele avioane din aer erau aparatele F-15 şi F-16, toate înarmate cu rachete air-to-air şi gata de atac. N-am mai văzut niciodată ceva de felul acesta. Dar din nou, îmi cer scuze de ce a trebuit să îndurați. Dacă am fi avut vreo posibilitate să ajungem la voi – sau să vă trimitem vorbă – vă rog să mă credeţi că am fi făcut-o.

Se aşternu o linişte mormântală. Apoi lucrurile se înrăutăţiră serios.

— A fost rănit cineva din turnuri? întrebă Marseille.

David observă că faţa ei era pământie, iar mâinile îi tremurau.

— Mă tem că turnurile nu mai există, domnişoară, îi

răspunse McKenzie.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Turnurile s-au prăbuşit imediat după ce-au fost lovite de avioane.

— Amândouă?

— Mă tem că da, spuse McKenzie.

— A fost rănit cineva?

— Glumeşti? făcu McKenzie. Până acum au fost declaraţi aproape trei mii de morţi, dar s-ar putea să fie chiar mai mulţi.

— Trei mii? întrebă tatăl lui David.

McKenzie încuviinţă din cap.

— În mijlocul Manhattanului, în locul unde se înălţau cândva cele două turnuri, acum a apărut un crater uriaş. Este un fum gros peste tot, cât vezi cu doi ochi. Toată treaba asta n-a durat două ceasuri, şi ***fsssiu***, nevăzute s-au făcut, amândouă.

Marseille se prăbuşi şi începu să plângă în hohote. David se uită la domnul Harper, aşteptându-se ca el să o consoleze. Dar tatăl lui Marseille stătea pur şi simplu în picioare, şi tot sângele părea să i se fi scurs din faţă.

Speriat şi confuz, David îngenunche cu grijă lângă Marseille şi îşi puse delicat braţul pe după umerii ei.

— E în regulă, Marseille. Eşti în siguranţă. Toţi suntem în siguranţă, nu? Serios, totul va fi în regulă.

Dar Marseille nu-i răspunse. Nu putea vorbi. Nici tatăl ei nu putea. încercau, dar vorbele pur şi simplu nu se lăsau articulate. Ea se dezintegra, iar tatăl ei stătea acolo ca un zombi.

— David, spuse dr. Shirazi încetişor, iar vocea i se frânse.

— Da?

— E vorba de mama lui Marseille.

— Doamna Harper? întrebă David. Ce-i cu ea?

Ochii tatălui său se umplură de lacrimi. Luă adânc aer în piept şi spuse:

— Ea lucrează pentru o bancă, David. Lucrează în Turnul

de Sud.

David nu-şi putea crede urechilor.

— Doamna Harper lucrează ***în*** World Trade Center? întrebă el în cele din urmă.

Tatăl său încuviinţă slab din cap.

David se prăbuşi şi el pe jos, neştiind ce să spună.

— Poate că a reuşit să scape, spuse el în cele din urmă, iar buza inferioară îi tremura.

21

SPRING LAKE, NEW JERSEY

Ultima oară când David a văzut-o pe Marseille a fost în ziua înmormântării.

Charlie Harper pur şi simplu nu putea suporta faptul că o pierduse pe Claire, preaiubita sa soţie căreia îi fusese alături douăzeci şi trei de ani. Nu avea idee cum să se îngrijească de sine, darămite de singura sa fiică, în circumstanţele date. Nu mânca. Pierdea în greutate. Abia dacă mai scotea vreo vorbă. Suferea de depresie clinică şi nu-şi lua medicaţia cu regularitate. Aşa că îşi dăduse demisia, îşi scosese casa la vânzare, strânsese toate lucrurile lor şi – incapabil să suporte gândul de a se îmbarca la bordul unui avion – traversă împreună cu Marseille toată ţara cu maşina de la New Jersey la Oregon, unde rudele sale aveau o fermă lângă Portland.

Şi uite-aşa, Marseille Harper dispăruse din viaţa lui David.

Ea acceptă o îmbrăţişare din partea lui David la capelă. Dar era atât de copleşită de durere că nu putu vorbi. Abia dacă reuşi să-l privească în ochi la serviciul de comemorare. După ce se mută, el îi scrise scrisori. Dar acestea rămaseră fără răspuns. O sună şi îi lăsă mesaje. Ea nu-l sună niciodată înapoi. Odată răspunse bunicul ei la telefon şi îi spuse că Marseille ieşise şi că avea să-l sune ea înapoi. Dar nu-l sunase

niciodată. El îi trimise chiar o cutie de bomboane de ciocolată mentolate. Tot niciun răspuns. David îi înţelese în cele din urmă mesajul şi încetă să mai încerce să dea de ea.

Marseille Harper era prima lui dragoste. Dar în doar o clipită, totul fusese spulberat. Sentimentele pe care ea reuşise să le stârnească în el îl schimbaseră pentru totdeauna, dar totul era în van. Acum o pierduse pe Marseille, şi nu avea nici cea mai mică idee cum să o mai găsească. Plânse după ea, dar făcu tot ce-i stătea în putinţă să n-o condamne. Nu avea nicio idee cum ar fi reacţionat el dacă mama lui ar fi fost cea ucisă de terorişti şi dacă tatăl său şi-ar fi pierdut orice imbold de a mai trăi. Şi, în timp ce el şi Marseille îşi petrecură o săptămână uimitoare împreună, adevărul – pe cât de dureros – era că asta fusese tot, o singură săptămână. Nu avea niciun drept de a ridica vreo pretenţie la adresa ei. Nu avea niciun drept să aştepte ca ea să păstreze legătura cu el, şi evident, ea nu-şi dorea acest lucru.

În tăcere, în intimitate, singur în camera lui – sau în autobuz, sau singur cu gândurile lui în vreo sală de lectură sau în vestiar – se ruga pentru ea şi pentru tatăl ei. Il implora pe Allah să-i mângâie şi să-i vindece – şi pe el de asemenea. Il imploră pe Allah să o ajute pe Marseille să găsească cumva pacea şi nişte prieteni de nădejde care să-i fie alături, să o încurajeze şi să o ocrotească. Il rugă pe Allah să îi amintească lui Marseille de el, să o mişte să-i răspundă şi ea în scris.

Dar odată ce toamna lăsă loc iernii, David începu să-şi piardă speranţa. Era ca şi când cuvintele i s-ar fi răsfrânt în tavanul camerei sale, inutile şi ridicole. Putea la fel de bine să se roage înaintea covorului din cameră sau a veiozei de pe birou, hotărî el, şi asta nu făcu decât să-i răsucească cuţitul în rană.

Notele lui i se prăbuşiră de la 10 pe linie la 7 pe linie. Părinţii săi începeau să-şi facă griji pentru el. La fel şi profesorii. Dar nimic din tot ce sugerau aceştia nu părea să ajute la ceva. Singura veste bună era că amândoi fraţii lui

plecaseră acum la colegiu şi nu mai erau prin preajmă să-l tachineze.

Şi, de parcă toate astea n-ar fi fost îndeajuns, David începu să fie implicat în încăierări la şcoală. Lin grup de seniori de la echipa de fotbal începură să-i spună „jocheu de cămile” şi „copil de curvă musulmană”. De fiecare dată îi sărea ţandăra. Nu conta că era persan şi nu arab. Sau că familia sa se trăgea din Iran, nu din Afganistan sau
Pakistan, locul de unde porniseră atacurile de la 11 septembrie. Nu conta faptul că el şi familia sa erau musulmani şiiţi, şi nu ***wahhabi***, precum Osama bin Laden, sau sunniţi, precum Mohamed Atta, liderul teroriştilor de la 11 septembrie. Sau că David însuşi se născuse şi crescuse în America şi că era mai mult ca oricare altul din şcoala sa de partea forţelor americane care se războiau cu al Qaeda şi cu talibanii. Nimic din toate astea nu contau în ochii fraierilor care îl batjocoreau, iar el se năpustea la ei de fiecare dată.

Cu toate că David era mai mic decât batjocoritorii săi, era cel puţin la fel de înalt şi avea o dreaptă ucigătoare, şi un temperament tot mai vulcanic. În ianuarie 2002, ajunsese de şase ori la detenţie şi de două ori fusese suspendat pentru că se bătuse în sala de curs. Când sparse nasul mijlocaşului şcolii, un adevărat star, şi fracturase braţul celui mai bun prinzător din stat în aceeaşi încăierare, directorul chemă poliţia şi David Shirazi fu arestat, i se luară amprentele şi a fost închis peste noapte, acuzat şi îşi aştepta procesul pentru stabilirea cauţiunii.

A fost o noapte liniştită în centrul de detenţie a minorilor din Onondaga County, iar David a fost pus singur într-o celulă. Părinţii săi au stat împreună cu el cât de mult le-a permis legea şi, cu toate că erau afectuoşi, erau şi fermi. Tatăl lui David a spus că spera că o noapte petrecută în acest loc i-ar putea băga minţile în cap lui David, apoi plecară.

Mai bine de o oră, David umblă de colo-colo şi îi blestemă pe toţi cei aflaţi prin preajmă. La un moment dat, lovi cu atâta putere zidul din blocuri de zgură, încât se temu că-şi

fracturase mâna, dar refuză să strige după ajutor. Se prăbuşi pe pat, rămase privind tavanul şi începu să i se facă frică. Ştia că-şi pierdea rapid culmea pe care o atinsese emoţional, spiritual, chiar şi fizic.

Cum de alunecase atât de jos, atât de rapid? Şi ce trebuia să facă acum? La ideea de a fi nevoit să meargă câteva luni la închisoare i se făcea rău de-a dreptul. Dar chiar dacă reuşea să scape de asta, tot aveau să-l exmatriculeze. Avea să se aleagă cu dosar penal. Cum avea să mai intre la colegiu? Cum avea să-şi mai găsească vreodată o slujbă decentă?

Zăcând în celulă, se gândi la bucuria pe care o avusese de a se duce în Canada cu tatăl şi fraţii săi pentru weekendul acela de pescuit, încercă să-şi amintească cât de mult aşteptase weekendul acela şi cât de mult i se ruinase toată viaţa de atunci încoace. Se îndrăgostise de o fată care nici n-ar fi trebuit să fie acolo, o fată a cărei mamă fusese ucisă în turnuri, o fată care locuia acum în cealaltă parte a ţării, o fată care nu-l iubea şi care nu avea de gând să vorbească cu el şi, din câte se părea, nu-i păsa câtuşi de puţin de existenţa lui.

Cum de se ajunsese la asta? Plecase în Canada la pescuit. Dar în cele câteva zile scurte, toată lumea i se prăbuşise. Într-o zi, nimănui dintre toţi cei pe care-i cunoştea nu-i păsa că familia lui era din Orientul Mijlociu. Acum toţi îl tratau ca pe un ucigaş şi un terorist. Într-o zi, nimănui nu-i păsa că era musulman. Acum toţi îl tratau de parcă ar fi fost parte a vreunei celule de terorişti, cu centuri pline de bombe sinucigaşe atârnându-i în dulap, gata să fie activate de Khalid Sheikh Mohammed şi să fie trimise într-un mall de crăciun pentru a se arunca în aer şi să ia cu sine cât de mulţi oameni putea. Nu era adevărat. Dar nimănui nu părea să-i pese.

David îsi închise ochii si încercă să dea uitării ultimele câteva luni.

încercă să-şi amintească faţa lui Marseille. încercă să-şi amintească ochii ei, zâmbetul ei şi felul în care-i simţise trupul lipit de-al său. încercă să se imagineze înapoi pe insula aceea, înapoi în cabana aceea, înainte de a începe coşmarul

acesta. Dar de fiecare dată când încerca să evoce astfel de imagini, tot ce putea vedea era doar faţa distorsionată, dementă a lui Osama bin Laden care-l privea la rândul său. Scârbit de conexiune, se elibera de gândurile acestea şi încerca din nou să se gândească la Marseille. Dar nu putea. Ochii goi ai lui bin Laden îl fixau iar si iar.

David se trezi cuprins de o furie cum nu mai cunoscuse niciodată şi pe care nu o recunoştea. Nu era vina lui Marseille că toate acestea se întâmplaseră, îşi aminti el. Şi nici a tatălui ei. Toate acestea erau opera lui Osama bin Laden, punct. Bin Laden fusese liderul al Qaeda, organizaţia teroristă care se afla în spatele atacurilor de la 11 septembrie. Bin Laden fusese cel care recrutase nouăsprezece terorişti, le facilitase instruirea, îi sponsorizase şi îi angajase pentru a deturna cele patru aparate jetliner americane şi să le transforme în proiectile. Bin Laden fusese cel care o ucisese pe doamna Harper.

Ironia era muşcătoare, se gândi David. Uite cum zăcea el acum, aici, în închisoare, în timp ce Osama bin Laden zburda liber prin munţii Kandahar sau pe străzile din Islamabad.

22

TEHERAN, IRAN IANUARIE 2002

Lui Hamid Hosseini încă nu-i venea să creadă ce noroc avea.

Lumea întreagă era concentrată la altceva. La vânătoarea lui Osama bin Laden şi războiul din Afganistan. La un posibil război cu Irakul. La efortul nord-coreenilor de a fabrica arme nucleare. La preţurile în creştere ale petrolului şi la economia mondială tot mai şubredă. Şi toate acestea erau bune, pentru că menţineau o lume întreagă cu atenţia distrasă de la evenimentele din Iran, evenimente tot mai apropiate şi mai dragi inimii lui.

În urma morţii unuia dintre dragii lor colegi, Adunarea Experţilor – consiliul director al celor optzeci şi şase de clerici religioşi – îl numiseră ceva mai devreme, în unanimitate, pe Hamid Hosseini... drept Lider Suprem al Republicii Islamice Iran. Era o onoare la care nu visase şi la care nu se aşteptase niciodată. Cu toate acestea, avusese parte de ea, iar acum, tocmai el dintre toţi oamenii, devenise cea mai înaltă autoritate religioasă şi politică din ţară.

Era convins că lumea abia dacă va băga de seamă sau avea să-şi amintească drumul pe care-l parcursese până aici. Puţini oameni ştiau cine era el, şi nici nu le păsa. Hosseini îşi

păstrase o imagine publică oarecum moderată, cel puţin pe plan internaţional. Dar ştia, fără umbră de îndoială, de ce îl alesese Allah pe el. Era chemarea lui – într-adevăr, destinul său – să răzbune moartea stăpânului său şi să pregătească drumul pentru cel de-al doisprezecelea imam care era pe cale să vină. Ştia că pentru aceasta era nevoie să provoace anihilarea Statelor Unite şi ale Israelului, respectiv a Marelui şi Micului Satan. Era nevoie de timp. Era nevoie de o strategie atentă. Trebuia să recruteze persoanele potrivite şi să îi ridice în poziţii cheie ca lideri. Dar era posibil. Şi abia aştepta să înceapă.

După o lungă zi de ceremonii, discursuri şi întâlniri, ajunse târziu acasă şi se prăbuşi în pat alături de soţia lui, care dormea deja. Era epuizat, dar mintea îi vuia de planuri pe care le făcea pentru a confrunta arogantele puteri ale Occidentului. Apoi, dintr-odată, îşi dădu seama ce zi era, ce aniversare, şi se trezi gândindu-se la o zi din urmă cu optsprezece ani, când îngenunchease împreună cu cei trei fii ai săi şi se rugase o ultimă rugăciune cu ei.

O Doamne mare. Te rog să grăbeşti venirea trimisului Tău, a celui promis, aceafiinţă umană perfectă si curată, cel care va umple lume aceasta de dreptate si pace. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru venirea lui si călăuzeste-ne cu măna ta cea dreaptă. Tânjim după Domnul veacurilor. Tânjim după cel promis. Fără el— cel călăuzit cu dreptate — nu putem avea biruinţă. Cu el, nu vom putea fi înfrânţi. Arată-mi calea ta, 0, Doamne puternic, sifoloseste-mă pentru a pregăti calea pentru venirea lui Mahdi.

Îşi aminti cum îşi deschisese apoi ochii şi privise la cele trei minunate şi inocente daruri, mândria vieţii lui.

— Haideţi, băieţi, spuse el, deschizând portiera maşinii înaintea lor. E timpul să mergem.

— Unde mergem? întrebă Bahadur, care la cei doisprezece ani ai săi era cel mai mare, şi cu siguranţă cel mai înalt, şi a cărui nume însemna „curajos şi plin de

îndrăzneală.”

— Mergem într-o misiune, le răspunsese el.

— O misiune! spuse Firuz, fiul său de unsprezece ani. Ce fel de misiune?

— O misiune secretă, spuse Hosseini. Haideţi repede, veţi vedea.

În timp ce cei doi băieţi mai mari săriră pe bancheta din spate,
îl ridică pe cel mai mic dintre ei, Qubad, şi-l ţinu ceva mai mult în braţele sale. II sărută de trei ori şi primi trei sărutări în schimb, în cele din urmă, îl puse şi pe Qubad în spate, împreună cu fraţii săi, închise portiera, urcă la volan şi porni motorul.

Era o zi frumoasă de iarnă, însorită, răcoroasă dar nu geroasă, şi vântul bătea uşor dinspre răsărit. Băieţii îi făcură cu mâna mamei lor, ai cărei ochi erau plini de lacrimi, şi o luară curând din loc.

— De ce plânge ***Madar***? întrebă Qubad.

Hosseini se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că şi cei doi fii mai mici ai săi erau cu ochii înlăcrimaţi. Erau băieţi sensibili, şi îi iubea cu atât mai mult pentru asta.

— Deja i s-a făcut dor de voi, le-a spus el cât a putut mai calm. O ştiţi doar cum e.

— Ne iubeşte, a spus Qubad abia auzit.

— Da, foarte mult, îi răspunse tatăl său.

— Ne duce în fiecare seară la culcare şi ne cântă cântări din Persia, spuse micuţul.

— Ne cumpără rodii – cele mai dulci din toată lumea, i se alătură şi Firuz.

Atunci începu şi Bahadur să vorbească.

— Cunoaşte Coranul aproape la fel de bine ca tine, ***Pedar.***

— Mai bine chiar, spuse Hosseini, bucuros că nu o luase şi pe ea cu el, pentru că nu ar fi supravieţuit acestui drum.

După o oră pe drum, băieţii începură să-şi piardă răbdarea, începură să se bată între ei, să se certe, plângând că doreau

să oprească să mănânce ceva. Mai aveau încă treizeci sau patruzeci de minute de mers, iar Hosseini nu era pregătit să oprească pentru mâncare.

— Cine vrea să joace un joc? întrebă Hosseini.

— ***Eu! Eu!*** strigară toţi în cor.

— Minunat, spuse el. Uitaţi care sunt regulile. Eu spun o Sura din Coran, iar voi trebuie să o recitaţi exact. Dacă reuşiţi, veţi primi un punct. Pentru cine primeşte cele mai multe puncte, ***Madar*** va pregăti o prăjitură drept recompensă pentru el.

Băieţii chiuiră încântaţi. încă înainte să înveţe să citească începură toţi să înveţe pe de rost cuvintele profetului, la şcoală şi cu ajutorul mamei lor. înainte de-a li se permite să iasă la joacă toată după-masa, fiecare trebuia să recite un capitol întreg din Coran înaintea mamei lor. Şi, odată, când fuseseră invitaţi să-l întâlnească pe Ayatollah la palat, tatăl lor îi pusese să înveţe pe de rost toată Sura 86 şi povestea Celui ce va veni noaptea, ca să i-o poată recita lui Khomeini.

— Lasă-mă pe mine să încep, te rog, lasă-mă să fiu eu primul, strigă Firuz.

— Nu, nu. O luăm în ordine, de la cel mai mare la cel mai mic. Sunteţi gata?

Toţi trei erau pregătiţi. încetară toate gâlcevile. Ciorovăiala se încheiase. Hosseini reuşise să le capteze toată atenţia.

— Bun, Bahadur, eşti primul. Sura 4:52.

— Mulţumesc, ***Pedar***, răspunse băiatul. E uşor. „Evreii şi creştinii sunt cei pe care i-a blestemat Allah, iar celui pe care Allah l-a blestemat nu-i vei afla în veci ajutor.”

— Excelent, Bahadur. Ai un punct. Acum, Firuz.

— Sunt pregătit.

— Bun. Poţi să-mi spui Sura 5:33?

Faţa lui Firuz se întunecă. Pentru o clipă, păru că intră în panică. Apoi, subit faţa i se lumină.

— Da, ***Pedar***, mi-o amintesc. „Aceasta va fi răsplata celor care duc război împotriva lui Dumnezeu şi a trimisului Său, precum şi răsplata celor care seamănă stricăciunea pe

pământ: toţi vor fi ucişi ori răstigniţi, ori li se vor tăia mâna şi piciorul în curmeziş ori vor fi alungaţi din ţară."

— Foarte bine, fiule, spuse Hosseini. Mi-am făcut griji pentru o clipă.

— Şi eu, dar ***Madar*** m-a învăţat, şi n-am vrut s-o dezamăgesc.

— Ar fi foarte mândră. O să-i spun că ţi-ai adus aminte.

— Primesc şi eu un punct? întrebă Firuz.

— Sigur. E unu la unu. Iar acum e rândul lui Qubad.

— Sunt pregătit! strigă Qubad cu atâta entuziasm că izbucniră toţi în râs.

— Bun, uite, ceva ce chiar eu te-am învăţat, Qubad: Sura 60:9.

— O, o, o ştiu! strigă Qubad. „Veşminte de foc vor fi croite tăgăduitorilor şi apă clocotită li se va turna în cap, şi le va topi ceea ce este în pântecele lor şi pielea.."

— Nu, fiule, îmi pare rău, spuse Hosseini. Ce Sura este aceasta, Firuz?

— E 22:19-20.

— Corect, spuse Hosseini, fără a-şi mai încăpea în piele de mândrie. Şi asta îţi mai aduce un punct.

— Hei, dar nu-i corect! spuse Bahadur.

— ***Da***, ***nu-i corect!*** chiui şi micuţul Qubad.

— Jocul meu, regulile mele, le răspunse tatăl lor. Dar haide să-ţi spun cum facem, Qubad. Îţi mai dau o şansă. Care e Sura 60:9?

Qubad îşi închise ochii şi îşi schimonosi faţa. Se gândi şi se tot gândi, dar nu-i veni nimic în minte. În cele din urmă spuse: „Războiţi-vă cu cei care nu cred în Dumnezeu şi în Ziua de Apoi."

— Bună încercare, Qubad, spuse Hosseini. Cine ştie unde găsim versetul acesta?

De data aceasta, Bahadur fu cel care sări primul cu răspunsul.

— E Sura 9:29, ***Pedar***!

— Foarte bine, fiul meu; încă un punct pentru tine.

Bahadur radia. Qubad părea gata să izbucnească în lacrimi. Toţi trei erau foarte competitivi, dar niciunuia din ei nu-i plăcea să piardă, dar lui Qubad mai puţin decât celorlalţi.

Acum fu rândul lui Firuz să vorbească.

— Eu ştiu Sura 60:9. Pot să-l recit eu, ***Pedar***?

— Sigur.

— Vorbeşte despre duşmanii noştri – evreii şi creştinii şi cei care se numesc musulmani dar nu sunt credincioşi Coranului – nu-i asa?

— Aşa e, spuse Hosseini. Dar, haide, recită versetul.

Urmă o tăcere prelungă.

— Eşti sigur că-l ştii?

— Da, cred că da.

— Bun, spune-l.

— Allah vă opreşte... începu Firuz.

— Vă opreşte să ce? îl întrebă Hosseini.

—... vă opreşte să-i luaţi ... ca aliaţi...

— Continuă.

Urmă încă o pauză lungă.

— Nu pot, spuse Firuz. îmi pare rău.

— E în regulă, spuse tatăl său. Bahadur, poţi să-l termini tu?

— Da, ***Pedar.*** „Allah vă opreşte de la a vi-i face prieteni pe cei care s-au războit cu voi pentru credinţă... Cei care-i fac prieteni, sunt nedrepţi!”

— Impresionant, Bahadur, exclamă Hosseini. Bun, primeşti o jumătate de punct, şi Firuz o jumătate de punct.

Amândoi băieţii săriră în sus de bucurie, însă Qubad începu să suspine şi-şi şterse nasul.

— Şi eu ce primesc, ***Pedar***? întrebă el cu nasul roşu de plâns.

— Şansa de răscumpărare, spuse Hosseini.

— Ce înseamnă asta? întrebă Qubad, silindu-se din răsputeri să nu plângă în faţa fraţilor săi, dar cât pe ce să piardă bătălia.

— înseamnă că îţi voi pune trei întrebări şi, dacă răspunzi corect la toate trei, vei trece înaintea fraţilor tăi.

Faţa lui Qubad se lumină.

— Serios?

— Serios.

— Bun. Sunt pregătit, ***Pedar***! Sunt pregătit!

— Bun. Ascultă, spuse Hosseini. Ce spune Ayatollah că este „cea mai înaltă bucurie în Islam”?

— ***Ştiu! Ştiu! sări Qubad. „Cea mai înaltă bucurie în Islam este să ucizi si să fii ucis pentru Allah!”***

— Foarte bine, Qubad, spuse tatăl său. Un punct pentru tine!

Qubad era în extaz.

— Următoarea întrebare.

— Da, da, sunt pregătit, ***Pedar***!

— Ce se întâmplă cu cei care devin martiri în cauza jihadului?

— Ştiu şi asta! Sura 47:4-6 spune: „Acelora care sunt ucişi pe calea lui Allah, el nu va face deşarte faptele celor ucişi pe calea lui, ci îi călăuzeşte şi le îndreaptă cugetul, apoi îi va lăsa să intre în Grădina de care le-a dat ştire.”

Hosseini şi băieţii mai mari chiuiră de bucurie. Qubad radia şi el acum, iar lacrimile erau uitate. Era în al nouălea cer.

— Ultima întrebare. Eşti pregătit, Qubad?

— Da, sunt pregătit.

— Foarte bine. Simte un martir durere atunci când moare?

— Nu, nu simte, ***Pedar!*** Un martir nu simte durerea morţii mai mult decât simţi înţepătura unui ac.

Văzând mândria tatălui său, Qubad strălucea. Dar nu terminase.

— Mai ştiu! Mai ştiu! strigă el.

— Continuă, fiul meu.

— Vărsarea sângelui de martir îi va ierta toate păcatele! Şi va merge drept în rai! Şi va fi decorat cu nestemate! Şi va fi

în braţele celor şaptezeci şi două de fecioare frumoase! Şi va...

Qubad se opri. Urlale încetară. Nedumerirea se citi pe faţa micuţului. îşi înclină capul într-o parte.

— Ce este, Qubad? întrebă tatăl său.

Urmă o pauză lungă.

Atunci Qubad întrebă:

— Ce este o fecioară, tată?

Hosseini zâmbi.

— Asta, micuţule, este o lecţie pentru o altă zi. Cine e gata de mâncare?

— ***Noi! Noi!*** strigară ei.

Ajunseseră acum departe de marginile Teheranului şi se îndreptau spre sud-vest, pe autostrada 9 spre oraşul sfânt Qom. Hosseini trase la o gheretă de pe marginea drumului şi le cumpără băieţilor nişte pâine şi fructe, precum şi câteva acadele, ca o recompensă specială. Apoi îşi continuară drumul, povestind şi cântând.

Când ieşiră pe un drum lateral la marginile Qomului, Bahadur întrebă:

— Unde mergem, tată?

— într-o bază militară, băieţi, răspunse Hosseini.

— Serios? întrebă Qubad, cu ochii mari şi toată faţa plină de ciocolată. De ce?

— Veţi vedea.

Curând ajunseră la punctul de control militar. Doi gardieni înarmaţi până în dinţi opriră maşina. Hosseini le prezentă actele. Se uitară în maşină, îi văzu pe băieţi şi le făcu semn să treacă.

Când băieţii dădură cu ochii de tancuri, maşini armate si soldaţi cu arme făcând instrucţie, deveniră şi mai încântaţi. Elicoptere le zburară pe deasupra creştetelor. în apropiere se auzeau soldaţi antrenându-se la poligonul de trageri. O clipă mai târziu, parcară lângă un teren unde sute de copii erau organizaţi în şiruri lungi.

— Am ajuns, spuse Hosseini.

Hosseini îi scoase pe băieţi din maşină, îi conduse spre o măsuţă pliantă unde le trecu numele într-un registru, îi sărută pe fiecare pe amândoi obrajii şi le spuse să se alăture celorlalţi pe teren şi să facă ce li se spunea.

Ascultători, se supuseră tatălui lor şi fugiră pe teren, dornici să afle ce era cu tot misterul acesta. Atunci soldaţii începură să le împartă tuturor câte o cheie roşie, legată cu o sfoară – câte una pentru fiecare copil, până când fiecare avea câte o cheie. Apoi ofiţerul se prezentă şi le spuse copiilor să-şi pună cheia după gât.

— Aceasta, dragi copii ai Persiei, se auzi vocea lui răsunătoare prin difuzoare, este cheia voastră spre rai.

23

Hosseini se trezi subit din visul său.

Alături de el, soţia sa plângea. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era aproape ora două dimineaţă.

În fiecare an, de optsprezece ani, parcurgea acelaşi ritual. În fiecare an visa despre ziua aceea specială petrecută împreună cu băieţii săi şi savura amintirile acelea. În fiecare an se trezea la miez de noapte pentru a-şi mângâia soţia tinereţii lui şi s-o ţină în braţele sale. Şi în fiecare an îi purta pică pentru asta.

— Au fost băieţi buni, spuse ea printre suspine. Nu meritau să moară.

— Da, au fost băieţi buni, îi răspunse el încetişor. De aceea au meritat onoarea de a muri.

— N-ai avut niciun drept să-i trimiţi de acasă.

—Am avut toate drepturile. Într-adevăr, am avut o responsabilitate. Nu am avut de ales.

— Ba ai avut.

— N-am avut, şi nici tu n-ai avut.

— Cum poţi să spui acelaşi lucru an de an?

— Dar ***tu*** cum poţi? se răsti el la ea, simţind cum îşi pierde răbdarea. Vrei să arzi în flăcările gheenei?

Ea scutură din cap în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— Atunci termină cu prostiile astea, spuse el, ţinând-o şi mai strâns. Nu au fost ai noştri ca să-i ţinem lângă noi. Au fost ai lui Allah. El ni i-a dăruit. I-am dat înapoi.

La auzul acelor cuvinte, ea se smulse din braţele lui şi sări din pat, ţipând isteric:

— I-am dat înapoi? ***I-am dat înapoi?*** Tu i-ai trimis într-un câmp minat, Hamid! Erau copii! Bahadur. Firuz, Qubad. Au fost copiii ***mei***, nu doar ai tăi. Tu i-ai trimis să calce peste un câmp minat! I-ai trimis să fie spulberaţi în mii de bucăţele. Pentru ce? Pentru a deschide calea înaintea tancurilor şi soldaţilor noştri ca să-i omoare pe irakieni. Asta ***nu*** este treaba unui copil. Să-ţi fie ruşine! ***Ruşine!***

Hosseini sări şi el din pat. Inima îi bubuia în piept. Faţa îi era roşie. Se năpusti asupra nevesti-si şi o lovi până când aceasta se prăbuşi pe podea.

— ***Femeie netrebnică!*** urlă el. Sunt ***mândru*** de fiii mei. Sunt martiri. Sunt ***shaheed.*** Le preţuiesc amintirea. Dar tu le-o spurci. Le-o întinezi cu lacrimile astea. Să-i jeleşti înseamnă să fii necredincioasă. ***Esti o necredincioasă!***

Hosseini începu s-o bată fără nicio milă, dar ea nu se liniştea cu niciun chip.

— ***Necredincioasă?*** ţipă ea pe măsură ce loviturile lui

continuau să se abată asupra ei. ***Eu*** sunt necredincioasă? Tu l-ai trimis pe micuţul Qubad în Irak să calce pe un câmp minat! Blestemat fii tu, Hamid! Avea zece ani. Tot ce mi-a mai rămas din el este o bucată din cheia aceea din plastic şi un smoc de păr. Şi din Bahadur ce mi-a rămas? Sau din Firuz? Dacă acesta este Islamul, nu-mi trebuie nimic din el. Tu şi Ayatollahul aţi cumpărat o jumătate de milion de chei. Eşti ***bolnav***, asta eşti. Asta este religia ***ta***, nu a mea. Te ***urăsc. Vă urăsc pe toţi care practicaţi răul acesta!***

Ochii lui Hosseini se făcură mari. Uimit pe moment de cuvintele soţiei lui, se opri dintr-odată s-o mai bată. O privi ţintă, încercând să priceapă întorsătura lucrurilor. Niciodată nu-l sprijinise în decizia aceasta. încă de la bun început. în fiecare an, plângea. în fiecare an, el o mângâia. Dar trecuseră optsprezece ani. Era destul. Acum întrecuse orice măsură.

Aşa cum hohotea pe podea, cu faţa toată vânătăi şi răni, Hosseini se îndreptă spre dulapul său, deschise sertarul de sus şi scoase revolverul placat cu nichel pe care i-l dăduse tatăl lui la cea de-a treisprezecea aniversare. Ştia că era încărcat. întotdeauna era încărcat. Trase piedica şi se întoarse spre soţia lui. Auzind clicul acela, soţia lui îşi întoarse capul şi-l privi în ochi. Tremura. Dar lui nu-i păsa. Nu mai era o musulmană. Nu mai era soţia lui. Ridică revolverul, îl îndreptă spre faţa ei şi apăsă trăgaciul.

Sunetul răsună prin casa lor modestă şi, de îndată, năvăliră câţiva bodyguarzi, cu armele pregătite, gata să-l apere pe stăpânul lor chiar cu preţul vieţii lor. Dar au fost uimiţi s-o vadă pe soţia Liderului Suprem pe podea, într-o baltă de sânge – propriul ei sânge. Hosseini nu era obligat să se explice. Categoric nu în faţa gărzilor sale. Le dădu instrucţiuni simple să facă curat şi să îngroape trupul neînsufleţit. Apoi puse pistolul la locul lui în sertarul de la dulap, se spălă pe mâini şi pe faţă, coborî pe coridor până în una din camerele rezervate oaspeţilor şi se întinse pe pat, unde adormi imediat.

Niciodată nu dormise atât de adânc şi visă ziua când cel de-al doisprezecelea imam avea să vină în cele din urmă şi

să-l reunească cu fiii săi.

24

BAGDAD, IRAK FEBRUARIE 2002

— Scuzaţi-mă, sunteţi Najjar Malik?

Surprins să-şi audă numele rostit în şoaptă în sala de lectură principală a bibliotecii Universităţii din Bagdad, Najjar îşi ridică privirea din una din cărţile sale şi se trezi privind în ochii unui bărbat mai în vârstă cu pielea întunecată, îmbrăcat într-un costum negru. Najjar nu recunoştea nici vocea şi nici faţa acestuia. Precaut, recunoscu faptul că da, el era Najjar Malik.

— Vă caută cineva, spuse omul în şoaptă.

Fu nevoit să ridice câţiva studenţi care citeau în apropiere, iar Najjar se simţi dintr-odată nelalocul său.

— Cine?

— Nu pot să spun. Dar vino cu mine. Te voi duce la el.

Najjar se uită la ceas. Următorul curs începea în cincisprezece minute.

— Nu-ţi face griji, spuse bărbatul. Nu va dura decât o clipă. Este chiar aici, afară.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot spune. Dar mi-a spus să-ţi spun: „Va merita să

te deranjezi.”

Najjar se îndoia serios de asta. Nu avea timp şi nici nu-l interesa să umble după cai verzi pe pereţi. Era contra cronometru pentru a-şi termina dizertaţia de doctorat cu paisprezece luni înaintea colegilor săi de aceeaşi vârstă cu el. Nu se ducea la filme. Nu pierdea vremea cu prietenii. Nu ieşea la întâlniri cu fetele. În afară de bibliotecă, laborator şi apartamentul său, singurul loc unde se mai ducea era moscheea, în fiecare dimineaţă pentru rugăciunea dinainte de răsărit.

Cu toate acestea, ceva la omul acesta îl făcu pe Najjar să cedeze. Curios, îşi adună cărţile, le puse cu grijă în rucsac şi ieşi pe uşa din spate a bibliotecii, urmându-l pe omul acesta la o berlină neagră din parcare. Bărbatul cel ciudat se duse repede să deschidă portiera din spate şi-i făcu semn cu capul lui Najjar să urce. Contrastul dintre biblioteca slab luminată şi ziua însorită de mijloc de februarie îl făcu pe Najjar să vadă cu greu pentru câteva clipe. îşi miji ochii în timp ce se obişnuia cu lumina puternică. Nu putu să vadă cine stătea pe bancheta din spate a maşinii, ceea ce îl făcu să fie precaut. Dar din nou, dintr-un motiv inexplicabil, se simţi mânat în mod ciudat să urmeze instrucţiunile omului. Odată urcat în maşină, uşa se închise în urma sa şi auzi o voce pe care o recunoscu, o voce din trecut.

— Najjar, bună ziua, spuse vocea. Ce bucurie să te văd din nou.

— Dr. Saddaji? răspunse Najjar, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Chiar dumneavoastră sunteţi?

— A trecut prea mult timp, nu-i aşa?

— Mult timp, într-adevăr, domnule.

Inima lui Najjar începu să bată mai repede, de spaimă şi încântare deopotrivă. Oare era cu adevărat Mohammed Saddaji, faimosul om de ştiinţă şi tatăl lui Sheyda, iubita lui Najjar din copilărie? Dar familia Saddaji plecaseră din Irak cu mulţi ani înainte; cum de se întorsese după atâta vreme? Oare Sheyda era cu el? Sau doamna Saddaji? Cum de era

posibil? Nu fuseseră ucişi cu toţii?

— Ce-am făcut să mi se facă o asemenea onoare, domnule? N-am mai auzit de familia dumneavoastră de când v-aţi mutat în Iran.

— Nimeni nu ştie că sunt aici – nimeni, îi spuse dr. Saddaji în şoaptă. Nu trebuie să-ţi spun că sunt în mare pericol, şi tu la fel, nu? Sunt mulţi care ar da orice să mă vadă spânzurat... sau mai rău chiar.

Najjar înghiţi greu.

— înţeleg.

— Vei fi ucis dacă se află că ne-am întâlnit, spuse dr. Saddaji încet, înţelegi asta, nu?

— Da, domnule, răspunse Najjar. Nu voi spune nimănui. Aveţi cuvântul meu.

— Mie mi-e suficient, spuse dr. Saddaji. Sheyda a vorbit întotdeauna frumos despre tine, Najjar. Mama ei şi cu mine te-am considerat întotdeauna un băiat de treabă – de încredere şi sincer.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Najjar, nevenindu-i să creadă că-i auzea numele ei după atâta vreme.

— Părinţii tăi te-au crescut bine. Am suferit mult după moartea
lor.

— Vă mulţumesc, din nou, domnule. E foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Nu am prea mult timp. M-am întors dintr-un motiv, dintr-unul singur.

— Da, domnule.

— Sunt persan, Najjar. Ştii asta.

— Da.

— ***Nu sunt arab – fereascâ Allah.***

— Ştiu, domnule, ştiu.

— Sunt şiit şi sunt mândru de asta. Ştii asta, da?

— Da.

— Ştii de ce am plecat din Irak, nu-i aşa?

Tânărul se gândi că ştia, dar simţi că era mai bine să nu

spună nimic.

— A fost din cauză că nu suportam să văd darurile pe care mi le-a dat Allah să fie folosite pentru a-i ajuta pe... anumiţi oameni din oraşul acesta.

Najjar ştia că dr. Saddaji nu îndrăznea să-l vorbească de rău pe Saddam. Nu în mod direct. Nici chiar aici, în intimitatea maşinii sale.

Nu acum. Nimeni nu îndrăznea să-l vorbească de rău pe Saddam, dar mai ales nu unul dintre oamenii de stiintă de frunte din domeniul

fizicii nucleare din Irak. Sau mai degrabă foşti oameni de ştiinţă din domeniul nuclear. Inima lui Najjar începu să bată mai repede şi, în ciuda aerului condiţionat ce năvălea în maşină prin gurile de aerisire ale maşinii, simţea cum transpiraţia îi curge pe spate.

Era încă uimitor pentru Najjar faptul că guvernul îngăduise cândva ca dr. Saddaji să studieze fizica nucleară la Universitatea din Bagdad, darămite să mai şi absolve şi să facă cercetări, ţinând cont de moştenirea sa iraniană şi de ura intensă dintre perşi şi arabi. Cu toate acestea, Saddam şi fiii săi setoşi de sânge îşi doriseră cu disperare să construiască prima bombă islamică. Motivele lor erau simple. îşi doreau să îi distrugă pe sionişti. îşi doreau să îşi şantajeze vecinii. îşi doreau să-i ţină pe americani departe, să domine Orientul Mijlociu şi, în timp, să reconstruiască Imperiul Babilonian. Saddam îşi dorea cu atâta ardoare bomba, încât fusese dispus să ofere acestui om un grad de libertate pe care, în anii ’80 – pe când războiul irano-irakian se dezlănţuise furibund vreme de aproape opt ani brutali –, nu ar fi dat-o cu niciun chip altui iranian.

Dr. Saddaji era, fără discuţie, cel mai strălucit om de ştiinţă din domeniul fizicii nucleare pe care-l produsese vreodată Irakul. Succesul său fusese sursa de inspiraţie pentru Najjar să-i calce pe urme şi să-şi facă masteratul şi doctoratul în fizică nucleară. Omul acesta reuşise aproape de

unul singur să reconstruiască programul nuclear al Irakului după ce israelienii reuşiseră să steargă de pe faţa pământului reactorul de la Osirak, în timpul raidurilor aeriene din 1981.

Dar, zece ani mai târziu, când izbucnise primul război din golf, în ianuarie 1991, şi când americanii invadaseră sudul Irakului şi zdrobiseră forţele lăudatei Gărzi Republicane a lui Saddam, dr. Saddaji prinsese ocazia oferită de haosul şi confuzia generate de raidurile aeriene ale americanilor deasupra Bagdadului. El şi familia sa fugiseră din capitală, trecuseră graniţa spre Iran şi ceruseră azil politic în Teheran. Umbla vorba că atunci când aflase Saddam de fuga lui Saddaji – şi tocmai în Iran – dăduse ordinul ca orice persoană cu numele de Saddaji din ţară să fie ucisă, doar din teama de a fi înrudită în vreun fel cu „trădătorul."

Acum, legendarul expert nuclear se întorsese în Bagdad, în ciuda faptului că-şi risca enorm viaţa. Dar de ce? Najjar îl privi în ochi pe bărbatul în vârstă, căutând indicii. Nu citi nici urmă de teamă în ochii acestuia. Doar înţelepciune. Experienţă. Şi încă ceva. Urmă o pauză lungă. Şi atunci...

— Sunt aici pentru că m-a rugat Sheyda să vin, spuse Dr. Saddaji în cele din urmă. În fiecare zi de când am părăsit Irakul s-a rugat cu credincioşie ca Allah să te ţină în siguranţă, şi curat, şi sănătos. Iar în ultimii ani s-a rugat ca Allah să-i dea har şi să o lase să se mărite cu tine.

Najjar rămase uluit. I se puse un nod în gât. Mâinile începură să-i tremure.

— De asta v-aţi riscat viaţa şi v-aţi întors în Bagdad?

— Da.

— Să mă luaţi?

— Da.

— Să mă duceţi în Iran?

— Nimic altceva nu m-ar fi putut convinge, spuse dr. Saddaji. Sunt aici să îţi cer să te căsătoreşti cu singura mea fiică – şi să mi te alături într-un proiect care va aduce pace şi prosperitate în Orientul Mijlociul şi în întreaga lume.

Najjar îşi aminti dintr-odată cuvintele misteriosului băiat

din Samarra de pe vremea când nu fusese decât un copil. ***Esti îndrăgostit de Sheyda Saddaji... Te vei căsători cu ea înainte să împlineşti douăzeci si patru de ani.*** Chiar era adevărat? Chiar era posibil să se întâmple una ca asta?

— Aş vrea să vii să lucrezi ca asistent al meu, spuse dr. Saddaji, observând ezitarea lui Najjar. Acum sunt director adjunct la Agenţia de Energie Atomică a Iranului. Construim cel mai impresionant sistem energetic nuclear civil din lume. Vom fi prima ţară cu adevărat independentă energetic din lume. Nu vom mai depinde de petrol sau benzină. Vom conduce lumea în eficienţă şi inovaţie energetică. Vom schimba cursul istoriei. Şi, prin aceasta, vom pregăti calea pentru venirea Celui Promis. Aş preţui enorm ajutorul tău, Najjar. înţeleg că ai devenit un fizician de primă clasă. Aceasta ar fi o binecuvântare enormă pentru mine şi munca mea. Dar mai important decât asta, fiica mea te iubeşte şi pur şi simplu nu s-a mai oprit să mă bată la cap până nu i-am promis că te găsesc şi te rog să devii parte a familiei noastre. Aşa că mi-am ţinut promisiunea. Dar trebuie să te hotărăşti repede. Pentru că nu sunt în siguranţă aici, şi nici tu nu eşti.

Şoferul porni motorul, iar în clipa aceea Najjar îşi dădu seama că dr. Saddaji dorea un răspuns imediat. Nu mâine. Nu peste o săptămână sau o lună. Ci chiar atunci. Dr. Saddaji dorea ca Najjar să lase în urma sa toată viaţa pe care o cunoştea. Pe mătuşa şi unchiul său. Dizertaţia şi toate onorurile pe care le-ar fi obţinut dacă şi-ar fi luat diploma. Toate speranţele pentru o slujbă bună şi un viitor sigur într-un program nuclear irakian în născare şi clandestin. Toate astea pentru o femeie şi şansa de „a schimba mersul istoriei”, indiferent ce însemna asta mai precis.

— Da, spuse Najjar în cele din urmă, surprinzându-se chiar şi pe sine cu forţa convingerii cu care o spuse. Nu-mi pot imagina să-mi placă nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu Sheyda şi să lucrez pentru dumneavoastră.

Dr. Saddaji radia de bucurie.

— Atunci ce mai aşteptăm? spuse el. Să înceapă

aventura.

25

SYRACUSE, NEW YORK MARTIE 2002

— Sus, scularea, Shirazi – ai musafiri!

David auzi cuvintele, dar nu avea niciun chef să îşi deschidă ochii, darămite să coboare din pat. Se alesese cu o indigestie. îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor nopţi vărsându-şi măruntaiele. Dar gardianul lovea acum în continuu zăbrelele metalice cu bastonul şi, doar pentru a-l face să înceteze, David se aplecă peste marginea patului, îşi puse ochelarii, îşi puse picioarele pe lespezile reci şi-şi trecu mâinile prin părul care avea nevoie disperată de o tunsoare. Era a treisprezecea zi din cele paisprezece ale sentinţei în închisoarea pentru tineri.

încă o zi în iad, îşi spuse el în sinea lui.

Părinţii îl vizitau în fiecare zi, părând cu fiecare dată tot mai bătrâni şi cu părul mai alb. Tatăl său spunea că se străduia din răsputeri să-i rezolve admiterea într-o academie privată, exclusiv pentru băieţi din Alabama, unde putea încerca să-şi salveze educaţia şi să-şi readucă viaţa pe linia de plutire. David ştia că ar fi trebuit să fie recunoscător, dar nu era.

David se îmbrăcă rapid cu salopeta portocalie peste boxerii săi şi se încălţă cu tenişii albi pe care-i primise. După ce gardianul dădu ordinul ca celula lui să fie descuiată electronic, David fu condus pe o serie de coridoare până într-o sală mică, nu departe de biroul directorului. Se aşteptase să-i vadă pe părinţii săi sau pe avocatul său, sau pe toţi împreună. În schimb, zări un domn mai în vârstă, care să tot fi avut cinzeci şi ceva de ani, poate chiar şaizeci, răsfoind o revistă şi foindu-se de parcă ar fi avut mare nevoie de o ţigară. Când David intră în încăpere, bărbatul se ridică şi îi zâmbi călduros. Avea o barbă grizonată, ochelari cu armă neagră şi un costum verde care nu-i venea bine. David nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe omul acesta, însă avu senzaţia că bărbatul îl cunoaşte de undeva.

— Cincisprezece minute, spuse gardianul.

Când gardianul ieşi afară din încăpere şi încuie uşa, bărbatul îi dădu mâna ferm lui David şi sugeră să ia amândoi loc.

— îmi doream de multă vreme să te văd, David, începu el.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă David.

— Ajungem şi la asta imediat. Am auzit că eşti un puşti destul de isteţ.

— Ca să vezi... dar iată că sunt aici, spuse David şi-şi fixă privirea la papuci.

— Ai făcut o greşeală, David. Nu eşti primul copil care să-i bată măr pe nişte tâmpiţi care o merită. Şi nu mă gândesc că vei fi nici ultimul.

David îşi ridică din nou privirea. Cine era omul acesta?

— De fapt, n-au meritat-o, mărturisi David, gândindu-se că poate că era cineva de la biroul procurorului care-l supunea la ceva teste.

— Ba cum să n-o merite, spuse bărbatul. Unul dintre ei te-a făcut împuţit, nu-i aşa?

— Tot n-ar fi trebuit să-i lovesc, răspunse David, amintindu-şi că toate conversaţiile le erau supravegheate şi

înregistrate.

— înţeleg, continuă bărbatul. Dar evident ştii cum să te învârţi. Ţi-am văzut dosarul. Ai câştigat absolut fiecare încăierare cât ai fost la Nottingham, chiar şi când ai fost net depăşit numeric.

— Nu e chiar ceea ce ai putea adăuga într-un CV.

— Ei bine, depinde, fiule.

— De ce?

— Depinde de slujba pentru care aplici.

Apoi bărbatul îi întinse o revistă peste masă lui David. Era un număr recent din ***U.S. News & World Report.*** Arătă spre un titlu care spunea „CIA nu este a tatălui tău.” Nedumerit, David se uită la titlu, apoi din nou în ochii bărbatului. Acesta îi făcu semn cu capul lui David să înceapă să citească.

Precaut, David luă revista şi o scană rapid cu privirea.

> **CIA este în plină ascensiune. Pentru a-i contracara pe duşmanii Americii şi a-i ţine în frâu pe teroriştii şi alţi tipi răi din lumea întreagă, agenţia de spionaj numărul unu a naţiunii cunoaşte cea mai rapidă creştere de la înfiinţarea ei, acum aproape şaizeci de ani... CIA s-a lansat într-o campanie publicitară naţională, sperând să atragă o nouă generaţie de spioni. Pentru a arunca o privire la noua abordare a tinerilor, verificaţi anunţurile de recrutare explozive publicate de agenţie online... Trailere rulate la cinema şi postere în aeroporturi i-au tentat pe cei aventuroşi în posturi ale Serviciului Clandestin Naţional – ultima denumire a fictivului directorat de operaţiuni al agenţiei care recrutează spioni, fură secrete şi desfăşoară operaţiuni sub acoperire.**

Brusc, omul îi smulse revista lui David.

— Hei, ce...?

Dar bărbatul îl repezi pe David înainte să apuce să-şi

încheie propoziţia.

— Termină-l, spuse el.

— Ce să termin?

— Articolul, termină-l.

— Fii serios! N-am apucat să-l citesc.

— Minţi. Acum, spune-mi restul articolului. Cuvânt cu cuvânt. Ştiu că poţi. Ştiu totul despre tine, David. Ştiu că la teste te-ai ridicat la nivel de geniu. Ştiu că înainte să moară Claire Harper şi singura ei fiică Marseille să se mute la Portland împreună cu tatăl ei, aveai numai note maxime.

David simţi cum i se zburleşte părul pe mâini.

— Ai memorie vizuală, continuă bărbatul. Nu ai decât şaisprezece ani, dar ar fi trebuit să absolvi mai devreme – cu doi ani mai devreme – în iunie, anul acesta. Ai obţinut un scor de 1570 la SAT*. Ivy League† se afla imprimat în viitorul tău. Dar uşoara ta plonjare în auto-distrugere m-a determinat să intervin ceva mai devreme decât intenţionam. Acum, termină cu prostiile şi spune-mi ce scria în restul articolului, fiule, înainte să ies de aici extrem de dezamăgit.

încăperea se cufundă în tăcere preţ de cel puţin un minut, neauzindu-se nimic în afară de bâzâitul lămpii fluorescente de deasupra lor. David îl privi o vreme pe bărbat, apoi privi revista boţită din mâna acestuia. închise ochii, se lăsă pe spate în scaunul său şi începu să recite din memorie.

---

* **Un test standardizat pentru admiterea în colegii în SUA – n.trad.**

† **Liga Iederei este un grup de opt universităţi de mare prestigiu academic şi social din nord-estul Statelor Unite, membre ale confederaţiei atletice. Numele acestei coaliţii este folosit în mod obişnuit pentru a face referire la grupul celor opt şcoli. Din Ligă fac parte universităţile Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania şi Yale. Termenul are de asemenea conotaţia de excelenţă academică, selectivitate a admiterii şi elitism social – n.trad.**

— „Era vorba de un grup impresionant, în rândurile căruia s-au numărat cei mai diversi, mai experimentaţi oameni angajaţi vreodată de CIA, cu cârste cuprinse între douăzeci şi şaizeci şi cinci. Mai mult de jumătate dintre ei şi-au petrecut perioade semnificative de timp peste ocean, iar unul din şase este veteran militar. Se disting în domenii diverse, precum silvicultură, finanţe şi inginerie industrială. Sunt oameni foarte educaţi, reprezentanţi ai Universităţii din Oregon, UCLA, şi ai Universităţilor din Denver, de la Academia Navală a SUA, Princeton şi Duquesne. Jumătate dintre noii recruţi deţin un masterat sau un doctorat. Şi, dacă doreşti să lucrezi în corpul analiştilor CIA, în directoratul serviciilor secrete, ai face bine să ai grijă la notele tale – media de absolvire a acestora nu este mai mică de 9,75.[a]

— Prin urmare, ***de ce sunt aici?*** zise bărbatul. Simplu: ca să te recrutez.

— Doriţi să lucrez pentru CIA? întrebă David.

— Exact.

— Căutaţi câţiva foşti puşcăriaşi de treabă? spuse David zeflemitor.

— Nu fi arogant, fiule. Două săptămâni în căbănuţa asta de vacanţă nu prea se califică drept o perioadă dificilă. Pentru majoritatea oamenilor, un dosar penal – chiar şi unul juvenil – i-ar descalifica. Dar nu în cazul tău particular.

— Cazul meu ***particular}***

— Vorbeşti fluent farsi, germană şi franceză. Eşti la nivel conversaţional cu araba şi mă gândesc că vei avansa rapid la orice alt nivel, dacă îţi pui în cap să faci ceva. Ai deja un metru optzeci. Peste încă câţiva ani vei avea unu nouăzeci şi cinci sau nouăzeci şi şapte. Ştii cum să te descurci. Ai putea fi valoros.

— Valoros pentru ce? întrebă David.

— Chiar vrei să ştii?

David ridică din umeri.

Bărbatul ridică şi el din umeri şi se ridică să plece.

— Nu, aşteaptă, spuse David sărind în picioare. Chiar vreau să ştiu. La ce aş putea fi valoros?

Bărbatul îl privi la rândul său pe David.

— Nu am trebuinţă de prefăcuţi.

— Nu sunt prefăcut.

— Atunci o să-ţi spun – la prinderea lui bin Laden.

David rămase cu gura căscată.

— Glumiţi.

— Nu glumesc.

— Vreţi ca ***eu*** să ajut la prinderea lui Osama bin Laden?

— De fapt, spuse bărbatul, vreau să ne-aduci capul lui într-o cutie.

26

David era stupefiat.

Trebuia să recunoască, era entuziasmat de idee. Îl ura pe bin Laden. Omul acela îi distrusese viaţa lui Marseille şi, drept urmare, aproape că reuşise să i-o distrugă şi pe a lui. îşi dorea atât de mult să se răzbune că-i simţea gustul. Dar pe cât de atrăgătoare îi părea ideea, conversaţia aceea părea fără nicio noimă.

— De ce eu? întrebă David. N-am decât şaisprezece ani.

— Asta va complica puţin lucrurile.

— Adică?

— Adică de obicei recrutez studenţi de la colegiu. Dar cu comportamentul tău din ultimele luni, am început să-mi fac griji că n-o să apuci colegiul. Şi te urmăream mult prea atent pentru a lăsa să se termine totul cu o mare dezamăgire pentru noi, amândoi. Aşa că, după cum spuneam, a trebuit să intervin ceva mai devreme decât intenţionam. Vestea bună este că nimeni nu ştie cu adevărat cine eşti. Nu eşti în grilă. Nu ai o identitate. Tocmai ai fost dat afară din şcoală şi conducerea şcolii e pe punctul să te trimită la o şcoală de corecţie până la

sfârşitul semestrului. Prietenii tăi nu se aşteaptă să te mai vadă vreodată. E momentul perfect să te aducem la bord, să începem să-ţi ţesem o poveste de acoperire şi, în câţiva ani, când vei fi pregătit...

— Staţi puţin, îl întrerupse David. Trebuie să întreb – mai exact cum de ştiţi atât de multe despre mine?

— Sunt prieten cu părinţii tăi.

— De când?

— Dinainte să te naşti tu.

— Cine sunteţi?

— Numele meu este Jack, spuse bărbatul, punând în cele din urmă cărţile pe masă.

— Jack? spuse David. Precum Jack Zalinsky?

Zalinsky încuviinţă din nou.

— Deci părinţii mei v-au trimis aici?

Zalinsky râse când gardianul descuie uşa electronic.

— Nici pe departe. De fapt, m-ar ucide de-ar şti c-am fost aici. David, treaba asta nu va funcţiona dacă vor afla. Nu le vei putea spune niciodată că m-ai întâlnit şi nici despre lucrurile în care sunt pe punctul să te implic. Asta dacă vrei să te infiltrăm în reţeaua al Qaeda şi să te transformi într-o ţintă de mare preţ. Ar fi prea riscant, atât pentru tine, cât şi pentru ei. Trebuie să fie secret, sau se termină tot. Ai înţeles?

încăperea se cufundă din nou în tăcere.

Apoi David spuse în cele din urmă:

— Fie.

— Bun, spuse Zalinsky.

— Deci ce trebuie să fac în continuare?

— Lasă-i pe părinţii tăi să te scoată de aici mâine. Du-te acasă cu ei. Fi cuminte. Lasă-i să te ducă la şcoala de băieţi din Alabama. O să mă asigur că vei fi acceptat. Apoi încheie anul cu 10 pe linie, fără să te mai amesteci în vreo altă încăierare. Antrenează-te să fii în formă. Şi, la momentul potrivit, voi veni să te iau.

— Şi după aceea?

— După acea vom vedea dacă ai ce avem noi nevoie.
Acestea fiind spuse, Jack Zalinsky se făcu nevăzut.

27

David se puse pe lucru şi pe studiu intens.

Dar fizica şi trigonometria nu erau pasiunea vieţii lui. Şi nici aceea de a-şi face prieteni noi. Ori de câte ori avea un moment liber, David se încuia în camera lui si studia viata lui Osama bin Laden.

Îşi comandă cărţi pe Amazon. Se năpustea asupra oricărei reviste şi articol pe care-l putu găsi la biblioteca şcolii. În puţinul timp liber pe care i-l lăsa noua lui şcoală, începu să urmărească C-SPAN şi History Channel şi, treptat, schiţă un profil al lui bin Laden.

Cel mai mult l-a surprins să afle că bin Laden nu se potrivea imaginii standard a unui terorist. Nu era prea tânăr. Nu era sărac sau deposedat, nici tâmpit sau lipsit de educaţie. Şi nici nu provenea dintr-o familie violentă sau criminală, cu atât mai puţin una dedicată în mod deosebit jihadului sau „războiului sfânt". Născut la sfârşitul anului 1957 sau începutul anului 1958 – nimeni nu părea să ştie cu siguranţă data naşterii sale – David a descoperit că Osama era al şaptesprezecelea din cinzeci şi patru de copii. Tatăl său, Mohammed bin Laden, era un saudit înstărit care fondase una din cele mai mari companii de construcţii din

Orientul Mijlociu. Mama lui, Alia Ghanem, era o femeie siriană de origine palestiniană, care îl întâlnise pe Mohammed în Ierusalim, în timp ce desfăşură lucrări de renovare la Cupola Stâncii. David fu şocat să afle că Alia nu avea decât paisprezece ani când se căsătorise cu Mohammed şi că nu era singura lui soţie – sau una din trei, sau chiar din zece. Era una din cele ***douăzeci si două*** de neveste pe care bărbatul le avusese în diferite momente de-a lungul anilor.

Când Osama avea patru sau cinci ani, părinţii săi au divorţat, iar micuţul fusese silit să plece împreună cu mama lui. Astfel, Osama era practic singurul copil al mamei sale care fusese crescut de aceasta în cultura rigidă, misogină şi fimdamentalistă a Arabiei Saudite.

Iar apoi se întâmplase tragedia. Nu la mult timp după divorţ, tatăl lui Osama murise într-un accident de avion. Ani mai târziu, fratele lui Osama avea să moară de asemenea într-un groaznic accident de avion. David se întreba dacă atunci se născuse în inima lui Osama ideea de avioane şi moarte şi despre chinul psihologic pe care-l puteau provoca.

În iunie 1967, când se apropia de cea de-a zecea aniversare a sa, Osama privi împreună cu restul lumii arabe cum micul stat evreu Israel spulberase forţele militare ale Egiptului, Siriei şi Iordaniei în doar şase zile. Cutremurat emoţional, Osama se întrebă dacă nu cumva Allah întorcea spatele forţelor arabe.

În urma studiilor sale aprofundate, David realiză că prima oară când Osama bin Laden auzise un răspuns care să aibă vreo logică pentru el fusese în 1972. În primul său an la liceu, Osama întâlnise un profesor de sport care, printre altele, era şi membru al Frăţiei Musulmane, grupul jihadist islamic fondat în Egipt în anii ’20 de un carismatic cleric sunit radical pe numele său Hassan al-Banna. Profesorul de sport i-a explicat lui bin Laden faptul că musulmanii îi întorseseră spatele lui Allah prin faptul că îi

îmbrăţişaseră pe sovieticii atei. Drept urmare, Allah le întorcea spatele musulmanilor. Apostazia îi invalida pe musulmani. Doar dacă se curăţau şi se dedicau întru totul şi deplin în a urma învăţăturile Coranului şi porneau un adevărat jihad împotriva evreilor şi creştinilor vor putea reintra în graţiile lui Allah şi îşi vor putea recâştiga gloria ce-a fost cândva a lor.

Odată cu apropierea lui bin Laden de cea de-a şaisprezecea sa aniversare, în 1973 – timp în care a cunoscut o creştere rapidă, ajungând la înălţimea de un metru nouăzeci şi cinci şi aproape 75 de kilograme – tânărul viitor jihadist a fost din nou stupefiat şi îngrozit să vadă musulmanii din Egipt şi Siria înfrânţi hotărâtor de evreii din Israel în timpul războiului Yom Kippur. De data aceasta, argumentul Frăţiei Musulmane era şi mai logic: musulmanii erau umiliţi de israelieni pentru că-şi pierduseră calea. Uitaseră calea profeţilor. Cum şi-ar fi putut recâştiga gloria ce fusese cândva a lor dacă nu se întorceau la învăţăturile Coranului cu tot ce erau?

Adesea, David stătea treaz în noapte, meditând la frânturile pe care le cunoştea din viata lui bin Laden. Isi dorea să stie tot ce se
putea şti despre omul acesta. îşi dorea să fie capabil să-i distingă vocea dintr-o mulţime. îşi dorea să-l poată recunoaşte dintr-o privire, îşi dorea să poată gândi ca el, să vorbească asemenea lui, să se mişte ca el. Era singura cale posibilă, hotărî David, de a penetra al Qaeda şi de a fi inclus în cercurile intime, care la rândul lor erau singurul mod de a-l aduce pe acest monstru în faţa justiţiei. Şi ceea ce-l uimi iar şi iar pe David era cât de tânăr fusese bin Laden când începuse să ia decizii majore.

Bin Laden avusese doar şaisprezece ani, îşi dădu seama David, când se alăturase Frăţiei Musulmane şi începu să citească lucrările alese ale autorului sunnit radical Sayyid Qutb. Nu avea decât şaptesprezece ani când s-a căsătorit prima oară, cu o fată musulmană devotată de paisprezece

ani, care era o verişoară de-a lui din Siria. Mai mult, bin Laden nu avea decât douăzeci şi ceva de ani când Ayatollahul Khomeini condusese Revoluţia Islamică la victorie în Iran, în 1979, un eveniment ce-i entuziasmase pe radicalii sunniţi care nu erau de acord cu teologia şiită a lui Khomeini, dar care-i admirau tacticile şi îi invidiau realizările.

David observă că în timpul acestor ani de formare, bin Laden se luptase cu întrebări grele. De ce se născuse? Care era semnificaţia vieţii sale? Oare să fi avut dreptate tatăl său care considera că viaţa însemna să construieşti imperii, să câştigi miliarde şi să te căsătoreşti cu cât mai multe femei cu putinţă? Sau era mai mult de-atât? Dar dacă omul s-a născut nu atât să-şi placă sieşi, cât pentru a-i fi plăcut lui Allah? Dacă drumul spre viaţă eternă şi fericire nu stă într-o viaţă plină de confort ci într-o viaţă de jihad?

David dispreţuia fiecare alegere în parte pe care o făcuse bin Laden. Dar la dulcea vârstă de şaisprezece ani, David începea înţeleagă motivul pentru care luase toate acele alegeri. Şi odată aceasta începu să-i fie mult mai uşor să-şi facă propriile alegeri.

28

MONTGOMERY,
ALABAMA IUNIE
2002

Zalinsky opri maşina în dreptul lui David în timp ce acesta cobora pe Main Street.

— Urcă, îi spuse tânărului său protejat.

Bucuros să-l vadă pe Zalinsky, David îl ascultă imediat.

— Unde mergem?

— Vei afla curând.

David ştia că Zalinsky îl urmărise îndeaproape. La doar câteva zile după ce David se înrolase în academia privată a băieţilor din Alabama, pentru a-şi lua diploma de absolvire a liceului, descoperise un program instalat pe laptopul său care-i permitea lui Zalinsky să-i citească toate e-mailurile care intrau si ieşeau si toate conversaţiile din mesaje instant pe care le avea, precum şi să-i urmărească tot traficul internet. Ştia că agentul îi montase microfoane în telefonul mobil şi fără îndoială pusese pe cineva să-i înregistreze apelurile şi le asculta pe multe dintre ele, mai ales pe acelea cu părinţii şi fraţii săi. Era chiar conştient de un tânăr care se înrolase la aceeaşi

academie, venit probabil printr-un transfer, şi care participa la aceleaşi cursuri ca David şi povestind cam cu aceiaşi oameni ca el.

David nu avea nimic împotriva faptului că era urmărit atât de îndeaproape. Zalinsky nu doar că-l urmărea pe David din umbră şi se asigura că nu se mai băga în vreun bucluc. Ci monitoriza cu mare atenţie capacitatea lui David de a păstra un secret. Oare avea să împărtăşească cuiva – oricui – planurile lui cu Zalinsky? Se lăuda oare cuiva de faptul că s-ar putea să intre în CIA? Reprezenta el vreun risc de securitate în vreun fel? Faptul că veteranul agenţiei lua acum legătura cu el trebuia să însemne că era îndeajuns de convins de faptul că David Shirazi îşi putea ţine gura.

Curând se îndreptau spre aeroportul regional din Montgomery, un centru folosit deopotrivă de unităţi armate, comerciale şi private. David mai fusese de câteva ori în locul acesta, de obicei cu una din cursele U.S. Airways. Dar Zalinsky nu părea să fie interesat de aspectul comercial al aeroportului, ci se îndreptă cu Audi-ul argintiu spre un Cessna 560 Citation V, un business jet suplu care putea găzdui mai mult decât confortabil opt pasageri. Câteva minute mai târziu zburau, doar ei doi şi cei doi piloţi ai lor de la CIA. David nu avea nici acum habar unde mergeau, dar nici nu-i păsa prea mult. Era uşurat să vadă că Jack Zalinsky era om de cuvânt şi dornic să se apuce de treabă.

— înainte de toate, sincere felicitări, spuse Zalinsky atunci când pilotul stinse semnalul luminos al centurii de siguranţă.

— Mulţumesc.

— Eşti cel mai tânăr candidat prospectiv din istoria Agenţiei. Tot mai vrei să intri?

— Absolut.

— Bun. Verificarea securităţii tale este completă. A fost provocator să facem totul fără ca familia sau prietenii

tăi să ştie ce facem. Am spus echipei mele să întrebe totul ca şi când ai aplica pentru un loc de muncă la banca SunTrust.

— Si a funcţionat?

— Ca-n vis. Zalinsky scoase un dosar negru din geanta sa, îl deschise şi îl puse pe o măsuţă mică aflată în spatele avionului. în interiorul acestuia se găseau o mână de acte false.

David îl luă pe primul din teanc – un certificat de naştere.

— Reza Tabrizi?

— Acesta va fi numele tău fals, îi explică Zalinsky. în farsi, ***reza*** înseamnă „a fi de acord sau a accepta".

— Ştiu ce înseamnă, răspunse David.

— Sigur că ştii. Ei bine, oricum, vei fi cetăţean german. Părinţii tăi s-au mutat din Teheran la München în 1975 şi şi-au luat cetăţenia. În 1984 s-au mutat la Edmonton, Alberta. Te-ai născut şi ai crescut în Canada. Tatăl tău a lucrat în industria petrolieră, dar el şi mama ta au fost ucişi într-un accident de avion chiar înainte să absolvi tu liceul. Nu ai fraţi. Bunicii tăi au murit când erai mic. Nu ai simţit niciodată că ar fi locul tău în Canada. Aşa că după ce au murit părinţii tăi, te-ai mutat în Germania. Te-ai plimbat puţin – Bonn, Berlin şi, în final, la München, de unde erau părinţii tăi.

David studie dosarul pe care-l pregătise Zalinsky despre noua lui viaţă.

— Echipa mea a creat un paşaport german pentru tine. Odată ce vei mai creşte, te vom ajuta să obţii un permis de conducere german, cărţi de credit europene, un apartament, o maşină şi aşa mai departe.

— Ce fel? întrebă David.

— Ce anume?

— Ce fel de maşină?

— După cum ne place să spunem în Orientul Mijlociu, vom arunca podul acela în aer când vom ajunge la el, îi

replică Zalinsky. Dar ascultă, ai fost deja acceptat într-un colegiu în Germania pentru acest scenariu. Am vrea să-ţi obţii licenţa în informatică la Universitatea din München – adică Universitatea Ludwig-Maximilian din München – sau LMU. Va trebui să vorbeşti fluent în arabă. Când vei termina, va trebui să-ţi iei un masterat pentru a-ţi încununa munca. Vom plăti noi pentru tot, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru cheltuieli.

— Dar asta va lua ani de zile, protestă David.

— Exact, fu de acord Zalinsky. Când ajungi la München, te vei alătura unei moschei – una şiită, evident, ţinând cont de trecutul tău. Trebuie să pari a fi un musulman practicant, la curent cu toate obiceiurile şi tradiţiile Islamului şiit. Între timp, vei începe instruirea în arte marţiale, pe toată perioada colegiului. În timpul verii, te vom ajuta să-ţi faci „stagiile” peste ocean. Asta vor şti prietenii şi profesorii tăi. De fapt, vei fi instruit de noi la una dintre cele câteva facilităţi pe care le avem. Când vei fi gata şi când vom considera noi că eşti pregătit, te vom amplasa cu o slujbă într-o companie care face afaceri

cu Pakistanul şi Afganistanul. Vei avea acoperirea perfectă pentru a putea călători în Asia centrală. Apoi, dacă nu a fost prins până atunci, vei începe să-l urmăreşti pe Osama bin Laden. Nu este decât o singură problemă.

— Care este aceea? întrebă David.

— Nu vei putea, sub nicio formă, să spui părinţilor, fraţilor tăi – nimănui – despre toate astea. Nu pot sublinia partea aceasta îndeajuns.

— Si dacă o fac? se întrebă David cu voce tare.

— Vei ateriza direct la închisoare, îi explică Zalinsky fără menajamente. Deja ai semnat o duzină de documente de confidenţialitate. Crede-mă, luăm astfel de lucruri foarte în serios.

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, îl asigură David. Dar ce să le spun părinţilor mei că fac?

— Le vei spune că te duci la colegiu la Paris, spuse Zalinsky. Deja ai aplicat şi ai fost acceptat. Ai primit o bursă integrală. Ţi-am şi închiriat un apartament lângă campus şi ţi-am făcut rost de o căsuţă poştală la poştă şi un telefon mobil de la o companie franceză. Ne-am gândit la tot. Vei găsi totul în dosar. Sunt chiar şi broşuri şi alte materiale pe care le poţi da părinţilor tăi.

David se uită la fiecare document pe rând, parcurgând toate detaliile.

— Cum rămâne cu slujba de la SunTrust în Montgomery? întrebă David zâmbind. Cea pentru care se presupune că am aplicat şi pentru care eram verificat? Ce să le spun părinţilor şi fraţilor mei despre asta?

— Spune-le că nu te-ai calificat.

— De ce nu?

Zalinsky ridică din sprâncene.

— Nu sunt acceptaţi să lucreze la bancă puşti cu dosar penal.

Bărbatul chiar se gândise la toate, şi pentru asta David îi era
profund recunoscător. Pentru prima oară, îşi dădu seama

cu adevărat cât de aproape fusese viaţa lui să o ia razna, şi gândul acesta îl sperie. Dacă n-ar fi intervenit Zalinsky, cine ştie unde s-ar fi sfârşit toate astea? Acum, însă, avea o misiune. Avea un scop. În sfârşit ştia de ce se născuse. Avea o cauză pentru care să trăiască – şi pentru care să moară.

Şi cu toate acestea, chiar în momentul acela ar fi trebuit să se simtă asigurat, dar nu se putea abţine să nu se gândească la Marseille. Unde era? Ce avea să facă ea vara aceea? Mai avea încă doi ani de liceu înaintea ei. Oare era bine? Îi era încă teribil de dor de ea. Dar oare ei îi era dor de el?

PART EA

★ ★★★★

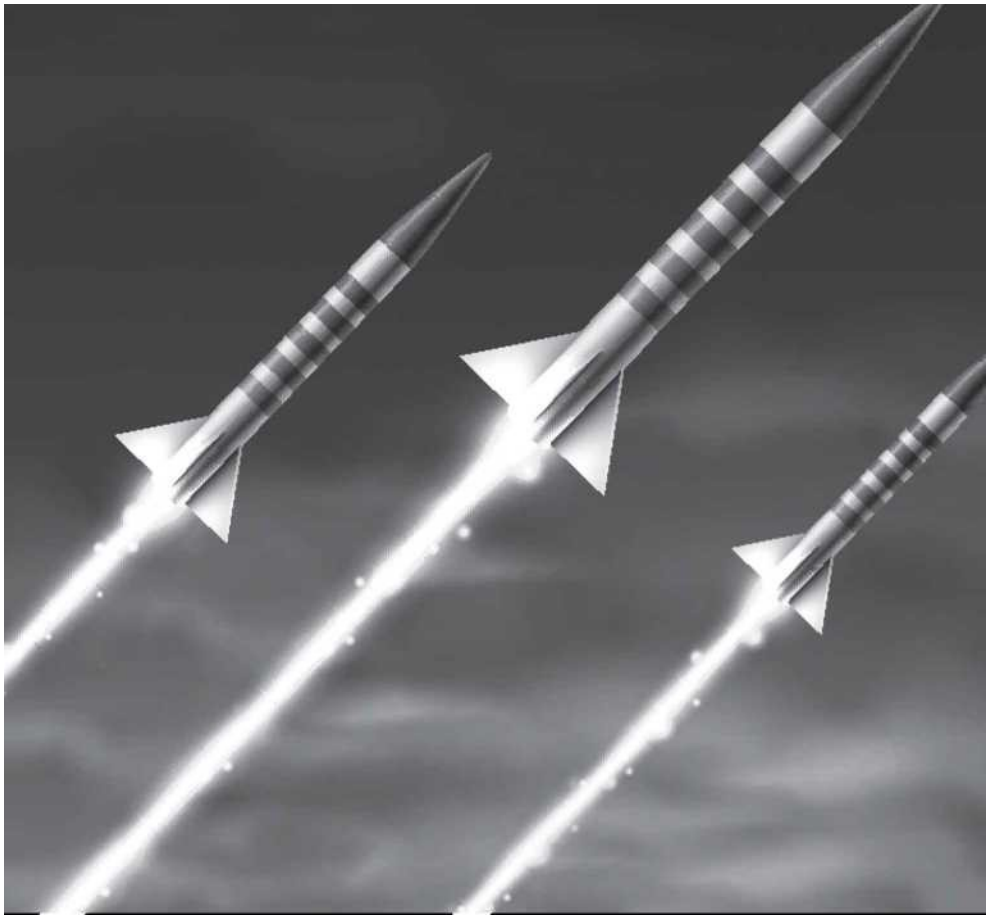

142 * AL DOISPREZECELEA
IMAM

29

ARLINGTON, VIRGINIA

O berlină neagră îşi făcu apariţia chiar înainte de revărsatul zorilor.

— Să mergem.

Bună dimineaţa si ţie, Jack.

— Ce zici de nişte cafea? îl întrebă David în schimb, încă resimţindu-se după schimbul de fus orar şi o noapte nedormită petrecută în zbor de la Miinchen.

— N-avem timp, îi răspunse Zalinsky cu o nerăbdare neobişnuită. David ridică din umeri, oftând în aerul îngheţat al dimineţii de

februarie, şi făcu ceea ce i se spusese. Zalinsky era bătrân şi obosit; ar fi trebuit să se pensioneze demult. Nu era omul cu care să glumeşti, cel puţin nu azi. David se uită în oglinda laterală la Starbucks-ul ce devenea tot mai mic, pe care-l lăsau în urmă, părăsind aeroportul Arlington pentru a intra pe George Washington Memorial Parkway, în drum spre cartierul general al Agenţiei Centrale de Informaţii din Langley, Virginia.

În maşină se lăsă tăcerea preţ de câteva minute. David privea la turlele acoperite de zăpadă ale campusului

universităţii Georgetown, la gheaţa de pe râul Potomac, gândindu-se la câte se întâmplaseră în anii de când fusese el trimis în Germania si Pakistan si la bizarele evenimente din Orientul Mijlociu, în special în ultimele zile.

— Ai văzut relatarea despre măcelul acelor creştini în Yemen? întrebă David.

Zalinsky nu-i răspunse.

— Un lider de cult a intrat pur şi simplu într-o biserică din Aden, a scos o mitralieră şi a ucis vreo patruzeci de inşi, spuse David privind peste apa îngheţată a Potomacului. Tipul susţinea că pregătea calea pentru venirea lui mesia islamic sau ceva de genul acesta.

După ce îşi continuară drumul încă o vreme în tăcere, David continuă:

— Au fost asasinaţi mai mulţi preoţi şi episcopi în Yemen chiar înainte de Crăciun, ştii?

În continuare, Zalinsky nu spunea nimic.

— E ciudat, nu-i aşa? Adică, ştiu că nu e ţara mea luată în vizor, dar zic şi eu!

Zalinsky nu era interesat. În schimb, spuse răspicat.

— Uite ce e, David, te scot din asta.

— Poftim? replică David, luat pe nepregătite.

— M-ai auzit, răspunse Zalinsky. Îţi dau altă sarcină.

David aşteptă lovitura. Dar nu se întâmplă nimic.

— Adică? întrebă el.

— Vei afla într-o clipă.

— De ce?

— Nu pot să spun.

— Ei bine, pentru cât timp?

— Chiar nu pot să spun.

David se gândi că, poate, mentorul şi supraveghetorul său glumeşte. Dar era imposibil. Bărbatul acesta nu făcuse niciodată vreo glumă. Nici una măcar în toţi anii aceştia care trecuseră de la prima lor întâlnire. Nici una cât timp fusese David la colegiu. Nici una de când David participa la instrucţia strict-secretă a Agenţiei din zona rurală a

Virginiei, cunoscută drept „Ferma”. Nici măcar o singură dată – potrivit celor şase surse pe care le „intervievase” David – în cei treizeci şi nouă de ani de când lucra Zalinsky pentru CIA. Bărbatul acesta era un personaj în realitate a regizorului Bergman.

— Cum rămâne cu Karachi? întrebă David.

— Uită de Karachi.

— Jack, nu se poate să vorbeşti serios. Făceam progrese. Avem rezultate.

— Stiu.

— Karachi merge înainte. Cineva trebuie să se întoarcă acolo.

— Cineva o să se întoarcă. Doar că nu tu.

Pulsul lui David se înteţi. Zalinsky părea dus cu pluta. Dacă nu s-ar fi aflat la volan, David ar fi fost ispitit să-l ia de guler şi să-l scuture până îi veneau minţile la cap. În ultimii câţiva ani de când ieşise pe teren, David primise câteva din cele mai jalnice sarcini pe care şi le-ar fi putut imagina. Dintr-un post de asistent în altul, apoi asistent adjunct al nu ştiu cui în cadrul Ambasadei Americane din Bagdad. Băiatul cu cafeaua pentru ataşatul economic de la Ambasada Statelor Unite în Cairo. Ofiţer de legătură în comunicaţii şi servicii secrete în Bahrain pentru o echipă SEAL desemnată să protejeze vasele Marinei SUA care intrau şi ieşeau din Golful Persic. Asta, cel puţin, sunase bine pe hârtie, dar în cea mai mare parte consta în ceasuri îndelungi de plictiseală amestecate cu altele şi mai lungi de găsit răspunsuri la întrebări încuietoare. David i se plânsese lui Zalinsky de faptul că fusese recrutat pentru cu totul altceva. Ar fi trebuit să-l vâneze pe Osama bin Laden, nu să păzească distrugătoare şi dragoare de mine.

În cele din urmă, Zalinsky se înduplecase şi-l înrolase într-un proiect care avea drept scop urmărirea detectivilor al Qaeda. Aşa că, în ultimele şase luni, David fusese cantonat în Karachi, Pakistan, recrutând tineri tehnicieni pentru Mobilink – o firmă de elită în telefonie mobilă din

Pakistan – pentru a face „afaceri colaterale” cu Munich Digital Systems (MDS), compania de tehnologie pentru care lucra în prezent David de ochii lumii. Îi plătea bine pe puştii aceia. Foarte bine chiar. Şi discret. Din când în când dădea câte o petrecere micuţă în camera lui de hotel. Le cumpăra alcool. Le prezenta femei „amabile”. Genul celor pe care nu prea aveai şanse să le întâlneşti la moscheea din cartier. Adăuga puţină gălăgie şi puţină culoare în vieţile lor atât de terne în rest.

În schimbul acestor favoruri, David le cerea să arunce câte un ochi pe serverele de la Mobilink şi să descopere numere de telefon şi informaţii bancare ale potenţialilor clienţi lucrativi în munca sa de consultanţă. Cu cât primea mai multe informaţii, cu atât MDS avea să aibă parte de mai multe afaceri şi putea să-i plătească mai bine pe băieţii aceştia. Sau cel puţin el aşa le spunea el. Neştiutori, puştii îi dezvăluiau practic numere de telefon şi date de facturare ale al Qaeda şi ale teroriştilor curierilor şi finanţatorilor talibani care operau de-a lungul graniţei afgano-pakistaneze.

Tehnicienii de la Pak habar nu aveau că David era american. Ei îl credeau german. Nu aveau nici cea mai mică idee că lucra pentru MDS ca acoperire pentru adevărata sa identitate ca agent CIA. Habar n-aveau că erau implicaţi în spionaj. Nu ştiau decât că David era un tip de douăzeci şi ceva de ani, la fel ca ei. II credeau un as în ale tehnicii, la fel ca ei. Şi ştiau că avea acces la mulţi bani peşin şi că era fericit să-i împartă cu generozitate cu prietenii săi.

Până aici, toate bune. În ultimele câteva luni, eforturile lui David conduseseră la capturarea sau uciderea a nouă ţinte importante. David era convins că, zi după zi, se apropiau tot mai mult de bin Laden. Toată operaţiunea aceasta fusese ideea lui Zalinsky şi, până acum, Zalinsky îi dăduse lui David toate motivele să creadă că era încântat de rezultate. Şi atunci de ce să-l scoată din joc tocmai

acum, mai ales acum când erau atât de aproape de obiectivul lor suprem?

Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi ajunseră la cartierul general al CIA.

Trecură de perimetrul de securitate, parcară în subteran, trecură şi de forţele de securitate internă şi ajunseră la lift. Zalinsky nu vorbea prea multe – abia dacă le dădu bineţe gardienilor – iar David începea să se simtă stânjenit. Se gândea că vor lau micul dejun împreună, se va pune la curent cu ultimele noutăţi, vor mai schimba câteva bârfe de pe teren şi apoi avea pregătească psihic pentru o zi de şedinţe legate de buget şi de birocraţia chinuitoare. Când colo, Zalinsky ameninţa să-l scoată pe David, fără vreun motiv anume dintr-un proiect pe care-l îndrăgea şi apoi să-l trateze cu indiferenţă. Părea neprofesional şi incorect.

Dar când Zalinsky apăsă butonul etajului şapte în loc de şase, David se încordă. Diviza pentru Orientul Apropiat – divizia lor – îşi avea birourile la etajul şase. Directorul agenţiei şi membrii seniori ai comitetului lucrau un etaj mai sus. David nu fusese niciodată acolo, dar acum într-acolo se îndreptau.

Uşa liftului se deschise. Zalinsky apucă la stânga, iar David îl urmă îndeaproape. Ceva mai încolo, pe culoar, se opriră într-o sală de conferinţe de înaltă tehnologie şi fură întâmpinaţi de un bărbat cu chelie pronunţată, de cinzeci şi ceva de ani, spre şaizeci, care se prezentă drept Tom Murray.

David nu-l mai întâlnise niciodată pe Murray până atunci, dar auzise multe despre omul acesta. Toţi cei din Agenţie auziseră. Directorul adjunct pentru operaţiuni era o legendă în serviciile clandestine. În martie 2003, el

fusese cel care pusese la cale capturarea din Pakistan a lui Khalid Sheikh Mohammed (KSM) – mâna dreaptă a lui Osama bin Laden şi arhitectul atacurilor de la 11 septembrie. Murray fusese cel care lucrase îndeaproape cu serviciile secrete britanice în vara anului 2006, care plănuise penetrarea şi dezmembrarea unei celule al Qaeda din Anglia ce fusese pe punctul de a deturna zece aparate jumbo-jet transatlantice pe ruta Londra – Statele Unite şi să comită ceea ce un oficial al Scotland Yard descrisese în mod public drept „o ucidere în masă la o scală inimaginabilă". Şi, din câte îşi dădea seama, Murray fusese cel care-l convinsese pe Preşedintele William Jackson să înceapă să folosească avioane ţintă Predator pentru a scoate lideri cheie al Qaeda şi talibani care se ascundeau în sate aflate de-a lungul graniţei pakistano-afgane când informaţiile secrete obţinute de David din penetrarea bazelor de date Mobilink s-a dovedit operaţională.

— Mă bucur să te pot întâlni în cele din urmă, Agent Shirazi, spuse Murray, dând cu căldură mâna cu David. Am auzit o mulţime de lucruri bune despre tine. Jack vorbeşte în termeni foarte admirativi despre tine. Te rog, ia loc.

David zâmbi, îi mulţumi directorului adjunct al operaţiunii (DDO*) şi îşi ocupă locul alături de Zalinsky, care era lipsit de orice expresie. Se auzi o bătaie în uşă. Murray apăsă butonul aflat pe braţul scaunului său şi uşa securizată se deschise îndată. De dincolo de uşă, o blondă atrăgătoare, de douăzeci şi ceva de ani, poate chiar treizeci, îşi făcu apariţia într-un costum negru clasic, o cămaşă de mătase turcoaz, pantofi negri cu toc şi un colier de perle oarecum ascuns de ecusonul Agenţiei ce-i atârna la gât.

— îmi pare rău că am întârziat, domnule, spuse ea cu un uşor accent european, pe care David îl localiză undeva în nordul Germaniei sau, poate, Polonia. Zborul meu a avut

* **DDO – Deputy Director for Operations (engl.)**

întârziere.

— E în regulă, agent Fischer, răspunse Murray. Doar ce am început. îl cunoşti pe Jack Zalinsky.

— Da, mă bucur să te revăd, Jack, spuse ea, cu un zâmbet cald şi sincer.

Cei doi îşi dădură mâna, în timp ce lui David nu putea să-i scape faptul că ea avea unghiile lăcuite cu un lac roz pal, dar nu avea niciun inel de logodnă sau verighetă.

— Ţi-l prezint pe agentul David Shirazi, spuse Murray, un coleg NOC*.'

Cea din urmă expresie îl luă pe nepregătite pe David. Nu crezuse că femeia ar putea fi un agent sub acoperire neoficial. Analistă, poate, dar spion sub acoperire? Cu greu ar fi considerat-o genul care să se potrivească acestui domeniu. David încercă să nu-şi trădeze surprindere când îi dădu mâna şi observă pentru prima oară cât de albaştri îi erau ochii în spatele ochelarilor de firmă.

— RezaTabrizi, mă bucur să te cunosc personal, spuse ea făcându-i prietenos cu ochiul.

David încremeni. Doar o mână de oameni îi cunoşteau identitatea falsă. Ea cum de o ştia?

— E în regulă, David, îl asigură Murray. Eva este agent de prim rang şi, de fapt, ea împreună cu Jack au colaborat în urmă cu câţiva ani la realizarea poveştii tale de acoperire. De atunci e cu ochii pe tine.

— Serios?

— Da, spuse ea sigură pe ea, punându-şi agenda îmbrăcată în piele pe birou, apoi îl privi pe David în ochi şi reproduse povestea din memorie:

— Reza Tabrizi. Douăzeci şi cinci de ani. Părinţii tăi erau de naţionalitate iranieni, amândoi născuţi în Teheran. Tu, pe de altă parte, te-ai născut şi ai crescut în Canada, într-un orăşel aflat în apropierea oraşului Edmonton, Alberta. Tatăl tău a lucrat în industria petrolieră. Mama ta

---

* **Nonofficial Cover Operative – agent sub acoperire neoficial – n.trad.**

a condus o croitorie micuţă. Dar părinţii tăi au fost ucişi într-un accident de avion chiar înainte să absolvi tu liceul. Nu ai fraţi. Ai puţini prieteni apropiaţi. Eşti un geniu în informatică, dar puţin cam retras. Nu ai pagină Facebook, nu foloseşti MySpace şi nici Twitter. După ce au murit părinţii tăi, nu ai vrut să mai rămâi în Canada. Ai hotărât să urmezi un colegiu în Germania. Ai obţinut o licenţă în informatică la universitatea Ludwig-Maximilian din München. Acum lucrezi la o companie germană de succes, Munich Digital Systems. Ei dezvoltă şi instalează software-uri de ultimă generaţie pentru telefoanele mobile şi pentru companiile de telefonie prin satelit. Eşti un reprezentat de vânzări relativ nou, dar în rapidă ascensiune. Directorii companiei nu au habar că de fapt eşti american. Bineînţeles că nu ştiu că lucrezi pentru CIA; şi te-ar da afară de îndată ce ar afla.

Eva se opri o clipă şi întrebă:

— Cum mă descurc?

— Sunt impresionat, concluzionă David. Continuă.

Ea zâmbi.

— Ai un paşaport german. Ai un cont elveţian unde îţi trimitem fondurile. Ai un spaţiu de depozitare la München unde-ţi ţii armele, documentele false, echipamentul de comunicaţii şi alte lucruri esenţiale. Din luna august, ai lucrat în principal cu Mobilink în Pakistan, ţi-ai format o experienţă pe teren, ai lucrat cu persoanele tale de contact, ţi-ai consolidat acoperirea, ai făcut câţiva paşi de seamă, ai doborât ceva băieţi răi şi... te-ai şi distrat puţin în tot acest timp.

Făcu o pauză şi ridică din sprâncene.

— Gresesc?

David îşi reprimă un zâmbet.

— Nu comentez.

— E suficient, spuse DDO. Vă rog, ocupaţi locurile, cu toţii.

David se întrebă când avea să afle măcar o frântură din

povestea

Evei Fischer, dar se gândi că nu era cel mai potrivit moment să întrebe. Erau chestiuni mai importante la ordinea de zi, cum ar fi ideea bizară a unuia de a-l scoate din iniţiativa Karachi tocmai când începea să aducă roade. Oare era opera lui Zalinsky sau a lui Murray? Şi pentru ce?

30

CARTIERUL GENERAL CIA
LANGLEY, VIRGINIA

— Pleci în Iran, spuse Murray.

Dispoziţia aceasta rămase în aer preţ de câteva secunde.

David Shirazi îl privi neîncrezător pe Murray, apoi pe Zalinsky şi iarăşi pe Murray.

— Când?

— Peste şaptezeci şi două de ore, spuse Murray. Numele tău de cod este ***Zefir.***

Zeul vântului de apus? Probabil că glumeau.

— Care este misiunea?

— Uite, Jack şi Eva te vor pune în temă cu detaliile, îi explică Murray. Pe scurt însă, vrem să pătrundem în cele mai înalte nivele ale regimului iranian, să recrutăm agenţi

şi să furnizăm informaţii secrete solide şi de încredere care să ne ajute să înăbuşim sau cel puţin să încetinim programul de înarmare nucleară al Iranului. În prezent, ne poziţionăm echipele de NOC în toată ţara, gata să saboteze centrele, să intercepteze marfa, orice e nevoie. Dar ceea ce ne lipseşte este un om din interior care să ne ofere detalii solide.

David încercă să proceseze ceea ce-i spunea şeful său, dar era o schimbare atât de radicală faţă de ceea ce făcuse până acum că nu-şi închipuia că ar fi avut vreo şansă. Sigur, familia lui era iraniană, dar nu pusese niciodată piciorul în ţara aceea. Da, vorbea farsi, dar aceeaşi limbă o vorbeau şi alţi optzeci de milioane de oameni din lume. Mai mult, îşi petrecuse ultimii câţiva ani studiind viaţa unor lideri pakistanezi, afgani şi al Qaeda, precum şi câteva organizaţii şi culturi. Treptat, devenise expert în astfel de chestiuni, prin urmare destul de valoros într-o agenţie de servicii secrete care încă nu reuşise să-l captureze pe bin Laden în toţi aceşti ani care trecuseră de la 11 septembrie. Cât despre Iran, înainte de toate nu înţelegea politica persană, şi nici nu-l prea interesa.

— îmi pare rău, domnule, spuse David după câteva clipe suplimentare de gândire. Dar nu pentru asta m-am înscris.

— Poftim? făcu Murray, evident nefiind în dispoziţia de a discuta pe această temă.

— Domnule, cu tot respectul cuvenit, am fost recrutat pentru a-l vâna pe Osama bin Laden şi să vă aduc dovada morţii sale, îi spuse David celui de-al doilea om din Agenţie cu o convingere atât de profundă că se surprinse chiar şi pe sine. Pentru asta am fost antrenat. Acum am şansa să ajung la el. Asta este ceea ce-mi doresc să fac. Asta am fost născut să fac. Sunt convins că aveţi motivele dumneavoastră, şi sunt recunoscător că v-aţi gândit la mine, dar nu sunt interesat să-mi schimb însărcinarea. Pur şi simplu, sunt omul nepotrivit pentru misiunea pe care

mi-o propuneţi.

Expresia feţei lui Tom Murray nu avea nevoie de comentarii. Omul nu era deloc încântat.

— Agent Shirazi, nu-mi pasă câtuşi de puţin care consideri dumneata că este motivul recrutării tale pentru această Agenţie, îi explică el printre dinţi. Noi te-am cumpărat. Te-am instruit. Eşti proprietatea noastră. Punct. M-ai înţeles?

Nu era momentul să comenteze, hotărî David.

— Da, domnule.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Bun.

Murray se ridică, îşi întinse picioarele şi se îndreptă spre geamul ce dădea spre pădurile acoperite de zăpadă.

Osama bin Laden e în continuare o ameninţare serioasă pentru ţara aceasta şi aliaţii noştri. Nu mă înţelege greşit – îi vreau capul pe tavă, iar Agenţia aceasta va atinge acest obiectiv în timpul mandatului meu. Dar câtă vreme conducerea în funcţie este concentrată asupra Afganistanului şi Pakistanului, directorul general şi cu mine credem că cea mai serioasă ameninţare la adresa securităţii noastre naţionale şi a aliaţilor noştri din Orientul Mijlociu o reprezintă în acest moment Iranul. Ştim că iranienii intenţionează să-şi crească producţia de uraniu îmbogăţit. Ştim că plănuiesc să folosească uraniul pentru a construi arme nucleare. Ştim că timpul se scurge foarte repede, iar dacă nu-i oprim pe iranieni din construirea bombei islamice, îţi imaginezi ce se poate întâmpla?

David trase adânc aer în piept şi îl privi pe Zalinsky, care avea în continuare o expresie împietrită; apoi îşi întoarse privirea la Murray.

— Spune, Shirazi, insistă Murray, poţi să-ţi imaginezi?

David se foi pe scaunul său.

— Ei bine, domnule, aş spune că mullahii vor încerca probabil să refacă Imperiul Persan sub acoperirea unei

umbrele nucleare, îndrăzni el. Şi presupun că vor încerca să-i şantajeze pe arabi şi pe irakieni să le urmeze ordinele.

— În caz contrar? întrebă Murray.

— În caz contrar, Iranul va încerca să urce inimaginabil preţul petrolului şi va încerca să provoace falimentul Occidentului.

— Sau?

— Presupun că, ei bine... Iranul ar putea încerca să ofere o bombă nucleară mică, tactică, grupării al Qaeda, sau Hesbollah, sau Hamas sau Jihadului Islamic sau vreunei alte organizaţii teroriste care ar putea încerca să o introducă pe furiş în Tel Aviv sau în Haida şi să spulbere un oraş israelian.

— Sau?

Lui David nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Cel mai sumbru scenariu? Iranul ar putea încerca să lanseze un val de proiectile balistice – prevăzute cu focoase nucleare – deasupra Siriei, Irakului şi Iordaniei, şi în principalele oraşe ale Israelului pentru a „şterge entitatea sionistă de pe faţa pământului”, după cum au promis de ani de zile că vor face.

Murray încuviinţă din cap, dar îl mai întrebă o dată:

— Sau?

De data aceasta, David rămase fără cuvinte.

— îmi pare rău, dar toate astea nu sunt suficient de rele?

— Ba da, spuse Murray. Dar în afară de faptul că crearea Bombei Persane va sili statele arabe să intre într-o cursă de înarmare nucleară pentru a avea la rândul lor bomba, îţi scapă în continuare o variantă catastrofică de scenariu.

— Care ar fi aceea?

Murray luă o telecomandă de pe masa de conferinţe şi acţionă un buton.

— Cel mai imediat – şi fără îndoială cel mai probabil –

scenariu este că Iranul nu va avea niciodată bomba. Toţi ochii se îndreptară spre ecranul digital. Ci israelienii, nutrind absurda speranţă că ar putea neutraliza ameninţarea nucleară iraniană înaintea ayatollahilor, sau chiar să reuşească să le distrugă ţara, lansând un masiv atac preventiv.

Dintr-odată pe ecran proiectile zburau în toate direcţiile în Orientul Mijlociu, Israelul atacând cel dintâi, urmat de represalii din partea Iranului, Siriei, a grupărilor Hesbollah şi Hamas.

Nicio ţară din regiune nu a rămas neafectată. Răspunsul simulat de iranieni la primul atac al Israelului iscă atacuri cu rachete împotriva tuturor oraşelor israeliene importante, dar şi asupra zăcămintelor de petrol, rafinăriilor şi centrelor de comunicaţii din toată Arabia Saudită, Kuweit şi Emiratele Arabe din Golf. În acelaşi timp, proiectilele iraniene atacau oraşele şi bazele militare din Irak şi Afganistan. În tot acest timp, Israelul nu era doar atacat de sute de proiectile iraniene, ci şi de zeci de mii de proiectile, rachete şi obuze din Siria, Liban şi Gaza. Cum israelienii aveau să riposteze la rândul lor cu proiectile şi aparate de luptă, era clar că întreaga regiune se va afla în flăcări.

Murray acţionă un alt buton, extinzând regiunea cuprinsă de harta digitală, iar David văzu bliţuri în oraşele din întreaga Europă precum şi din Orientul Mijlociu. Acestea, explică directorul adjunct al departamentului de operaţiuni, sunt bombe sinucigaşe detonate în masă. Atunci David observă o serie de contoare digitale în partea dreaptă jos a ecranului ce estimau numărul victimelor rezultate în urma întregului conflict. David îşi dădu seama că sute de mii de civili nevinovaţi aveau să moară – evrei, musulmani şi creştini. Alte milioane aveau să fie răniţi sau vor rămâne fără locuinţă în urma distrugerilor. Şi aveau să fie afectate nu doar Orientul Mijlociu şi Europa, ci şi Statele Unite. Era imposibil de crezut că nu aveau să fie activate

nenumărate celule de agenţi în expectativă, care aveau să lovească America şi Canada precum o furtună de atacuri teroriste.

În timp ce David era încă atent la proiectarea victimelor, Zalinsky hotărî evident că venise momentul să lărgească perspectiva tânărului.

— Pe cât de îngrozitoare vor fi pierderile omeneşti, acestea nu se vor limita doar la moarte şi vătămări fizice, explică el. Analiştii economici din cadrul direcţiei serviciului de informaţii secrete îmi spun că se aşteaptă ca preţul la petrol să crească enorm.

— Cam cât de mult? întrebă David.

— Nimeni nu poate estima cu precizie – două sute de dolari barilul? trei sute de dolari barilul? Poate mai mult.

O explozie a preţului petrolului – peste noapte, dar şi prelungirea unei astfel de stări pe o perioadă pe mai multe luni, poate chiar ani la rând – ar putea prăbuşi economia mondială deja fragilă. Preţurile tot mai mari ale energiei aveau să producă rapid hiperinflaţia, presupuse David. Creşterea excesivă a preţurilor aveau să crească costurile multor bunuri, devenind inaccesibile celor săraci sau celor din clasa mijlocie. Milioane de oameni vor trăi în sărăcie. Oamenii aveau să înceteze în a mai cheltui banii pe altceva în afară de mâncare şi nevoi fundamentale, ceea ce va atrage după sine falimentul masiv în domeniul afacerilor. Zeci de milioane de oameni aveau să rămână curând fără locuri de muncă. Odată cu prăbuşirea pieselor de domino, avea să se instaleze şi criza economică mondială. Iar aceasta, desigur, era doar presupunerea că conflictul nu era decât un război convenţional, nu unul care ar putea să devină nuclear. David nu era sigur că era o presupunere validă, dar nu se pierdu cu firea.

Se uită înspre Eva. În clipa aceea, ea îşi plecase privirea, verificând nişte note, dar evident nu reacţiona prea emoţional la toate acestea. Pornind de la prezumţia că era o fiinţă care gândea, simţea, că era o persoană

raţională, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că mai auzise informaţia aceasta şi înainte. Analizase deja diferitele scenarii şi le procesase pe îndelete.

Apoi îl lovi un alt gând. Nu urma să plece singur în Iran; Eva avea să-l însoţească. Ea nu era doar o analistă a Agenţiei. Era un agent NOC. Zalinsky spunea că ea îşi adusese în trecut un aport important la construirea unei poveşti de acoperire a lui David. Dar dacă contribuţia ei era doar de a ajuta la bunul mers al însărcinării sale, de ce ar fi ţinut Murray şi Zalinsky să se afle ţi ea acum, aici, în încăpere? Nu era niciun alt motiv decât acela că ei doi trebuiau să se cunoască înainte de a porni împreună într-o misiune care îi putea costa pe amândoi viaţa.

David privi din nou la imaginile ce clipeau pe ecran şi în clipa aceea ştiu că visul său de a-l ucide pe Osama bin Laden şi de a răzbuna moartea mamei lui Marseille Harper se spulbera chiar înaintea ochilor săi. Dar, spre surprinderea sa, nu era nici furios, nici descurajat. Ci, mai degrabă, neaşteptat de entuziasmat. Ţara lui avea nevoie de el. Era unul dintre puţinii americani persani din serviciile secrete ale CIA. Vorbea farsi ca un băştinaş. Avea o acoperire solidă. Nu ştia încă exact cum avea să-l folosească Murray, dar avea să afle curând. Ideea de bază îi era clară. Se ducea în Iran. Misiunea lui era să-i oprească pe ayatollahi înainte să pună mâna pe Bombă. înainte ca israelienii să ia problema în mâinile lor. înaintea Armaghedonului. Ba mai mult, se ducea cu o fată frumoasă, inteligentă, pe care abia aştepta să o cunoască. Şi avea să plece în şaptezeci şi două de ore. Sună telefonul.

Răspunse directorul adjunct, apoi se întoarse spre ceilalţi şi spuse: — încă un masacru în Yemen – trebuie să răspund. Jack, cred că tu şi Eva vă descurcaţi de aici.

Zalinsky încuviinţă din cap şi le făcu în tăcere semn cu capul lui David şi Evei să-şi adune hârtiile şi să-l urmeze un etaj mai jos la Divizia pentru Orientul Apropiat.

31

întorşi la etajul şase, ocupară o sală de conferinţe.

Zalinsky comandă mâncare chinezească de la bufet şi toţi trei rămaseră închişi în sala aceea tot restul zilei. Zalinsky le întinse lui David şi Evei un dosar gros despre misiunea ce le stătea înainte.

— învăţaţi totul pe de rost, amândoi, spuse Zalinsky după ce se aşezară cu toţii. Sunt convins că tu deja ţi-ai dat seama despre ce e vorba, David, dar şi Eva te va însoţi. Va merge în calitate de manager de proiect MDS*. în realitate, va conduce operaţiunea Agenţiei la sol şi îmi va raporta totul direct. Numele ei de cod este ***Themis.***

Zeiţa greacă a legii si ordinii divine? Va fi nesuferită, gândi David.

Zalinsky însă nu-i oferi lui David timp să se gândească la implicaţii. Intră direct în miezul problemei.

— Timpul este totul. Nu pot sublinia îndeajuns acest lucru. Am vorbit cu toţi analiştii de prim rang ai Agenţiei, specializaţi în Iran, din cadrul conducerii serviciului. Majoritatea cred că Teheranul ar putea avea arme nucleare funcţionale în doi sau trei ani. Unii spun că le va

* ***Munich Digital Systems (engl.) – n. trad.***

lua mai mult de atât. însă problema este că israelienii nu au încredere în analiza noastră. Sunt îngrijoraţi de faptul că în modul în care gândim facem din nou o eroare catastrofică.

— Te referi la 1998 – India şi Pakistan, spuse David.

Zalinsky încuviinţă din cap.

— Ştiam că amândouă ţările se luptau de zeci de ani să construiască bomba, dar am fost luaţi complet pe nepregătite când amândouă şi-au testat bombele la diferenţă de doar câteva zile una de cealaltă. Nu am avut nicio idee că trecuseră linia de delimitare pe plan nuclear şi îşi construiseră zeci de arme nucleare înainte să fie prea târziu pentru a mai interveni în vreun fel. Şi acesta nu e decât un exemplu. Agenţia habar nu avea că sovieticii erau atât de aproape de momentul testării primei lor arme nucleare, în 1949, când au testat-o. Şi nu uitaţi de Saddam Hussein, în 1981; nu ne dădusem seama cât de aproape era de construirea unor arme nucleare până când israelienii au aruncat în aer reactorul Osirak, chiar înainte de a fi pus în funcţiune.

— Si din nou în 2003 Irakul, interveni Eva.

Nu mai spune, gândi David. Probabil cea mai dezastruoasă eroare a Agenţiei până în momentul de faţă fusese să-l convingă pe Preşedintele George W. Bush că Irakul avea cantităţi mari şi periculoase de arme de distrugere în masă – şi situaţia de a o dovedi apoi şi comunităţii internaţionale era, în exprimarea de-acum infamă a directorului CIA de la acel moment, „de beton”. Desigur, după eliberarea Irakului de către SUA şi forţele de coaliţie au fost găsite arme de distrugere în masă. Însă armele care au fost descoperite nu au fost nici de genul şi nici în cantităţile la care se aşteptau SUA şi lumea întreagă să le găsească. Şi nici de genul şi în cantităţile vehiculate de CIA. Drept urmare, credibilitatea CIA şi a agenţiilor din întregul guvern american au fost atât de grav afectate încât nu se mai reabilitaseră în întregime

nici în prezent.

— Prin urmare, concluzionă Zalinsky, problema este că acum trebuie să fim foarte atenţi în evaluarea capabilităţii de deţinere a armelor de distrugere în masă a naţiunilor duşmane, inclusiv a Iranului. Analiştii din conducerea serviciilor secrete CIA sunt foarte precauţi şi se feresc cu străşnicie de a mai face asemenea greşeli şi de a fi acuzaţi de exagerarea informaţiilor pe care le deţin. Astfel că au început să ofere răspunsuri scrise şi orale echivoce. Nimeni nu mai vrea să pară exagerat de îngrijorat de faptul că Iranul îşi construieşte bomba de teama de a nu părea că îl influenţează pe preşedinte să intre într-un nou război.

— Deci să vedem dacă înţeleg eu bine, spuse David. Israelienii cred că noi am dat-o în bară în trecut prin faptul că nu ne-am dat seama cât de aproape erau Saddam, şi India, şi Pakistanul, şi alţii de a-şi construi bomba. Tot ei consideră că am dat-o în bară şi acum câţiva ani când am crezut că Saddam era mai aproape de obţinerea Bombei şi de a-şi fi achiziţionat arme de distrugere în masă decât era în realitate. Aşa că atunci când cei mai buni analişti ai noştri spun că Iranul mai are câţiva ani până la a obţine bomba, israelienii vin şi spun că am consumat marijuana?

— Să spunem că nu sunt foarte încrezători, spuse Zalinsky. Dar realitatea este mult mai rea de atât.

— Cum asa?

— Acum câteva săptămâni, în timp ce tu, David, te aflai în Karachi, iar tu, Eva, în Dubai, am luat cina la Ierusalim cu agentul secret numărul unu al Mossadului. El mi-a spus că deja lumea ştie că Iranul îşi construieşte centrale nucleare, că îşi pregătesc oameni de ştiinţă în domeniul fizicii nucleare şi că îmbogăţesc uraniul la greu şi că îşi construiesc rachete balistice care pot ajunge nu doar până în Israel, dar chiar şi până în Europa. Lumea l-a auzit deja în mod repetat pe liderul iranian amenințând să anihileze civilizaţia iudeo-creştină şi să şteargă Israelul şi

SUA de pe hartă. Şi atunci, de ce nu ia lumea hotărârea decisivă de a opri Iranul de la a-şi face bomba? De ce nu îsi alcătuieşte SUA o coaliţie de a invada Iranul si de a schimba
acest regim fanatic? Lumea, a subliniat el, a intrat în război cu Irakul în 2003 cu mult mai puţine dovezi decât au acum la dispoziţie. I-am spus că pur şi simplu nu există dorinţa – şi nici banii – în SUA, sau în Europa, sau în vreo altă parte a lumii pentru un nou război cu Orientul Mijlociu. În acest caz, m-a întrebat el, Israelul nu ar avea dreptul legal şi responsabilitatea morală de a intra acum în război cu Iranul, de vreme ce lumea are de gând să stea cu braţele încrucişate şi să nu facă nimic?

— înţeleg ideea lui, spuse David. Dar, ţinând cont de faptul că un război între Israel şi Iran ar putea pune întreaga regiune pe jar şi ar afecta serios economia globală, oare chiar ne dorim ca Israelul să decidă soarta regiunii şi a lumii întregi de unul singur?

— Nu, nu vrem, spuse Zalinsky. Exact acest lucru i l-am spus şi eu.

Tocmai de aceea, chiar în timp ce noi discutăm, secretarul apărării se află în drum spre Tel Aviv pentru a avertiza Israelul să nu ia problema în propriile mâini. Din cauza aceasta preşedintele Jackson a avut în ultima lună nu mai puţin de trei conversaţii telefonice cu prim-ministrul Naphtali, îndemnându-l să ne îngăduie să intensificăm eforturile în tăcere, în loc să târâm lumea într-un război pe care nu şi-l doreşte nimeni. Ceea ce ne aduce pe noi trei în această încăpere. Săptămâna trecută, preşedintele a semnat o directivă strict secretă pentru serviciile secrete naţionale. Aceasta autorizează CIA „să folosească toate mijloacele necesare pentru a dezamorsa şi, dacă este necesar, a distruge armele nucleare iraniene pentru a preveni începerea unui alt război cataclismic în Orientul Mijlociu.

Zalinsky scotoci atunci prin geanta sa diplomat, scoase o copie a directivei şi o lăsă să alunece pe masă în faţa lui David şi a Evei, pentru a o citi şi ei.

În timp ce David citea documentul de o pagină, Eva întrebă:

— Cât timp crede Mossadul că mai este până ce Iranul ar putea avea o armă nucleară operaţională?

Zalinsky luă de pe masă directiva sa „strict secretă” şi o vârî la loc în geanta diplomat, apoi răspunse la întrebare:

— Ei sunt convinşi că Iranul va avea bomba până la sfârşitul anului... şi o focoasă operaţională până la sfârşitul anului următor.

David simţi cum se încordează. Chiar dacă israelienii greşeau, chiar dacă erau extrem de pesimişti, însărcinarea lor nu putea însemna decât un singur lucru – dacă SUA nu acţiona în niciun fel, israelienii urmau să lanseze un atac masiv împotriva Iranului, şi asta foarte curând.

32

Era aproape miezul nopţii când Zalinsky le dădu voie să plece lui David si Evei.

îşi petrecuseră aproape paisprezece ore analizând manualul de instrucţiuni şi discutând diferitele aspecte ale misiunii. Era ziua de 12 februarie. Urmau să se întâlnească din nou într-o casă sigură în Dubai în seara zilei de luni, 14 februarie. Acolo aveau să aibă parte de câteva zile instrucţiuni, înainte de a merge pe teren. Între timp, Zalinsky le sugeră să plece unde să se relaxeze: în marea Caraibelor, în Cancun, Cozumel sau în vreun loc care nu începea cu ***C;*** chiar nu-i păsa.

— Distraţi-vă, le ordonă el. Limpeziţi-vă mintea. Luaţi o gură de aer proaspăt. S-ar putea să fie ultima voastră pauză pentru o vreme.

Eva începu să trimită un mesaj cuiva pentru a face planuri. David se întrebă dacă avea vreun prieten sau un logodnic şi fu surprins să simtă fiorul acela de dezamăgire. Numai ce se întâlniseră, la urma urmei. Dar el îşi luase rămas bun şi ieşise din clădire fără să pună vreo întrebare. Nu voia să pară prea dornic sau prea interesat atât de repede. Avea să afle curând unde plecase şi cu cine, se

gândi el. El şi Eva urmau să petreacă mult timp împreună. N-avea niciun rost să se încurce de la început.

Când ieşi din clădirea principală a CIA şi se îndreptă spre garajul unde era maşina pe care o împrumutase de la companie pe timpul sfârşitului de săptămână – un Chevy Impala – îşi ridică privirea spre milioanele de diamante ce scânteiau pe pânza de un negru desăvârşit de deasupra creştetului său. Inhală aerul răcoros, încremenit, al nopţii senine si încercă să savureze frumuseţea si liniştea. Era entuziasmat

de ideea misiunii ce-i stătea înainte, dar se simţea singur pe lume. Nu avea o prietenă. Nu avea un prieten apropiat. Abia dacă avea câte o cunoştinţă cu care să îşi petreacă vremea în afară de Zalinsky şi de prietenii săi de împrumut de la Mobilink din Karachi. David încercă să îşi amintească ultima oară când fusese cu adevărat fericit, şi aceasta îl duse inevitabil cu gândul la timpul petrecut cu Marseille în Canada, înainte de 11 septembrie. înainte de războaiele din Afganistan şi Irak. înainte de a intra în CIA. Trecuse atât de mult timp de atunci, iar amintirile erau dureroase. încercă să se gândească la altceva.

Atunci îşi dădu seama că nu avea unde să se duce în altă parte decât acasă. în ultima vreme fusese rareori în SUA, şi nu ţinuse legătura cu nimeni din State în afară de părinţii lui. Fraţii lui nu erau interesaţi de viaţa de peste ocean. Poate că i-ar fi interesat, desigur, dacă le-ar fi spus că lucrează pentru Serviciul Naţional al Serviciilor Secrete al CIA. Că îi vâna pe cei mai căutaţi dintre liderii al Qaeda pentru a pune să fie asasinaţi. Că acum era într-o misiune cu scopul de a penetra cercurile din jurul preşedintelui iranian Ahmed Darazi şi ale Liderului Suprem al Iranului, Marele Ayatollah Hamid Hosseini.

Dar nu le putea spune nimic din toate astea fără a sfârşi direct la închisoare. Chiar şi cu familia sa, David trebuia să-şi păstreze acoperirea, anume că-şi conducea propriul birou de consultanţă în informatică în München. Iar

dezinteresul lui Azad şi Saeed avea avantajele ei. îl ferea pe David să-i mintă prea mult.

Cu părinţii săi, pe de-altă parte, era altă poveste. Lor le păsa foarte mult de munca şi viaţa personală a lui David, iar curiozitatea lor complica semnificativ lucrurile. într-un fel, îl făceau să se simtă vinovat de fiecare dată când le spunea altceva decât adevărul. Mama lui, mai ales, îl chinuia cu întrebările. Ea ar fi vrut ca el să o sune mai des, să-i scrie mai des, să vină acasă de Crăciun (cu toate că nu sărbătoriseră niciodată Crăciunul cât fuseseră mici). Tatăl lui era aproape la fel de insistent, îndemnându-l iar şi iar să vină acasă pentru excursia anuală de pescuit în Canada. Dar nu exista nimic ce să-şi fi dorit David mai puţin decât să se întoarcă pe insula aceea şi să retrăiască amintirile cu Marseille.

Aşa că întotdeauna găsea un milion de scuze. Călătorii de afaceri, conferinţe, clienţi noi, clienţi vechi, probleme cu facturile – iar lista era nesfârşită. Ura secretomania, şi înşelăciunea, şi distanţa, dar chiar nu vedea altă cale. Tot mai mult îşi făcea însă griji că, dacă nu se ducea acasă curând, părinţii lui aveau să-şi adeverească ameninţările şi să apară neanunţaţi într-o bună zi la München. Dat fiind faptul că David nu locuia practic în München – apartamentul, telefonul şi căsuţa poştală nu erau decât formale, pentru a-şi păstra aparenţele acoperirii – ar fi fost un dezastru.

Venise momentul să se întoarcă acasă, concluzionă el. Aşa că semnă pentru ridicarea acelui Impala şi porni spre nord.

★ ★★★★

Conduse toată noaptea.

Ajunse în Syracuse după aproape şapte ore, intră pe aleea părinţilor săi, ascunsă într-o străduţă închisă ce

dădea în East Genesee Street – şi opri în cele din urmă motorul. În timp ce ningea încetişor, David privi casa în care copilărise. Ştia că trebuia să intre. Vedea aprinzându-se luminile în interior. Şi-o şi imagina pe mama lui umblând dintr-o parte în alta în capot şi papuci de casă, pregătind ceaiul şi pâinea prăjită pentru tatăl său şi fredonând melodiile persane, în timp ce în fundal rula programul canalului Food Network.

Însă David nu era încă pregătit să redevină om de familie. Poate că cu trupul ajunsese acasă, dar capul îi era încă la Langley, vuind de cifre:

- ★ 8.050 – numărul km de reţele de cablu de fibră optică din Iran în anul 2000;
- ★ 77.250 – numărul km de reţele de cablu din fibră optică în 2008;
- ★ 4.000.000 – numărul telefoanelor celulare în Iran în 2004;
- ★ 43.000.000 – numărul telefoanelor celulare în Iran în 2008;
- ★ 54.000.000 – numărul telefoanelor celulare în prezent;
- ★ 70.000.000 – numărul total de iranieni din ţară şi din diaspora;
- ★ 100.000.000 – numărul total de SMS-uri trimise zilnic în Iran;
- ★ 200.000.000 – numărul mesajelor-text care urmau a fi trimise zilnic în Iran în următoarele douăsprezece până la optsprezece luni;
- ★ 9,2 miliarde dolari americani – profitul produs de Compania de Telecomunicaţii din Iran sau Iran Telecom în 2009;
- ★ 12,4 miliarde de dolari americani – profitul estimat pentru Iran Telecom în 2014.*

---

* **Aceste date sunt valabile în perioada în care a fost publicată cartea în original (2010) – n.trad.**

Zalinsky credea că o asemenea creştere explozivă a arenei telecomunicaţiilor în Iran oferea Agenţiei o oportunitate unică. Regimul din Teheran investea imens în modernizarea şi expansiunea reţelelor ei de comunicaţii civile. Simultan, cheltuiau agresiv pe o linie paralelă, pentru a crea un sistem de comunicaţii militar sigur şi robust.

În timp ce Iranul încerca frenetic să devină o forţă nucleară în regiune – şi curând o forţă mondială – Liderul Suprem dorea ca ţara sa să clădească o reţea de date de ultimă generaţie pentru toate sectoarele societăţii, dar mai ales pentru sistemul militar de comandă şi control. Pentru a ajunge cât mai rapid posibil în acel punct, iranienii cereau ajutorul companiilor tehnologice europene într-un ritm fără precedent, oferindu-le contracte în valoare de miliarde de dolari pentru a actualiza tot ce ţine de hardware şi software în Iran şi a le oferi asistenţa tehnică de care aveau atâta nevoie.

Iran Telecom, le explicase Zalinsky, obţinuse de curând un contract enorm cu Nokia Siemens Network*, ocazie cu care erau aduşi în Iran o sumedenie de ingineri NSN precum şi alţi experţi, pentru a face anumite actualizări specifice în telecomunicaţii şi pentru a-i instrui pe omologii lor iranieni. NSN, în schimb, încheiase un contract cu Munich Digital Systems pentru a construi mare parte din infrastructura necesară. Cum CIA avea deja agenţi, inclusiv pe David, infiltraţi în MDS, aceasta crease – practic peste noapte – oportunitatea de a amplasa agenţi ai Agenţiei vorbitori de farsi în interiorul Iran Telecom, firma principală implicată în efortul de modernizare.

Zalinsky îi arătase lui David un articol din ***Wall Street Journal*** care relata faptul că regimul iranian încerca să dezvolte, cu ajutorul MDS şi NSN, „unul dintre cele mai sofisticate mecanisme din lume de control şi cenzură a

---

* **NSN, în continuare – n.trad.**

internetului, permiţând examinarea conţinutului comunicaţiilor online individuale la scară mare.” Efortul acesta mergea mult dincolo de blocarea accesului la site-uri web sau la alterarea conexiunilor de internet, făcând posibilă nu doar blocarea comunicaţiilor, dar şi culegerea – şi uneori modificarea – informaţiilor despre indivizi.

David îsi aminti un alt titlu şocant din secţiunea de business a ***New York Times***: „Garda Revoluţionară cumpără pachetul de acţiuni majoritar în Iran Telecom.” Ştia că acest articol ajunsese până pe masa preşedintelui, în raportul zilnic al serviciilor secrete. Inima lui David bătea şi acum mai repede când îşi aminti textul acelui articol în minte şi se gândi la implicaţiile sale în lumina contractului NSN/MSD.

Tranzacţia aducea în esenţă sectorul telecomunicaţiilor Iranului sub controlul forţei militare de elită. Articolul explica faptul că această achiziţie avea să permită Gărzii în timpuri de criză să „întrerupă reţeaua de telefonie mobilă” şi să „împiedice organizarea opoziţiei”.

Ultimul paragraf al articolului îl intriga cel mai mult pe David. Spunea faptul că IRGC* era în esenţă „liberă de orice supraveghere a statului” şi „nu dădea socoteală decât în faţa Liderului Suprem, care avea ultimul cuvânt în toate problemele de stat în Iran”.

Dacă articolul din ***Times*** era corect, atunci Zalinsky avea dreptate. Dacă CIA se putea infiltra în cele mai intime cercuri care conduceau Iran Telecom, poate chiar aveau şansa de a penetra cercurile cele mai de sus care conduceau Garda Revoluţionară. Dacă această pistă îl ducea pe David până în biroul Liderului Suprem, dacă din această cauză avea să fie spânzurat sau împuşcat în cap, acum nu era decât o necunoscută. Dar în timp ce David

---

* ***Iranian Revolutionary Guard Corps*** **(engl.) – Corpul Gărzilor Revoluţionare Iraniene**

privea zăpada ce începuse să se aştearnă pe parbrizul maşinii sale, îşi imagină posibilitatea de a putea fi cu adevărat capabil să intercepteze telefoanele private ale Liderului Suprem al Iranului şi apelurile celor mai apropiaţi membri şi consilieri ai echipei sale. Dacă Langley chiar putea citi e-mailul şi mesajele-text emise de cei mai de sus lideri ai Iranului? Dacă puteau urmări mesajele care intrau şi ieşeau din computerele şi telefoanele din interiorul facilităţilor nucleare clandestine din Iran? Chiar şi ideea aceasta îl făcea să-şi dorească să plece în Iran imediat. Nu mai avea răbdare. Trebuiau să se mişte rapid, înainte ca iranienii să apuce să atace.

Dintr-odată auzi un ciocănit în geamul portierei laterale din dreapta sa. Era tatăl său, care ieşise în frigul de afară doar în pijama, cu ediţia de sâmbătă a ziarului său ***Post-Standard în*** mână şi privindu-l fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

— David? Tu esti?

33

HAMADÂN, IRAN

Najjar Malik se trezi în scâncetele fetiţei sale.

Gemu, se răsuci şi îi spuse în şoaptă soţiei sale:

— E în regulă, prinţeso. Mă duc să o aduc aici la tine.

Dar când îşi deschise ochii si se frecă la ochi, încercând să se

trezească mai bine, Najjar realiză că Sheyda nu era alături de el. Se uită la ceasul cu alarmă. Era abia 4:39 dimineaţa. Mai avea aproape un ceas înainte să trebuiască să se scoale din pat pentru rugăciunea de dimineaţă. Cu toate acestea, coborî din aşternuturi si se duse să o > [7] > > caute pe femeia pe care o iubea de-o viaţă şi o găsi hrănind-o pe fetiţa lor cea mică.

— Esti bine? o întrebă el căscând.

— Da, răspunse Sheyda, zâmbindu-i cu o căldură şi o sinceritate de care nu se mai sătura. Intoarce-te în pat. Trebuie să te odihneşti.

Najjar îi zâmbi la rândul său. Ar mai putea avea zece copii cu ea, se gândi el, chiar dacă aveau să fie toate fete.

De-odată auzi o bătaie la uşa de la intrarea în apartamentul lor de la etaj.

— Cine ar putea fi la ora asta? spuse Najjar iritat.

Spre uimirea lui, doi soldaţi ai Gărzii Revoluţionare erau pe coridor, fluturându-şi mitralierele.

— Ce înseamnă asta? spuse el în şoaptă, încercând să nu trezească tot etajul.

— Directorul spune că trebuie să veniţi imediat, spuse cel mai mare dintre cei doi, aparent un colonel.

— Dr. Saddaji v-a trimis? întrebă Najjar. De ce nu m-a sunat? Bărbatul acela era la urma urmei nu doar directorul agenţiei de energie atomică a Iranului, dar şi socrul său.

— Nu ştiu, spuse colonelul. N-a spus decât că e urgent.

— Bun, voi ajunge într-o oră.

— îmi pare rău, domnule. Directorul a dat ordin să vă luăm cu noi. Avem o maşină care vă aşteaptă jos.

Najjar se întoarse spre Sheyda care se acoperise cu o pătură.

— Du-te, spuse ea. Ştii că tata n-ar trimite după tine dacă n-ar fi ceva important.

Avea dreptate, iar Najjar o iubea şi mai mult pentru sprijinul ei. închise uşa, lăsându-i pe soldaţi în hol. Apoi îşi aruncă nişte haine pe el, se spălă pe dinţi, îşi aruncă nişte apă pe faţă, luă geanta diplomat şi ieşi în grabă pe uşă, oprindu-se doar cât să o sărute pe Sheyda.

Pe drum, trecură prin dreptul unei duzini de moschei, iar Najjar simţi puternicul imbold de a se ruga. Nu avea idee ce-i rezerva ziua aceea. Dar niciodată nu fusese convocat atât de devreme, iar neliniştea lui legată de ceea ce urma era tot mai intensă cu fiecare minut.

Odată cu apropierea răsăritului, Najjar auzi în cele din urmă chemarea la ***Fajr**** răsunând printr-unul dintre megafoanele multelor minarete ce străjuiau profilul oraşului Hamadăn. După cum obişnuia deja să facă de cinci ori pe zi de când fusese copil în Irak, se întoarse cuvios cu faţa spre Mecca, îşi ridică mâinile la urechi şi recită ***Shahada –*** mărturisirea de credinţă – declarându-se martor al faptului că nimeni nu era vrednic de închinare în afară de Allah şi că credea din toată inima că Mohamed era slujitorul şi mesagerul lui Allah. Apoi îşi aşează mâinile una peste alta la piept şi se rugă:

— În numele lui Allah, Cel mai îndurător, cel mai milostiv. Stăpânul zilei de judecată. Numai ţie ne închinăm. Numai ţie îţi cerem ajutorul. Arată-ne calea cea dreaptă, calea celor de care te-ai îndurat, nu a celor care te-au mâniat şi nici a celor care au rătăcit. Amin."

În timp ce continua să recite fragmente din Coran, prosternându-se spre Mecca cum putea mai bine de pe bancheta din spate şi continuându-şi rugăciunile de dimineaţă, Najjar simţi că temerile i se înmulţiră, nu i se spulberară. îşi dorea cu disperare să-l audă pe Allah, să-l

---

* **Rugăciunea de dimineaţă – n. trad.**

vadă, să se desfete în frumuseţea lui şi să intre pe deplin în prezenţa lui. îşi dorea ca Allah să-i ofere îndurare şi înţelepciune şi o asigurare plină de linişte că împlinea voia lui Allah şi că-i era plăcut în toate privinţele. Dar nu simţea nici o pace şi nici o bucurie. Când termină, se simţi chiar mai departe de Allah decât fusese când începuse să se roage.

O oră mai târziu, Najjar se afla în mijlocul unui depozit întunecos şi gol. Podeaua din beton era rece şi umedă, de parcă ar fi fost de curând spălată cu furtunul. La câţiva metri mai încolo se afla un bărbat aşezat, legat de un scaun, cu mâinile şi picioarele legate cu lanţuri metalice. Gura bărbatului era astupată cu un căluş, dar nu era legat la ochi, iar Najjar îi putea vedea limpede groaza din priviri. Era clar că fusese bătut măr. Faţa îi era plină de vânătăi şi umflată, iar de pe obraji i se prelingea sânge.

Lui Najjar i se păru ceva familiar la omul acesta.

— Cine e?

— N-ar fi trebuit să-l întâlneşti niciodată, răspunse dr. Saddaji, dar nu doar lui Najjar, ci şi celor douăzeci şi ceva de oameni de ştiinţă adunaţi în jurul lor. însă evenimente pe care nu le-am putut controla au impus această situaţie.

Najjar îl privi pe socrul său care se uita ameninţător la bărbatul care implora în tăcere să fie în lăsat în viaţă. Dar nimic din vocea sau din limbajul trupului doctorului Saddaji nu sugera faptul că se putea aştepta la clemenţă. într-adevăr, Najjar nu îl mai văzuse niciodată atât de rece, atât de întunecat şi de plin de ură.

— Domnilor, uitaţi-vă la acest om şi ţineţi-l bine minte, spuse dr. Saddaji. E arab – irakian – un trădător.

Najjar rămase stupefiat. Era una să fii din Irak. El era de acolo, la fel şi dr. Saddaji, şi alţi câţiva. Dar ei nu erau arabi. Erau cu toţii persani.

Cum poatefi un arab în mijlocul nostru? Cine a îngăduit una ca asta si de ce?

Centrul lor de cercetare era strict secret, îngropat la

mare adâncime sub Muntele Alvand, cel mai înalt pisc din regiune. Din cei peste o jumătate de milion de oameni care trăiau în regiune, inclusiv în Hamadăn – una din cele mai vechi oraşe din Iran – niciunul nu era arab. Mai puţin de o zecime dintr-un procent ştiam de existenţa acestei tabere şi chiar mai puţini ştiau că viitorul programului de putere nucleară civilă a Iranului era conceput şi desfăşurat aici. ***Ce l-o fi apucat pe cel care a îngăduit un duşman în tabără?***

De parcă i-ar fi citit gândurile, dr. Saddaji îşi asumă responsabilitatea.

— Domnilor, voi fi sincer. Eu l-am recrutat pe acest om. Cândva mi-a fost coleg la Universitatea din Bagdad, una dintre cele mai strălucite minţi ale generaţiei noastre, un geniu absolut în domeniul UD3*. Nu era dintre noi, adevărat. Dar aveam nevoie de expertiza lui. Credeam că pot avea încrede în el. Cu binecuvântarea Liderului Suprem, i-am făcut o ofertă pe care n-a putut-o refuza. Dar am greşit. Ne-a trădat. Acum trebuie să plătească.

Răspunsul lui Saddaji iscă şi mai multe întrebări fără să reuşească să clarifice ceva, cel puţin nu pentru Najjar. ***UD3?*** De ce, Doamne iartă-mă, avea nevoie Saddaji de un expert în utilizarea deuteridului de uraniu? Chiar şi un fizician neexperimentat ca el ştia că UD3 nu avea utilizări civile. Oare dr. Saddaji îşi pierduse minţile? Dacă IAEA† afla de un expert în UD3 – şi încă unul din Irak – în interiorul unei facilităţi nucleare ca aceasta, despre care IAEA nici măcar nu ştia că exista? De ce să-şi asume un asemenea risc în ochii comunităţii internaţionale atât de atentă la programul nuclear iranian?

înainte ca Najjar să poată pună vreuna din aceste întrebări, dr. Saddaji continuă, subliniind ceea ce făcuse

---

* ***Uranium deuteride*** **fengl.) – deuterid de uraniu – n. trad.**

† **International Atomic Energy Agency (engl.) – Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică – n.trad.**

acest om pentru a-i trăda pe toţi. Le explică faptul că omul fusese prins dând două telefoane neautorizate în Europa.

— Pretinde că are o prietenă în Franţa, pufni dr. Saddaji. Susţine că nu avea nici cea mai mică idee că prietena lui era agent al Mossadului.

Najjar nu-şi putea crede urechilor. Niciodată nu întâlnise un om atât de atent, atât de consecvent şi de meticulos – mai ales în chestiuni ce ţin de securitate – ca şi socrul său. Indiferent cine era omul care şedea înaintea lui, trădarea sa era izbitoare. Dar la ce se aşteptase socrul său? Nu-şi dăduse seama că era inevitabil? Ceva parcă nu avea sens.

Dar acest „proces” – dacă putea fi numit astfel – se încheie subit, la fel de rapid cum şi începuse. Nimeni nu fu poftit să pună vreo întrebare acuzatului sau lui Saddaji. Un călău intră în depozit, aducând cu sine o sabie ornamentată ce părea veche de câteva sute de ani. Faţa îi era ascunsă de o mască neagră de schi. O clipă mai târziu, capul trădătorului se rostogolea pe podeaua depozitului. Najjar simţi cum i se face dintr-odată îngrozitor de greaţă, dar înţelesese ideea – toate trădările, reale sau imaginare, aveau să fie aspru pedepsite.

34

SYRACUSE, NEW YORK

Sfârşitul de săptămână fu dulce-amărui.

începu sâmbătă dimineaţa cu un dejun cu clătite şi minciuni. David nu le putea spune părinţilor săi adevăratul motiv pentru care se afla acum în ţară. În schimb, le spuse că participase la mai multe şedinţe de afaceri groaznic de plicticoase la Chicago. Apoi minţi în legătură cu direcţia spre care se îndrepta după aceea, spunându-le că avea să zboare la Frankfurt, apoi la Wiesbaden pentru o altă întâlnire. Minţi când îl întrebară dacă avea să vină acasă de Ziua Mamei, spunând: „Categoric", ca apoi să se blesteme toată ziua în sinea lui. Nu avea cum să ştie unde avea să fie sau ce avea să facă peste trei luni. Nu era corect să-i amăgească pe părinţii săi. Dar nu ştia ce altceva să facă, şi se simţea îngrozitor.

înşelăciunea era un lucru obişnuit în viaţa lui din cadrul CIA. Dar asta nu făcea ca lucrurile să fie cu nimic mai uşoare, iar o conştiinţă încărcată, amplificându-i emoţiile legate de misiunea ce-i stătea înainte şi lipsa de somn, după ce condusese o noapte întreagă de la Washington, se dovediră un cocktail deprimant. David încercă să

recupereze câteva ceasuri de somn în vechea sa cameră, imediat după micul dejun, dar nu reuşi decât să se zvârcolească în aşternut. În cele din urmă renunţă şi îl însoţi pe tatăl său la o după-amiază de schi pe cele nouă coline ale traseului de golf de la Drumlins Country Club.

În seara aceea, în timp ce lua cina împreună cu părinţii săi la restaurantul italian preferat de pe Erie Boulevard, David întrebă de fraţii săi. încerca doar să fie politicos, dar însăşi întrebarea lui o făcu pe mama lui să se facă mică.

Tatăl său îi spuse că Azad avea succes în calitate de cardiolog în Philadelphia şi, da, zvonurile erau adevărate: el şi soţia lui aşteptau primul lor copil. Dar nu, nu veneau niciodată în vizită; nu, nu dădeau niciun telefon; abia dacă trimiteau când şi când câte un e-mail. Odată ce se năştea copilul, familia Shirazi plănuiau să pornească la drum şi să-l viziteze pe Azad şi pe soţia acestuia, dar, sincer, nu erau siguri cât timp aveau să fie bine-veniţi.

Saeed, între timp, nu dădea niciun semn că avea de gând să se liniştească. Se întâlnea cu o dansatoare – sau era violoncelistă? Oricum, se întâlnea iarăşi cu cineva nou – ***întotdeauna*** altcineva – în Manhattan. Părea însurat cu slujba lui de la Merrill Lynch şi erau siguri că era pe cale să-şi facă primul milion. Dar nu, nu mai trecuse pe acasă de secole şi, nu, nu mai venise la pescuit cu tatăl său de ani de zile. Recent, părinţii îl vizitaseră pe Saeed pentru un weekend prelungit, însă Saeed îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului la birou şi nu-şi făcuse vreme pentru părinţii săi, care se întorseseră în Syracuse cu inima frântă.

După cină, David încercă să schimbe placa. Nu le făcea niciun bine să tot discute despre familie, aşa că sugeră să închirieze un film din seria ***Stăpânul inelelor*** şi să-l urmărească împreună. Mama lui nu văzuse seria şi insistă să pregătească popcorn, să scoată nişte pături şi să-l convingă pe soţul ei să facă focul în şemineu. Toţi se cuibăriseră confortabil în sufragerie pentru a urmări

întoarcerea regelui, dar după doar câteva minute, mama lui David adormi. În jumătate de oră, dormea şi tatăl său. David nu se mai sinchisi să urmărească restul filmului de unul singur, cu toate că era unul din filmele sale preferate. Stinse televizorul, urcă în camera lui şi navigă pe internet căutând ultimele ştiri legate de Iran şi Orientul Mijlociu.

Câteva îi atraseră atenţia.

PREMIERUL ISRAELIAN NAPHTALI AFLAT LA DACHAU SPUNE CĂ LUMEA AR TREBUI SĂ OPREASCĂ IRANUL, ÎN CAZ CONTRAR O VA FACE SINGUR MINISTRUL ISRAELIAN AL APĂRĂRII AFIRMĂ CĂ CINEVA TREBUIE SĂ DISTRUGĂ SITURILE NUCLEARE ALE IRANULUI „ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU" PREŞEDINTELE JACKSONAVERTIZEAZĂÎMPOTRIVAATACURILOR ISRÂELIENE ASUPRA FACILITĂŢILOR NUCLEARE IRANIENE

CONSILIUL SECURITĂŢII ONU A LUAT ÎN CONSIDERARE O NOUĂ RUNDĂ DE SANCŢIUNI LA ADRESA IRANULUI

PREŞEDINTELE IRANIAN DARAZI AVERTIZEAZĂ CĂ ISRAELUL ESTE „PIERDUT" DACĂ VOR FI ATACATI DE SIONISTI

Stomacul lui David se strânse odată cu gândurile sale. Epuizat, se duse la culcare, dar nu reuşi să doarmă. În jurul orei patru dimineaţa, primi un e-mail de la Eva, al cărui subiect era „Eşti treaz?" Il deschise, sperând că ar putea fi personal. Dar nu era.

EF: Se pune ceva la cale în Yemen.

Avea dreptate, desigur. îşi aminti de telefonul pe care

adjunctul Murray îl primise în biroul său. Dar de ce era amănuntul acesta important la ora 4 dimineaţa? Eva incluse un link la un articol recent al Agenţiei France-Press pe care-l găsise pe internet. David îl deschise şi scană rapid articolul.

„înainte ca cel de-al doisprezecelea imam să apară pe pământ pentru a-şi stabili împărăţia mondială, vom vedea o serie de semne, spunea dr. Alireza Birjandi, autorul lucrării ***The Imams of History and the Corning of Messiah***, la o conferinţă care avusese loc vineri în Qom, susţinută de Bright Future Institute. Primul semn îl reprezintă înălţarea unui războinic din Yemen, numit Yamani. El va ataca
duşmanii Islamului, şi pricina ceasta va ajuta la pavarea drumului spre sfârşitul vremurilor.”

Birjandi, considerat un expert mondial în escatologie şiită, a refuzat să comenteze dacă recentele atacuri la adresa creştinilor din Yemen reprezintă o împlinire a acelui semn. Dar alţi învăţaţi care s-au întâlnit în cadrul acestei conferinţe de trei zile au speculat că s-ar putea să fie aşa. Bright Future Institute este o şcoală teologică stabilită în oraşul Qom în 2004 de învăţaţi şiiţi pentru a studia mahdismul în profunzime şi pentru a pregăti şiiţi pentru întoarcerea lui mesia islamic, cunoscut drept Mahdi sau imamul ascuns sau al doisprezecelea imam. Nedumerit, David trimise un mesaj pe telefonul Evei.

DS: nu ştiu ce să înţeleg din asta o

clipă mai târziu, Eva îi răspunse.

EF: nici eu nu ştiu

DS: ai auzit vreodată de Birjandi?

EF: nu pot să spun că da

DS: nici eu... sunt pe amazon acum...

comand cartea asta EF: bună idee... o să caut bright future institute DS: mersi-ne auzim luni... cum eşti? unde ai fost? EF: sunt bine... mersi d întrebare... cu părinţii şi surorile mele la berlin... tu? surfing în cancun? te bronzezi în san juan?

David zâmbi când îi răspunse.

DS: lol – as vrea eu. de fapt sunt in vizita la ai mei în syracuse... dar abia aştept să începem EF: şi eu... ne vedem – abia aştept... cum rămâne cu *$ în DXB?

Creierul privat de somn al lui David avu nevoie de o clipă să descifreze ultima parte, până îşi dădu seama că ea-i sugera să meargă la Starbucks odată ajunşi în Dubai. Îi trimise un ultim mesaj.

DS: da – SYS-OAO*

îşi puse din nou telefonul la încărcat şi finaliză comanda online pentru cartea dr. Birjandi, cerând să-i fie trimisă la apartamentul său din München. Apoi îşi închise laptopul, se întinse la loc în întuneric şi privi afară pe geam la razele lunii, ce cădeau peste curtea din spate, acoperită de zăpadă.

Aşadar, Eva nu era cu vreun prieten în acest weekend. Interesant. Nu însemna că nu avea unul, desigur. Dar dacă avea, nu alesese să îşi petreacă timpul acesta cu el. Ci era cu familia ei. Şi se gândea la el. îi plăcea partea asta, iar în intimitatea camerei lui din copilărie, recunoscu – doar pentru sine – că o găsea pe Eva ceva mai mult decât doar interesantă, împotriva voinţei sale raţionale.

Nu avusese multe întâlniri în colegiu, iar de atunci,

---

* ***See you soon. Over and out*** **– argou folosit pe internet în mesaje instant – Pe curând. încheiat. – n.trad.**

deloc, în parte din cauza faptului că majoritatea nemţoaicelor pe care le cunoştea erau puţin prea repezite pentru gusturile lui şi a faptului că – în ciuda paşaportului său falsificat – nu era cu adevărat neamţ. Nu-i plăcea varza murată. Nu suporta ***Wiener-schnitzel.*** Abia dacă putea înghiţi prăjitura cu ciocolată nemţească. Dar ceva la Eva era altfel. Poate, se gândi el, venise în sfârşit timpul să renunţe la efectul pe care-l avusese Marseille asupra sa.

35

Duminică se treziră cu toţii târziu şi se întâlniră pentru a lua un dejun-prânz.

Atunci reuşi mama sa să ridice miza. Când veni vorba de vafe belgiene de casă şi suc de portocale proaspăt stors, ea îl imploră pe David să renunţe la toate călătoriile astea internaţionale ale lui, să-şi ia o slujbă la Carrier, sau la Lockheed Martin, sau la Bristol-Myers Squibb, sau vreo altă companie solidă din centrul New Yorkului, să-şi găsească o fată drăguţă în Syracuse cu care să se căsătorească, să-şi găsească o casă drăguţă pentru familia sa în Manlius sau Fayetteville sau DeWitt – nu prea departe – şi să îşi facă în sfârşit un rost în viaţă, undeva unde să-l poată vedea mai des şi să fie cu

adevărat o familie.

—Te rog, Davood, îl imploră mama sa. Eşti cel mai mic fiu al meu şi simt ca parcă te pierd.

David nu o mai auzise să-i spună pe numele lui persan – ***Davood –*** din copilărie. Ştiind că pleca peste câteva ore şi că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată, îl făcu să se simtă chiar şi mai rău decât până atunci.

Tatăl lui David nu fu chiar aşa de direct, dar era mai mult decât limpede că şi el, la rândul său, îşi dorea ca fiul său să o lase mai moale şi să se aşeze la casa lui. Iar David înţelegea desigur de ce. Părinţii lui se apropiau de vârsta pensionării. Uraganul plin de energie al creşterii celor trei fii se stinse. Casa era goală. Nu era nimeni prin preajmă să le mai spargă becurile sau să mai lovească geamurile casei lor sau ale vecinilor cu mingi de baseball. Nimeni nu mai trebuia dus de urgenţă la spital pentru suturi de plăgi. O cutie de cereale rezista acum o lună în casa lor, nu o zi. Nu mai aveau nevoie decât de un litru de lapte pe săptămână, nu de doisprezece. Totul se schimbase. Erau singuri. David le promise să păstreze mai bine legătura cu ei, şi în sinea lui jură să fie mai atent.

Chiar atunci, telefonul lui David vibră. II aştepta un nou SMS. Eva Fischer era pe drum spre Dubai. Zalinsky la fel. Aveau veşti proaspete, aşa că „DBL”* scrise ea.

Pulsul lui David se acceleră. Era timpul să intre în joc. îşi ceru scuze de la părinţii săi şi se retrase pentru a verifica programul zborurilor pe BlackBerry-ul său. în ciuda unor masive furtuni de zăpadă ce se apropiau de Lacul Ontario dinspre Canada şi care aveau să-l străbată în timpul nopţii, toate zborurile păreau deocamdată în grafic. Avea bilet la zborul Delta 5447, care pleca din aeroportul Hancock Field din Syracuse la 5:33 după-amiază şi ajungea la Atlanta la 8:06 seara. Iar aceasta trebuia să-l scoată din centrul statului New York, înainte ca furtuna să se dezlănţuie, iar

---

* ***Don ’t be late*** **(engl.): „Nu întârzia” – n.trad.**

pentru partea aceasta intenţiona să călătorească sub numele său adevărat. Odată ajuns în Atlanta însă, plănuia să călătorească mai departe pe paşaportul său german şi pe numele său fals – Reza Tabrizi – şi să prindă zborul Delta 8. Acesta decola la ora 11:20 seara şi ajungea în cel mai mare oraş al Emiratelor Arabe Unite la 9:25 seara următoare.

David îşi verifică ceasul, apoi îşi ceru scuze din nou de la părinţii săi şi le spuse că era timpul să plece. Atunci mama sa îi explică motivul pentru care era atât de insistentă.

— Davood? spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, mamă?

— Scumpule, nu am cum să ţi-o spun pe ocolite, aşa că ţi-o voi spune direct. Am fost diagnosticată cu cancer la stomac, stadiul al III-lea . Nu am vrut ca voi băieţi să vă faceţi griji pentru mine, dar când ai apărut atât de neaşteptat, m-am gândit că ar fi bine să ştii.

Vestea îl buimăci pe David. în timp ce o asculta descriindu-şi simptomele pe care le avusese în ultimele săptămâni, testele la care o supuneau medicii, planul agresiv de tratament pe care-l recomandau şi temerile ei de moarte, sentimentul de vinovăţie îl lovi din nou din plin pe David. îşi dorea cu disperare să rămână, să o asculte, să aibă grijă de amândoi părinţii săi care urmau să treacă prin această teribilă tornadă. Dar trebuia să plece.

îl implorară să-şi reprogrameze zborul, să-l sune pe şeful său, să-i explice situaţia. Dar el nu putea. Le citea durerea şi dezamăgirea, mai ales în ochii mamei sale, şi îl durea pentru ea. în condiţiile date, scuzele lui păreau atât de neîntemeiate, dar oricât de mult şi-ar fi dorit, nu le putea spune adevărul.

în timp ce David îşi îmbrăţişa părinţii de rămas-bun pe scările din faţa casei în care copilărise, Nasreen Shirazi începu să plângă.

— Mamă, te rog, nu, spuse David, cu valiza în mână şi

motorul maşinii pornit.

— Nu mă pot abţine, spuse ea în farsi, trăgându-şi nasul. Te iubesc, Davood.

— Şi eu te iubesc, mamă.

— Mai ţii minte când te duceam de mânuţă la staţia de autobuz când erai micuţ?

— Mamă, te rog.

— Mai ţii minte când veneai acasă fugind în fiecare zi, cu rucsacul plin de note şi lucrări de control şi tot felul de cadouri pentru mine? Mai ţii minte când abia aşteptai să-mi povesteşti despre toate câte le facusesi în ziua aceea?

— Mamă, totul va fi bine, o asigură el. Tata cunoaşte cei mai buni medici din lume. Ei vor avea grijă de tine. Dar voi găsi o modalitate să mă întorc curând la tine şi să te înveselesc. Dar dacă nu plec chiar în secunda asta, voi pierde avionul. Şi chiar trebuie să plec.

— Bine, spuse ea. Pleacă. Cine sunt eu să mă pun în calea ta?

David se simţi mai rău ca oricând. O sărută pe obraz, îl îmbrăţişă
pe tatăl său şi era deja în maşină când o auzi pe mama lui începând să strige după el dintr-odată.

— ***David, David — aşteaptă! înainte să pleci, am uitat cu totul— am ceva pentru tine!***

Se întoarse şi o luă la fugă spre casă. David îl privi pe tatăl său cerându-i ajutorul, dar dr. Shirazi ridică doar din umeri părând să nu ştie ce avea de gând soţia lui. Trecură două minute. Apoi trei. Apoi cinci. David se uită la ceas. începu să bată darabana cu degetele pe bordul maşinii. Se sili să nu accelereze sau să claxoneze, dar în interiorul său nu mai putea. în sfârşit, mama lui se întoarse fugind la maşină şi îi întinse gâfâind o pungă de plastic de la Wegmans.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Un plic pentru tine, spuse ea, aruncându-i o ultimă sărutare prin geamul deschis când ninsoarea deveni şi mai

deasă. Am tot uitat să ţi-o trimit.

— Atunci ar trebui să-ţi mulţumesc, cred, spuse el pornind Impala în marşarier şi ieşind uşor de pe alee. Ceva interesant?

— Probabil că nu, spuse ea. Sau poate, totuşi.

— Serios? De la cine?

— Nu ştiu exact, spuse ea. Dar pe ştampilă scria Portland.

bine, avea să fie o sentinţă blândă. Două telefoane neautorizate îl costaseră pe un om viaţa.

Dar nu doar imaginea grozavă a săbiei călăului retezând capul bărbatului şi şuvoiul de sânge erau singurele cauze pentru care Najjar nu mai putea dormi în pace sau cu conştiinţa împăcată. Ci faptul că omul nu beneficiase de un proces corect într-o sală de judecată. Era faptul că nici Najjar şi nici colegii săi nu văzuseră nicio dovadă adusă împotriva acestui om. Era faptul că omul acesta era şi el musulman şi, cu toate acestea, nu avusese parte de clemenţă. Mai rău era faptul că Najjar ştia de ce i se păruse omul acela atât de familiar.

Pentru că în ultimul său coşmar, Najjar înţelesese dintr-odată că acesta era omul pe care-l văzuse răpit cândva în Bagdad, în urmă cu mulţi ani, bărbatul a cărui familie fusese măcelărită în stilul execuţiilor pe strada Al Rasheed.

36

SYRACUSE, NEW YORK

David parcă la Hancock Field şi fugi la terminal.

Era intrigat de scrisoarea din Portland şi de momentul bizar în care ajungea aceasta la el, dar trebuia să aştepte. David era devastat de vestea cancerului mamei sale. Nu-şi putea imagina ca mama lui să nu mai fie tot timpul acolo unde o ştia el. Nu şi-l putea imagina pe tatăl său trăind singur-singurel. îşi reproşă toţi anii pe care nu-i petrecuse cu ei amândoi – veri, zile de naştere, vacanţe. Acum erau toate trecute şi nu le mai putea aduce niciodată înapoi.

începu cu priorităţile, sună la un florist local şi dădu comandă de două duzini de trandafiri galbeni – preferaţii mamei sale – pentru a-i fi oferiţi cu o notă din partea lui, în care îi cerea iertare că nu putuse rămâne mai mult. Apoi, trimise un e-mail asistentei administrative a lui Zalinsky, informând-o că lăsa maşina Agenţiei la aeroportul din Syracuse. îşi predă bagajele, îşi primi tichetul de îmbarcare şi trecu de securitate tocmai la timp pentru a prinde zborul de Atlanta.

În sfârşit, după ce se aşeză în avion, îşi linişti respiraţiile şi scoase plicul din geanta sa. Dar îl apucă teama şi îl puse

la loc nedeschis. ***Poate nici nu e de la ea,*** se gândi el. Şi chiar dacă era, poate că nu era prietenos deloc. O mie de scenarii i se perindară prin minte, iar David nu era sigur că va putea face faţă vreunuia din ele.

Odată ajuns în Atlanta, îl identifică imediat pe agentul NOC care-l aştepta. Cu o „atingere fulgerătoare" lângă un stand de ziare din terminal, David primi un telefon Nokia N95. Câteva clipe mai târziu, scoase cârdul SIM din telefonul său şi îl aruncă într-un coş de gunoi de lângă zona restaurantelor. Câteva minute mai târziu, îşi aruncă şi BlackBarry-ul într-un coş de gunoi de la toaleta bărbaţilor.

Acum că compania sa, Munich Digital Systems, lucra cu Nokia Siemens Networks, trebuia să-şi joace rolul şi să aibă asupra sa instrumentele afacerii. N95 era cel mai nou telefon 3G de la Nokia, funcţionând mai mult ca un iPhone decât un BlackBerry. Oricum, N95-ul pe care-l ţinea acum în mâini nu era unul obişnuit. Ci era o versiune specială care avea câteva funcţii incluse de către experţii de la Langley.

Mai întâi, o funcţie GPS personală îi permitea lui Zalinsky şi Agenţiei să stabilească locaţia lui David în timp real, fără ca cineva să poată detecta faptul că această funcţie de urmărire era activată.

În al doilea rând, telefonul conţinea deja numele şi informaţiile de contact ale persoanelor pe care era de aşteptat ca David să-i cunoască în rolul său de consultant. Mai important, orice nume, număr de telefon şi adresă nouă de e-mail pe care le adăuga în fişierul contactelor sale, avea să fie instantaneu şi clandestin încărcată la Langley şi în serverele NSA. Aceasta avea să alerteze ambele agenţii să intercepteze şi să înceapă monitorizarea acelor numere de telefon şi a adreselor de e-mail ca ţinte de înaltă prioritate.

În al treilea rând, poate cel mai important, în timp ce telefonul opera în mod obişnuit la frecvenţă standard,

permiţând agenţiilor de servicii secrete să-i intercepteze apelurile şi astfel să furnizeze dezinformări, putea fi activat şi un sistem de encriptare propriu, care permitea utilizatorului să emită apeluri sigure către Langley sau alţi agenţi de pe teren. Aceasta doar în situaţiile speciale şi urgenţele extreme, pentru că odată activat software-ul, cei care monitorizau apelurile lui David ar fi ştiut imediat că intrase „în modul sigur”, şi posibil chiar să-şi rişte acoperirea în calitate de consultat pentru MDS.

În timp ce se îndrepta spre sala T, David navigă pe internet, încercând să se familiarizeze cu telefonul. Astfel, dădu peste ultima cuvântare a Ayatollahului Hosseini, Liderul Suprem al Iranului, pe care o ţinuse la Teheran în cadrul unei conferinţe a liderilor terorişti ai Hesbollah, ai Hamas şi ai Jihadului Islamic.

> **Vă place sau nu, regimul sionist se îndreaptă spre anihilare. Regimul sionist este un copac putred, mort care va fi smuls din rădăcini de o furtună. Şi acesta este doar începutul.**
> **Astăzi, a venit timpul căderii puterii satanice a Statelor Unite, iar numărătoarea inversă până la anihilarea imperiului puterii şi bogăţiei a început. Pregătiţi-vă pentru o lume fără SUA.**

Poate că ar trebui să aducă acasă capul ***acestui*** individ într-o cutie, mustăci David. Cel puţin ştiau unde să-l găsească.

★ ★★★★

Când ajunse în sala T, David se uită în sfârşit la itinerarul său.

Pentru prima oară îşi dădu seama că în timpul acestui zbor spre Dubai, avea un loc rezervat la mijlocul tronsonului la clasa economică pentru un zbor de

paisprezece ore. Asta nu era prea bine, hotărî el. Şi se gândi cum să facă să obţină un favor pentru business class. Aşteptând să fie câteva clipe singur cu tânăra atractivă de la recepţia companiei Delta, Yasmeen, o întrebă dacă nu îi era milă de el şi dacă nu îl putea ajuta cumva. Orice era mai bine decât un loc la mijloc.

— Sunteţi membru SkyMiles? întrebă ea.

— Nu – cum aş putea deveni aşa ceva? replică el.

— Ei bine, domnule Tabrizi, vă pot oferi un formular pe care să-l completaţi, dar mă tem că avem un singur loc rămas la business class, şi acela este de obicei rezervat membrilor cu statutul de Diamond Medallion.

— Asta nu-mi sună chiar a „nu”, îi spuse el în şoaptă.

— Ei bine, n-ar trebui să vă ajut, spuse ea, aruncând o privire prin sală.

— Sigur că n-ar trebui, spuse David, zâmbind şi continuând să-i vorbească cu voce joasă. Dar nu o să vă dau de gol.

Ea-şi muşcă buza.

Atunci lui David îi veni o idee.

— Sunteţi de serviciu în timpul acestui zbor? întrebă el.

— Da, de ce? răspunse ea.

— La business class?

— întâmplarea face să fiu, da.

— Ei bine, poate că vă pot întoarce favoarea când suntem în Dubai, se oferi el.

— Ce vreţi să spuneţi? Era intrigată.

— Aţi fost vreodată în vârful clădirii Burj Khalifa? întrebă David, referindu-se la cea mai înaltă construcţie din lume, luxosul monument al geniului ingineresc, care fusese de curând inaugurat în inima capitalei comerciale a Emiratelor Arabe Unite.

— Pe puntea de observaţie? întrebă ea, părând dezamăgită. Sigur; oricine a fost acolo.

— Nu, nu, mai sus, spuse el. Este un apartament

privat despre care nu ştie nimeni. Proprietarul îl foloseşte pentru mese exclusive ca un favor pentru cei mai buni clienţi ai săi.

— Serios? întrebă Yasmeen, iar ochii ei frumoşi şi căprui se făcură mari. N-am mai auzit până acum aşa ceva.

— De fapt, îl cunosc pe proprietar, spuse David. Fiul lui şi cu mine am fost împreună la Yale. A spus că l-aş putea folosi când sunt în oraş şi mă gândeam să luăm cina acolo miercuri seara, doar dumneata şi cu mine?

Si asta a fost tot. Dintr-odată David se trezi în mână cu un bilet

pentru locul 5A, ultimul loc disponibil la business clas. Dar conştiinţa îl ucidea. Nu îl cunoştea pe proprietarul clădirii Burj. Nu frecventare cursuri la Yale. Nu avea nicio intenţie s-o scoată pe Yasmeen la cină în Dubai. Pur şi simplu făcuse ceea ce-l învăţaseră să facă la Fermă – să-şi câştige prieteni şi să influenţeze oameni şi apoi să-i folosească în propriile sale scopuri. La început, fusese surprins cât de uşor era pentru el să convingă oamenii să facă lucruri pe care de fapt nu-şi doreau să le facă. Acum era surprins de cât de teribil se simţea pentru că o minţise pe această femeie. Ce era în neregulă cu el?

Se aşeză în holul destinat pasagerilor de la business class şi aşteptă ca zborul să fie anunţat. Avea emoţii pentru mama sa. Avea emoţii şi pentru ceea ce-l aştepta în Iran. Studiase al Qaeda şi talibanii şi pakistanezii. Le cunoştea istoria. Le cunoştea cultura. Le cunoştea limba şi obiceiurile. Dar cu toate că avea sânge persan curgându-i prin vene, pentru misiunea aceasta îşi făcuse jalnic temele. Nu avusese timp. Ştia că Zalinsky şi Fischer aveau să facă tot ce puteau pentru restul săptămânii ca să-l pregătească, dar se temea că asta nu avea să fie suficient. Avea nevoie de o lună, nu de o săptămână, poate chiar mai mult.

Disperat să-şi ia gândul de la mama sa, de la Yasmeen şi de la Iran, David se trezi cu gândurile alunecându-i la scrisoarea din Portland şi la restul corespondenţei pe care o avea asupra lui. Nu prea era o idee bună să călătorească spre Dubai – cu atât mai puţin în Iran – cu un paşaport german pe numele de Reza Tabrizi şi să aibă în posesia sa corespondenţă americană pe numele de David Shirazi. Ceea ce însemna că trebuia să ia o decizie. Oare să citească toate cărţile poştale şi scrisorile – majoritatea urări de Crăciun şi felicitări de aniversare de la prieteni vechi din New Yorkul central – apoi să le arunce aici în aeroportul Hartsfield-Jackson? Sau să găsească un oficiu poştal sau un punct de lucru UPS şi să le trimită toate la apartamentul din München pe care-l închiriase CIA pentru el, apartamentul unde credeau părinţii săi că locuia?

Rumegând întrebarea aceasta ceva mai mult decât ar fi fost cazul, David alese în cele din urmă să trimită toată corespondenţa la München. Avea să păstreze doar plicul din Portland la sine. Oare chiar era atât de riscant să ia o singură scrisoare cu sine la Dubai? Protocolul CIA o interzicea. Dar Securitatea Statelor Unite cu siguranţă nu avea să-l caute de o scrisoare. Nu aveau să mai fie alte verificări de securitate după ce ***ajungea*** în Dubai. Şi cu siguranţă avea să distrugă scrisoarea, indiferent de la cine era, înainte să ajungă în Iran. Asta era tot. îşi făcuse planul.

37

ZBORUL DELTA 8

Acum se aflau la o mie trei sute de metri înălţime, la jumătatea drumului deasupra Atlanticului.

David sări peste cină şi aşteptă ca resturile să fie adunate şi luminile din cabină să fie estompate. Odată ce se întâmplă astfel, privi în jur pentru a se asigura că stewarzii erau ocupaţi şi că pasagerii din jurul lui se culcau, urmăreau filme, ascultau muzică la iPod-urile lor sau erau ocupaţi cu alte cele. Apoi scoase plicul mic şi crem din geanta sa diplomat.

Nu era o felicitare de Crăciun. Ci era hârtie scumpă de corespondenţă. După scrisul delicat cu care îi erau trecute numele şi adresa, era categoric scrisul unei femei. Un lucru era cert, plicul purta ştampila din Portland, cu data de 13 decembrie, aproape cu două luni în urmă. Nu era nicio adresă de expeditor în colţul stâng sau pe spate. Dar dat fiind oraşul de origine, nu avea îndoieli de la cine ar fi putut fi. Singura întrebare era ce conţinea şi de ce îi fusese trimisă.

David nu se putu abţine să nu se gândească la felul în care coincideau unele lucruri. Cât trecuse – o zi? nici atât? –

de când începuse să ia în considerare pentru prima oară după aproape zece ani să pună practic deoparte amintirile cu Marseille şi să se întrebe dacă avea să se întâmple ceva între el şi Eva? Iar acum, câtă coincidenţă, ţinea în mână o scrisoare de la Marseille Harper. Ce însemna asta? Era un semn, era sigur de asta, dar în ce sens?

În ciuda a tot ce se întâmplase şi a timpului care trecuse, adevărul era că lui David îi fusese dor de Marseille încă din ziua înmormântării mamei ei. Se simţi stânjenit să constate această realitate, dar era adevărul. O iubea şi, indiferent ce s-ar întâmpla, probabil că avea s-o iubească întotdeauna. În fiecare an, în 20 iunie, de ziua ei de naştere, încerca să şi-o imagineze cum va arăta peste un an. Se întrebase cum sărbătorea, cu cine sărbătorea. Ce mai făcea tatăl ei? Dacă se recăsătorise? Oare Marseille avea acum fraţi sau surori vitrege? Erau în sfârsit o mare familie fericită? Se întreba cum fusese să crească în Oregon fără mama ei, fără adoratul ei Jersey Shore din tinereţea ei, fără prietenii din copilărie, şi întotdeauna îl întrista.

Spring Lake, New Jersey, îşi imagină el, trebuiau să fie nişte locuri idilice în care să creşti. Citise despre această regiune şi căutase pe internet şi chiar trecuse într-o zi prin oraş vara trecută – fără să-i spună lui Zalinsky sau părinţilor săi, desigur. Cu mai puţin de patru mii de locuitori stabili, micuţul sat pitoresc de pe litoral avea mai mulţi pescăruşi decât cetăţeni, cu toate că vara, turişti din Manhattan, Long Island, Philly şi alte câteva localităţi din vest şi nord făceau ca numărul locuitorilor să crească la şapte, chiar opt mii.

Ea-i povestise încântată cât de mult îi plăcuse să se trezească dimineaţa devreme şi să se plimbe cu bicicleta pe plajă înainte de răsărit, cât încă era linişte şi pace, şi să privească soarele înălţându-se peste valurile zbuciumate înainte ca mulţimea să năvălească la plajă şi la construit castele de nisip. În după-amiezile leneşe, molcome de vară, adora să pescuiască la docuri cu tatăl ei şi să-şi cumpere

cornete de îngheţată de cacao cu bucăţi de ciocolată prin ea la Hoffmans pe Church Street.

Dar într-o clipită, toate acestea îi fuseseră răpite, şi cu toate că David se străduia, nu se putea abţine să nu se întrebe ce făcea ea acum. Oare ea şi tatăl ei locuiau suficient de aproape de Pacific pentru a se mai putea plimba cu bicicleta pe litoral seara, pentru a privi soarele apunând deasupra valurilor spumegate? Oare se mai ducea la pescuit cu tatăl ei? Oare găsiseră vreo cofetărie unde să mănânce îngheţata ei preferată?

David deschise cu grijă plicul şi scoase biletul micuţ, scris de mână. Trase adânc aer în piept, se pregăti de ce urma şi începu să citească.

Dragă David,

Salutare, ce mai faci ? Sper să eşti bine, şi părinţii, şi fraţii tăi de asemenea. îmi dau seama că scrisoarea aceasta ar puteafi puţin şocantă. Te rog, iartă-mă că nu ţi-am scris până acum. Am avut intenţia. Chiar am început de câteva ori să-ţi scriu, dar nu am terminat niciodată sau nu ţi-am trimis cele scrise. Lucrurile au fost dificile şi complicate, şi, sincer, nu eram prea sigură ce să spun.

Dar acum două lucruri m-au determinat să-ţi scriu.

Mai întâi, întâmplarea face că voi fi domnişoară de onoare la o nuntă lângă Syracuse în primul weekend din martie. De ce, Doamne, iartă-mă, o fi ales prietena mea Lexi să se căsătorească în frigul crunt din ,,Siberacuse<(– nu aşa îi spunea-i parcă f – n-am nici cea mai mică idee. Poate că până atunci, aproape în primăvară, va fi frumos şi plăcut, deşi, cu norocul meu, sincer mă îndoiesc. Deci eu şi Lexi am fost prietene din primul an de colegiu, şi chiar e îndrăgostită

până peste cap de băiatul acesta.
Ea a crescut într-un oraş numit Fayetteville (am auzit că e chiar frumos), aşa că nu am putut spune „nu".

Desigur, de îndată ce am aflat că urma să se organizeze o nuntă acolo, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la tine. Singura dată când am fost în Syracuse până acum a fost atunci când ai mei au venit în vizită la voi şi am locuit la voi acasă.
Cred că aveam şapte sau opt ani. Îţi mai aminteşti?

Al doilea lucru care m-a determinat să îţi scriu biletul acesta este faptul că tatăl meu a murit de curând. A fost foarte greu şi dureros, aşa că nu aş vrea să scriu despre asta într-o scrisoare. Aş prefera mai degrabă să ţi le spun personal.

Până la urmă, adevăratul motiv pentru care îţi scriu scrisoarea presupun că este acela de a te întreba dacă nu ţi-ar plăcea să bem o cafea împreună, sau orice altceva, când voi ajunge acolo. A trecut mult timp, atât de multe s-au întâmplat, şi sunt unele lucruri care se cer spuse.

Voi ajunge joi, 3 martie, cândva seara. Nu am planuri pentru
seara aceea sau pentru vineri dimineaţa până la ora 10, când toate domnişoarele de onoare se întâlnesc pentru a lua dejunul cu Lexi şi mama ei. Repetiţiile sunt la biserică la ora 4 după-masă.
La ora 6 e cina, aşa că restul zilei probabil nu intră în discuţie.
Nunta va avea loc la ora 2 după-masă sâmbătă, aşa că probabil nu voi fi liberă tot restul zilei. Duminică dimineaţa ar fi o altă posibilitate, dacă

ai vrea să mă însoţeşti la biserică. Lexi spune că este o biserică minunată. Chiar mi-arplăcea, dacă ai putea veni.

După aceea va trebui să fug la aeroport să prind un zbor la ora 1 după-masă, pentru a ma întoarce în Portland.

Dacă nu ne putem întâlni sau nu vrei să ne întâlnim, cu siguranţă voi înţelege. Şi îmi pare rău că năvălesc în felul acesta în viaţa ta. Nu vreau să te tulbur. Am dorit doar să spun cât de mult mi-ar plăcea să te întâlnesc din nou, dacă e posibil. Ar fi bine dacă mi-aipovesti noutăţi despre tine şi ţi-aş spune lucrurile pe care ar fi trebuit să ţi le spun mai devreme, dacă nu ai nimic împotrivă. Mulţumesc şi, te rog, salută-ipe ai tăi din partea mea.

Scrisoarea se încheia cu numărul ei de telefon mobil si adresa de

e-mail, apoi se semna cu numele ei. Niciun „prietena ta, Marseille" nici „Cu sinceritate, a ta Marseille." Şi categoric nu era niciun „Cu dragoste, Marseille."

Ci doar atât, pur şi simplu „Marseille."

Dar totuşi, îi scrisese. Iar scrisoarea ei era chiar prietenoasă. Nu părea să încerce să-i răsucească cuţitul mai adânc în inimă, ceea ce primi cu multă uşurare. Ba dimpotrivă, îşi dorea să-l revadă. Lui David nu-i venea să creadă.

Citi scrisoarea încă o dată şi apoi a treia oară, cu toate că o învăţase pe de rost după prima scanare. Era fericit să afle că frecventase cursurile colegiului, fericit să audă că avea o prietenă apropiată la care ţinea atât de mult că era dispusă să traverseze jumătate de ţară pentru a fi alături de ea în ziua aceea specială. Dar se simţi îngrozitor pentru pierderea tatălui ei. Marseille şi domnul Harper fuseseră atât de mult timp atât de apropiaţi. Acum era singură pe lume. Nu părea

să fie plină de amărăciune, cu toate că scrisese despre viaţa ei că era prea „dificilă”, „complicată” şi „dureroasă” pentru a le putea scrie. David se

întrebă ce altă tristeţe se abătuse peste ea în anii de când o văzuse el ultima oară.

Era greu să-şi descrie propriile emoţii în clipa aceea. Se întoarse şi privi afară prin hublou în întunericul de dedesubt şi simţi cum i se face un nod în gât. De atâta timp îi era dor de Marseille, dar renunţase să mai spere că avea să mai audă de ea şi cu atât mai puţin să o vadă din nou. Iar acum să afle atât de brusc că era în viaţă, că era pe cât de bine te puteai aştepta să fie în condiţiile date, că se gândea cu drag la el şi chiar că-i era dor de el – toate acestea însemnau enorm pentru David.

Totul era bine, uimitor de bine, cu excepţia unui singure probleme: Marseille venea la Syracuse în mai puţin de o lună şi, din câte ştia ea, el renunţase cu totul la ea. Nu ştiuse de scrisoare sau de invitaţie sau de vizită. Dar ea nu ştia asta. Tot ce ştia ea era faptul că el nu avusese nici măcar bunul simţ să îi scrie sau să o sune sau să-i trimită un e-mail drept răspuns şi să-i spună: „Mă bucur să aud veşti de la tine, dar mă tem că voi fin în Iran în weekendul acela.” Sau „Mulţumesc pentru scrisoare, dar n-aş mai vrea să te revăd nici de mi-ar sta cineva cu arma la tâmplă.” Sau „Cred că glumeşti. Mi-ai dat papucii atâta timp, iar acum vrei să bem o cafea împreună? sau „Joi îmi convine, şi apropo, ai prieten?”

Orice – ***ceva*** – ar fi fost mai bine decât nimic. Dar ea nu primise niciun semn de viaţă de la el de aproape două luni. Se simţea groaznic. Trebuia să repare partea aceasta, şi încă repede.

38

DEŞERTUL NEGEV, ISRAEL

Căpitanul Avi Yaron îşi stinse radioul şi îşi închise ochii.

— Barukh atah Adonai Eloheinu melekh ha olani, se rugă el, she hehiyanu vkiymanu vhigianu la zman ha ze.

Binecuvântat eşti Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Regele universului, care ne-a ţinut în viaţă, ne-a susţinut şi ne-a ajutat să ajungempănă aici.

În acelaşi timp, tură motorul, îşi scoase cu grijă aparatul de zbor F-15 din buncărul subteran, rulă pe pistă şi aşteptă să se elibereze pista. În spatele lui, alte treizeci şi şapte de F-15 şi F-16 au fost pornite, turate şi aliniate. Acum era acum. Noaptea pe care o aşteptaseră, pentru care se pregătiseră şi la care speraseră în ultimele şase luni.

Yaron privi afară spre furnicarul baza aeriană Hatzerim, situată nu departe de străvechiul oraş Beer Seva, în inima deşertului Negev. Majoritatea oamenilor care ştiau câte ceva despre acea locaţie se gândeau la Hatzerim, locul care găzduia Muzeul forţelor aeriene israeliene. Doar o mână de oameni din Israel ştiau că IAF* restauraseră

---

* ***Israeli Air Force*** **(engl.) – Forţele Aeriene Israeliene**

în secret facilităţile pentru a găzdui câteva noi avioane de atac.

Lui Yaron îi tremurau mâinile. Oare aveau dreptate băieţii de la serviciile de informaţii? Oare chiar exista o fereastră îngustă când nici sateliţii de spionaj ruseşti şi nici cei americani nu erau în poziţie pentru a-i vedea? Cum puteau ei şti cu precizie când începea şi când se închidea acea fereastră?

Nu-i plăcea deloc să aştepte. Era disperat să zboare, disperat să atace duşmanul, să-şi folosească artileria şi să-şi salveze poporul. Dar viaţa în aviaţia Israelului în ultima vreme părea să se rezume doar la atât – aşteptare. Piloţii aşteptau unda verde de la comandanţi. Comandanţii aşteptau un semn de la generali. Iar generalii erau cu ochii pe ministrul apărării. Ministrul apărării îl aştepta pe prim-ministru. Prim-ministrul aştepta după preşedintele Statelor Unite.

Dar dacă aşteptau prea mult? Dacă Iranul reuşea să facă bomba şi să pună în mişcare un alt holocaust?

Timpul aşteptării se încheiase, credea Yaron. Era timpul să atace primii.

îşi verifică instrumentele. Totul era pregătit, la fel şi el, şi, în timp ce aştepta permisiunea de a lansa atacul, gândurile îi zburară la Yossi, fratele său geamăn. Se uită la ceas. Şi-l imagină pe Yossi în avionul lui F-16 chiar în acel moment, ieşind pe pistă la baza aeriană Ramat David din nord, nu departe de Har Meghiddo, de la al cărei nume provenea şi termenul de ***Armaghedon.*** îşi dorea să-i fi putut striga un ***shalom***, dar regula zilei era fără transmisiuni radio, şi era o regulă inviolabilă.

Chiar ăn acel moment, echipajul de la sol dădu semnalul. Era timpul să plece.

Yaron nu ezită. Acţionă pedala până jos şi-şi urcă aparatul Strike Eagle la doisprezece mii de metri în mai puţin de un minut. în spatele lui, cerul fu invadat de aparate de luptă, bombardiere cu rază lungă de acţiune şi purtătoare de

combustibil. O flotă devastatoare tocmai fusese slobozită pentru zborul de o mie două sute de kilometri, cea mai lungă misiune la care participase vreunul dintre aceşti tineri piloţi, navigatori şi ofiţeri ai sistemelor armate.

39

TEHERAN, IRAN

Elicopterul Bell 214 Huey *decolă imediat după rugăciunea de seară.

Odată ce luă altitudine, elicopterul militar iranian se îndreptă uşor spre nord şi apucă spre munţii Alborz, complexul de refugiu bine păzit al Liderului Suprem, situat în Muntele Tochal. La 3.965 de metri, Tochal era al doilea cel mai înalt vârf, departe de smogul, vacarmul şi congestionarea capitalei, de toate intrigile şi maşinaţiunile politice de la palat care îi necesitau atenţia tot mai mult şi-l vlăguiau de puteri.

Hăituit de teama tot mai intensă a unui atac israelian iminent, Hamid Hosseini, acum în vârstă de şaptezeci şi şase de ani, grizonat şi purtând ochelari de vedere, privea peste luminile scăpărătoare ale Teheranului, un oraş de opt

* **Denumire dată elicopterului utilitar Bell UH-l Iroquis în cadrul Marinei americane – n.trad.**

milioane şi jumătate de suflete. Nu-şi imaginase niciodată să se ridice vreodată la înălţimea învăţătorului său. Nu urmărise niciodată să devină Liderul Suprem al naţiunii. Dar acum, pe umerii lui Hosseini se odihnea o povară imensă. îşi dorea să fi putut şedea împreună cu învăţătorul său şi să se roage, să caute împreună călăuzirea lui Allah, cum făcuseră de atâtea ori de-a lungul anilor. Dar nu era posibil. Era o vreme în viaţa unui bărbat

când nu mai avea parte de binecuvântarea atenţiei şi înţelepciunii învăţătorului său şi nici chiar a prezenţei sale fizice, o vreme când trebuia să ia decizii hotărâtoare de unul singur, orice-ar fi fost. Iar acesta era un astfel de moment, şi Hosseini se întări pentru ceea ce-l aştepta.

După ce ajunsese la locul de refugiu, unul dintre asistenţii săi îi adusese un bilet Liderului Suprem, prin care-l informa că musafirii săi îl aşteptau în sufragerie. Hosseini citi biletul, dar nu se grăbi. Flancat de gărzile sale de pază, se duse mai întâi în dormitorul său, îi ceru asistentului să-l lase singur, apoi încuie uşa şi se aşeză pe pat.

Mintea îi era asaltată de întrebări. Toate fuseseră ridicate înainte şi-şi primiseră răspunsul, unele dintre ele chiar de zeci de ori. Dar trebuia să şi le răspundă din nou. Chiar erau pregătiţi cu adevărat? Cât de mult avea să dureze? Erau siguri că aveau să iasă învingători? Puteau garanta secretul total? Mai mult, dacă erau descoperiţi înainte să fie gata, puteau supravieţui repercusiunilor?

Consilierii cei mai de seamă ai lui Hosseini erau convinşi că victoria le era la îndemână. El însă nu era. Ei credeau că beneficiile întreceau riscurile. El se temea că ei îi spuneau ceea ce credeau că dorea el să audă, dar nu era adevărul – cel puţin nu tot adevărul. îşi permiteau luxul de a greşi. El însă nu. Şi asta, gândi el, schimba cu totul situaţia.

Hosseini alunecă de pe pat şi căzu în genunchi. Se uită spre geamuri, care erau îndreptate spre Mecca, şi începu să se roage.

— O, Doamne atotputernice, începu el să stăruie, Te rog să grăbeşti venirea ultimului Tău trimis, a celui promis, acea făptură omenească desăvârşită şi neprihănită, cea care va umple lumea aceasta cu dreptate şi pace. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru venirea sa şi călăuzeşte-ne cu mâna Ta cea dreaptă. însetăm după Domnul veşniciei. însetăm după cel trimis. Fără El – cel călăuzit cu dreptate – nu poate exista nicio biruinţă. Cu El, nu putem fi înfrânţi. Arată-mi calea Ta, O, Doamne atotputernice, şi foloseşte-mă pentru a

pregăti calea venirii lui Mahdi.

Era rugăciunea sa obişnuită, cea pe care o înălţase de mii de ori de-a lungul anilor. De asemenea, era un secret – unul pe care-l păzise cu sfinţenie, chiar şi faţă de cei apropiaţi lui. Ca adept secret al „celui de-al Doisprezecelea", tânjea să-l vadă pe Mahdi venind în lume în timpul vieţii sale. Iar acum, simţea că momentul acela era tot mai aproape.

Trecură treizeci de minute. Apoi o oră.

Brusc, se auzi un ciocănit la uşă. Hosseini nu răspunse, ci continuă să se roage. Câteva clipe mai târziu, un nou ciocănit.

Deranjat, Liderul Suprem încercă să-l ignore şi să rămână concentrat. Când se întâmplă a treia oară, însă, se ridică, se duse la dulapul său, trase sertarul de sus, îşi scoase revolverul placat cu nichel şi deschise uşa dormitorului. Era atât de înfuriat încât abia mai putea respira.

— Toţi vă aşteaptă, Excelenţă, spuse tânărul său asistent.

— N-am cerut să nu fiu deranjat? sări Hosseini.

Asistentul păli şi începu să bată în retragere.

— Ba da, dar m-am gândit...

— ***Fiu blestemat de evreu! urlă Hosseini. Cum îndrăzneşti să mă deranjezi când intru în locul sfânt!***

După care Hosseini îl împuşcă pe bărbat în faţă.

Sunetul detunăturii răsună în întreaga facilitate. Hosseini rămase privindu-l pe bărbatul mort şi baltă de sânge ce se forma pe podeaua din lemn masiv a coridorului. Atunci îngenunche şi-şi înmuie mâinile în sânge şi începu să se roage cu glas tare.

— ***Allahu Akbar.*** Preacinstit eşti tu, O, Allah. Profetul – pace lui – ne-a învăţat că atunci când îi găsim pe cei necredincioşi şi neascultători, trebuie „să-i ucidem oriunde ne-ar ieşi înainte", că trebuie să-i „prindem, să-i închidem şi să-i pândim îi orice loc posibil". Profetul – pace lui – ne-a învăţat să „luptăm cu stăruinţă împotriva celor necredincioşi şi a celor făţarnici, şi să le stăm împotrivă cu hotărâre"

pentru „că scăparea lor de pe urmă este iadul”. Fie ca jertfa aceasta să fie prin aceasta primită înaintea ochilor Tăi.

Acestea fiind spuse, Hosseini se ridică, cu sângele ce i se prelingea cald pe mâini şi îi adresă un zâmbet şefului gărzii sale de corp, care stătea cu faţa încremenită şi dârdâind de frică pe coridor.

— Voi veni imediat, spuse Hosseini calm. Asigură-te că nu mă va opri nimic.

După care, Liderul Suprem intră singur în dormitor. Şeful Gărzi închise uşa înapoia sa. Hosseini se întoarse la covoraşul său de rugăciune, îngenunche cu faţa spre Mecca şi se plecă înainte.

Fără niciun avertisment, o lumină strălucitoare de parcă ar fi fost chiar o rază de soare umplu încăperea. Hosseini rămase pironit, întrebându-se ce să fi fost. Atunci o voce, ieşind din miezul luminii, începu să vorbească.

— ***Foarte bine, copilul meu. Sunt mulţumit de jertfa ta.***

În încăpere se făcu frig.

— ***Ceasul venirii mele este aproape. Cu sânge şi foc mă voi arăta lumii. Este timpul ca cei necredincioşi — evrei şi creştini, tineri şi bătrâni, bărbaţi, femei şi copii – săfie nimiciţi, ucişi şi anihilaţi.***

Hosseini ştiu că acesta era momentul pe care-l aşteptase, clipa pentru care se rugase toată viaţa sa. Dar nu şi-o închipuise niciodată aşa. Chiar auzea vocea reală a lui ***Sahab az-Zaman***, Domnul veşniciei. Cel de-al doisprezecelea imam îi vorbea în mod direct, şi fiecare fibră a flintei sale tremura de încântare si frică.

— ***Acum ascultă cu atenţie ce îţi voi spune. Pregâteşte-te; fii gata. Şi nu ezita nicio clipă să duci la îndeplinire poruncile mele.***

— Da, domnul meu, plânse Hosseini. Mulţumesc, Stăpânul meu.

— ***Trebuie să completezi armele imediat şi să le***

testezi. Când voi termina să fac loc în lume şi totul va fi aranjat şi la locul său, vom începe cu anihilarea Micului Satan, mai întâi, şi a tuturor sioniştilor odată cu el. Aceasta este închinarea ta bună şi bine-primită din partea ta pentru mine. Trebuie să verşi sângele evreilor pe altarul islamului pentru mine. Trebuie să ştergi pata urâtă şi canceroasă a Israelului de pe hartă şi din inima califatului islamic. Este un lucru bun şi drept, dar nu este decât un prim pas. Nu te abate şi nu te lăsa amăgit. Acesta nu este obiectivul suprem. Te-am ales mai presus de toţi ceilalţi nu doar pentru a-l nimici pe Micul Satan, pentru că asta este puţin lucru. Principalul obiectiv este ca Marele Satan să fie nimicit — adică distrus în întregime. Anihilat. Spulberat. Obliterat. Vaporizat. Într-o clipire de ochi. înainte să ştie ce i-a lovit. Americanii sunt un turn ce se va face praf şi pulbere. Un imperiu pe moarte. Un vas ce se scufundă. Şi timpulpieirii lor a venit.

Al doisprezecelea imam îl instrui atunci pe Hosseini să se întâlnească cu cabinetul său de securitate, alcătuit din preşedintele Ahmed Darazi, ministrul apărării Faridzadeh şi Generalul Mohsen

Jazini, comandantul Corpului Gărzii Revoluţionare Iraniene, deja adunaţi şi aşteptându-l în sufrageria principală a refugiului.

— ***Fiecare dintre voi trebuie să-şi aleagă cu grijă patru deputaţi, în total douăzeci de oameni. Aceştia trebuie să fie oameni curajoşi şi de onoare, asemenea vouă. Trebuie să fie oameni gata să moară pentru mine, pentru Allah. Voi douăzeci veţi forma cercul meu de apropiaţi şi cei mai de încredere sfetnici ai mei. Vă veţi întâlni săptămânal. Veţi stabili comunicare sigură. Apoi veţi recruta 293 de alţi discipoli — mullahi pe care-i cunoaşteţi, dar în majoritatea lor comandanţi militari şi lideri de afaceri şi din industrie. Trebuie să găseşti slujitori extrem de***

talentaţi în organizaţie, administraţie şi arta războiului. Vei alege acest grup în grabă, dar nu permite niciodată grupului de 313 oameni să se întâlnească laolaltă. E prea periculos. Este prea mare riscul infiltrărilor sau a scurgerilor de informaţii. Creaţi o structură celulară. Nu permiteţi unei celule să ştie de cealaltă. Doar voi patru puteţi cunoaşte toate detaliile. Este clar ?

— Da, Stăpâne. Voi face tot precum ai spus.

— ***Prea bine, Hamid. Fii gata;fii pregătit. Să nufaceţi nicio greşeală — mă voi întoarce curând.***

40

MUNTELE TOCHAL, IRAN

Hosseini îşi lipi faţa de podea.

Cuvintele celui de-al doisprezecelea imam îi răsunau în urechi. Ar fi vrut să pună întrebări, să ceară înţelepciune, să spună ceva, orice, dar niciun cuvânt nu se lăsă pronunţat; niciun sunet nu-i părăsi gâtlejul.

Apoi, pe cât de repede apăruse, lumina se făcu nevăzută. Hosseini zăcu pironit locului, incapabil să se mişte. Parcă ar fi trecut câteva minute, dar mai târziu, când respiraţia începu să i se liniştească şi inima începu a-i bate mai rar, îşi

dădu seama că trecuse aproape un ceas. Niciunul dintre acoliţii săi nu îndrăznea să vină să vadă de el, desigur. Şi nici musafirii săi.

încet, Hosseini începu să se adune. îşi spălă mâinile şi faţa, îşi luă haine curate şi ieşi din camera sa. Merse pe coridorul proaspăt spălat, apoi o luă la dreapta şi parcurse un alt coridor lung, trecu de câteva gărzi poziţionate în puncte strategice şi intră în sufrageria principală. Acolo, fu întâmpinat de cei din cabinetul său de securitate, care se ridicară imediat cu toţii în picioare.

— Vă rog, domnilor, luaţi loc, spuse Liderul Suprem, ocupând locul din capul mesei.

— Vă cunosc pe toţi trei de mulţi ani, începu el. V-am cerut sfatul şi m-am bazat pe voi de multe ori. Acum am nevoie de cea mai bună evaluare a voastră. Aii, începem cu tine.

Hosseini făcu o pauză. Ştia că trebuia să le explice colegilor săi ceea ce tocmai se petrecuse. Dar mai întâi trebuia să-şi adune gândurile şi să le proceseze pentru sine.

— Mulţumesc, Excelenţă, începu ministrul apărării Aii Faridzadeh. Luna trecută aţi dorit să mă întorc la echipa mea şi să le pun muie întrebări, să insist ca oamenii de ştiinţă să fie mai clari. Asta am şi făcut.

— Si ce ai aflat?

— Suntem pregătiţi, Excelenţă.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Uraniul este suficient îmbogăţit?

— Ultima estimare era de 97,4%, spuse Faridzadeh. Unii au raportat 95,9 procente. Amândouă estimările sunt suficiente, şi continuăm să creştem procentul.

— Câte focoase ar ieşi din asta?

— Am terminat nouă deja.

Hosseini rămase surprins de raportul impresionant al ministrului apărării.

— Sunt construite deja?

— Da, Excelenţă – mulţumiri fie aduse lui Allah – nouă dintre ele sunt gata să fie detonate. Bărbaţi mei ar trebui să termine alte şase până la sfârşitul acestei luni.

— Aş spune că avem veşti îmbucurătoare, spuse Liderul Suprem. Ce model aţi folosit? Cel de la Pyongyang?

— Nu, Excelenţă. În cele din urmă am optat pentru A. Q^Khan.

— De ce?

— Datele după testele nord-coreenilor au fost dezamăgitoare, Excelenţă, explică Faridzadeh. Focoasele fabricate de nord-coreeni au explodat, desigur. Dar rezultatele nu au fost impresionante.

— Adică?

— Adică bomba lui Pyongyang a reuşit să distrugă câteva străzi de oraş, dar nu credem că ar reuşi să şteargă oraşul nostru. Iar acesta a fost unul dintre obiectivele pe care ni le-am fixat, capacitatea de a spulbera un oraş întreg sau mare parte din el cu o singură armă.

— Da, trebuie să atingem acest obiectiv, insistă Hosseini. Sunteţi sigur că planurile nord-coreene nu sunt suficiente?

— Excelenţa voastră, eu nu sunt fizician, după cum ştiţi, îi răspunse ministrul apărării. Dar cel mai bun om al meu a analizat datele din toate unghiurile şi pur şi simplu nu este convins că designul nord-coreean a fost perfecţionat suficient, ca noi să ne riscăm viitorul ţării pentru el.

— Dar am plătit atât de mult pe el, spuse Hosseini.

— Aşa este, Excelenţă. Dar ceea ce ne-au vândut nord-coreenii a fost nesemnificativ în comparaţie cu ceea ce am cumpărat de la A.Q^ Khan, părintele programului armelor nucleare din Pakistan.

— Dar abia dacă i-am plătit ceva doctorului Khan.

— Oricum, spuse ministrul, Islamabadul a construit 162 de focoase până în prezent după modelul lui Khan. Şi-au testat focoasele de mai multe ori. Efectele sunt

enorme. Asa stim că acest model funcţionează. Nu trebuie decât să o testăm odată ce o construim şi să ne asigurăm că am reprodus acest model impresionant până la ultima iotă.

— Şi sunteţi pregătiţi să-l testaţi?

— Aproape, Excelenţă, spuse ministrul apărării.

— Cât de curând? întrebă Hosseini aplecându-se înainte. Ar putea fi gata până la vară.

Faridzadeh nu-şi putu înfrânge un zâmbet.

— ***Inshallah***[*], ar trebui să fim gata până luna viitoare.

Liderul Suprem era în extaz. Era ispitit să se arunce pe genunchi şi să-i ofere lui Allah o rugăciune de mulţumire chiar acolo, în momentul acela. Dar nu zâmbi. Nu avu nicio reacţie vizibilă. Erau în continuare atât de multe riscuri, prea multe variabile, prea multe necunoscute, prea multe lucruri care puteau merge prost. Cu toate acestea, aproape că ajunseseră. După atât de mulţi ani şi atât de multe piedici, acum erau aproape gata. Şi chiar la timp, pentru că venirea lui Mahdi era atât de aproape.

— Am autorizaţia de a începe testările? întrebă ministrul apărării.

Hosseini nu-i răspunse imediat. Se ridică şi se îndreptă spre geam, unde rămase privind de sus la luminile Teheranului. Ar fi vrut să spună „da”, desigur. Dar riscurile erau mai mari ca oricând. Testarea unui proiectil nuclear iranian avea să anunţe lumea întreagă că erau pregătiţi. Şarada că ar fi desfăşurat un program de putere nucleară civilă avea să se încheie. Discuţiile la ONU asupra posibilităţii impunerii unor noi sancţiuni internaţionale erau deja în curs. Deocamdată, aliaţii lor din Moscova şi Beijing erau fermi împotriva unor astfel de sancţiuni. Dar o testare de arme nucleare putea schimba radical această dinamică. Şi dacă primul focos dădea greş? Sau dacă era mai puţin impresionant decât îşi doreau sau aveau ei nevoie? Aveau să piardă elementul critic de surpriză. Cu toate acestea, în

* **„Dacă Allah doreşte” – n. trad.**

lumina viziunii pe care tocmai o experimentase, îşi putea oare permite vreo amânare? Nu i se poruncise să „fie gata; să fie pregătit”?

— Ce ar face americanii ca reacţie la un astfel de test? îl întrebă el pe preşedintele Darazi, în timp ce continua să privească la luminile ce scăpărau în vale.

— Nimic, Excelenţa voastră, îi răspunse preşedintele.

Hosseini se întoarse.

— Chiar eşti dispus să-ţi pui viaţa în joc pentru asta, Ahmed?

— Da, domnule.

— De ce?

— Excelenţa voastră, americanii sunt un tigru din hârtie, afirmă Darazi. Sunt un imperiu care începe să implodeze. Economia lor sângerează de moarte. Deficitul lor este enorm. Duc două războaie în Orientul Mijlociu – care-i costă circa 12 miliarde de dolari pe lună – două războaie pe care majoritatea americanilor nu şi le doresc. Congresul lor este concentrat asupra locurilor de muncă, a îngrijirilor medicale şi a revigorării economiei lor. Preşedintele Jackson este hotărât să scoată cât mai repede cu putinţă forţele americane din regiune. Şi a semnat un ordin executiv prin care declara faptul că SUA nu va folosi niciodată arme nucleare împotriva vreunei alte naţiuni – chiar dacă ar fi prima atacată. Credeţi-mă, Excelenţa voastră, indiferent ce spun ei cu privire la păstrarea „pe masă” a opţiunii lor militare în ce priveşte „problema Iranului”, nu trebuie să ne temem de un atac preventiv din partea americanilor. Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Nu în timpul mandatului acestui preşedinte. Nu sub acest Congres.

Liderul Suprem spera că analiza lui Darazi era exactă. Era fără îndoială în concordanţă cu propria sa perspectivă şi cu viziunea pe care tocmai o avusese. Dar americanii nu erau singura lor ameninţare. II privi pe preşedinte în ochi şi îl întrebă:

— Cum rămâne cu sioniştii? Ce vor face ei?

— În ce-i priveşte pe ei, Excelenţa voastră, nu sunt prea sigur, concluzionă Darazi. Cu toţii ştim că premierul Naphtali este un om care caută războiul. Îi asupreşte pe palestinieni. Terorizează Libanul. Îi umileşte pe egipteni şi pe iordanieni. Îi face proşti pe sirieni. Vestea bună este că guvernul lui Naphtali se îndreaptă spre divorţ cu Casa Albă. Relaţiile dintre cele două ţări se agravează rapid.

La cuvintele lui, Liderul Suprem îl atacă.

— Cum poţi spune asta, Ahmed? Da, Jackson şi Naphtali au avut câteva divergenţe. Şi ce? Naphtali are şi-acum Congresul la degetul mic, nu? Continuă să facă lobby pentru evrei, corect? Israelul primeşte în continuare 3 miliarde de dolari pe an în ajutoare, adevărat? O ceartă între îndrăgostiţi nu este un divorţ, Ahmed.

— Cu tot respectul, Excelenţa voastră, îl contră preşedintele, în cazul acesta nu este vorba de o ceartă între îndrăgostiţi. Cred că suntem martorii unei rupturi severe între aceste două guverne. S-ar putea schimba lucrurile? Da. Este posibil ca preşedintele Jackson să fie înfrânt la următoarele alegeri? Sigur. Dar deocamdată, politica externă a Statelor Unite este determinată de Preşedintele William Jackson – un om care crede fundamental că trebuie să negocieze cu noi, că poate negocia cu noi şi că va avea izbândă în tot acest proces. Nu ne va ataca militar cât timp se străduieşte să ne abordeze pe căi diplomatice. Eu unul cred că va face tot ce-i stă în putere să îi împiedice pe israelieni să ne atace.

Liderul Suprem se gândi la vorbele sale câteva clipe. Îi plăcea de Darazi. Preşedintele era un ***isnaşarist**** devotat în toate privinţe venirii celui de-al doisprezecelea imam, şi astfel util în multe feluri. Cu toate acestea, Hosseini nu avea încredere pe deplin în instinctele geopolitice ale acestuia.

Chiar atunci un subaltern al Generalului Jazini intră în grabă în încăpere şi îi întinse comandantului său un bilet.

O formă de Şiism care admite doisprezece imami sfinţi – n.trad.

— Ce este? întrebă Liderul Suprem, văzându-l pe Jazini cum se face pământiu la față.

— Israelienii, Excelența voastră, spuse Jazini.

Hosseini se pregăti de ce era mai rău.

— Ce-au făcut?

— Nu vă va veni să credeți asta.

Jazini începu să citească întreaga depeşă secretă cu voce tare.

> **Serviciile secrete ruse indică un atac masiv israelian în plină desfăşurare. Stop. Patru sute de avioane de război au fost lansate. Stop. Acostate pe insulele greceşti pentru bombardamente de exerciţiu. Stop. Repetă exerciţiile din 2008, dar de patru ori mai amplu. Stop. FSB avertizează că Ierusalimul face ultimele pregătiri de război. Stop. Rugăm noi ordine. Stop.**

Faridzadeh şi Darazi rămaseră gură-cască.

Hosseini nu era surprins. Nici tulburat, ca ceilalți. îşi dădu seama că era timpul să le împărtăşească acestor bărbați viziunea pe care tocmai o avusese şi mesajul pe care-l primise.

— Domnilor, nu trebuie să ne temem de israelieni, şi daţi-mi voie să vă spun de ce, începu Ayatollahul. Chiar înainte să vin la această întâlnire, am primit un mesaj chiar de la al doisprezecelea imam. într-o viziune pe care am avut-o la nici cincizeci de metri de încăperea aceasta, mi-a spus că este timpul să-şi facă apariţia. De asemenea a venit timpul exterminării israelienilor şi a americanilor. Domnul veşniciei ne-a ales pe voi şi pe mine să acţionăm şi trebuie să fim credincioşi. Aşadar, luaţi-vă agendele şi haideţi să vă explic...

41

HAMADÂN, IRAN

Plouase aproape toată noaptea.

Dar nu furtuna îl ţinuse treaz pe Najjar, şi cu toate că ruperea de nori se liniştise acum, ştia că aceasta avea să fie o altă noapte albă.

Se strecură afară din aşternuturi, îşi luă nişte haine casual şi o jachetă şi ieşi să se plimbe. Străzile – pustii şi liniştite – erau lucioase, aerul umed şi proaspăt. O ceaţă joasă se lăsase peste tot oraşul. Najjar îşi închise fermoarul jachetei şi-şi îndesă mâinile în buzunare pentru a şi le încălzi. În timp ce mergea, încercă să reconstruiască tot ce îl adusese în punctul acesta.

Fusese recrutat de dr. Mohammed Saddaji pentru a veni în Iran cu trei obiective specifice în minte, în afară de căsătoria lui cu Sheyda.

Mai întâi, trebuia să slujească drept mâna dreaptă a socrului său la institutul de cercetare din Hamadăn. Fusese o onoare să-l ajute pe unul din cei mai talentaţi fizicieni ai lumii să creeze o industrie de energie nucleară civilă pentru Iran, care avea să fie invidiată de o lume întreagă şi care avea să-

şi atragă critici, mai ales din partea americanilor si sionistilor.

În al doilea rând, trebuia să se vadă că drept legătura numărul unu între dr. Saddaji şi echipa de fizicieni care lucra în oraşul Bushehr pentru a aduce prima facilitate nucleară în siguranţă şi eficient pe linia de plutire. Un om cu intelectul şi importanţa lui Saddaji nu putea fi deranjat la o adică de telefoane, e-mailuri şi alte întreruperi constante de la reactorul Bushehr. Avea nevoie de cineva care să se ocupe de toate acestea, şi în acest sens se încredea fără rezerve în Najjar. Combinaţia acestor două roluri fusese foarte atrăgătoare de la bun început, şi aceasta îi oferise un nivel de stimulare intelectuală şi o satisfacţie profesională pe care Najjar le aprecia profund.

2014, * ALL RIGHTS RESERVED
IMAM

Dar mai era un al treilea rol pentru Najjar, iar dr. Saddaji subliniase cu tărie că pe termen lung aceasta avea să fie cea mai importantă misiune: să ajute instruirea unei noi generaţii de oameni de ştiinţă specialişti în fizică nucleară în Iran predând – peste doar câţiva ani – la cea mai bună universitate de cercetare din ţară. Aceasta era adevărata pasiune a lui Najjar. Tânjea să se mute cu Sheyda şi fiica lor nou-născută departe de Hamadăn, să-şi cumpere o casă, şi să plăsmuiască o viaţă mai stabilă pentru familia sa. Ştia că trebuia să-şi plătească datoriile, şi plătirea acestora însemna să-l slujească pe socrul său cu credincioşie, însă acum începea să se îndoiască de toate.

O maşină singuratică trecu pe lângă el, stropind trotuarele cu apă. Najjar se feri la timp, apoi apucă pe o stradă lăturalnică şi mări pasul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai tulburat de faptul că un expert în UD3 lucrase într-un institut civil de cercetare în fizică nucleară. Nu era doar faptul că omul acela fusese arab, deşi chiar şi asta era suficient de rău. Adevărata lui îngrijorare era faptul că ziarul ***Times*** din Londra publicase un articol extrem de controversat în decembrie 2009, afirmând că Iranul era angrenat în încercarea de a construi un declanşator pentru o bombă

nucleară. Documentul strict-secret care fusese publicat în acel articol fusese în parte responsabil de furtuna internaţională de critici la adresa regimului iranian. Determinase Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite să ia în considerare impunerea de noi sancţiuni economice Iranului. În mod normal, Najjar şi colegii săi aveau acces limitat la ziarele occidentale şi la internet, din cauza poziţiilor pe care le ocupau. Cu toate acestea, copii ale acestui articol – „Descoperirea de UD3 intensifică temerile legate de intenţiile nucleare ale Iranului" – fuseseră distribuite de chiar dr. Saddaji drept „dovadă", spusese el pe atunci, a „unei campanii sioniste de minciuni şi calomnii" împotriva programului nuclear „paşnic" al Iranului.

Najjar îşi amintea un anumit pasaj din articolul acela cu claritate: „Experţi independenţi au confirmat faptul că singura utilizare posibilă pentru UD3 este o sursă de neutroni, declanşatorul pentru o reacţie în lanţ generatoare a unei explozii nucleare. Considerat cu ochi critici, dacă alte surse de neutroni pot avea utilizări civile, UD3 nu are decât o singură aplicaţie — săfie chibritul metaforic care să aprindă o bombă nucleară. „

Najjar ştia că era adevărat. Mai mult, orice explozie testată care folosea UD3 avea să lase urme ce aveau să fie interpretate fără îndoială drept dovadă a faptului că Iranul construia o armă nucleară. Era convins că nu era posibil ca socrul său să-şi asume un astfel de risc.

Pe atunci, Najjar răbufnise că întregul articol era construit pe minciuni. Reporterul de la ***Times*** citase o „sursă a serviciilor secrete occidentale" – cineva care cu siguranţă era din Mossadul Israelului, Najjar era convins de asta. Totul nu era decât un complot al evreilor pentru a subjuga poporul persan sub colonialismul şi imperialismul occidental. Il susţinuse cu pasiune pe socrul său, nu doar pentru că aceasta era politica cât pentru că Najjar chiar crezuse că era adevărat. Ca şef al echipei dr. Saddaji, cunoştea personal fiecare specialist în fizică nucleară din ţară – sau cunoştea şi

controla dosarele personale ale acestora. Pe toţi cei 1.449. Cercetase cu mare atenţie dosarele lor. Le studiase cu atenţie dosarele de cercetare ale securităţii. Îi cunoştea pe toţi supervizorii lor şi era în legătură directă cu mulţi dintre ei. Aşa că ştia cu siguranţă că niciunul dintre ei – absolut nici unul – nu era specialist în deuterid de uraniu ***sau*** de titan.

Acum ce-ar fi trebuit să creadă? Dr. Saddaji îi ascunsese – lui, singurul său ginere – prezenţa unui expert irakian în UD2 în cadrul programului nuclear iranian. Bărbatul hotărâse apoi să execute cu brutalitate acel expert fără niciun proces, nici măcar o audiere. ***De ce?***

Ce altceva îi mai ascundea socrul său? Oare omul acesta chiar conducea un program civil de energie nucleară, cum crezuse Najjar de la bun început? Sau era un deschizător de drumuri pentru un program clandestin de construire a unei arme nucleare, cum susţineau americanii şi israelienii? Părea că ultima variantă era cea validă.

Şi, dacă da, acesta era adevăratul proiect pentru care-l recrutase dr. Saddaji, cel care avea „să schimbe mersul istoriei”? Era acesta chiar proiectul care „avea că deschidă calea înaintea venirii celui promis”?

42

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Era târziu când „Reza Tabrizi” ateriza la Dubai.

Abia aştepta să ajungă la hotel pentru a face un duş fierbinte, a lua o masă bună şi a dormi într-un pat adevărat. Pentru a păstra ficţiunea pe care o angrenase, făcuse schimb de numere de telefon cu Yasmeen, oferindu-i numărul său de la München, şi se îndreptă spre punctul de control al paşapoartelor, reamintindu-şi iar şi iar că nu mai era David Shirazi. Era un om de afaceri german de succes, de provenienţă iraniană. Nu venea din Syracuse, ci de la o expoziţie comercială din Chicago, care fusese o pierdere de vreme. Rareori se ducea în SUA, îşi aminti el. Într-adevăr, nu-i plăcea să facă afaceri cu americanii. Erau prea gălăgioşi, prea agresivi şi prea lacomi, şi erau mult prea mulţi evrei pe acolo. Şi-o repeta iar şi iar. Protocolul CIA îi impunea să îşi petreacă zborul transatlantic împrospătându-şi acoperirea şi intrând complet în pielea personajului său. Dar în timpul zborului, mintea îi zburase mereu în altă parte, iar acum îşi derula rapid punctele importante.

Din fericire, trecu de controlul paşapoartelor fără a i se pune nicio întrebare. În clipa aceea, primul său instinct fu s-o

sune pe Marseille şi să-i explice întârzierea cu care-i răspunse. Dar nu-şi putea folosi noul telefon Nokia. Era monitorizat cu atenţie de prietenii săi din Langley, iar acest apel nu-l dorea monitorizat nici de Jack Zalinsky, nici de altcineva de la NSA sau de la CIA. În timp ce se îndrepta spre locul de recuperat bagajele, trecu pe lângă grupuri de telefoane cu fise şi fu tentat să se oprească şi să-l folosească pe unul din ele. Dar acesta, spera el, nu avea să fie un apel scurt, iar Eva îl aştepta dincolo de vamă.

Eva Fischer.

Chiar şi numele acesta îl derută pe David. Pentru debutanţi, desigur, Eva nu era numele ei real. Era un nume de acoperire. Atunci îşi dădu seama că nici ea, nici Zalinsky nu-i spuseseră numele ei adevărat. Deci cine era ea? De unde era? Care erau gândurile ei cu adevărat?

Douăzeci şi patru de ore mai devreme, Eva îi ocupase extrem de mult din gândurile sale. Abia aşteptase să se ducă la Starbucks cu ea, să petreacă o săptămână de întâlniri cu ea, să se ducă la Teheran cu ea, să apuce să o cunoască mai bine. îşi dorea toate acestea în continuare, dar acum era complicat. Cum se mai putea gândi vreodată la o relaţie cu ea, dacă exista o posibilitate de a reintra în legătură cu Marseille? Şi din nou, chiar exista posibilitatea aceasta? Nu mai auzise de Marseille de ani de zile. Cine ştie despre ce dorea să vorbească cu el? Poate că se logodise. Poate că era căsătorită. Poate că avea copii. Şi ce era toată povestea aceea cu biserica din scrisoarea ei? Devenise religioasă? De asta îşi dorea să o însoţească la biserică în Syracuse? Nu avea nicio logică, dar totuşi...

— Domnule Tabrizi, domnule Tabrizi, aici!

Lui David îi luă o clipă să audă numele şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie numele ***său.*** Se întoarse şi o văzu pe Eva zâmbindu-i şi făcându-i cu mâna dintr-o mulţime enormă de oameni aflate la terminalul sosirilor internaţionale din Dubai. Primul său gând a fost că, deşi era mult mai modest îmbrăcată decât în Virgina, arăta fantastic, cu o eşarfa verde

frumoasă pe cap şi o rochie lungă maro, care-i acoperea picioarele şi braţele în întregime. Al doilea gând al său a fost acela că arăta ca o femeie care se pregătea să meargă în Iran, nu la Starbucks. Oricum, îi zâmbi la rândul său şi-i făcu cu mâna. Fu surprins să-i vadă ochii luminându-se nerăbdători când îi întâlni pe ai lui.

— Bine ai venit la Dubai, domnule Tabrizi, spuse ea, atentă să nu dea mâna cu el si să nu aibă niciun fel de contact fizic cu el de vreme

ce nu erau nici căsătoriţi şi nici înrudiţi.

— Mulţumesc, domnişoară Fischer. Te rog, spune-mi Reza, îi răspunse el.

— Dacă îmi permiţi. Şi mie poţi să-mi spui Eva, spuse ea. Cum a fost zborul?

Nu putea începe acum să-i spună.

— Prea lung. Dar e bine că am ajuns în sfârşit aici. Este vreo maşină cu care să mă duc la hotel?

— De fapt, mă tem că trebuie să ne schimbăm planurile, îi explică Eva, luându-şi propria valiză şi geanta brodată.

— Cum adică?

— Ai primit mesajul meu, nu? întrebă ea, întinzându-i noul său itinerar. Ne îndreptăm spre Teheran.

— Când?

— Următorul zbor.

Uimit, David citi hârtia din mâinile sale. Nu glumea. Aveau rezervare la zborul 975 al Emirates Airlines, care urma să decoleze din Dubai la 12:10 a.m. si ateriza la Teheran două ore si zece minute

mai târziu. Se uită la ceas. Era deja 10:56 p.m. Trebuiau să se mişte rapid.

— Nu înţeleg, spuse el, în timp ce-şi luă propriile bagaje şi o urmă pe Eva la un punct de control. Ce se întâmplă?

— Noaptea trecută, israelienii au lansat peste patru sute de avioane de luptă în Grecia, în ceea ce pare un exerciţiu de zbor pentru un atac împotriva Iranului, îi spuse Eva în şoaptă.

— ***Patru sute?*** făcu David în şoaptă. Asta înseamnă aproape jumătate din toată flota lor.

— Exact. Iranienii au înnebunit.

— Şi de asta trebuie să mergem acolo?

— Nu chiar.

— Atunci ce?

— Au sunat de la biroul lui Abdol Esfahăni. Vrea să se întâlnească cu noi la micul dejun.

Esfahăni era un oficial cheie la Iran Telecom şi omul responsabil cu operaţionalizarea obiectivelor noului contract cu Munich Digital Systems. Nu era o întâlnire pe care s-o poată anula cu uşurinţă, însă David nu era convins că el şi Eva erau încă pregătiţi să intre în Iran. Unde era Zalinsky? Cum putea să fi fost de acord cu o plecare atât de rapidă? Trebuiau să lucreze aici, în Dubai, timp de o săptămână. Trebuiau să-şi pună la punct planul, să-şi stabilească obiectivele, să simuleze situaţii, în caz că ceva mergea rău, şi nu rareori chiar se întâmpla aşa. Dar cât putuseră să plănuiască Jack şi Eva fără el, ţinând cont că tot sfârşitul de săptămână ea fusese cu... cine?

— Şi, întrebă el relaxat, cum a fost la Berlin?

— A, bine, spuse ea, ezitând uşor. Dar nici pe departe suficient de mult, ştii?

Cu asta, David ştiu că Eva nu fusese de fapt la Berlin. Venise direct la Dubai cu Zalinsky. Asta era în regulă, desigur. Ea era şefa. Nu-i dădea ea socoteală lui. Dar cum şi când exact trebuia ea să-l pună şi pe el la curent cu planul pe care-l stabiliseră ea şi Jack? Cu siguranţă nu aveau să fie liberi să vorbească în timpul zborului, şi aveau să fie urmăriţi de agenţi ai serviciilor secrete din clipa când ajungeau la sol în Teheran. Operaţiunea aceasta era prea mare pentru a face lucrurile în grabă. Riscurile erau prea mari. Dar tot mergeau acum în grabă. De ce?

Apoi, gândurile lui zburară la Marseille şi temerile lui luară iarăşi amploare. Chiar nu o putea suna din Teheran.

43

HAMADÂN, IRAN

Najjar ajunse acasă în jurul orei 2 dimineaţa şi găsi luminile aprinse.

Sheyda adormise pe canapea cu fiica lor micuţă ghemuită lângă ea. îşi scoase pantofii, îşi puse încetişor cheile pe masa din bucătărie, le acoperi pe soţia şi fiica lui cu o pătură şi le privi o vreme. Păreau atât de împăcate, de inocente. Aveau oare vreo idee de răul care se înteţea în jurul lor?

Stinse luminile din sufragerie şi din bucătărie şi intră în dormitorul suplimentar pe care-l folosea ca birou şi bibliotecă. îşi aprinse veioza de la birou, îşi goli masa de lucru ticsită de lucruri şi găsi un teanc de cărţi pe care i le împrumutase socrul său cu câteva luni în urmă, dar pe care nu reuşise să le citească, pentru că fusese prea ocupat. Cea de deasupra era intitulată ***The Awaited Saviour**.** Era scrisă de Baqir al-Sadr şi Murtada Mutahhari, amândoi ayatollahi şiiţi. Luând volumul ce-l ţinea în mână, Najjar deschise la prolog şi începu să citească.

---

* Mântuitorul mult aşteptat – n.trad.

O figură mai legendară decât cea a lui Mahdi, mult-aşteptatul mântuitor, nu a fost văzută în istoria omenirii.

Firele evenimentelor din lume au ţesut multe modele fine în viaţa omului, dar modelul lui Mahdi se ridică mai presus decât toate celelalte. El a fost viziunea vizionarilor din istorie.

El a fost visul tuturor visătorilor din lume. Pentru mântuirea ultimă a omenirii, el este Steaua Polară a speranţei, asupra căruia sunt îndreptate toate privirile omenirii. Profeţia coranică despre victoria inevitabilă a islamului va fi realizată urmând sosirea lui Mahdi, care se va ridica împotriva celor greşiţi, va îndrepta tot răul, va stabili o ordine mondială bazată pe învăţăturile islamice ale dreptăţii şi virtuţii. Prin urmare va fi o singură religie şi o singură guvernare în lumea întreagă.

Najjar continuă să citească toată noaptea. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai convins că sosirea celui de-al doisprezecelea imam şi stabilirea califatului său, sau a împărăţiei sale, era iminentă. Oare semnele descrise de înţelepţii şiiţi de-a lungul secolelor nu deveneau realitate tot mai mult, cu fiecare nouă zi? Lumea era tot mai coruptă. Economia globală era în criză. Un mare război se purta între locuitorii din jurul Tigrului şi al Eufratului. Ţara Taliqan – un nume străvechi pentru regiunea Afganistanului – era devastată de război şi sărăcie. Cutremure îngrozitoare aveau loc într-un număr şi cu o intensitate tot mai mare. Apostazia se răspândea în islam. Războaiele civile şi răzmeriţele erau pretutindeni.

Najjar se simţi entuziasmat când citi: „Mahdi este viu. Vizitează diferite locuri şi are un interes intens faţă de evenimentele din lume. Participă adesea la adunările celor credincioşi, dar nu-şi dă în vileag adevărata identitate. Va

reapărea la ziua hotărâtă, iar atunci se va lupta împotriva forţelor răului, va conduce o revoluţie mondială şi va pune bazele unei noi ordini mondiale bazate pe justiţie, dreptate şi virtute."

Najjar credea cuvintele acestea din adâncul fiinţei lui. Era absolut convins că îl văzuse pe cel promis cel puţin de două ori în viaţa sa, mai întâi, în copilărie, în ziua când murise Ayatollahul Khomeini, apoi în Bagdad, în ziua când îl văzuse pe irakianul acela expert în fizică nucleară răpit şi familia sa ucisă pe stradă. Najjar se rugase din ziua aceea să aibă oportunitatea de a-l revedea pe cel promis. Dar nu îndrăznise să povestească nimănui întâlnirile pe care le avusese, nici măcar Sheydei, pe care o iubea mai presus de viaţa sa. Se temea că ar fi crezut despre el că se laudă, sau că minte, sau că are halucinaţii, sau că a înnebunit de-a binelea.

Dar era neapărată nevoie să pregătească drumul pentru cel de-al doisprezecelea imam, construind o armă nucleară, anihilând Israelul şi Statele Unite şi alţi vrăjmaşi ai islamului? Dr. Saddaji credea evident că aşa era. Şi Najjar crezuse cândva aceasta, dar acum nu mai era la fel de sigur. Mai rău, se temea acum că, prin autorizarea decapitării unui om care fusese silit să intre în programul nuclear iranian cu ani de zile înainte – un bărbat a cărui soţie şi copil Najjar îi văzuse el însuşi cum fuseseră ucişi –, tatăl Sheydei devenise parte a „forţelor răului" pe care cel promis venea să le judece. Il întrista şi-i făcea silă, dar ce putea face? Nu-i putea spune Sheydei. Ar fi distrus-o. Atunci la cine ar fi putut apela?

44

TEHERAN, IRAN

Abdol Esfahăni nu era un mare şef.

În marea schemă ierarhică a imperiului comunicaţiilor concernului Iran Telecom era un peşte mărunt. Dar cel puţin era atras de ofertă.

Ca director adjunct pe probleme de operaţiuni tehnice la Iran Telecom, Esfahăni era răspunzător de mecanismul zilnic al transformării ambiţioaselor idei strategice ale companiei de la concept la realitate. Nu el negociase contractul masiv dintre Iran Telecom şi Nokia Siemens Networks. Nici nu fusese el cel implicat în subcontractul semnat de NSN cu Munich Digital Systems. Dar toţi consultanţii şi echipele de suport tehnic pe care NSN le avea deja în Iran îi raportau în final lui, la fel cum urmau să o facă şi echipele MDS care aveau să sosească în număr mare.

David nu stia ce dorea Esfahăni să discute cu ei, si nici Eva nu stia mai multe. Se gândea că omul dorea doar să-i privească în ochi, să-i cântărească şi să stabilească linii clare de autoritate şi responsabilitate înainte să ajungă echipele

tehnice ale MDS. La urma urmei, rolul MDS era unul critic: instalarea de routere de apelare moderne şi de sisteme software brevetate capabile să vehiculeze milioane de apeluri pe minut, şi toate acestea aveau de asemenea să integreze servicii de voce, date şi video prin noile reţele de fibră optică şi wireless pe care le construia NSN. Posibilităţile activităţii erau enorme. Urma să fie complicat, consumator de timp şi scump. Esfahăni îşi dorea fără îndoială să se asigure că stabilea relaţii directe, la per-tu, cu managerii seniori de proiect vorbitori de farsi din echipa MSD.

întâlnirea de dimineaţă cu mic dejun era programată la ora şapte treizeci, în enorma sală de conferinţe a Iran Telecom, aflată în centrul Teheranului. Pe când ajunseră Eva şi David – acum călătorind drept Reza Tabrizi – la aeroportul internaţional Imam Khomeini, după ce trecură cu succes de un punct de control amănunţit al paşapoartelor şi prin procesul de vămuire, îşi luară camere separate la Simorgh Hotel pe Vali-Assr Avenue, făcură duş, se schimbară şi se întoarseră la maşina lor închiriată – urmăriţi în tot acest timp de agenţi secreţi iranieni – avură noroc să ajungă la timp la întâlnire. Cu mai puţin de cinci minute înainte de ora programată, intrară în holul principal şi îşi prezentară cărţile de identitate şi o invitaţie pe care o primiseră prin fax. Abia atunci au fost îndrumaţi spre etajul nouă. Au fost întâmpinaţi de o recepţioneră drăguţă, dar puţin cam timidă, care purta o rochie tradiţională neagră, lungă, cunoscută sub numele de ***chador,*** şi o năframă verde închis pe cap, care nu doar că-i accentua ochii sfioşi şi verzi, dar aproape că se potrivea cu culoarea eşarfei pe care o purta Eva.

— Bine aţi venit la Iran Telecom, spuse ea, bâlbâindu-se uşor, şi nereuşind să stabilească contact vizual cu ei, nici măcar cu Eva. Numele meu este Mina.

— Mulţumesc, Mina, spuse Eva, preluând discuţia. Ne bucurăm că am ajuns în timp, în ciuda traficului.

— Da, e destul de obositor, spuse Mina, în continuare fără a-i privi pe ei, ci mai degrabă invitaţia. Iertaţi-mă, dar care dintre dumneavoastră este Domnul Tabrizi?

Era o întrebare ciudată, se gândi David, ţinând cont că el era singurul bărbat de faţă.

— Eu sunt acela, răspunse el.

Mina se uită la el, apoi privi repede în altă parte.

— Il mai aşteptăm pe dl. Fischer? întrebă ea.

— De fapt, spuse Eva, se pare că este o greşeală pe invitaţie. Ar fi trebuit să fie ***dra.*** Fischer, nu dl. Şi aceea sunt eu.

îşi întinse mâna spre Mina. însă Mina, surprinsă, nu dădu mâna cu ea.

— ***Dra.*** Fischer?

— Exact, spuse Eva, ţinându-şi în continuare mâna întinsă.

— Nu există un ***domn*** Fischer?

— Nu, sunt doar eu.

Eva îşi trase deranjată mâna întinsă care nu-i fusese primită, privind-o acum perplexă pe recepţioneră.

— ***Dumneavoastră*** sunteţi managerul de proiect de la MSD? întrebă Mina.

Eva se forţă să zâmbească.

— Da; este vreo problemă?

Mina îşi ridică privirea, o fixă pe Eva o clipă, apoi îşi întoarse din nou privirea.

— Vă rog să luaţi loc, spuse ea rigidă, luând receptorul şi formând un număr la telefon. Va dura câteva minute.

O secundă mai târziu, Mina puse receptorul în furcă, se scuză, şi intră în biroul domnului Esfahăni, lăsând uşa uşor întredeschisă în urma ei. David o auzi vorbind în şoaptă câteva clipe, apoi urmă explozia.

— ***Ce? Esti sigură?*** urlă un bărbat care David îşi închipui că trebuia să fie Esfahăni.

O auzea pe Mina vorbind, dar vorbea atât de încet,

încât nu-şi putea da seama ce spunea.

— ***0femeie? urlă bărbatul.^# trimis o femeie? Şi i-ai lăsat? Nu stii cât suntem de aproape, proasto? Nu stii cât de cuviosi trebuie să fim? El poate veni în orice clipă. Trebuie săfim pregătiţii***

Ceva din sticlă sau porţelan se făcu ţăndări când fu zvârlită spre un perete.

David se întoarse spre Eva. Nu era de bine. Esfahăni ţipa cât îl ţineau puterile. îl auzeau cum lovea cu pumnul în biroul său. O auzeau pe secretara lui suspinând încetişor. îl auziră înjurând-o pentru faptul că îndrăznise să creadă că va permite vreodată unei femei să conducă un proiect atât de important. Ameninţă să o dea afară.

— ***Cum ai putut face o greşeală atât de tâmpită? răcni el. Cum ai putut atrage asa o ruşine peste biroul meu într-un moment ca acesta?***

începu să-i înjure pe NSN şi pe MDS pentru faptul că aveau tupeul să-şi închipuie că avea să accepte o femeie ca manager de proiect. Apoi, Esfahăni, un om slab – aproape uscat – cu un început de chelie şi roşu ca sfecla năvăli afară din biroul său, fără a se opri să-i învrednicească cu o privire pe David sau pe Eva. O zbughi prin zona de recepţie, năvăli în lift şi, înainte să-şi dea ei seama ce se întâmplă, se făcu nevăzut.

David, fără să-i vină să-şi creadă ochilor cu ceea ce tocmai văzuse, se întoarse la colega lui. Eva era palidă. Era atât de profund tulburată, de-i venea s-o îmbrăţişeze. Dar nu putea, desigur. Atingerea unei femei care nu era soţia lui, mai ales în public, risca să transforme întreaga criză într-o adevărată catastrofa culturală. Nu ştia ce să facă ori ce să-i spună Evei, cu atât mai puţin Minei. Secretara plângea şi murmura ceva doar pentru sine şi încerca să strângă tot ce fusese distrus în biroul lui Esfahăni. La Langley nu te instruiau pentru o fază ca aceasta. Aceasta era singura uşă a CIA spre Iran Telecom, şi tocmai le fusese trântită în nas.

— Du-te la maşină, îi spuse în şoaptă Evei când fu sigur că Mina nu-i privea. Pune-l pe sofer să te ducă înapoi la hotel. O să încerc să salvez situaţia.

— Nu, sunt bine, spuse Eva stăpânită, evident stânjenită, dar încercând din răsputeri să-şi recâştige controlul.

David nu avea timp de ceartă. îşi dădea seama din tonul Evei şi din limbajul încordat al trupului ei că şocul i se transforma în furie. Dar nu-şi putea asuma riscul că ea să încerce să îndrepte cumva lucrurile şi în final să înrăutăţească şi mai mult starea de fapt.

— Nu a fost vina ta, Eva, îi spuse şi el în şoaptă. Dar nu poţi repara asta. Nu acum. Nu ştiu nici dacă eu pot face ceva, dar deocamdată trebuie să te întorci la hotel.

— Şi după aceea ce facem?

— Aşteaptă acolo. Nu suna pe nimeni. Nu face nimic. Te sun de îndată ce ştiu ceva, apoi ne vom regrupa.

Ochii Evei spuneau tot. Nu-i plăcea să fie dirijată de un bărbat, darămite de unul mai tânăr, mai ales când Zalinsky o puse pe ea responsabilă cu misiunea aceasta. Se priviră unul pe celălalt pentru o clipă. David nu cedă, iar Eva renunţă în cele din urmă. Ştia că el avea dreptate. Ea nu putea face nimic. Dar nu era încântată şi dorea să ştie şi el asta. Şaizeci de secunde mai târziu, sosi şi liftul. Din fericire, era gol. Eva se urcă în el, cu fălcile încleştate, cu ochii plecaţi. Continuă intenţionat să evite privirea lui David până când se închiseră uşile.

David se uită la ceas. Era aproape ora opt. Din clipă în clipă, întregul etaj avea să fie invadat de zeci de alte secretare şi de alte persoane angajate. De fapt, era surprins că nu erau deja aici. Dacă exista vreo şansă să îndrepte lucrurile, trebuia să o facă acum. îşi băgă capul în biroul spaţios şi impresionant al lui Esfahăni. Era mult mai mare şi mai ornamentat decât s-ar fi aşteptat pentru biroul unui „director adjunct responsabil cu operaţiunile tehnice”, cu o privelişte cuprinzătoare peste smogul ce se întindea

în zare peste tot Teheranul. Mina şedea încă pe podea, ştergându-se la ochi şi adunând bucăţile din ceea ce fusese cândva o lampă.

— Pot să te ajut? întrebă David cu blândeţe.

Nu aşteptă ca ea să-i dea vreun răspuns ci se lăsă jos şi adună câteva cioburi mai mici de sticlă şi pe puse în coşul de gunoi de lângă Mina.

— Sunt bine, spuse ea cu jumătate de gură, continuând să evite să-l privească. Probabil e mai bine să plecaţi.

David continuă să adune bucăţile mai mici.

— Domnul Esfahăni se întoarce curând? întrebă el, încercând să câştige timp şi bunăvoinţă.

Mina nu spuse nimic, dar scutură din cap că nu.

— Avea o altă întâlnire?

Din nou scutură din cap.

— îmi pare nespus de rău, spuse el. Colega mea şi cu mine ar fi trebuit să ne gândim la asta. Cel puţin eu ar fi trebuit. Cu numele meu de Reza Tabrizi, evident toate rudele mele se trăgeau din Tabriz. Dar părinţii mei au crescut aici în Teheran. De fapt, s-au întâlnit la doar câteva străzi de aici în 1975, nu mult după ce tata a absolvit facultatea de medicină. Dar probabil v-aţi dat seama că domnişoara Fischer nu este de aici. Adică vorbeşte farsi foarte bine pentru o străină, dar e nemţoaică, şi...

— E în regulă, spuse Mina. Nu trebuie să mai spuneţi nimic.

— N-a avut intenţii rele, adăugă David. Niciunul din noi n-am avut.

— Stiu.

— Viaţa în Europa este, ei bine,...

— Diferită, spuse Mina.

— Foarte diferită.

Mina încuviinţă din cap, dar îşi feri din nou privirea. Tăcură o clipă. David îşi dădea seama că ea începea să-şi coboare scutul de apărare uşor de tot. Dar chiar atunci se

auzi liftul deschizându-se, şi câţiva asociaţi ieşiră din lift, râzând şi povestind. Timpul expirase. Nu se cădea să fie găsiţi împreună. Mintea lui David lucra febril. Se întinse după un alt ciob şi se tăie la deget intenţionat.

— Vai de mine, spuse Mina, observându-l tresărind, sângeraţi.

— E în regulă, spuse el, întorcându-se în zona recepţiei. O să-mi iau ceva pentru asta la hotel.

— Nu, nu, spuse Mina, ducându-se repede la biroul ei şi scoţând o trusă de prim ajutor. V-aţi putea alege cu o infecţie. Uitaţi, folosiţi asta.

Îi întinse un tub cu unguent cu antibiotic, pivindu-l drept în ochi, chiar dacă doar pentru o clipă. Îi zâmbi şi îi mulţumi. Spre uimirea lui, şi ea îi zâmbi la rândul ei. Sărmana femeie arăta de parcă nu mai ieşise niciodată din biroul acesta. Era micuţă, palidă şi fragilă, dar era drăguţă, iar lui i se făcu milă de ea, aşa cum era prinsă într-o slujbă pe care probabil o ura, abuzată verbal de un şef care era imposibil de respectat.

— încă o dată, îmi pare rău pentru deranjul pe care vi l-am pricinuit azi, spuse el, terminând treaba cu tubul cu unguent şi i-l întinse înapoi.

— Greşeala mea, spuse ea încetişor. Ar fi trebuit să sun înainte şi să cer toate detaliile. Doar că întâlnirea aceasta a fost programată atât de repede şi, ei bine... oricum, a fost greşeala mea.

îl privi din nou, iar când o făcu, David scutură din cap şi îi spuse în şoaptă:

— N-a fost greşeala ta, Mina. A fost numai greşeala mea. Şi probabil o să fiu concediat pentru asta.

— Nu, spuse ea în şoaptă la rândul ei, părând îngrozită de posibilitatea aceasta. Chiar te-ar concedia pentru asta?

îi întinse un bandaj adeziv.

— Dacă ratez contractul acesta, o vor face, spuse el. Dar poate că...

— Dar poate că ce?

— Dar poate că m-ai putea ajuta.

Mina îşi întoarse privirea, speriată că ar fi putut fi prinsă făcând altceva necuvenit. David se temea că avea să fie pedepsită aspru pentru greşelile făcuse astăzi, şi îl duru sufletul pentru ea.

Liftul se deschise din nou. Alţi angajaţi ieşiră din el şi se îndreptară spre birourile lor. Mina îi salută pe câţiva dintre ei, îndepărtându-se totodată de David. îşi puse încet bandajul, încercând să câştige cât mai mult timp posibil, dar nu părea să conteze. Trecuseră de punctul de la care întoarcerea mai era posibilă. Acum chiar trebuia să plece.

Îi făcu semn cu capul în semn de rămas bun, apoi se îndreptă spre lift, acţionă butonul şi îl imploră în tăcere pe Allah să aibă îndurare. Părea să aştepte de-o veşnicie. încercă să-şi imagineze conversaţia ce ura cu Zalinsky, încercând să explice cum reuşise el şi Eva să dea cu piciorul într-o misiune care le oferea ultima fărâmă de speranţă de a împiedica izbucnirea unui război apocaliptic între Israel, Iran şi restul ţărilor din regiune. Dar era prea dureros.

Liftul ajunse la nivelul lor. Uşile se deschiseră. Alţi angajaţi ai lui Esfahăni năvăliră afară din el, iar David intră. Acţionă butonul pentru parter şi îi zâmbi o ultimă oară Minei. Uşile liftului începură să se închidă, dar chiar înainte să o facă, mâna unei femei se strecură printre ele şi opri o clipă uşile să se închidă. Era mâna Minei, ţinând o carte de vizită. Uimit, David luă cartea de vizită, iar Mina îşi retrase mâna. Uşile se închiseră. Liftul începu să coboare spre parter.

David privi cu atenţie cartonaşul acela. Era al lui Esfahăni, conţinând două numere diferite de telefon mobil, plus telefonul direct la birou, numărul biroului general, numărul de fax şi de telex. Pe spate era o notă scrisă de mână:

Moscheea Imam Khomeini, Naser Khosrow

Avenue.

Lui David nu-i venea să creadă. Mai avea o şansă.

45

În faţa clădirii de la Iran Telecom, David încercă să oprească un taxi.

Dar în vacarmul traficului aglomerat de dimineaţă din Teheran – o coloană nesfârşită de maşini care înaintau bară la bară – era aproape imposibil. Brusc înţelese de ce unul din ultimii primari ai oraşului fusese ales pentru faptul că se lăudase cu doctoratul său în managementul traficului.

Din nou se trezi implorându-l pe Allah pentru îndurare. Era disperat şi se gândi că nu era o rugăciune egoistă. Era o bătălie a binelui împotriva răului. încerca să împiedice un război catastrofic şi moartea a milioane de oameni, şi avea nevoie de tot ajutorul de care putea avea parte, divin sau nu.

David nu ştia cât de aproape sau de departe era Naser Khosrow, dar era hotărât să ajungă la moschee înainte ca Esfahăni să plece de acolo. Inima îi bătea nebuneşte. Dar ştia că trebuia să pară calm, pentru că nu era singur. Iar amânarea în găsirea unui taxi era un lucru bun, concluzionă el, în tot planul. Oferea serviciilor secrete iraniene desemnate să-l urmărească – din care jumătate

fuseseră deja siliţi să o urmeze pe Eva înapoi la hotelul Simorgh – suficient timp să se pregătească pentru următoarea lui mişcare.

în această privinţă, Zalinsky fusese cât se poate de clar la Langley: în primele câteva săptămâni în Iran, el şi Eva – la fel ca toţi străinii – aveau să fie suspectaţi de serviciile secrete iraniene a fi spioni ai Mossadului, sau CIA, sau BND, Serviciul de Informaţii Secrtete al Germaniei Federale. Aveau să fie urmăriţi la tot pasul şi avea să li se întocmească un dosar de către poliţia secretă. Toţi cei cu care se întâlneau erau notaţi, şi pe câţiva aveau să-i interogheze sau să-i intervieveze. Telefoanele lor de la hotel aveau să fie urmărite. Camerele le erau prevăzute cu microfoane. Telefoanele mobile aveau să fie monitorizate. Aveau să fie fotografiaţi în mod repetat şi pe furiş. Misiunea lor, prin urmare, era să se poarte firesc. Să se relaxeze. Să se integreze. Să joace rolul unui consultant MSD şi nimic altceva. Nu era momentul să joace rolul lui James Bond sau Jason Bourne. Nu era momentul să scape de ei sau să-i facă curioşi, şi cu atât mai puţin să îi îngrijoreze. Deja forţau nota prin faptul că Eva plecase devreme, iar David lua un taxi în loc să folosească maşina lor închiriată (al cărei şofer lucra cu siguranţă pentru poliţia secretă). Nu-şi mai puteau permite alte ezitări.

Când David reuşi în sfârşit să oprească un taxi, fu convins că şoferul lucra pentru poliţia secretă. Era mult prea tânăr şi părea mult prea emoţionat pentru a fi un simplu şofer de taxi.

— Hei, amice, ascultă. Am nevoie de ajutorul tău, spuse David în farsi, strecurând un accent ceva mai german decât de obicei. Cum te cheamă?

— Behrouz, spuse tânărul ezitând.

— ***Behrouz?.*** spuse David. Asta înseamnă norocos, nu-i aşa?

— Da.

— Bun; ascultă, Behrouz – azi e ziua ta norocoasă.

— De ce?

— Dacă nu ajung la Moscheea Imam Khomeini şi nu-mi găsesc clientul înainte să îşi termine rugăciunile, contractul de cinzeci de milioane de euro al companiei mele va zbura pe apa sâmbetei, înţelegi ce-ţi spun?

David îşi scoase portmoneul şi aruncă o bancnotă nouă de o sută de euro pe bancheta din faţă.

Ochii tânărului se făcură mari când văzură banii. Se uită în oglinda retrovizoare, iar David îl imploră să-l ajute. Behrouz se uită apoi la telefonul său mobil care stătea lângă bancnota de euro. David se gândi că puştiul ar fi trebuit să sune pe cineva într-o astfel de situaţie. Dar nu părea că suspectul său avea să plece undeva, nu? El şi Behrouz aveau să fie împreună tot restul drumului.

— Nicio problemă, spuse puştiul, luându-şi în sfârşit inima în dinţi. Dar ar fi bine să vă puneţi centura de siguranţă.

David se legă şi porniră din loc. Behrouz tură motorul şi sări peste bordură, speriind porumbeii şi pietonii deopotrivă şi iscând o avalanşă de blesteme din partea câtorva clerici care încercau să traverseze strada. De parcă nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin, puştiul trecu pe roşu, scăpând ca prin urechile acului de un autobuz care venea din sens opus, şi făcu un viraj strâns la dreapta, la următoarea intersecţie. Puştiul era versat, se gândi David şi luă în calcul posibilitatea de a-l angaja ca şofer al său personal.

Ajuns pe o şosea dreaptă, David reîncepu să respire, îşi scoase telefonul şi-şi făcu temele. Dădu o căutare rapidă pe internet pentru moscheea Imam Khomeini şi găsi imediat o hartă, o fotografie prin satelit a unei clădiri enorme şi o scurtă descriere a locaţiei, prin amabilitatea Google. Moscheea Imam Khomeini Grand Mosalla era cea mai mare moschee din lume. Cele două minarete se înălţau la 136 de metri, iar clădirea ocupa o suprafaţă de 450.000 de metri pătraţi.

Şase minute mai târziu, Behrouz trecu în goană prin faţa Palatului Golestan şi în final opri cu un scrâşnet de frâne lângă intrarea principală a moscheii.

— Mersi, Behrouz, spuse David, deja coborât din taxi. Uite, îţi mai dau o sută pe deasupra dacă îmi dai numărul tău de mobil şi rămâi prin preajmă până am din nou nevoie de tine.

Tânărul acceptă imediat, cu suflarea tăiată. îşi scrijeli numărul pe spatele unei chitanţe şi i-o dădu lui David, care-i mulţumi, îi introduse numărul în telefon şi năvăli pe porţile moscheii, sperând cu disperare să-l găsească pe Abdol Esfahăni.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Telefonul lui Zalinsky ţârâi. Era ofiţerul de securitate al Global Ops Center, de la Langley. Zalinsky, care se afla în locuinţa sigură a CIA din Dubai, unde îşi stabilise baza, intră imediat în alertă.

— Ops Center; intraţi în modul sigur, spuse ofiţerul de securitate. Veteranul CIA cu părul cărunt îşi formă codul de autorizare.

— Modul sigur; spune.

— Acum două minute, ***Zefir*** şi-a introdus primul număr de telefon, explică ofiţerul.

Dar asta a fost rapid, gândi Zalinsky.

— E un agent junior în poliţia secretă din Teheran, continuă ofiţerul de cart. Deja şi-a dat primul apel.

— Unde? întrebă Zalinsky, acum în picioare şi plimbându-se prin încăpere.

— E un apel local... Modul sigur, dar l-am spart; staţi puţin... NSA spune că e linie directă în VEVAK.

Uau! gândi Zalinsky, subit impresionat. Nu vorbea farsi, dar fără doar şi poate ştia că ***Vezerat-e Ettelaat va Amniat-e Keshvar –*** cunoscut prin acronimul său VEVAK –

era serviciul de informaţii iranian. ***Themis si Zefir s-ar putea să își răscumpere greșeala până la urmă.***

Ofiţerul de cart îl puse acum în legătură pe Zalinsky cu o înregistrare live de la National Security Agency din Fort Meade, Maryland. Un specialist farsi îi traducea apelul în timp real.

Apelant: Baza, aici Maşina 1902.
Apelat: Care este locaţia ta?
Apelant: Mă găsesc la Moscheea Imam Khomeini.
Subiectul tocmai a intrat.
Apelat: Ai contact vizual?
Apelant: Negativ. Afost prima şansă să intru pefilieră.
Apelat: De ce nu l-ai urmărit?
Apelant: M-aplătit anume să-l aştept aici. Să mă duc după el?
Apelat: Negativ. Aşteaptă cum ţi s-a spus. A spus subiectul ce face acolo ?
Următoarea chemare la rugăciune nu are loc decăt peste patru ore.
Apelant: Subiectul se întâlneşte cu cineva acolo.
Apelat: Cu cine?
Apelant: N-a spus. Dar părea urgent.
Apelat: ***De ce?***
Apelant: Subiectul spune că o afacere ar zbura dacă nu-l găseşte pe tipul acesta la timp. Cred că e un superior de la Iran Telecom. De acolo l-am luat.
Apelat: Am înţeles. Credem că e Esfahăni. Trimitem agenţi suplimentari.
Apelant: Abdol Esfahăni?
Apelat: Afirmativ.
Apelant: Nepotul şefului?
Apelat: Afirmativ.
Apelant: E în pericol? Trebuie să fac ceva?

Apelat: Negativ. Probabil chiar e vorba de o afacere.
Apelant: Dar sunteţi siguri că Esfahăni va fi bine?
Apelat: Afirmativ. Vor sosi mai mulţi agenţi la faţa locului în orice moment. Stai unde eşti şi spune-ne când subiectul se întoarce la taxi.
Apelant: ***Da***, ***domnule.***

Cu aceasta, apelul lua sfârşit. Dar interesul lui Zalinsky se trezise. Cu cine anume era înrudit Abdol Esfahăni, şi de ce era el atât de important pentru agenţii aceştia secreţi? Nu era posibil ca Esfahăni să fie înrudit cu Ibrahim Asgari, comandantul VEVAK, nu? Zalinsky nu-şi putea imagina una ca asta. Cu siguranţă ar fi aflat asta până acum. Se logă rapid la baza de date de la Langley şi porni o căutare extinsă.

După zece minute, tot nu reuşi să găsească nicio informaţie care să-i valideze presupoziţia. Dar lui Zalinsky îi era clar că agenţii secreţi iranieni pe care-i auzise având acea convorbire credeau că Esfahăni era înrudit cu cineva important. Zalinsky nu era sigur ce valoare avea informaţia aceea. Dar începu să se întrebe dacă nu cumva Esfahăni era un peşte mai mare decât crezuseră iniţial.

46

TEHERAN, IRAN

Era mai rău decât se temuse David.

Sute de bărbaţi se rugau. Mii de alţi bărbaţi mişunau prin spaţiul anexat moscheii, vorbind în surdină, făcând afaceri, schimbând bârfe.

— ***Assalam Allaikum — pace ţie —*** repeta iar şi iar, în timp ce-şi croia drum prin mulţime, scrutând diferite grupuri mici de indivizi şi intensificându-şi rugăciunile ca Allah să-l ajute să găsească acul în carul cu fân. Vestea bună era că nimeni nu părea deosebit de interesat de faptul că el se găsea aici sau de faptul că nu mai fusese în locul acesta niciodată până atunci. Mulţimea de oameni care se aflau aici îi ofereau acel anonimat care-l ajută să înainteze fără a atrage atenţia. Dar asta nu avea să dureze prea mult, ştia asta. Agenţi îmbrăcaţi în civil aveau să apară în orice moment, urmărindu-i fiecare mişcare.

Se hotărî să schimbe viteza. În loc să se afunde tot mai în interiorul moscheii, avea să se retragă şi să se ascundă undeva pe margine. Avea să aştepte chiar în faţă, unde poliţia secretă îl putea vedea şi să răsufle mai uşor din cauza aceasta, şi unde avea să aibă cele mai mici şanse

să-l scape pe Esfahăni când ieşea de la rugăciune.

Îşi găsi o bancă în curte, se aşeză, îşi scoase telefonul şi începu să-şi ordoneze e-mailurile şi să scaneze titlurile de pe internet, cum ar face orice om de afaceri european. Câteva titluri îi atraseră atenţia:

PREŢUL PETROLULUI ATINGE NIVELURI RECORD

PENTAGONUL AMPLASEAZĂ BATERII DE FOCOASE PATRIOT ÎN STATELE DIN GOLF PENTRU A PROTEJA INSTALAŢIILE PETROLIERE DE UN POSIBIL ATAC IRANIAN CLERIC IRANIAN DOREŞTE CREAREA UNUI „IRAN MAI MARE”

Ultima dintre ele, un articol al ***Associated Press*** din Teheran, îl intrigă în mod aparte, şi-l scană rapid.

> **Un cleric radical a îndemnat la crearea unui „Iran mai mare” care să guverneze peste întreg Orientul Mijlociu şi peste Asia Centrală, într-o mişcare pe care el a afirmat că va anunţa venirea aşteptatului mesia islamic. Ayatollahul Mohammad Bagher Kharrazi a spus că crearea a ceea ce domnia sa numeşte Statele Unite ale Islamului este un obiectiv central al partidului politic pe care-l conduce, numit Hesbollah, sau Partidul lui Dumnezeu, şi că speră ca aceasta să devină o realitate dacă vor câştiga următoarele alegeri prezidenţiale.**

Derulă articolul mai jos, unde un alt paragraf îl făcu curios pe David.

> **Kharrazi afirmă că acest Iran mai mare s-ar întinde din Afganistan până în Israel, fapt care va determina distrugerea statului evreu. De asemenea a spus că formarea sa va constitui un preludiu la reapariţia lui Mahdi, un adorat sfânt**

din secolul nouă ca Imam Ascuns, despre care musulmanii cred că-şi va face apariţia înainte de ziua judecăţii pentru a pune capăt tiraniei şi a promova justiţia în lume.

Era a doua oară în ultimele câteva zile când David vedea subiectul lui Mahdi sau al Imamului Ascuns sau al celui de-al doisprezecelea imam apărând menţionat într-un raport de ştiri. Din nou, nu era sigur la ce i-ar putea folosi informaţia aceasta, dar îşi propuse să o discute cu Eva de îndată ce li se ivea prima ocazie.

Câteva clipe mai târziu, fu uşurat să vadă câţiva agenţi îmbrăcaţi în civil, expuşi de-a dreptul bătător la ochi, chiar dizgraţios, luându-şi poziţia spre a-l monitoriza. Unul veni chiar la el şi-l întrebă cât era ceasul. David nu se putu abţine să nu-i atragă acestuia atenţia că purta chiar şi el un ceas la mână. Stânjenit, agentul se retrase, dar reuşiseră să-i transmită ideea. Politia secretă îi transmisese clar lui

Reza Tabrizi că era cu ochii pe el, iar Reza Tabrizi, adică David Shirazi, le transmisese la fel de clar că nu-i păsa şi că nu avea nimic de ascuns. Amândouă părţile părură să se relaxeze.

Părură, era totuşi termenul operaţional. În interior, David era frământat. Dacă nu-l găsea rapid pe Esfahăni, toată operaţiunea avea să se stingă înainte să se fi pornit.

Chiar atunci intră un e-mail în căsuţa lui poştală. Era un titlu care îi era trimis de Zalinsky printr-un cont AOL sub unul din multele sale nume de acoperire. Acesta spunea că ministrul apărării din Iran tocmai se întâlnise în Rusia cu omologul său rus. Moscova promitea să instaleze un sistem S-300 până în vară, peste doar şase luni.

Asta nu era bine. S-300 era sistemul de apărare extrem de avansat al Rusiei împotriva rachetelor sol-aer. Iranienii plătiseră mai bine de un miliard de dolari pentru sistemul acela cu câţiva ani înainte, însă Moscova amânase în

repetate rânduri livrarea şi amplasarea acestuia, invocând probleme tehnice.

În realitate, David ştia că nu exista nicio defecţiune. Sistemul funcţiona prefect. Şi odată amplasat în jurul tuturor facilităţilor cunoscute de cercetare şi producătoare de energie nucleară din Iran, aceasta avea să aibă capacitatea de a le proteja de primul atac american sau israelian. Dar însăşi introducerea acestui S-300 pe scena iraniană putea accelera un atac israelian preventiv, convingând liderii din Ierusalim şi Tel Aviv că dacă nu loveau Iranul înainte ca S-300 să devină operaţional, şansele lor de succes aveau să scadă radical după aceea. Acesta era probabil motivul pentru care israelienii porniseră într-un marş masiv prevestitor de război spre Grecia. Atena se afla la doar o mie două sute de kilometri de Tel Aviv, aproape aceeaşi distanţă la care se găsea Teheranul în direcţia opusă.

Pe scurt, S-300 schimba întru totul termenii jocului. Dacă raportul acesta era precis şi Rusia intenţiona într-adevăr să instaleze sistemul până în august, atunci scurtul timp care rămăsese Statelor Unite pentru a opri Iranul de la a-şi construi bomba şi a preveni îngrozitorul război regional fusese dintr-odată scurtat şi mai mult.

Chiar atunci, David surprinse profilul unui bărbat scund, subţire, cu un început de chelie, ieşind grăbit pe intrarea principală a moscheii. Bărbatul se alfa la câteva sute de metri depărtare, dar fără îndoială arăta precum Abdol Esfahăni. David sări şi reuşi să-l intercepteze nu departe de poarta din faţă a complexului.

— Domnule Esfahăni, domnule, vă rog – aveţi o clipă? întrebă David într-o farsi perfectă, lipsită de accentul german.

Era evident din expresia nedumerită că Esfahăni nu avea idee cine era David.

— Vă rog să mă iertaţi de cutezanţa mea de a vă tulbura gândurile pioase, domnule, dar tocmai mi-am

terminat şi eu rugăciunile, şi mi-am ridicat privirea şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor ce noroc s-a abătut peste mine, continuă David. Tocmai îl imploram pe Allah să-mi ofere o a doua şansă să vă întâlnesc, pentru a avea oportunitatea de a-mi cere scuze pentru cumplitul ***fauxpas*** pe care compania mea l-a comis în dimineaţa aceasta. Şi iată-vă aici, un răspuns pregătit anume pentru rugăciunile mele fierbinţi.

Esfahăni îl privi sceptic.

— Si dumneata esti...

— Domnule, sunt RezaTabrizi, spuse David întinzându-se spre a da mâna cu Esfahăni.

Acesta nu spuse nimic şi nu-i răspunse la gest.

— DelaMDS.

În momentul acela, numele acela făcu declicul. Faţa bărbatului se întunecă.

— Nu am nimic să-ţi spun, spuse Esfahăni, depărtându-se imediat de el.

David însă, o luă la fugă reuşind să îi taie calea.

— Vă rog, domnule Esfahăni, vă implor. Ascultaţi-mă ce am să vă spun. Doar o clipă. Compania mea, Munich Digital Systems, suntem foarte buni în ceea ce facem. Putem îndeplini ceea ce ne cereţi.

O putem face rapid. Suntem discreţi. Vă putem ajuta în alte moduri, oricând aveţi nevoie. De asta NSN s-a adresat nouă. Dar conducerea MDS este... ei bine... cum s-o spun? Sunt nişte imbecili când vine vorba de Iran. Sunt nemţi. Sunt europeni. Nu vor să pricinuiască nimănui niciun rău, dar ei nu înţeleg frumoasa noastră ţară. Ei nu înţeleg islamul. Se străduiesc ei, dar pur şi simplu sunt depăşiţi de situaţie. Dar eu sunt iranian. Sunt musulman. Poate că nu sunt la fel de curat ca ceilalţi, dar îmi dau silinţele. Aşa că vă i-am implorat să nu o numească pe domnişoara Fischer manager de proiect. Le-am spus că era o insultă. Le-am spus că eu eram ofensat şi că la fel veţi fi şi dumneavoastră. Dar n-au vrut să mă asculte. Mi-au spus

să-mi ţin gura şi să-mi fac treaba şi s-o ajut pe domnişoara Fischer cu tot avea nevoie. Ştiam că avea să fie un dezastru. Dar nu am putut face nimic – ***atunci.*** Acum însă pot face.

Mea culpa părea să dea roade. Ploconirea îşi avea avantajele ei uneori. Esfahăni îl asculta.

— Cum aşa? întrebă el, uitându-se la ceas.

— Acum mă pot întoarce la bordul MDS şi să le spun că faptul că au pus o nemţoaică peste proiectul acesta ne va costa compania cinzeci de milioane de euro şi ne va închide această piaţă pentru totdeauna, continuă David. Acum, ascultaţi-mă, pentru că, credeţi-mă, domnule Esfahăni, nu-şi permit să piardă contractul acesta. Economia globală este mult prea slăbită. Piaţa telecomunicaţiilor este la rândul ei prea moale. Preţurile acţiunilor noastre sunt la pământ. Acţionarii noştri sunt irascibili. Avem nevoie de afacerea cu dumneavoastră, domnule, şi vom face tot ce ne stă în putinţă să facem ca acest proiect să funcţioneze. Şi, cu tot respectul, şi dumneavoastră aveţi nevoie de noi.

— De ce? întrebă Esfahăni.

— Pentru că şefii dumneavoastră vor ca această modernizare de telecomunicaţii să fi avut loc ieri. Traficul de mesaje explodează. Acum mai puţin de zece ani, abia dacă erau patru milioane de telefoane mobile în toată ţara. Astăzi, sunt peste cinzeci de milioane. încercaţi să faceţi faţă la o sută de milioane de SMS-uri pe zi. Curând, vor fi un miliard. Software-ul pe care-l folosiţi în prezent va cădea, dacă nu vă ajutăm să îl actualizaţi rapid. Ştiţi că aşa este. Tocmai de aceea şeful dumneavoastră a aprobat afacerea NSN cu noi. Aşa că nu lăsaţi ca toată munca aceasta să se ducă pe apa sâmbetei, domnule Esfahăni. Suntem întru totul ai voştri. Orice doriţi, vom face pentru dumneavoastră. Şi nu va trebui să lucraţi cu domnişoara Fischer. O voi trimite înapoi la Dubai. Pe bune, o voi trimite înapoi la München,

dacă doriţi. Doar, vă rog – ***vă rog –*** mai daţi-ne o şansă. Vă promit că voi fi aici să mă asigur că MDS face tot ce doriţi într-un mod care să ne onoreze credinţa şi tradiţiile. Vă rog, domnule. Dorim să vă ajutăm. Eu vreau să ajut. Aş considera-o o mare cinste să ajut Iranul să ajungă o forţă de seamă în regiune. Echipa noastră este în expectativă. Nu trebuie să spuneţi decât un singur cuvânt şi pot începe instalarea software-ului de mâine.

Esfahăni păru să se relaxeze puţin.

— Chiar doriţi să se întâmple asta, nu-i aşa, domnule Tabrizi? spuse el, mângâindu-şi barba îngrijită, de o culoare amestecată, sare şi piper.

— Nici măcar nu vă imaginaţi, îi răspunse David, îngrijorat că exagera puţin deja, dar convins că nu avea nicio altă alternativă.

Esfahăni îl privi pentru încă o clipă.

— Trebuie să spun că sunt impresionat de umilinţa şi tenacitatea ta, tinere, spuse el în cele din urmă. Dă-mi câteva zile. Mă voi gândi la asta şi voi lua legătura cu tine. Are secretara mea datele tale de contact?

— Le are, spuse David. Dar aveţi aici cartea mea de vizită şi numărul meu personal de telefon mobil, în caz că veţi avea nevoie de el.

El scoase una din cărţile de vizită de la MDS impregnate cu un miros proaspăt de mentă pe care i le dăduse Eva în timpul zborului de la Dubai. îşi notă numărul de telefon mobil şi informaţiile de hotel pe spate şi i-o întinse lui Esfahăni.

— Allah să vă binecuvânteze, domnule, spuse el când Esfahăni ieşi în drum. Nu veţi regreta.

îl privi pe Esfahăni urcându-se într-un sedan negru care-l aştepta şi apoi cum se depărtează. Abia atunci îşi aminti că şi Mina îi dăduse cartea de vizită a lui Esfahăni. O scoase rapid din portmoneu, introduse informaţiile de contact în Nokia-ul său, şi zâmbi. Dar în loc să-l sune pe Behrouz şi să se îndrepte direct spre hotel, îşi surprinse agenţii când se

întoarse şi intră din nou în moschee.

Poate că Allah chiar îi asculta rugăciunile. Poate că David ar fi trebuit acum să-i mulţumească.

47

La hotel, Eva îşi deschise uşa larg încă de la prima bătaie.

— Te rog spune-mi că l-ai găsit, spuse ea, nerăbdarea citindu-i-se în ochi.

— L-am găsit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne întâlnim în hol în zece minute, îi sugeră David. Îţi povestesc în timp ce ne bem ceaiul.

Nu era cel mai bun lucru. Stia că aveau să fie urmăriţi. Dar stia

de asemenea prea bine că nu putea fi văzut zăbovind în faţa camerei unei femei, darămite să mai şi intre. Nu puteau vorbi la telefoanele hotelului, care aveau cu siguranţă microfoane implantate. Cumva, trebuiau să se poarte firesc. Prin urmare, deocamdată luatul ceaiului în public la restaurantul de lângă hol trebuia să fie suficient.

Când se îndreptă înapoi spre lift, David îşi scoase din nou telefonul şi-şi verifică poşta electronică. Primul e-mail pe care-l văzu fu un altul trimis de Zalinsky. Avea inclus un

link al unui articol al agenţiei de presă Reuters, trimis din Beijing, care descria discuţiile în curs care aveau loc între preşedintele Iran Telecom, Daryush Rashidi şi bordul companiei China Telecom, cel de-al treilea cel mai mare furnizor de servicii de telefonie mobilă. În timp ce David scana articolul, îşi dădu seama că Zalinsky îi furniza o aducere aminte deloc subtilă cu privire la cât de critică era întărirea şi adâncirea relaţiei dintre Munich Digital Systems şi Iran Telecom. Iranienii pescuiau deja în alte ape. În caz că ceva din afacerea cu MDS mergea rău, Iran Telecom îşi căuta deja activ alte opţiuni. David se chirci la gândul că trebuia să-l pună la curent pe Zalinsky cu evenimentele ultimelor ore. Deja atârna totul de un fir subţire.

După puţin timp, el şi Eva şedeau unul în faţa celuilalt la o măsuţă de două persoane, sorbind ***chai*** şi atenţi să-şi menţină tonul vocii coborât şi profesional, dar nu conspirativ.

— Deci unde suntem cu Esfahăni? întrebă Eva.

— Nu-i bine, spuse David. Am făcut o greşeală serioasă. Amândoi ar fi trebuit să ştim atâta lucru.

— Se poate remedia?

— Sincer, e prea devreme să spun.

— Ce propui?

— Trebuie să recuperăm pierderile.

— Adică?

David îşi alese cu grijă cuvintele. O plăcea pe Eva. O respecta. Şi avea foarte mare nevoie de ajutorul ei. Dar ea devenise dintr-odată problematică în Iran.

—Trebuie să înţelegi, începu el. Abdol Esfahăni este un om foarte religios.

— Iar asta înseamnă că el nu crede că eu ar trebui să fiu la conducerea acestui proiect.

— Mă tem că nu.

— ***Tu*** ce crezi?

— Nu contează ce cred eu.

— Dar nu asta te-am întrebat eu, spuse Eva. Tu crezi

că sunt capabilă de slujba asta?

— Absolut. Dar nu asta e ideea.

— Dar care este?

— Este enorm de mult în joc cu contractul acesta, Eva.

— Si crezi că eu nu stiu?

— Sigur că ştii. Şi atunci de ce îţi baţi capul cu asta? Haide să facem ce este în interesul proiectului şi al companiei şi să pornim de aici.

— Vrei să spui că doreşti să mă întorc în Dubai?

David inspiră adânc şi sorbi încă o dată din ***chai.***

— Cred că trebuie să-i dăm lui Esfahăni şi companiei Iran Telecom exact ceea ce-şi doresc.

— Cred că glumeşti, spuse Eva, stupefiată.

— Uite, noi amândoi stim că nu este nici locul si nici momentul să

desfiinţăm paisprezece secole de cultură şi religie pentru o actualizare de software.

Eva tăcu preţ de câteva momente, însă David îşi dădea seama că nu-i era uşor. Dacă n-ar fi fost cel puţin doi agenţi iranieni şezând la mesele alăturate, se temea că ea chiar s-ar fi descărcat pe el.

— Dacă mă întorc la Dubai, Esfahăni ne va lăsa să păstrăm contractul? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Urmă o altă pauză prelungă.

— Dar dacă stau aici, e sigur că ne respinge

oferta, spuse ea. David încuviinţă din cap.

— Atunci nu prea avem ce discuta aici, nu? întrebă ea, luă un şerveţel, se şterse la gură şi se ridică de la masă.

David se aplecă spre ea şi o privi în ochi.

— Ascultă-mă, spuse el vorbind suficient de tare pentru a se face auzit de cei ce-i ascultau din apropiere. Eu şi cu tine o să dăm lovitura cu afacerea asta, da? După aceea ne vom întoarce în Europa si vom face o căruţă de

bani si acolo. Şefii noştri or să ne adore. Ne vor oferi bonificaţii şi măriri de salariu serioase. Iar apoi vom găsi o cale să ne cheltuim toţi banii şi să trăim la înălţime. Îţi promit. Şi între mine şi tine fie vorba, abia aştept să lucrez cu tine la fiecare pas din afacere. Aşa că nu te lăsa dărâmată de asta, da? Şi asta o să treacă.

Expresia feţei Evei se îmblânzi subit. Lui David chiar i se păru că simţise o umbră de recunoştinţă undeva la ea.

— Mersi, spuse ea

— Pentru nimic.

— Bine. Mă duc să îmi strâng lucrurile, să achit nota de plată la hotel şi plec la aeroport.

— Sună-mă când ajungi în Dubai.

— Te sun. Şi mulţumesc, Reza. Eşti un tânăr impresionant. Sper că domnul Esfahăni îsi dă seama si el de asta.

Şi cu asta, plecă.

David rămase, îşi termină ***chai***-ul şi îşi verifică ultimele e-mailuri sosite. Nu mersese chiar aşa de rău pe cât se temuse. Dar numai timpul avea să confirme asta, pentru că era destul de sigur că stenografierea acestei conversaţii avea să ajungă foarte probabil în mâinile lui Esfahăni până la sfârşitul zilei.

48

IMAM

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky era furios.

Dar încercă să nu o arate. Fusese decizia lui să o trimită pe Eva Fischer ca lider de proiect. Nu avusese niciun indiciu că executivii seniori ai Iran Telecom erau atât de religioşi. Evident, el şi echipa sa ştiau mult prea puţine lucruri despre Abdol Esfahăni, ca să începem cu asta. Cu toate acestea, excursia în sine nu era o pierdere în întregime, îi spuse Eva în timp ce beau împreună o cafea în locuinţa sigură din Dubai. Mulţumită lui ***Zefir***, aveau acum numărul privat de telefon mobil al lui Esfahăni şi deja dădea roade.

Îi întinse laptopul Evei pentru a se uita la cele mai interesante stenografieri.

» » »0017-43-NSATXTREF: INTERCEPTAREZEF/tf-STRICT SECRET
APELUL A ÎNCEPUT LA 0209/21:53:06 Esfahăni ***[98-21-2234-5684]: Alo?***
Apelant /98-21-8876-5401]: Sunteţi treaz?
Esfahăni\Acum sunt.
Apelant: Scrieţi ce vă spun.

Esfahăni:virfi bine săfie ceva important.
Apelant: ***Este.***
Esfahăni: Numai puţin.
Apelant: Grâbiţi-vă. Trebuie să mă întorc.
Esfahăni: Unde sunteţi?
Apelant: La Qaleh.
Esfahăni: Tot acolo?
Apelant: S-a întâmplat ceva.
Esfahăni: ***Ce?***
Apelant: As vrea să vă pot spune, dar nu se poate.
Nu pe o linie deschisă.
Esfahăni: Dâ-mi un indiciu.
Apelant: Nu pot... Eu...
Esfahăni: Ce? Ce este?
Apelant: N-o să vă vină să credeţi. E un miracol
dar...
Esfahăni: ***Dar ce?***
Apelant: Vă spun mai multe când vă văd. Dar acum
chiar trebuie să plec.
Sunteţi pregătit?
Esfahăni: Da, sunt pregătit.
Apelant: Avem nevoie de douăzeci de SSP-uri.
Esfahăni:viz' spus douăzeci?
Apelant: Da; doi-zero. Douăzeci.
Esfahăni: ***Pe când?***
Apelant: ***Ieri.***
Esfahăni: De ce? Ce se întâmplă?
Apelant: E măreţ, dar nu pot spune deocamdată
mai mult. Vă sun din nou când pot.
APELUL S-A ÎNCHEIAT LA 0209/21:56:23

— Interesant, spuse Eva. Nu citeşti în fiecare zi cuvântul ***miracol*** într-o interceptare.
— Exact acesta a fost şi gândul meu, spuse Zalinsky.
— Ce crezi că înseamnă?
— Nu am nici cea mai vagă idee. Haide să începem

cu lucruri mai mondene. Ce este un SSP?

— Credeam că tu știi tot, Jack, îl tachină ea.

Zalinsky însă nu era în dispoziție de glume.

— Răspunde-mi doar la întrebare.

— Presupun că se referă la telefoane sigure prin satelit*. Dar de ce douăzeci? Le trebuie mii.

Zalinsky luă încă o gură din cafeaua neagră şi mustăci o vreme. Amândoi ştiau că iranienii cumpăraseră de curând mii de telefoane prin satelit de la o companie rusă. Conducerea iraniană consolida o alianţă cu Moscova şi cumpăra arme şi tehnologie nucleară în valoare de miliarde de dolari de la rusi. De ce să nu achiziţioneze şi echipament de comunicaţii? Nu era decât o singură problemă. Iranienii descoperiseră la un moment dat că telefoanele le fuseseră urmărite, într-un mod care permitea FSB, Serviciul Rus de Informaţii, să le monitorizeze apelurile. Când descoperiseră microfoanele, fiecare telefon prin satelit de provenienţă rusă din ţară care aparţinea unui militar iranian sau vreunui superior din serviciul de informaţii fusese restituit şi distrus.

Iranienii aveau încă o linie terestră de comunicaţii destul de sigură pentru organizaţiile lor militare şi de informaţii, însă oficialii iranieni ştiau că erau vulnerabili din cauza unei lipse de mijloace de comunicaţie mobilă encriptate şi sigure. Tocmai acesta era motivul pentru care NSA avea aşa un succes în interceptarea apelurilor de pe telefonul mobil al lui Esfahăni şi a oricui altcuiva al cărui număr reuşea ***Zefir*** să-l înregistreze. Nu avea să mai dureze mult. Iranienii se dovediseră incredibil de dotaţi în trecut. Dar deocamdată, NSA şi CIA aveau o breşă şi o exploatau cum puteau mai bine.

Eva avea dreptate. Iranienilor le trebuiau mii de telefoane sigure prin satelit, nu douăzeci.

— Poate că pur şi simplu vor să testeze un nou

---

* ***Secure Satellite Phones (engl.) – n.trad.***

furnizor şi să vadă dacă pot găsi un telefon pe care ruşii să nu-l poată intercepta, mustăci Zalinsky.

— Sau poate că tocmai inventează chiar ei vreun dispozitiv nou, spuse Eva.

— Ce fel de dispozitiv?

— Ar putea fi orice – bombe suicidale, operatoare de rachete, ceva de care ar trebui să ne facem griji.

— E încurajator, spuse Zalinsky. Bun, deci, ce este Qaleh?

— E în farsi, spuse Eva. înseamnă fortificaţie sau locaţie împrejmuită de ziduri. Dar întrebarea este, ce vor ***ei*** să spună prin asta?

— Habar n-am, concluzionă Zalinsky. Dar ai face bine să afli.

★ ★★★★

TEHERAN, IRAN

Aşteptând un semn din partea lui Esfahăni, David se ducea să se roage de cinci ori pe zi, adesea la moscheea Imam Khomeini, chiar dacă nu de fiecare dată. Tot nu era sigur de ceea ce credea, dar îşi dorea să creadă într-un Dumnezeu care asculta rugăciunile lui. Aşa că se rugă pentru părinţii săi. Se rugă pentru fraţii săi. Se rugă pentru ţara sa şi pentru Zalinsky şi pentru preşedinte. Cel mai mult însă se rugă pentru Marseille. îl rugă pe Allah să o binecuvânteze, să aibă grijă de ea, să-i vindece inima şi să-i aline durerea. Cu toate că se îndoia că ajungea ceva din toate astea unde trebuia. Uneori erau doar „coincidenţe” care păreau ca nişte răspunsuri la rugăciunile lui. Dar de cele mai multe ori avea sentimentul că vorbea cu pereţii. Când nu era la moschee, consolidându-şi acoperirea, făcea plimbări lungi. Trebuia să cunoască oraşul. Vizita magazine care vindeau telefoane mobile, punea o mulţime de întrebări, apoi altele şi altele, întors la hotel, urmărea

titlurile de afaceri pe laptopul său. Trimitea e-mailuri colegilor de la MDS, în mare parte, își revedea povestea de acoperire, iar și iar, meditând la fiecare mic amănunt până devenea cu adevărat parte a sinelui său.

Dar murea. Pentru că cea mai mare parte a zilei zăcea într-o cameră de hotel în capitala unei ţări care încerca din răsputeri să construiască, să cumpere sau să fure armament nuclear. Era misiunea lui să găsească o cale să-i oprească, iar el era blocat. Singur şi fără idei, nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Nu putea vorbi cu Zalinsky. Nu putea vorbi cu Eva.

Dar cea mai rea parte nu era izolarea. Sau plictiseala. Sau sentimentul de neajutorare şi frustrare de a nu fi capabil să facă mai mult – de fapt nimic – pentru a-şi duce misiunea mai departe, de a-şi proteja ţara şi de a avea grijă de familia şi prietenii săi. Cea mai rea parte era să se prefacă a fi un bun musulman. În adâncul inimii sale, David Shirazi – adică Reza Tabrizi – ştia că nu era aşa. Credea în Dumnezeu, sau cel puţin într-o formă de divinitate cunoscută drept „Dumnezeu”, sau cel puţin „un dumnezeu”. Credea că acest Dumnezeu era creator, că El era Cel care crease cerurile şi pământul şi omenirea şi chiar şi pe el, personal. Dar dincolo de asta, nu era sigur ce credea.

Il trecu un fior pe spate. Faptul că lăsa asemenea gânduri chiar şi numai să-i treacă prin minte – chiar dacă rămâneau nerostite – era echivalentul apostaziei pentru un musulman. Ele îi atrăgeau o pedeapsă de moarte eternă, o trecere rapidă la condamnare veşnică.

Totuşi, cum putea fi islamul adevărat? Cei mai cuvioşi practicanţi ai religiei, se gândi el, fie ei şiiţi sau sunniţi, erau ayatollahii şi mullahii. Experienţele lui din Pakistan, Afganistan, Iran şi de oriunde altundeva îl învăţaseră că aceşti „sfinţi” erau cei mai nelegiuiţi oameni de pe faţa planetei. Minţile le erau pline de gânduri de violenţă şi corupţie. Liderii din Iran erau de departe cei mai răi. Negau

în mod activ holocaustul în timp ce plănuiau un altul. încercau să obţină arme capabile să incinereze milioane şi milioane de oameni într-o clipită de ochi, şi asta în numele dumnezeului lor. Cum putea fi drept una ca asta? Cum putea o religie care promova astfel de lucruri să fie adevărată?

49

David şedea în pat în întuneric.

Era 3:26 dimineaţa. Nu dormise nicio clipă. Trecuseră trei zile şi trei nopţi întregi, şi încă nu primise niciun semn de la Abdol Esfahăni. Dar nu se putea opri să nu se gândească la o anumită frază pe care i-o aruncase acesta secretarei sale în ziua când David si Eva îsi făcură apariţia pentru întâlnirea cu mic dejun.

„Nu ştii cât suntem de aproape, proasto? uriaşe atunci Esfahăni. Nu ştii cât de cuvioşi trebuie săfim? El poate veni în orice clipă. Trebuie săfim pregătiţi!”

Ce dorise să spună Esfahăni prin asta? Cine venea? Când? Şi ce conta? De ce trebuiau să fie pregătiţi? De ce trebuiau să fie mai cuvioşi?

Se putea oare referi Esfahăni la venirea lui mesia islamic? Raţional vorbind, părea puţin probabil, se gândi David. Poate că Esfahăni vorbise despre vreo persoană din conducerea Iran Telecom sau vreun membru al bordului de conducere, sau poate vreun oficial din Corpul Gărzii Revoluţionare Iraniene – o posibilitate, dat fiind faptul că tocmai cumpăraseră un important pachet din acţiunile companiei.

Cu toate acestea, David tocmai primise un e-mail de la Amazon în care i se spunea că volumul dr. Alireza Birjandi, ***The Imams of History and the Corning of the Messiah***, fusese trimis la apartamentul
său din Germania. îi reamintea cât de puţine ştia despre escatologia islamică, dar începea să înţeleagă faptul că aceasta devenea un subiect de o mai mare anvergură în dinamica regiunii decât s-ar fi gândit cei de la Langley – inclusiv Zalinsky.

Cât de mulţi musulmani credeau că sfârşitul vremurilor era aproape? se întrebă el. Cât de mulţi iranieni credeau asta? Cât de mulţi iranieni din regimul de conducere al ţării credeau asta?

în timp ce se gândea la aceasta, David îşi dădu seama că era un sentiment tot mai intens în culturile din întreaga lume că sfârşitul zilelor probabil se apropia şi că odată cu acesta venea şi o ciocnire finală, monumentală între bine şi rău. Predicatorii, rabinii şi imamii şi chiar şi ecologii spuneau cu o frecvenţă şi o intensitate tot mai mare că „sfârşitul era aproape". Dar în loc să-i catalogheze pe toţi drept nebuni, oamenii păreau să le primească mesajul. Chiar şi Hollywoodul intrase în joc, scoţând milioane din filmele apocaliptice.

Ce însemnau toate astea? David nu avea nici cea mai mică idee. Dar în intimitatea gândurilor lui, şi el se temea de faptul că lumea se îndrepta cu repeziciune spre marginea prăpăstiei. Cu cât lucra mai mult cu CIA şi cu cât avea acces la mai multe informaţii clasificate, cu atât temerile i se adânceau. Şi dacă Iranul reuşea să pună mâna pe bombă, sau – Doamne fereşte – dacă reuşea Osama bin Laden, ceva îi spuneau că implicaţiile aveau să fie mult mai groaznice chiar şi decât cele mai îndrăzneţe predicţii de la Langley.

Ceea ce-l duse la un alt gând.

întotdeauna îşi spusese că intrase în CIA pentru a distruge islamul radical, pentru a răzbuna moartea a aproape trei mii de americani care survenise la 11 septembrie, pentru a

răzbuna moartea lui Claire Harper şi poate chiar pentru a-i arăta lui Marseille Harper cât de mult o iubea. Toate acestea erau adevărate, dar totul devenise mult mai mult de atât. începuse să se teamă că evenimentele din 11 septembrie 2001 aveau să pălească în comparaţie cu moartea şi distrugerea care avea să se întâmple dacă cei mai periculoşi extremişti din lume intrau în posesia celor mai periculoase arme din lume. Trebuia să-i oprească. Trebuia să încerce, cel puţin. Majoritatea americanilor nu aveau nicio idee de ameninţările cu care se confrunta ţara lor. Dar el ştia, şi nu ar mai fi putut trăi nicio clipă ştiind că nu făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a salva vieţile oamenilor.

David aprinse lumina. Era scăldat în sudoare. Ceea ce-i trebuia acum era o băutură bună, tare. Dar aici era în Teheran. Minibarurile nu erau tocmai ticsite cu Smirnoff şi Jack Daniels. Când se gândi la asta, constată faptul că nici măcar nu avea un minibar în cameră.

Se sculă, se duse în baie şi deschise o sticlă de apă. Apoi dădu drumul apei la duş – apă bună şi rece – se dezbrăcă şi păşi dincolo de perdeaua din plastic.

În timp ce apa îi curgea pe trup, se aştepta oarecum să fie lovit de un fulger sau să aibă un infarct miocardic masiv. Sfârşitul lumii sau nu, dacă exista un Dumnezeu, şi dacă chiar El era Dumnezeul Coranului, atunci ştia că era sortit pieirii. În colegiu, David participase cu credincioşie la serviciile unei moschei şiite din München, studiase Coranul şi devenise parte a comunităţii musulmane, aşa cum i-o ceruse Zalinsky. Ştia ce trebuia să creadă. Dar nu credea. Pur şi simplu.

Dârdâind, David opri în cele din urmă apa rece ca gheaţa, se uscă, se înveli într-un prosop şi păşi în faţa oglinzii. Ochelarii şi-i înlocuise cu lentile de contact în urmă cu ani de zile. Aparatul dentar fusese înlăturat de mult. Era mai înalt decât fraţii săi acum, mai înalt chiar si decât tatăl său. Dar toate erau doar lucruri de

suprafaţă. Cine era el acum, de fapt? Ce devenise? În ce direcţie se îndrepta?

Ieşi din baie şi începu să se plimbe prin camera de hotel. Trase puţin draperiile la o parte şi privi afară la străzile liniştite ale Teheranului. Se întrebă ce făcea Marseille în clipa aceea, ce gândea. Oare era supărată că nu-i răspunsese? Era furioasă pe el? Spera că nu. îşi dorea să o fi putut suna chiar în acel moment. Avusese parte de suficientă amărăciune în viaţa ei. Nu-şi dorea ca el să fie motiv pentru şi mai multă amărăciune.

Se gândi la scrisoarea pe care i-o trimisese şi reciti o anumită frază în minte.

> **Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să bem o cafea împreună, sau orice altceva... A trecut mult timp... şi sunt unele lucruri care se cer spuse.**

Se întrebă ce dorise să spună cu „sunt unele lucruri care trebuie spuse”. Era un mod interesant de a formula o frază – aproape de modă veche. Avea dreptate, desigur, dar nu suna ca o persoană care sugera să servească o cafea împreună pentru a mai povesti despre trecut. Ea avea anumite lucruri specifice să i le spună sau să-l întrebe. Dar ce? Cu cât de gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că nu folosise fraza aceasta o singură dată. O folosise de fapt de două ori – sau cel puţin o variaţiune a ei.

> **Dacă nu ne putem întâlni sau nu vrei să ne întâlnim, cu siguranţă voi înţelege. Şi îmi pare rău că năvălesc în felul acesta în viaţa ta. Nu vreau să te tulbur. Am dorit doar să spun... ar fi bine dacă mi-ai povesti noutăţi despre tine şi ţi-aş spune lucrurile pe care ar fi trebuit să ţi le spun mai devreme, dacă nu ai nimic împotrivă.**

Deci ea nu avea întrebări să-i pună lui. Cel puţin nu asta dădea de înţeles. Avea lucruri pe inimă pe care voia – avea nevoie – să i le spună direct, în persoană, nu pe hârtie. De ce

să fi avut el ceva împotrivă?

Oare se referea la faptul că nu-i răspunsese niciodată? Poate că erau şi alte motive pentru care ea şi tatăl ei se mutaseră în Portland. Sau poate că era o legătură cu religia? îşi spusese că nunta prietenei ei avea să aibă loc la o biserică „minunată”. Chiar îl invitase să meargă cu ea la biserică în timp ce era în oraş, cu toate că trebuia să fi ştiut că el era un agnostic făţiş. Poate că ea se gândea că el se schimbase. Părea că aşa era. Despre asta să fi fost totuşi vorba?

încercând să-şi limpezească mintea, David aprinse televizorul şi începu să schimbe canalele. Ştiri. Fotbal. Iarăşi ştiri. Iarăşi fotbal. Un cleric vorbind din Coran. Un film alb-negru, slab, din anii ’50. Totul era îngrozitor de plictisitor. Stinse televizorul şi se întinse pe spate în pat, privind fix ventilatorul care se rotea vâjâind pe tavan, deasupra lui.

îşi lăsă mintea să călătorească înapoi la micuţa cabană în formă de A din Canada. După atâţia ani, încă îi simţea buzele pe ale lui, căldura trupului ei lângă al lui. Fusese atât de emoţionată, şi totuşi atât de plină de încredere, şi-l ţinuse atât de strâns. Şi îl întrebase dacă credea în Dumnezeu. Dacă credea în Isus. Dacă credea că Dumnezeu este real şi plin de dragoste şi că răspunde rugăciunilor. Pe atunci nu ştiuse ce să-i răspundă. Şi îl deprima să se gândească că nici acum nu ştia. Nu avea răspunsuri, şi luând în considerare riscurile pe care şi le asuma – şi posibilitatea foarte reală şi tot mai mare de a fi capturat şi ucis pentru faptul că era spion american în Teheran – gândul de a nu cunoaşte adevărul despre Dumnezeu şi despre viaţa de apoi îl terifia.

Dacă era ceva ce ştia din studiul Coranului, era faptul că Islamul era o religie bazată pe fapte. Dacă faptele lui bune nu întreceau ca număr faptele rele atunci când murea, era condamnat pentru toată veşnicia.

îşi amintea că citise Sura 23:102-104 în colegiu. Textul îi suna în minte foarte limpede: „Cei ale căror fapte vor atârna greu, vor fi fericiţi. Cei ale căror fapte vor atârna uşor, vor fi cei care s-au pierdut pe ei înşişi. Ei vor veşnici în Gheena,

unde focul le va arde feţele, iar ei vor scrâşni.”

Problema, din câte o vedea David, era faptul că Islamul nu oferea nicio posibilitate ca musulmanul să poată evalua în timpul vieţii sale de ce parte era. Nu exista niciun site web pe care să se poată loga şi să-şi verifice scorul zilnic. Nu exista niciun card trimestrial de raportare. Nu exista nicio revizie anuală a performanţei. Şi atunci cum ar fi putut cineva să ştie cu siguranţă dacă avea să-şi petreacă veşnicia în rai sau sub pedeapsă? Cum putea afla cineva siguranţa mântuirii pe care orice suflet cu capul pe umeri o caută înainte de moarte?

Adevărul brutal era că nimeni nu putea. Asta-l îngrozea cel mai mult pe David. Minţise aproape pe fiecare om pe care-l întâlnise vreodată. Fusese nedrept cu oamenii pe care-i iubea. Fusese nerecunoscător faţă de cei care-l trataseră bine. Nu păstra legătura cu părinţii săi. Nu păstra legătura cu fraţii săi. Viaţa sa profesională îi cerea să fie mincinos şi, mai recent, un ipocrit – care juca rolul unui om religios, dar care nega adevărul şi puterea islamului. Şi mai erau şi păcatele lui secrete, cele pe care nu îndrăznea să le mărturisească. Cu cât îşi cataloga mai mult faptele rele, cu cât se simţea mai rău; nu avea nicio idee în ce direcţie să se îndrepte.

Nu era de mirare că musulmanii devotaţi luau foarte în serios versetele pe care le promova Coranul despre jihad. De ce să nu o facă? A nu respecta porunca de jihad însemna neascultare, iar o astfel de neascultare putea întoarce balanţa dreptăţii împotriva lor la judecata finală.

Ceea ce-l aducea la subiectul martirajului.

Mullahii şi ayatollahii învăţau că singura asigurare adevărată sau promisiune sigură de mântuire veşnică pentru un musulman era să moară moarte de martir, adesea ca un sinucigaş cu bombă, în cauza jihadului. Osama bin Laden însuşi spusese cândva: „Chemarea la jihad în numele lui Dumnezeu... duce la viaţă veşnică în final şi înseamnă eliberare de lanţurile voastre pământeşti.”

Asta nu avea cum să fie adevărat, David era sigur de asta. Dar ce era adevărat?

50

SHAHRAK-E GHARB, IRAN

Micuţa Roya împlinea zece ani.

Şi ştia exact ce-şi dorea. De săptămâni întregi le scria bileţele părinţilor ei reamintindu-le, plasându-le strategic în geanta diplomat a tatălui, în coşul de cusut al mamei, pe şerveţelele lor la cină sau în alte locuri unde nu aveau cum să nu le găsească, să le citească şi să se mai gândească o dată la cererea ei. Nu îi implorase să îi dăruiască bomboane, sau o păpuşă, sau o carte, sau o eşarfa nouă şi frumoasă. Tot ce-şi dorea era un singur lucru, şi îi implora pentru lucrul acesta de trei ani încoace. Voia să o ia cu ei la moscheea Jamkaran pentru a-şi putea scrie rugăciunea şi a o arunca în fântână împreună cu toţi ceilalţi şi să-şi aducă rugămintea la cunoştinţa celui de-al doisprezecelea imam.

Roya crescuse într-o suburbie înstărită a Teheranului şi avea aproape tot ce-şi dorea. Tatăl ei era un translator senior în cadrul Ministerului Afacerilor Externe şi ocazional călătorea peste hotare împreună cu oficiali iranieni de rang înalt. Mama ei era biolog botanist renumit în cadrul catedrei de biologie a Universităţii din Teheran, care, cu ajutorul plin de strădanie al Royei, cultiva o grădină superbă de trandafiri în spatele casei

lor. Părinţii ei erau oameni de afaceri de succes. Era chiar înrudită de departe cu Ayatollahul Hosseini şi-l întâlnise de două ori. Dar cu toate că Roya era o fată drăguţă, şi devotată, şi strălucită în toate privinţele, ea era mută din naştere. îşi dorea să fi putut vorbi cu părinţii ei şi să cânte cu prietenele ei. Ura atât de mult să fie considerată „specială". îşi dorea să fie normală. Era chiar atât de mult ceea ce-şi dorea?

Poate că era.

Moscheea Jamkaran, localizată la circa şase kilometri în afara sfântului oraş Qom, era la o distanţă de circa trei ore cu maşina, fără a mai socoti cât timp aveau să petreacă acolo în rugăciune. Faptul că îşi luau o zi liberă de la lucru era un impediment enorm pentru părinţii ei. însă Roya pur şi simplu nu putea face altfel. Văzuse la televizor, la ştiri, povestea fântânii, şi aceasta îi capturase cu totul imaginaţia. Un bărbat care fusese intervievat, spusese: „Dacă îţi faci rugăciunea cum se cuvine, vei primi răspuns." Un altul spunea: „N-am venit aici să mă rog doar pentru mine. îl voi ruga pe Mahdi să aibă grijă şi de familia mea şi de nevoile lor."

Roya fusese în mod particular atrasă de un interviu luat unui băieţel care îşi adusese lanterna, convins că al doisprezecelea imam se ascundea pe fundul fântânii, citind toate cererile pe care le aruncau oamenii înăuntru. „M-am uitat în fântână cu lanterna mea, am sperat să-l văd pe Mahdi, spusese băiatul. Dar nu în seara asta."

Reporterul spusese apoi că potrivit tradiţiei şiite, „dacă vii la Jamkaran patruzeci de săptămâni la rând, îl vei vedea pe Mahdi".

în dimineaţa zilei ei de naştere, Roya se trezi devreme. Casa era cufundată în tăcere – probabil că părinţii ei nu se treziseră încă.

Deodată Roya auzi sunet de paşi pe coridorul din faţa dormitorului ei. Poate că părinţii ei se treziseră totuşi. Atunci se deschise uşa încetişor, iar părinţii ei intrară şi se aşezară pe patul ei.

— La mulţi ani, drăguţă, îi spuse tatăl ei în şoaptă. Plecăm în cinci minute. Crezi că poţi fi gata până atunci?

În extaz, Roya sări din pat şi-i cuprinse cu braţele, mai întâi pe tatăl, apoi pe mama ei, sărutându-i pe amândoi generos.

Excursia se dovedi mai specială decât îşi imaginase chiar şi ea. Nu călătoriră ca familie la Qom. Ci zburară – la clasa întâi. Nu fugiră la fântână şi înapoi la aeroport. Rămaseră peste noapte la un hotel de cinci stele şi ieşiră seara în oraş, unde luară o cină fastuoasă. Făcură o mie de fotografii la tot ce au văzut şi au făcut, de la felul în care îşi scrisese Roya rugăciunea pe o hârtie specială de scris pe care i-o dăruise mama ei în ziua aceea, până la felul în care Roya îşi îndreptase propria lanternă – un alt dar neaşteptat din partea tatălui ei – în fântână.

Dar pe cât de special fusese totul, nimic nu o pregăti pe fetiţă de ceea ce se petrecu după ce ajunseră cu toţii acasă în seara următoare. Roya era sus la etaj, se spăla pe dinţi şi se pregătea de culcare, când auzi o bătaie la uşă. Parcă era totuşi cam târziu pentru musafiri, iar Roya fu surprinsă să-l audă pe tatăl ei vorbind cu un bărbat şi apoi invitându-l să intre în casa lor. Nu recunoscu vocea bărbatului şi, când se uită pe furiş la parter, nu reuşi să-i vadă decât ceafa, dar era destul de sigură că nu-l mai văzuse până atunci.

— Ar fi o mare onoare pentru mine dacă mi-aţi îngădui să mă rog pentru binecuvântarea voastră şi a casei voastre, spuse străinul, care era înveşmântat ca un cleric sau un mullah.

Roya, care se ascundea pe scări şi era atentă să rămână nevăzută, auzi încuviinţarea tatălui ei, iar bărbatul se rugă o rugăciune frumoasă, rugându-l pe Allah să aducă „pace şi linişte peste această frumoasă locuinţă” şi „să-i binecuvânteze pe toţi cei ce locuiesc aici acum şi pe toţi cei ce vor locui aici în viitor, atâta timp cât se supun ţie, O, Doamne”.

Fără a dori să rişte să fie descoperită de părinţii ei, Roya

tocmai dădea să se întoarcă în camera ei şi să se urce în pat, când îl auzi pe bărbat întrebând dacă o putea vedea şi pe fetiţa lor şi să se roage şi pentru ea. Roya îngheţă. Cum de ştia bărbatul despre ea?

— îmi pare rău. Dar de unde ştiţi că avem o fiică? întrebă tatăl ei. Nu este nicio fotografie de-a ei în această cameră. Nu am pomenit-o şi nu ne-am mai întâlnit până azi.

— Nu te teme şi nu te înspăimânta în niciun fel, spuse străinul. Răspunsul este simplu. Allah m-a trimis în casa ta să o vindec pe micuţa Roya.

Inima Royei începu să bată cu putere, dar îl văzu pe tatăl ei încordându-se.

— De unde-i cunoşti numele?

— Ştiu totul despre fiica voastră, spuse străinul. S-a născut cu afonie, stare care i-a afectat capacitatea de a vorbi. în cazul ei, starea aceasta a fost provocată de o malformaţie genetică ce i-a afectat corzile vocale. A fost văzută de nouă medici în opt ani şi a suferit trei operaţii. Niciuna din ele însă nu a dat niciun rezultat.

Uimită, Roya aşteptă ca tatăl ei să răspundă, dar el nu o făcu. Sau nu putu s-o facă. încăperea rămase cufundată în tăcere o clipă, apoi omul continuă.

— Ieri aţi zburat la Qom. V-aţi dus la moscheea Jamkaran şi aţi scris împreună o rugăciune pe care aţi aruncat-o în fântână.

— Cine esti? răbufni tatăl ei în cele din urmă. Si de unde stii toate astea?

— Roya a cerut ca Mahdi să o vindece.

— Da... da, aşa e, dar...

— Cererea ei a primit răspuns. De asta mă aflu aici.

Roya se temea că tatăl ei avea să-l zvârle pe omul acesta afară din casă. Dar dacă străinul chiar fusese trimis de Allah? Dacă el era...?

Brusc, se trezi coborând scările şi îndreptându-se înspre

sufragerie, unde se opri lângă tatăl ei şi-l luă de mână.

Arătă la străin, uimită de frumusetea lui izbitoare şi de ochii lui negri şi străpungători. Iar acum se gândi că-l recunoştea dintr-un vis pe care-l avusese cu câteva săptămâni înainte.

Bărbatul începu să se roage într-o limbă pe care Roya nu o cunoştea şi nu o mai auzise niciodată până atunci. Când se opri, Roya căzu pe spate şi începu să se zvârcolească pe podea. Mama ei ţipă. Tatăl ei veni imediat lângă ea, dar nu o putu ajuta. Tot trupul ei tremura din toate mădularele. Se simţea de parcă s-ar fi înecat. Pentru o clipă crezu că avea să-şi piardă cunoştinţa. Atunci străinul începu să se roage din nou, tot într-o limbă de neînţeles. Imediat, convulsiile ei încetară.

îşi deschise ochii din nou şi privi în tavan. Feţele părinţilor ei erau palide. îl văzu pe bărbatul acela venind lângă ea şi îngenunchind lângă ea. O luă de mână şi o ridică cu blândeţe în picioare. Simţi cum o trece un fior rece prin tot trupul, apoi, spre mirarea tuturor începu să vorbească. Şi începu să cânte. Curând începu să dea laude lui Allah. Era în delir de fericire. începu să se învârtă şi să sară, şi îi îmbrăţişă pe părinţii ei şi plânse de bucurie.

Apoi toţi se întoarseră să-i mulţumească străinului, dar el se făcuse nevăzut.

51

TEHERAN, IRAN

Cinci zile întregi trecuseră, şi tot nu se întâmplase încă nimic.

Chinuit de frustrare, David se trezi devreme. Făcu încă un duş, dar din nou nu se rase. încerca să îşi lase barbă pentru a se potrivi mai bine în peisaj, şi deja crescuse binişor. Se îndreptă spre moschee pentru rugăciunea de dimineaţă.

Când se întoarse, la recepţia hotelului îl aştepta un mesaj. îl luă cu sine la etaj, se încuie în cameră şi deschise plicul, oftând uşurat. Era o invitaţie pentru un dineu acasă la Daryush Rashidi, preşedintele Iran Telecom. în bilet i se spunea că o maşină avea să-l ia din faţa hotelului său la ora şapte fix în seara acelei zile, şi i se oferea un număr de telefon pentru a confirma invitaţia. David introduse imediat numărul în fişierul contactelor din telefonul său şi sună pentru a-şi confirma participarea. Spera ca sistemul NSA să îi poată ajuta pe Zalinsky şi pe Fischer să alcătuiască o listă de alte persoane care aveau să fie de faţă.

Fischer.

Spera că Zalinsky se purtase cu blândeţe cu ea. Nimic

din toate astea nu fuseseră de fapt din vina ei. Fusese decizia lui Zalinsky – nu a ei – să o facă manager de proiect şi să o trimită în Teheran. Prin aceasta pusese toată misiunea lor în joc. Dar dacă se gândea acum la toate, Eva se descurcase destul de bine. David abia dacă o cunoştea, dar îi plăcea ceea ce ştia. Era inteligentă. Era puternică. Era devotată Agenţiei. Limba farsi o vorbea impecabil. Nu era Marseille, dar dacă era să fie sincer, arăta chiar foarte bine cu capul acoperit.

La ora şapte, un sedan negru opri în faţa hotelului Simorgh. David urcă şi fu condus la un bloc dichisit de apartamente, într-o zonă deosebită a Teheranului, unde fu condus de un agent de la securitate într-un apartament de la ultimul etaj. Însă nu era genul de petrecere pe care şi-o imaginase David. Nu erau chelneri în frac care să se plimbe prin încăperi cu tăvi încărcate de mâncare. Nu erau nici aranjamente florale şi nici muzică. Nu erau de fapt niciun fel de musafiri. Doar Daryush Rashidi şi Abdol Esfahăni.

— Domnule Tabrizi, bine aţi venit, îi spuse omul înalt şi grizonat care ocupa funcţia de CEO a companiei, dând mâna cu David. Este o onoare să vă întâlnesc în sfârşit. Abdol mi-a spus lucruri bune despre dumneata.

— Vă rog, domnule Rashidi, spuneţi-mi Reza, iar onoarea este de partea mea, răspunse David, surprins şi uşurat. Sunteţi foarte amabil că aţi dorit să mă vedeţi, după toate evenimentele din ultimele zile, darămite să mă invitaţi la dumneavoastră acasă. Vă mulţumesc – amândurora – foarte mult. Ospitalitatea dumneavoastră este plină de bunăvoinţă.

— Să nu mai vorbim despre asta, Reza, spuse directorul executiv. Intră.

Rashidi, despre care David credea că are înjur de şaizeci de ani,le făcu semn invitaţilor săi să-l urmeze din foaier. Pe măsură ce intrau în ceea ce se dovedea a fi un superb apartament de lux, David îşi dădu seama că ocupa

cel puţin jumătate din ultimul etaj al acestui zgârie nori. Priveliştea capitalei şi a munţilor Alborz în depărtare era absolut răpitoare, şi David o şi puse în cuvinte.

— Uneori mă simt stânjenit să aduc oameni aici sus, dar priveliştile sunt spectaculoase, spuse Rashidi. Trebuie să spun, eu unul am crescut destul de sărac. Niciodată nu mi-am imaginat una ca asta, copil fiind, şi cu siguranţă nu am nevoie de asta acum. Dar Iran Telecom doreşte să îl folosesc pentru a-i primi pe clienţii noştri, şi cine sunt eu să spun „nu ?

Râse şi plesni din degete. Un slujitor, un bărbat care probabil avea vârsta lui Rashidi, îmbrăcat bine, dar fără frac, îşi făcu apariţia din bucătărie.

— Băuturi, spuse directorul executiv, şi nişte snacksuri.

— Desigur, domnule, spuse bărbatul.

Rashidi se aşeză într-un jilţ ornamentat şi tapisat, care aducea mai degrabă cu tronul pe care probabil l-au folosit şahii în vremuri străvechi. Apoi se întoarse spre David, care se aşeză pe canapea, alături de Esfahăni.

— înainte de toate, Reza, permite-mi să-mi cer scuze pentru Abdol, începu el. Este un prieten drag şi un consilier de încredere. Dar nu este întotdeauna atât de diplomat pe cât ar trebui să fie un executiv senior al Iran Telecom.

David se uită la Esfahăni, care privea la orizonul pe care se profila Teheranul, mândru şi nepocăit.

— Vreau să auzi asta direct de la mine, continuă Rashidi. Sunt recunoscător pentru comportamentul tău profesional în toată această problemă. Personal, eu nu i-aş fi cerut domnişoarei Fischer să părăsească ţara. Suntem un popor liber. Avem un mare respect pentru toate popoarele, indiferent de rasă, sex sau statut în viaţă. Nu vrem să îi speriem pe cei care au venit să ne ajute sincer. Nu aceasta este procedura noastră standard de operaţiune şi cu siguranţă nu aceasta este inima mea. Dar îţi respect decizia şi sper că aceasta nu ti-a înăbuşit dorinţa de a

lucra cu noi.

— Chiar deloc, domnule Rashidi, răspunse David. Domnişoara Fischer este foarte capabilă. Este de mare preţ pentru compania noastră. Dar cred că va fi de mult mai mult folos companiei MDS şi Iran Telecom în Dubai şi în München decât aici. Ar fi trebuit să ne dăm mai curând seama de asta. Vă rugăm să ne iertaţi.

— Am trecut peste toate, spuse Rashidi, părând mulţumit. Haideţi să nu ne mai gândim la asta. Avem chestiuni mult mai importante de discutat.

David oftă uşor şi abia aştepta să-l anunţe le Zalinsky că erau din nou în cărţi.

Slujitorul se întoarse în cameră, împingând un cărucior încărcat cu tot felul de bunătăţi, incluzând un castron imens din ceramică, umplut cu o varietate de banane, portocale, mere, căpşuni şi mure proaspete, pe care le puse pe o măsuţă generoasă din sticlă în faţa lor. De asemenea puse un castron cu castraveciori şi o solniţă alături, împreună cu mici castronele cu fistic, alune caju şi nuci. Apoi scoase o mulţime de sucuri proaspăt stoarse şi vase aburinde cu ceai şi cafea dintr-un bufet micuţ.

David se simţi imediat ca acasă. Părinţii săi ţinuseră nenumărate dineuri de-a lungul anilor care începuseră exact la fel. Vara, se aştepta să pună pe masă suc dulce de cireşe, precum şi struguri, pepene galben, mure îndulcite şi pepene roşu. Cum nu era decât februarie acum, opţiunile erau ceva mai limitate.

— Suc de măr, de portocală sau de rodie, domnule? întrebă slujitorul.

Rashidi alese suc de măr, la fel şi Esfahăni. David se întrebă dacă protocolul spunea că trebuia să urmeze alegerea conducătorului, dar îşi asumă riscul şi ceru suc de rodii. Nu mai băuse aşa ceva de ani de zile, şi aceasta îi iscă amintiri din copilărie.

— De trei ori mai mulţi antioxidanţi decât în vinul

ZOOT ALDOMIR BAZSELA IMAM

roşu, spuse David zâmbind când i se umplu un pahar.

O privire schimbată între Rashidi şi Esfahăni îl făcu pe David să-şi realizeze imediat eroarea.

— Ceea ce este bine, adăugă el rapid, de vreme ce nu beau vin.

— Foarte bine, spuse Rashidi, vizibil uşurat. Mă uimeşti, ca un tânăr foarte pios şi sincer. Părinţii tăi au fost şiiţi devotaţi?

Şi aşa începu interogarea. Nu i se părea brutală. Ba dimpotrivă, David îi găsi pe amândoi bărbaţii – dar pe Rashidi în mod particular – mai calzi şi mai deschişi decât s-ar fi aşteptat. Dar era evident că doreau să ştie totul despre el. Era un ritual social; desigur, un ritual al trecerii. Era încă un test pe care David era hotărât să-l treacă. îşi umplu mâna cu fistic şi se lansă în relatarea povestirii sale de acoperire, recunoscător dintr-odată pentru tot timpul pe care-l avusese pentru a-şi exersa detaliile în ultimele câteva zile.

Le spuse povestea felului în care crescuse în Alberta, Canada, cum tatăl lui lucrase în industria petrolieră şi cum mama lui îl implorase să-i ducă înapoi în Iran. Ochii i se umeziră când povesti modul în care muriseră părinţii săi când avionului lor Cessna îi murise motorul şi se prăbuşise chiar înainte de Victoria, Columbia Britanică, pe când el avea doar şaptesprezece ani şi cum venise un poliţist la liceul lui să-i dea vestea. Atunci îşi dădu seama că era pentru prima oară când îşi rostea întreaga poveste cu glas tare, şi fu uimit cât de mult îl ajuta acum durerea pe care o resimţea pentru cancerul mamei sale să-şi provoace emoţia de care avea nevoie pentru a face ca minciunile să-i pară reale.

Amândoi îşi prezentară condoleanţele lui David pentru pierderea suferită.

— A trecut mult timp de atunci, răspunse el, folosind un şerveţel de pe măsuţa de cafea ca batistă pentru a-şi şterge ochii.

— E limpede că încă te afectează, spuse Rashidi cu o tandreţe de care David nu l-ar fi crezut în stare.

— Mi-am pierdut părinţii pe când eram şi eu foarte tânăr. A fost un accident pe apă. Nu aveam decât şapte ani, dar ştiu prin ce treci.

David încuviinţă din cap.

Esfahăni îl întrebă dacă avea vreun frate. David îşi plecă privirea şi spuse că nu. El era copilul „minune” din familie, explică el, singurul născut viu după mai multe sarcini pierdute şi multiple tratamente pentru fertilitate. Când Rashidi îl întrebă de ce se dusese să facă colegiul în Germania, David îi explică faptul că nu se simţise niciodată în largul lui în Canada şi că aceasta era prea influenţată de imoralitatea şi lipsa de dumnezeu a americanilor. Ceea ce mi-am dorit eu de fapt a fost să vin în Iran.

— Si de ce nu ai venit? întrebă Rashidi.

— Nu cunoşteam pe nimeni, spuse David. Toţi bunicii mei au murit înainte să mă nasc. Şi mi s-a oferit o bursă la o şcoală din Germania.

— Familia ta, toţi erau din Tabriz? îl interogă Esfahăni.

— Da, confirmă David, dar eu nu mai fusesem niciodată acolo. Nu aveam bani. Din câte se părea, trebuia să caut mai întâi să-mi termin şcoala, să-mi cizelez puţin deprinderile şi să câştig nişte bani. Apoi am sperat că aveam să găsesc o cale să mă întorc aici şi să reiau legătura cu ţara părinţilor mei şi să văd dacă eu puteam face ceva... ştiţi şi dumneavoastră, pentru a ajuta.

Rashidi îl privi pe Esfahăni, apoi înapoi pe David.

— Sper că nu sunt primul care să ţi-o spună, dar bine ai revenit acasă, tinere.

— De fapt, domnule Rashidi, dumneavoastră sunteţi primul, şi vă mulţumesc, spuse David. Nu vă pot explica ce bucurie este să mă aflu în sfârşit aici şi ce durere am simţit în ultimele câteva zile la gândul că în loc să fiu o

binecuvântare pentru dumneavoastră, pentru compania mare pe care o conduceţi şi pentru această ţară minunată, cumva v-aş fi putut pricinui o necinstire.

— Nu, nu, spuse Rashidi. Nu mai vreau să aud despre asta. A fost o simplă greşeală şi acum totul este înapoia noastră. Trebuie să mergem înainte.

Nu peste mult timp, David începu să saliveze când simţi aromele de tot felul ale nenumăratelor feluri de mâncare ce emanau din bucătărie. Din fericire, după câteva minute, se anunţă că cina urma să fie servită. Rashidi îl conduse pe David după colţ la o sufragerie frumos mobilată, cu o masă mare întinsă pentru trei persoane cu porţelan fin şi pânză frumos călcată. De o parte a încăperii se afla o altă masă de poate trei sau patru metri lungime, acoperită cu tot felul de vase, mult mai multe decât ar fi putut mânca ei într-o noapte. Pe o tavă se afla un miel întreg fript, postat în mijlocul mesei, înconjurat de tot felul de castroane cu fierturi – rodii, vinete, ierburi, bame şi ţelină – şi o mâncare cu orez şi linte gătită cu o pulpă de oaie.

Dar mai bună decât toate, şi spre marea surprindere a lui David, se afla şi un castron mare cu ***Shirin Polo***, una dintre mâncărurile lui preferate şi specialitatea mamei lui. Era o mâncare frumoasă, colorată de orez basmatic gătit pe aburi, ornat cu felii dulci de morcov, migdale, fistic, coajă de portocale şi şofran. David abia aştepta să se înfrupte din toate.

52

Fiecare dintre ei îsi luă câte o farfurie si se aşeză.

Dar chiar în momentul când David dădu să ia o gură, întrebările începură să curgă tot mai repede. Faza interogatoriului se încheiase. Rashidi şi Esfahăni se simţeau tot mai în largul lor cu el, dar sub nicio formă nu terminaseră încă cu el. Acum trecuseră la faza de livrare.

— Cât de repede poate aduce MDS echipe de tehnicieni în Teheran? întrebă Esfahăni.

David repetă ceea ce-i promisese lui Esfahăni în faţa moscheii Imam Khomeini. Echipele puteau ajunge la faţa locului într-o zi sau două, dacă suna curând şi îi punea în mişcare. Cu toţi erau în expectativă.

— De cât timp au nevoie ca să îşi pregătească lucrurile? întrebă Rashidi.

— Pentru prima fază, de testare, aş spune că o lună, spuse David. Dar din câte ştiţi din propunerile noastre, fazele a doua, a treia şi a patra vor necesita aproape un an întreg.

Luase în calcul faptul că fiecare tehnician avea să aibă desemnaţi doi translatori, fiecare lucrând în ture de şase ore, precum şi o echipă de securitate?

David spuse că „da”. Dar adăugă faptul că erau câţiva dintre ei care deja vorbeau farsi. Mai mult, MDS era în plin proces de angajare şi instruire a unei alte duzini de tehnicieni vorbitori de farsi, cu toate că probabil nu aveau să fie pregătiţi până la sfârşitul primăverii. Lui Rashidi îi plăcea ideea aceasta foarte mult.

Esfahăni ar fi vrut să ştie cât de repede avea să fie pus la punct centrul de monitorizare si să fie si funcţional.

David ştia că superiorul se referea la centrul de operaţiuni de înaltă tehnologie pe care MDS se angajase să-l pună la punct pentru a permite serviciile de securitate ale Iranului să intercepteze, să monitorizeze şi să înregistreze orice apel în noul lor sistem wireless. Răspunse că echipele lui aveau nevoie să li se instaleze software-ul mai întâi pe serverele de la Iran Telecom, după care aveau să se concentreze asupra punerii la punct a centrului de monitorizare.

— Nu, spuse Esfahăni, asta nu e suficient. Vrem ca software-ul să fie instalat şi centrul să fie pus la punct simultan.

— Asta nu este parte a contractului, spuse David.

— Ne-am răzgândit, spuse Rashidi. Ne place de tine. Avem încrede în tine. Vrem să faci asta pentru noi. Ar fi o problemă?

— Va costa mai mult şi vom avea nevoie de trei sau patru zile pentru a forma acea echipă, dar cu siguranţă vom face asta, dacă doriţi.

— Costurile nu sunt o problemă, îl asigură Rashidi. Timpul este problema. Pot fi făcute toate într-o lună?

— Asta este chiar atribuţia domnişoarei Fischer.

Dispoziţia lui Esfahăni se întunecă subit când fu menţionată Fischer.

— Nu asta am cerut, spuse el tăios. Se poate instala software-ul şi centrul de monitorizare si să fie si funcţionale într-o lună?

— Se poate, spuse David. Din nou, am nevoie de aprobarea domnişoarei Fischer, dar nu văd să fie vreo problemă.

— Credeam că tu eşti noul manager de proiect, spuse Esfahăni.

— Aici, da, dar tot trebuie să-i raportez domnişoarei Fischer în Dubai, explică David. Este vreo problemă? Nu veţi avea nicio interacţiune cu ea, vă asigur.

— Sunt sigur că aşa va fi, spuse Rashidi. Dar cred că colegul meu vrea să spună că, dat fiind tot ce s-a întâmplat, avem vreun motiv să ne facem griji că această domnişoară Fischer va refuza să urgenteze proiectul pe motiv că poate a fost ofensată ultima oară când a fost aici?

Desigur, nu la aceasta se referea Esfahăni, David ştia asta. Bărbatul îşi folosea pur şi simplu religia ca scuză pentru a discrimina o colegă extrem de calificată şi o nouă prietenă. Dar nu avea de gând să sublinieze acest lucru şi să dea cu piciorul la acest contract – nu acum când totul părea să meargă atât de bine.

— Credeţi-mă, domnilor, toţi cei din compania noastră ştiu cât de important este proiectul acesta, îi asigură David. Domnişoara Fischer o ştie mai bine ca oricine altul. Vă pot asigura că ea este o profesionistă desăvârşită. Nu va permite sentimentelor personale să îi afecteze conduita. Singura problemă reală este să vă oferim o estimare de costuri, ceea ce vă pot oferi până la sfârşitul zilei de lucru mâine. Odată ce veţi aproba estimarea noastră, nu va mai fi necesar decât ca domnişoara Fischer să achiziţioneze tot echipamentul necesar pentru centrul de monitorizare şi să alcătuiască o a doua echipă care să poată ajunge aici până la sfârşitul săptămânii acesteia sau la începutul săptămânii următoare.

— Veţi insista pentru realizarea acestui lucru? îl întrebă Esfahăni.

— Absolut.

— Contăm pe dumneavoastră, domnule Tabrizi, sublinie Esfahăni.

— Mulţumesc, domnule, răspunse el. Vă apreciez încrederea.

Acum Rashidi preluă din nou conducerea.

— Ştiţi că tocmai m-am întors de la Beijing, nu? spuse directorul executiv.

— Da, domnule, spuse David. Am citit în ziar.

— Chinezii ne imploră să semnăm contractul acesta cu ei.

— înţeleg, domnule. Dar, credeţi-mă, ne putem ocupa de asta pentru dumneavoastră şi chiar ne dorim. Vă vom oferi cel mai bun preţ şi cei mai buni oameni. Aveţi cuvântul meu.

— Mie îmi e de-ajuns, spuse Rashidi.

Esfahăni încuviinţă din cap, fiind de acord.

— Acum mai avem o rugăminte.

53

HAMADÂN, IRAN

Najjar ajunse acasă târziu şi era epuizat.

Apartamentul era întunecat şi tăcut. Pe masa de bucătărie era un bilet pe care scria, Sunt la părinţii mei la cină. Ajung târziu acasă. Nu mă aştepta. Dar ai auzit zvonurile? Cineva l-a văzut. Se spune că va veni curând. Nu este minunat? Te iubesc si te sărut, Sheyda.

Najjar era furios. Era tentat să sară înapoi în maşină, să fugă la socrii săi şi să aibă o discuţie cu socrul lui. Sigur că auzise zvonurile. Dr. Saddaji împărtăşise întregii echipe despre viziunea Ayatollahului Hosseini cu privire la cel de-al doisprezecelea imam, şi noutatea aceasta îl însufleţise pe Najjar. Il aştepta pe Mahdi de când se ştie. În sfârşit avea să fie dreptate. În sfârşit avea să fie pace. Dar era tot mai sigur că socrul lui credea că un război nuclear împotriva SUA şi a Israelului trebuia să preceadă sosirea lui Mahdi. Najjar se împotrivea acestei idei cu toată făptură lui. Da, jurase să-l slujească pe Allah cu tot ceea ce era el. Da, jurase să se dedice pregătirii venirii celui de-al doisprezecelea imam. Dar nu putea fi parte a unui

genocid. Asta nu avea cum să fie ceea ce dorea cu adevărat Mahdi pentru el şi familia lui.

Cu toate acestea, lui Najjar îi era tot mai clar că exact asta credea socrul său, că omenirea în general – şi guvernul iranian în particular

- era responsabil de dezlănţuirea proactivă şi intenţionată a „sângelui şi focului" care avea să fie ultimul semn înainte de sosirea pe pământ a celui de-al doisprezecelea imam. Din cauza aceasta construia în secret bomba islamică. Oare soţia doctorului Saddaji, Farah, ştia asta? Sheyda ştia? Ştiau ele că soţul şi tatăl lor era un criminal cu sânge rece? Najjar nu putea crede că ştiau. Şi cum le-ar fi putut spune? Cum aveau să reacţioneze dacă aflau adevărul? Mai mult, ce ar fi trebuit el să facă? Să demisioneze în semn de protest? Să se mute în alt oraş? Să se mute în altă ţară?

Pentru Najjar, supravegherea versiuni iraniene a Proiectului Manhattan şi faptul că trebuia să mintă în fiecare zi o lume întreagă cu privire la aceasta îi repugna moral. Dar a porunci uciderea unui om

- şi încă prin decapitare – fără a beneficia de un proces sau o judecată, şi să facă aceasta în prezenţa unui alt fizician senior care lucra sub supervizarea lui, întrecea orice limită. Şi totuşi, aceasta era viaţa pe care o trăia socrul său, iar mesajul pentru Najjar, pentru echipa lui şi în final pentru familia lui era în aceeaşi măsură clar: Inşelaţi-mă şi veţi fi consideraţi necredincioşi. Dacă deveniţi necredincioşi, sunteţi morţi.

Adevărul începea încet-încet să se structureze mai clar pentru Najjar, dar, în acelaşi timp, îi era tot mai clar că nu-i putea spune nimic soţiei lui. Sau soacrei lui. Sau altcuiva. Nu se putea muta cu familia lui. Nu îi putea scoate din ţară. Era captiv într-o familie condusă de un bărbat fără conştiinţă, un bărbat care era dispus să comită orice atrocitate în numele jihadului.

Najjar se prăbuşi pe un scaun în sufragerie şi luă

telecomanda televizorului. Avea disperată nevoie să scape, chiar dacă numai în mintea lui.

Antenele parabolice erau ilegale în Iran, dar toţi aveau una. Sheyda era de fapt cea care îl implorase pe Najjar să facă rost de una, câtă vreme promitea să nu spună nimic părinţilor ei. Najjar, dornic de ştiri din lumea externă, fusese de acord bucuros. Economisiseră de aproape un an de zile pentru a-şi permite un sistem bun, iar un prieten li-l instalase în sfârşitul de săptămână trecut.

Najjar porni televizorul şi începu să caute prin sute de canale care-i erau acum disponibile. Imediat sări peste orice program produs de guvern şi peste cele sportive, pentru că nu fusese niciodată mare fan. Ajunse la BBC, se opri pentru o clipă pentru a urmări un reportaj foarte recent despre două submarine israeliene din clasa Delfin – fiecare evident echipată cu rachete balistice prevăzute cu focoase nucleare – care traversau Canalul Suez. Un analist al serviciilor secrete britanice speculau că submarinele se îndreptau foarte probabil spre Oceanul Indian sau înspre Golful Persic, probabil pentru a se opri în dreptul coastei Iranului şi să aştepte ordine de la Ierusalim.

Şi mai deprimat de această perspectivă, Najjar continuă să schimbe canalele. Dintr-odată, ajunse la un program de care nu mai auzise niciodată şi un personaj pe care nu-l mai văzuse niciodată. Pe ecran era un preot mai în vârstă, purtând o mantie neagră, o mitră neagră pe cap şi o cruce mare metalică. Dar nu înfăţişarea omului îl determină pe Najjar să se oprească şi să îl urmărească o clipă. Ci ceea ce spunea acesta.

— Copiii sunt îndoctrinaţi că islamul este adevărul, declară preotul, privind drept la cameră. Copiii sunt îndoctrinaţi că Mohamed este ultimul profet, că creştinii sunt necredincioşi şi că evreii sunt necredincioşi. Şi repetă aceste afirmaţii constant.

Temându-se să nu fie auzit de vecini, Najjar reduse imediat volumul, dar nu schimbă canalul. Nu îşi putea

dezlipi ochii de la ecran. Era cutremurat de intensitatea vocii acestui om şi de îndrăzneala cuvintelor lui. Preotul acesta vorbea arabă egipteană, însă Najjar îl înţelegea destul de bine, dat fiind faptul că crescuse în Irak.

— Islamul, aşa cum este el înfăţişat de Coran, în Hadit şi în ***The Encyclopedia of Islam***, a fost răspândit prin intermediul săbiei, explică preotul. Sabia a jucat un rol important în răspândirea islamului în trecut, şi tot sabia este cea care păstrează islamul în ziua de azi. Islamul se bazează pe jihad pentru răspândirea religiei. Acest lucru reiese foarte clar în enciclopedie. Aceasta apare la secţiunea 11, pagina 3.245. Spune astfel: „Răspândirea islamului prin intermediul săbiei este o datorie ce revine tuturor musulmanilor.” Astfel, islamul este răspândit prin intermediul săbiei.

În acest punct, preotul se aplecă înainte şi vorbi cu multă pasiune.

— E timpul ca biserica să se ridice cu curaj şi convingere şi să afirme cu puterea Duhului Sfânt: „islamul nu este răspunsul; jihadul nu este calea. Isus este calea. Isus este adevărul. Isus este viaţa. Şi niciun bărbat şi nicio femeie nu poate veni la Tatăl decât prin credinţa în Isus Cristos.” Acesta este mesajul din Ioan 14:6. Acesta este mesajul Noului Testament în întregime. Şi acest mesaj de credinţă este plin de dragoste, nu de sabie.

Era ca şi când un curent electric ar fi trecut prin tot sistemul lui Najjar. Nu mai zăcea prăbuşit în scaun. Stătea drept, furios pe omul acesta, venindu-i să arunce cu un pantof în televizor, dar, în acelaşi timp, era intrigat peste măsură. Cum putea guvernul să permită una ca asta la televizor? Chiar nu încerca nimeni să-l oprească pe omul acesta? Hipnotizat, Najjar continuă să se uite.

— Acum nu este timpul să ne ascundem de teamă faţă de lumea musulmană, declară preotul. Acum este timpul să ducem Evanghelia lui Isus Cristos la orice bărbat, femeie şi copil de pe planetă şi să-L proclamăm pe El drept

speranţă pentru omenire, singura speranţă pentru o lume tulburată. Am făcut asta aproape toată viaţa mea, am împărtăşit Vestea Bună a mântuirii prin Isus Cristos oamenilor din Orientul Mijlociu. Pentru asta am fost exilat din patria mea, Egipt. Pentru asta am fost etichetat drept „inamicul public numărul unu al islamului". Pentru asta a fost pus un preţ pe capul meu. Dar Îl iubesc pe Isus mai mult decât chiar viaţa mea. Şi pentru că Isus îi iubeşte pe musulmani, pentru că El a venit şi Şi-a dat viaţa ca să-i mântuiască şi pe ei, şi eu îi iubesc la rândul meu. Şi sunt dispus să-mi dau viaţa, dacă este nevoie, ca să ajung la ei, pentru preaiubitul meu Isus.

Najjar nu mai auzise niciodată pe cineva care să vorbească aşa.

— Dumnezeul Bibliei mişcă lumea musulmană cu putere în ziua de azi, continuă preotul. Îi atrage pe musulmani în număr record să se lase de islam şi să vină la credinţa în Isus Cristos. Da, sunt multe veşti rele în lumea musulmană în prezent. Dar sunt şi multe veşti bune; mai mulţi musulmani au venit la credinţa în Isus Cristos în ultimele trei decenii decât în ultimele paisprezece secole de islamism luate la un loc. Aceasta este măreţia Dumnezeului nostru cel mare.

Era oare adevărat? se întrebă Najjar. Chiar se lăsau musulmanii de islamism ca să devină urmaşi ai lui Isus Cristos? Chiar se întâmpla în număr mare? Dintr-odată se temu să-l mai urmărească pe omul acesta. Opri televizorul, stinse luminile şi se sui în pat, tremurând.

Se bucura acum că Sheyda nu era acasă. Era ruşinat de lucrul pe care tocmai îl urmărise. Dacă l-ar fi auzit cineva? Trebuia să fie mai atent, îşi spuse el.

Cu toate astea, cum stătea el aşa singur în întuneric, nu putea scăpa de lucrurile pe care tocmai le văzuse şi le auzise, şi o anumită frază continua să i se deruleze în inimă, iar şi iar.

Isus este calea. Isus este adevărul. Isus este

viaţa. Şi niciun bărbat si nicio femeie nu poate veni la Tatăl decătprin credinţa în Isus Cristos.

54

TEHERAN, IRAN

Telefonul mobil al lui Rashidi sună.

Se scuză şi ieşi din cameră. Atunci Esfahăni veni aproape de David şi îi spuse în şoaptă:

— Ce voi spune în continuare, trebuie să rămână numai între noi doi. Ne-am înţeles? Nu trebuie să mai vorbeşti nimănui despre asta.

— Desigur, spuse David.

— Trebuie să cumpărăm douăzeci de telefoane prin satelit sigure, îi explică Esfahăni. Ultima generaţie. Encriptate. Absolut impenetrabile. Voi le faceţi, nu-i aşa?

— Ei bine, nu le facem chiar noi, îi răspunse David. Nokia cooperează cu cineva care le face. Dar sunt construite pentru oficialităţi guvernamentale din Europa. Nu sunt pentru export.

— Saudiţii le au.

— Asta eu nu ştiu.

— Pakistanezii le au.

— Din nou, nu e domeniul meu.

— Marocanii le au. înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Atunci, poţi face rost de ele pentru noi?

— Pot s-o întreb pe domnişoara Fischer.

— Nu, spuse Esfahăni, nu asta am întrebat. Te întreb – ***tu personal – tu*** poţi să le aduci pentru noi?

— Nu ştiu. Domnişoara Fischer este adevăratul expert în astfel de chestiuni, domnule, dar cred că nici chiar ea nu ar reuşi să obţină o licenţă de export pentru ele, cu toată atenţia internaţională asupra... ei bine, ştiţi... situaţia de aici. Nu ştiu cum aş putea face rost de licenţe, darămite de telefoane.

Esfahăni nu spuse nimic. Urmă o pauză lungă, ciudată. Era linişte. Prea linişte. Tot ce auzea acum David era un ceas care ticăia în sufragerie şi sunetul îndepărtat de zornăit de vase în bucătărie.

— Pot încerca, spuse David în cele din urmă.

— Fără s-o implici pe domnişoara Fischer? insistă Esfahăni.

David se prefăcu a se gândi ceva mai mult. Ştia că putea face rost
de telefoane cât ai zice peşte. Zalinsky le-ar fi construit bucuros manual dacă s-ar fi gândit că asta avea să fie de folos misiunii. Dar David ştia că nu putea părea prea dornic sau prea dispus să îi mulţumească.

II privi la rândul său pe Esfahăni şi îl asigură pe om că avea să facă ce-i stătea în putinţă, şi fără implicarea lui Fischer. Era o minciună, desigur. Fischer avea să fie implicată deplin. Dar asta era ceea ce dorea omul acesta să audă, şi părea să dea roade.

— Bine, pentru că ştii că sunt şi alte contracte de infrastructură în telecomunicaţii care vor urma în lunile care vin, îi reaminti Esfahăni. Fiecare are o valoare de sute de milioane de euro, iar domnul Rashidi şi cu mine am privi desigur favorabil la oferta voastră.

— Asta îmi doresc şi eu, spuse David. MDS

preţuieşte această afacere foarte mult.

— Prea bine. Cât de repede le-ai putea aduce?

— Cât de repede aveţi nevoie de ele?

— În cinci zile lucrătoare.

— ***Cinci?*** Asta e destul de repede.

— Poate că ar trebui să ne ducem totuşi la chinezi.

— Nu, nu, găsesc eu o soluţie, promise David, dintr-odată temându-se că era prea reţinut. Aveţi nevoie de douăzeci de bucăţi?

— Da.

— S-a făcut, spuse David. La urma urmelor, nu-i putem lăsa pe saudiţi sau pe sionişti să aibă ceva ce voi nu aveţi. O să mă ocup de asta.

— Aşa să faci, spuse Esfahăni. Te asigur, reuşita îţi va fi frumos recompensată.

— Va fi onoarea mea să binecuvântez Iranul în orice mod pot, spuse David. Apropo. Trebuie să dau un telefon la Dubai şi să transmit echipelor noastre tehnice să ajungă aici mâine. Vor reuşi angajaţii dumneavoastră să-i ia de la aeroport, să-i orienteze şi să le arate de unde să înceapă cu lucrul? Trebuie să mă întorc la München pentru a vă îndeplini această nouă cerinţă.

— Da, ne vom ocupa de tot, îl asigură Esfahăni. Doar spune-i secretarei mele cine şi când va veni.

— Voi face aceasta, dar aş putea să vă pun o întrebare?

— Ce anume?

— Dacă nu este cuviincioasă, vă rog să mă iertaţi.

— Nu trebuie să te fereşti. Care-ti este întrebarea?

— Ei bine, sunt doar curios. De ce atâta urgenţă?

În momentul în care cuvintele îi ieşiră de pe buze lui David, Rashidi intră în cameră. David simţi că îşi terminase convorbirea telefonică de ceva vreme şi că ascultase cea mai mare parte din conversaţie, probabil încântat de direcţia în care o luaseră lucrurile.

— La întrebarea aceasta aş vrea să răspund eu, spuse

directorul executiv. Domnule Tabrizi, aţi auzit vreodată de cel de-al doisprezecelea imam?

55

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

David ateriza la 11:40 dimineaţa, şi fu întâmpinat de Eva.

Fu surprins să vadă cât de bucuroasă era să-l vadă. Se purta profesional, desigur, dar zâmbetul îi era cald şi părea sincer uşurată că David ieşise din Iran teafar şi în siguranţă.

— Şi cum a mers? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre garajul parcării.

— Mai bine decât mă aşteptam, spuse el. Este echipa tehnică pregătită?

— Absolut. Am rezervat locuri la primul zbor, mâine dimineaţă la ora şase.

— Bun. Unde sunt acum?

— Te aşteaptă cu toţii în birou, aşa cum ai cerut.

— Mersi, spuse David. Mie ai reuşit să-mi închiriezi o cameră la Le Méridien?

— Da. Eva pufni puţin. Ţi-am închiriat chiar un apartament de lux.

— Uau! mersi. Dar nu trebuia.

— La ce-s buni prietenii? întrebă ea.

David râse, înţelegând acum.

— Jack ţi-a spus să mă faci să par un om de afaceri

înstărit.

— Exact.

★ ★ ★ ★ ★

Şedinţa lui David tinu cam o oră.

Ironia era că în timp ce absolut fiecare membru al echipei tehnice lucra pentru CIA, niciunul dintre ei nu ştia care era statutul celorlalţi. Nici nu ştiau că David era în acelaşi timp şi NOC. Fiecare fusese angajat ca un contractor independent de către Eva, iar toată afacerea aceasta purta numele de compartimentare. Cu cât ştiau mai puţine despre operaţiunea de ansamblu şi unul despre celălalt, cu atât mai bine.

Când încheiară o rundă uşoară de întrebări şi răspunsuri, Eva eliberă echipa. Apoi, când plecară cu toţii, ea îl conduse pe David afară din sala de conferinţe şi pe câteva culoare până într-un birou micuţ, liniştit, privat, în spatele birourilor regionale ale MDS. Intrară repede şi închiseră uşa în spatele lor, şi-l găsiră pe Jack Zalinsky aşteptându-i.

— Ai supravieţuit, spuse el privindu-l ***pt protege-\i*** său.

— Chiar mai mult, răspunse David. Aduc daruri de departe.

— Aşa te vreau, spuse Zalinsky, lovindu-l pe spate şi zâmbindu-i pentru întâia oară de nici nu mai ştia de când.

— Dă-mi voie să ghicesc, începu Eva în timp ce-şi ocupară locurile. Ai nevoie de douăzeci de telefoane prin satelit sigure.

— Sunt impresionat.

— Ei bine, ***mein Freund***, poate că tu te-ai lăfait prin camera ta de hotel, te-ai uitat la televizor şi te-ai dus de cinci ori pe zi să te rogi, îl tachină Eva, dar telefoanele tale au lucrat din greu, şi au fost o mină de aur.

Îi relată apelul de la miezul nopţii primit de la un anumit oficial iranian senior – încă neidentificat – către Esfahăni, prin care se cereau telefoane prin satelit. Mai mult, ea-l asigură

că toate cele douăzeci de aparate aveau să fie pregătite pentru el să le poată lua din München în şaptezeci şi două de ore. De asemenea, îi dădu un dosar cu stenografierile tuturor apelurilor interceptate de NSA până în acel moment, pe baza noilor date de contacte pe care le introdusese în telefonul său.

Le mulţumi şi schimbă rapid subiectul.

— Voi aţi auzit de cel de-al doisprezecelea imam, îi întrebă el.

— Sigur, spuse Eva. Ţi-am trimis articolul acela despre liderul de cult din Yemen care spune că pregăteşte calea pentru întoarcerea lui.

— Exact, spuse David.

— Vorbeşti despre aşa-numitul mesia islamic? întrebă Zalinsky. Cel care ar trebui să aducă în înfăptuire sfârşitul lumii, ceva de genul acesta?

— Exact.

— Ce-i cu el?

— S-ar putea să fie deja în Iran.

Urmă o tăcere mormântală preţ de o clipă.

— Haide, spuse Zalinsky, astea-s fantasmagorii, mituri de fanatici.

— Jack, nu e vorba despre ce suntem dispuşi tu sau eu să credem, îl contră David. Este vorba despre ce cred liderii iranieni, şi atât îţi spun, ei cred că este deja acolo – cel puţin unii dintre ei aşa cred.

— Şi ce? făcu Zalinsky. Asta nu are nimic de-a face cu misiunea noastră.

— De fapt, are.

— Cum asa?

— Peste tot unde mă duc, oamenii vorbesc despre el, spuse David. Apare în noi relatări. Experţii religioşi au avut o conferinţă pe tema aceasta. Şi aud tot felul de zvonuri cum că ar fi în viaţă, bine-mersi, şi că a început să se arate oamenilor.

— Nu contează, spuse Zalinsky. Nu e decât o superstiţie

religioasă. Nu te lăsa abătut de la îndatorirea ta.

— Nu, nu! Gresesti, Jack, insistă David. Ascultă-mă. Acum două nopţi, un cleric misterios apare acasă la o fetiţă care a fost mută din naştere. El bate la uşa lor şi îi întreabă dacă se poate ruga pentru binecuvântarea casei. Pare destul de inofensiv, aşa că părinţii sunt de acord. Apoi el îi întreabă dacă ar putea-o vedea pe fetiţa lor cea mică şi să se roage pentru ea. Atunci ei îl întreabă de unde ştia că au o fetiţă. Şi apoi străinul spune că Allah l-a trimis în casa lor să le vindece copila. În momentul acela, tatăl crede că bărbatul este, ştiţi şi voi, puţin cam sărit acolo sus. Dar chiar atunci, fetiţa intră în încăpere. Bărbatul se roagă pentru ea; ea cade pe jos şi face convulsii. Părinţii ei aproape că şi-au ieşit din minţi. Dar o clipă mai târziu fata lor se ridică şi începe să vorbească pentru prima oară în viaţa ei.

— Si cine a fost omul acela? întrebă Eva.

— Ei bine, tocmai asta e; nimeni nu l-a mai văzut până atunci, spuse David. Nu au nici cea mai mică idee de unde e sau cine este, şi în vâlva făcută de vindecarea micuţei, bărbatul se face pur şi simplu nevăzut. Dar fata e convinsă că e cel de-al doisprezecelea imam. Părinţii ei la fel. Şi povestesc tuturor ce s-a întâmplat, iar articolul a fost pe prima pagină a tuturor ziarelor din Teheran azi de dimineaţă.

— Asta-i nebunie curată, spuse Zalinsky.

— Poate că da, dar asta nu-i tot, spuse David. Mi s-a spus de curând că Ayatollahul Hosseini a fost la un centru de recreere din nu ştiu ce munte căruia îi spune Qaleh.

— Qaleh? întrebă Eva, privindu-l pe Zalinsky.

— Exact, spuse David. De ce?

— Nimic; continuă, spuse ea.

— Ei bine, se pare că Hosseini tocmai se ruga când a văzut dintr-odată o lumină strălucitoare şi aude o voce care i-a vorbit. Vocea îi spune că Mahdi se va arăta curând şi că Hosseini şi consilierii săi ar trebui „să se pregătească şi să fie gata” pentru sosirea lui. Hosseini le spune oamenilor săi apropiaţi că al doisprezecelea imam a fost cel care i-a vorbit.

Astfel de zvonuri se împrăştie ca focul în tot Teheranul. Oamenii spun că Mahdi a venit şi că e pe punctul să se reveleze pe sine în lumea islamică – şi în toată omenirea – şi să aducă la împlinire sfârşitul vremurilor.

— Ai auzit toate astea de pe stradă? întrebă Zalinsky.

— Toţi vorbesc despre asta. Chiar şi Rashidi, spuse David.

— Când?

— Aseară, în apartamentul lui.

— Daryush Rashidi? vru să ştie Zalinsky exact. Preşedintele Iran Telecom a vorbit cu tine despre al doisprezecelea imam?

— E ciudat, ştiu. Se pare că este un ***isnasarist*** înrăit. Se pare că părinţii lui erau adepţii profeţiilor escatologice islamice şiite când era mic, dar l-au pus să jure că va păstra tăcerea despre aceste lucruri.

— Şi normal că au făcut-o. Oamenii ăştia sunt excentrici. Sunt sonaţi. Khomeini s-a dezis de ei în 1983 tocmai pentru că îi considera mult prea periculoşi.

— Ei bine, Jack, ei sunt cei care conduc acum ţara. Asta vreau să spun.

— Aici greşeşti, spuse Zalinsky. Hosseini nu crede cu adevărat în aşa ceva. Nici preşedintele Darazi. Se folosesc de el doar pentru a-şi atrage simpatia maselor.

— Nu-ţi spun decât ce am văzut şi ce am auzit. Şi îţi pot garanta un lucru, Rashidi şi Esfahăni sunt credincioşi habotnici. Ei cred că cel de-al doisprezecelea imam este deja aici. Rashidi mi-a spus că a vorbit personal cu cineva care era împreună cu Hosseini la câteva clipe după ce a avut viziunea aceea. Toţi cred că este reală. Ar fi trebuit să-i vezi, Jack. De aceea vor cele douăzeci de telefoane prin satelit sigure. Cineva din biroul lui Hosseini le-a cerut. Dar nu sunt pentru Hosseini. Sunt pentru oamenii din jurul celui de-al doisprezecelea imam, iar Rashidi spune că probabil va fi nevoie de încă 293.

— De ce au nevoie de 293 de telefoane prin satelit? întrebă Eva.

— Nu, ***încă*** 293, o corectă David. Au nevoie de 313 în total. Se pare că este o parte a unei profeţii şiite că al doisprezecelea imam va avea 313 ucenici.

— Cât de curând le trebuie restul telefoanelor? întrebă Zalinsky.

— Rashidi mi-a oferit un bonus de 200.000 de euro, trimişi în orice cont vreau eu, dacă i le pot da până la sfârşitul lunii.

— Asta ce înseamnă, un sfert de milion de dolari? întrebă Eva, neîncrezătoare.

— Ştiu – e o nebunie. Dar asta încerc să vă spun şi eu. Oamenii ăştia sunt foarte seriosi si foarte entuziasmaţi.

— De ce îţi spun ei atât de multe atât de repede? îl întrebă Zalinsky.

— Pentru că sunt disperaţi, spuse David. Ei văd că evenimentele se desfăşoară acum cu repeziciune şi se străduiesc să ţină pasul.

— Nu, nu. îmi dau seama că sunt toţi nebuni; accept asta, spuse Zalinsky. Dar de ce te-au ales ***pe tine***? De ce te-au făcut pe ***tine*** atât de repede confidentul lor?

David se gândi la asta o clipă.

— Ei bine, pentru început, mă cred unul de-al lor, le răspunse el. Au crezut povestea mea de acoperire şi ei cred cu adevărat că vreau să-mi binecuvântez patria, şi să fac un ban, desigur. M-au urmărit cum m-am dus la moschee de cinci ori pe zi. M-au văzut cum am dat-o afară pe Eva din ţară. Ei cred că sunt sincer.

— Nu se poate să fie asta tot, spuse Zalinsky.

— Nu, nu este, fu David de acord. Cred că mai este vorba de ceva aici.

— Ce anume?

— Cred că încearcă să mă convertească.

— De la ce, la ce?

— De la un musulmani şiit obişnuit la un ***isnasarist.***

— De ce?

— De ce nu? făcu David. Pentru că asta este ceea ce sunt ei. Ei cred sincer că mesia a venit. Sfârşitul e aproape. Vor ca şi eu să fiu parte la tot. În plus, sincer, au nevoie de o mulţime de telefoane prin satelit, şi cred că aş putea fi suficient de tânăr, de naiv şi de bine-înfipt în toată povestea ca să le pot face rost de ele. Cred că e simplu.

— E ridicol, spuse Zalinsky, ridicându-se şi ducându-se la geam. Toată treaba asta cu „al doisprezecelea imam" e o fundătură. E o metodă de distragere a atenţiei. Ştim de ani de zile despre asta, dar nu e decât o fantasmagorie religioasă. Treaba ta este să ne ajuţi să identificăm situri nucleare, pentru ca echipele noastre să poată intra şi să le saboteze. Asta e. Nu avem timp să faci altceva.

— Cu tot respectul, domnule, cred că nu înţelegeţi ideea, spuse David. Acesta este cel mai rapid mod de infiltrare. Dacă le pun întrebări despre arme nucleare, devin suspicioşi. Dumneavoastră n-aţi fi? Dar vă spun, pot să le pun un milion de întrebări despre Mahdi şi mi-ar răspunde la absolut fiecare dintre ele. De ce? Pentru că asta îi interesează pe ei. La asta este concentrat Ayatollahul Hosseini. La asta este concentrat preşedintele Darazi. La asta este concentrat Rashidi. N-ar trebui să fim şi noi?

Zalinsky se întoarse spre Eva.

— Tu ce crezi?

— Sincer, Jack, cred că David spune ceva.

— Cum asa?

— Uite, nu pot spune că ştiu prea multe despre escatologia şiită. Nici nu pot găsi pe careva la Langley care să fie, deşi, crede-mă, am încercat. Dar am urmărit presa şi

blogurile care au abordat această mare conferinţă organizată la Teheran săptămâna trecută pe tema mahdismului. Două mii de oameni au fost acolo. Au avut o duzină de învăţaţi islamici de frunte care au vorbit despre iminenţa întoarcerii celui de-al doisprezecelea imam. Iar cuvântarea cheie a fost ţinută de nimeni altul decât de preşedintele Darazi, care a afirmat categoric că Mahdi îşi va face apariţia în acest an şi că autenticitatea lui va fi confirmată de vocea îngerului Gabriel, care va apărea pe cer deasupra capului lui Mahdi şi îi va chema pe cei credincioşi să se adune în jurul lui. Acesta nu este un discurs politic normal, Jack. Acesta este un regim care crede că mesia vine şi care îşi bazează acţiunile pe această convingere. Nu îi putem monitoriza eficient pe iranieni dacă nu ştim de ce liderii lor fac ceea ce fac.

Era un argument solid, după părerea lui David. Chestia cu îngerul Gabriel îl intriga. Nu auzise asta, şi voia să vorbească mai multe cu Eva despre asta.

Dar Zalinsky nu dădea doi bani pe spusele ei.

— Ascultă, spuse el ferm, întorcându-se din nou la David. Vreau să iei următorul avion spre Miichen. Ia telefoanele prin satelit. O să-ţi ia câteva zile. Dar odată ce le ai, întoarce-te imediat în Iran. Arată-le că poţi să le livrezi, înainte de termen. Apoi dă-ne situri nucleare. Asta e misiunea. Situri de arme nucleare. Punct. Nu te lăsa abătut de la obiectiv.

56

David se înregistră la Le Méridien.

Următorul zbor direct spre München era al companiei Lufthansa, dar nu pleca decât la 7:35 a doua zi dimineaţa. Asta însemna că trebuia să fie la aeroport înjur de ora 4:30, ceea ce însemna că trebuia să plece spre aeroport la 4, şi să se trezească la 3, ceea ce însemna că trebuia să încerce acum să se culce puţin. Dar nu putea. Era prea furios. Aşa că îşi luă nişte pantaloni scurţi, un tricou, o pereche de pantofi de sport Nike şi se duse să alerge.

Zalinsky era convins că făcea o greşeală serioasă. David ştia că mentorul său avea mult mai multă experienţă în regiune decât el. Dar asta nu făcea decât ca totul să fie şi mai frustrant. De ce nu lua Zalinsky în serios importanţa tot mai mare a escatologiei şiite sau să ia în considerare implicaţiile? David nu avea nevoie de nimeni care să-i spună că nu avea nici a zecea parte din instruirea şi înţelepciunea lui Zalinsky. Însă David avea încredere în instinctul lui, şi instinctul lui îi spunea să urmeze firul celui de-al doisprezecelea imam.

Între timp, îi datora un telefon lui Marseille Harper. Doar că nu era prea sigur ce să-i spună. Indreptându-se spre nord

de-a lungul drumului Sheikh Rashid, David trecu în fugă pe lângă clubul de golf Dubai Creek, o luă spre este peste pod, apoi o coti prin faţa câtorva magazine, până ajunse la stadionul de fotbal dintre Tenth
Street şi strada Oud Metha. Acolo îşi cumpără o sticlă de apă de la un vânzător stradal şi găsi un telefon cu fise în dreptul stadionului. Nu era chiar cel mai retras loc de unde să dea un telefon, dar era cel mai greu de urmărit telefon pe care l-ar fi putut găsi, şi deocamdată trebuia să se mulţumească cu atât.

Era surprins să simtă fluturi în stomac şi palmele să-i fie transpirate. Il deranja faptul că fata aceasta avea încă aşa o putere asupra lui, după atâta timp, dar aşa era. Câtă vreme formă numărul – încet – încercă să-şi imagineze sunetul vocii ei şi se întrebă dacă avea s-o recunoască. Apoi auzi telefonul sunând şi fu ispitit să închidă. Sună din nou, dar niciun răspuns. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai nervos. David îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi luă o altă gură de apă. Tot niciun răspuns. Dar chiar când fu pe punctul să închidă, apelul fu preluat, şi se auzi un fâsâit pe fir.

— Alo? spuse David. Alo?

— Bună, spuse o voce feminină. Vocea îi fu imediat familiară. Pulsul lui David se înteţi. Aici Marseille. Deocamdată nu sunt aici, dar dacă vă lăsaţi numele, numărul de telefon şi un scurt mesaj, o să vă sun cât pot de repede. Mersi.

David ezită.

— Â, bună, sunt, ă... hei, Marseille, sunt Rez... – îmi pare rău, nu se aude prea bine – oricum, sunt David... David Shirazi... Te sun de peste ocean, aşa că-mi cer scuze pentru legătura proastă. Oricum, am fost de curând în vizită la părinţii mei şi mi-au dat scrisoarea ta din decembrie chiar când plecam într-o nouă excursie de afaceri şi mă tem că aceasta a fost prima şansă pe care o am să te sun înapoi. îmi pare rău să aud de tatăl tău, sincer, dar mă bucur să aud de tine, şi da, mi-ar plăcea să ne întâlnim în Syracuse peste

câteva săptămâni. Cină, sau cafea, sau orice în seara aceea de joi ar fi excelent.

Îi dădu repede adresa lui de e-mail şi spuse că acesta era cel mai bun mod de a intra în legătură cu el în următoarele câteva săptămâni pentru a stabili concret ce urmau să facă. Şi cu aceasta, puse receptorul în furcă, întrebându-se de ce se purta ca un tâmpit sadea.

57

TEHERAN, IRAN
— Sunt Muhammad Ibn Hasan Ibn Aii, Domnul veşniciei.[7] >

Toţi cei adunaţi în biroul Liderului Suprem – însuşi Hosseini, preşedintele, ministrul apărării, şi comandantul Corpului Gărzii Revoluţionare Iraniene – încremeniră. Oare acesta care se afla înaintea lor era chiar cel de-al doisprezecelea imam? Se aşteptaseră să-l vadă curând, dar nu chiar atât de curând. Fără să rişte nimic, ei se aruncară imediat la pământ, plecându-se reverenţios înaintea bărbatului atât de tânăr care tocmai intrase neanunţat în mijlocul întrunirii lor.

Hosseini simţi şocul consilierilor săi când îngenunche înaintea nou-venitului. Consilierii săi nu-l văzuseră niciodată pe Liderul Suprem să se plece înaintea nimănui. Însă Hosseini nu se îndoia deloc asupra identităţii acestuia. Veşmintele negre şi învolburate. Fruntea înaltă. Pieptul lat. Aura de lumină ce părea să cuprindă toată încăperea. Mai presus de tot, vocea era cea care îl convingea pe Hosseini. Era vocea pe care o auzise la Qaleh, vocea care răsunase din viziunea de lumină.

— Hamid, spuse bărbatul, care părea să aibă treizeci şi

ceva de ani, sau poate spre patruzeci, cel mult, şi cu toate acestea era o prezenţă atât de impunătoare, chiar îmbătătoare, mai ştii ce s-a întâmplat pe munte?

Nimeni nu i se mai adresase lui Hosseini atât de familiar, cu atât mai puţin un bărbat care avea jumătate din vârsta sa. Dar era o onoare ca cel de-al doisprezecelea imam să i se adreseze direct.

— Da, Domnul meu, spuse Hosseini, cu faţa încă lipită de podea. Mi-ai arătat slava împărăţiilor lumii.

— Şi ce ţi-am spus?

— Ai spus: „Toate lucrurile acestea ţi le voi da, dacă te închini înaintea Mea si a voii Mele." Si de atunci m-am străduit să fac asta
întocmai, Domnul meu.

— Ai făcut bine, spuse al doisprezecelea imam. Acum tu şi ceilalţi vă puteţi ridica şi să vă ocupaţi locurile.

Bărbaţii făcură ceea ce li se spuse.

— Domnilor, după cum i-am spus Liderului vostru Suprem când m-am arătat lui, a venit timpul să stabilim Califatul Mondial. Aţi tânjit după o vreme când lumea întreagă să fie condusă de musulmani pentru Allah. V-aţi rugat cu credincioşie pentru restabilirea Califatului de când aţi ajuns la putere. Astăzi sunt aici ca să vă spun că aşteptarea a luat sfârşit. Atâta timp cât mă veţi asculta fără crâcnire, fără întrebări şi ezitare, veţi stăpâni peste pământul acestea, voi toţi, alături de mine.

Imamul împărţi în jurul mesei patru coli de hârtie tipărite la un singur rând, fiecăruia dintre bărbaţii care şedeau la masă. Le-a cerut fiecăruia să citească documentul şi apoi să-l semneze, dacă îi îngăduia conştiinţa să o facă.

Eu, _____ îmi dedic toată supunerea, devotamentul şi loialitatea lui Imam al-Mahdi. Voi trăi pentru el. Voi muri pentru el. Voi asculta poruncile lui îndată şi

complet şi fără crâcnire, aşa să mă ajute Allah.

Hosseini aruncă o privire la document şi declară fără ezitare:

— Imam al-Mahdi, te voi urma până la capătul pământului şi până la sfârşitul vremurilor. Luă un cuţit pentru friptură din faţa lui şi-şi tăie palma stângă. îşi înmuie arătătorul drept în sângele ce-i curgea în jos pe braţ şi-şi semnă numele.

Ceilalţi repetară repede gestul lui Hosseini. îşi înapoiară documentele, apoi îşi înveliră mâinile însângerate cu şervete albe din pânză.

— Foarte bine, robii mei, spuse Mahdi. Acum, ascultaţi cu atenţie.

În timp ce Hosseini şi ceilalţi şedeau captivaţi, cel de-al doisprezecelea imam îi făcu pe bărbaţii aceştia confidenţii lui şi îi puse la curent cu planurile sale. Le explică faptul că odată format grupul celor 313, urmau să recruteze o armată de elită alcătuită din zece mii de mujahedini.

— Nu trebuie să fie toţi şiiţi, spuse Mahdi, dar trebuie să-mi fie toţi credincioşi mie şi numai mie. Şi cincizeci dintre ei trebuie să fie femei.

Pe scurt, spuse el, trebuia să poată anunţa un test de arme nucleare iraniene reuşit. Trebuia să anunţe că Iranul îşi pre-poziţionase armele nucleare sub control iranian în Liban si Siria si să le transmită foarte clar evreilor că orice atac asupra Palestinienilor – sau a oricărui vecin al entităţii sioniste – avea să se traducă într-un război de anihilare. Atunci când toate acestea aveau să se întâmple, le explică el, avea să anunţe planurile de a stabili cartierul general al guvernului său islamic mondial în oraşul Kufa, în inima Irakului. Trebuiau să lucreze împreună pentru a face posibile toate acestea, exact aşa cum spusese el.

Hamid Hosseini se simţi dezamăgit de ultima parte, şi presupuse că şi ceilalţi bărbaţi erau. Şi-ar fi dorit ca tronul Califatului să fie localizat în Iran, nu în Irak, din raţiuni

istorice evidente. Dar nu îndrăznea să scoată vreo vorbă. Într-adevăr, se temea că până şi gândurile aveau să-i fie citite de Mahdi, aveau să-i dea în vileag îndoielile şi disensiunile. Din fericire, Mahdi mai avea unele lucruri de spus.

— Foarte curând, vă voi da autorizaţia de a face un anunţ formal al sosirii mele în această lume întunecată şi veţi anunţa faptul că voi călători la Mecca pentru a-mi face prima apariţie publică.

— O, Doamne, nu te mânia pe mine că întreb, dar chiar trebuie să te duci mai întâi la saudiţi? întrebă preşedintele Darazi, uimindu-l pe Hosseini cu cutezanţa sa. N-ai putea să binecuvântezi mai întâi poporul persan, arătându-te întâia oară aici, în Teheran, sau în sfântul oraş Qom?

— Nu uitaţi, copiii mei, spuse Mahdi, sunt arab, nu persan. Sunt un descendent direct al Profetului, cel de-al doisprezecelea în succesiunea sa directă de sânge. Este scris că eu trebuie să apar mai întâi în public la Mecca, şi aşa trebuie să se întâmple. Dar nu lua aceasta ca pe o desconsiderare, fiul meu. Liderii lumii sunnite sunt corupţi şi au de-a face cu judecata. Nu au crezut niciodată în mine. Nu cred că vin sau că am şi ajuns, dar curând o vor vedea chiar cu ochii lor. Vor auzi chiar cu urechile lor. Si se vor închina înaintea

mea, sau vor avea de-a face cu o mare judecată. Şi nu uitaţi că am venit mai întâi la voi. Cu ajutorul Prinţului Persiei, am apărut în toată ţara – în Jamkaran, la fântână, la Qaleh, săptămâna trecută, şi aici, cu voi, acum. V-am ales pe voi, nu pe arabi, să formaţi consiliul meu de conducere, pentru că, deşi aţi făcut multe greşeli, nu m-aţi trădat. Nu aţi semnat un tratat de pace cu sioniştii, cum au făcut egiptenii şi iordanienii. Nu i-aţi poftit pe americani să vă ajute să formaţi o democraţie demonică, aşa cum au făcut irakienii. Liderii arabi vor trebui să facă faţă unei zile în care vor da socoteală pentru crimele lor, însă nu poporul arab este duşmanul nostru. Americanii şi israelienii sunt duşmanul. Ei sunt cei care vor plăti cel mai mare preţ. Liderii lor nu înţeleg ce vine, dar vor experimenta mânia lui Allah destul de curând. Trebuie să ne unim, persani, şi arabi, şi turci, şi africani – toţi care ne supunem lui Allah, ca un om.

Le explică faptul că apariţia sa în Mecca trebuia plănuită cu grijă, astfel ca sosirea şi mesajul său să fie transmise în direct înaintea popoarelor.

— Când mai exact mergem? întrebă Hosseini.

— Voi nu mergeţi, le spuse Mahdi.

— Niciunul din noi, sau poate numai eu nu, Domnul meu? întrebă Hosseini, surprins şi stânjenit în faţa colegilor.

— Niciunul din voi, spuse Mahdi. Prezenţa voastră ar

fi prea provocatoare pentru saudiţi. E suficient să mă duc eu acolo. E prea devreme să veniţi toţi. Pentru a obţine succesul de care avem nevoie, trebuie să-l convingem pe rege şi familia regală – împreună cu liderii Emiratelor – să participe la sosirea mea.

— O, Doamne, vom lucra la aceasta imediat, spuse Hosseini.

— Bine, răspunse Mahdi. Vreau să lucrezi personal la aceasta,
Hamid. Sună-i direct pe saudiţi, înainte să anunţăm public ştirea. Dar cu respect şi frăţeşte. Fii discret, dar limpede. Spune-le că nu voi privi cu ochi buni refuzul lor de a mă întâmpina cu toată onoarea pe care o merită Mesia al lor.

— Voi face precum spui, Imam al-Mahdi, spuse Hosseini. Dar dacă nu vor asculta? Dacă nu mă vor crede?

— Te vor crede, fiul meu, veni răspunsul. După ce vor vedea puterea şi slava mea, te vor crede. De asta nu trebuie să te îndoieşti.

PARTEA

★ ★★★★

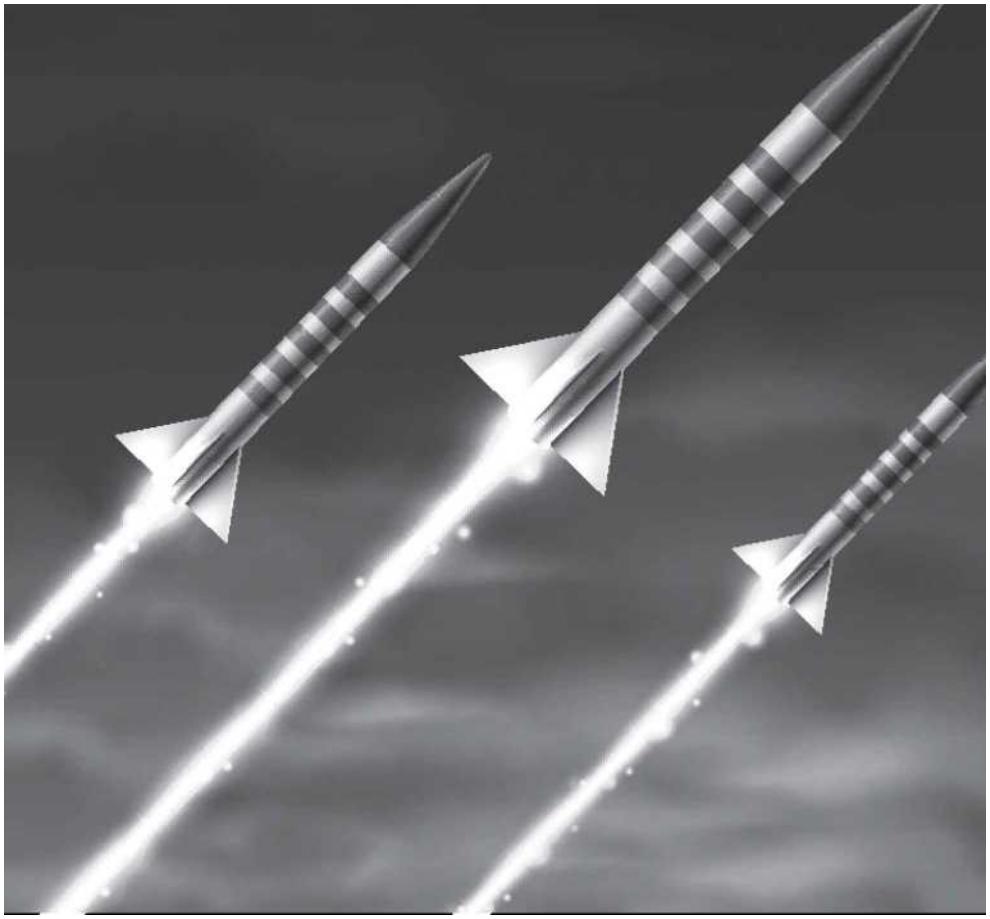

58

MÜNCHEN, GERMANIA

David ajunse în München, dar era disperat să se întoarcă în Teheran.

Nu avea niciun chef să se uite la televizor, să-şi plătească facturile sau să citească felicitările de Crăciun şi corespondenţa pe care şi-o trimisese prin FedEx, din aeroportul din Atlanta, fără să mai vorbim de restul nimicurilor şi revistelor care se adunaseră de când fusese ultima oară aici. Timpul era prea scurt. Iranul nu mai putea fi controlat. Nu o putea dovedi încă, dar ştia că se apropiau tot mai mult de capacitatea nucleară, şi era hotărât să reintre în acţiune.

Se întrebă de ce nu îi ajunsese încă pachetul de la Amazon. Abia aşteptase să citească oprea dr. Alireza Birjandi despre escatologia şiită şi dăduse comanda să îi fie trimisă în Germania. Dar nu o găsea printre plicuri.

Il sună pe Zalinsky pentru a da raportul, dar află că şeful său era într-o teleconferinţă cu Langley. O sună pe Eva pentru a mai povesti puţin, dar intră mesageria ei vocală. Se logă în sistemul intranet sigur al CIA pentru a revedea ultimele stenografieri ale apelurilor interceptate

în interiorul Iranului. Dar dintre duzinile de apeluri, niciuna nu îi furniză vreo informaţie utilă. Isi curăţă Beretta 92FS de
9 mm şi se gândi cum să îl introducă în Teheran cu ocazia următoarei sale călătorii într-acolo. Dar tot ce făcea era doar de rutină, şi asta-l termina. Nu intrase în CIA pentru a-şi pierde vremea prin Germania. Trebuiau să se mişte.

îşi verifică contul AOL, sperând să fi primit cel puţin o veste de la Marseille, dar nu găsi nimic. Aşa că începu să caute pe Facebook. Spera să găsească vreo fotografie recentă de-a ei sau vreo informaţie curentă despre ea, şi se întrebă de ce nu se gândise mai repede la asta. Dar nu găsi nicio Marseille Harper. Dar apoi, nici el nu avea un cont. Verifică şi pe MySpace şi pe Classmates.com şi pe Twitter, dar nu găsi niciun semn al prezenţei ei. Apoi tastă simplu numele ei pe Google, şi găsi un link: un articol publicat la 12 septembrie din anul trecut de ***Oregonian***, cotidianul din Portland, cu titlul: Charles D. Harper se sinucide.

Fără să-i vină să creadă că ar fi putut fi aceeaşi persoană, intră pe adresa link-ului şi citi necrologul.

> **Charles David Harper, expert pe probleme iraniene care a lucrat ca ofiţer politic în cadrul Ambasadei Americane de la Teheran în timpul Revoluţiei Islamice din 1979, a lucrat în diferite alte posturi în Ambasadă ca ofiţer de afaceri externe pentru Departamentul de Stat al SUA şi mai târziu ca profesor de istorie a Orientului Mijlociu la Universitatea Princeton, a fost găsit decedat sâmbătă după-amiază în pădurea de lângă casa lui de pe Sauvie Island. Blake Morris, din cadrul Biroului Şerifului din Multnomah a spus că domnul Harper a murit în urma unei plăgi auto-cauzate de o descărcare de armă. În urmă rămâne singurul său copil, Marseille Harper,**

profesoară la Şcoala Publică Districtuală din Portland, care i-a găsit trupul; şi mama lui, Mildred, care locuieşte într-un centru de îngrijire a vârstnicilor din regiunea Portland. Surse apropiate ale familiei spun că ea suferă de un stadiu avansat al bolii Alzheimer. Soţia domnului Harper, Claire, a decedat în atacurile de la World Trade Center, la 11 septembrie 2001.

David privea paralizat ecranul, dorindu-şi să-l fi putut stinge şi să şteargă definitiv povestea aceea, dar era incapabil să-şi ia ochii de la cuvintele acelea.

De ce o făcuse? Data morţii sale era inclusă în articol, dar nu chiar tot. Indiferent cât de mult suferise omul acesta, cum putuse domnul Harper să-i facă una ca asta lui Marseille? Avea nevoie de el. II iubea. Era tot ce-i mai rămăsese în lumea aceasta. Cum putuse s-o abandoneze? Şi cum avea să-şi mai şteargă ea vreodată din minte imaginea pe care o avusese înaintea ochilor când îl găsise pe tatăl ei în pădurea aceea?

Nu ştiuse că Marseille era profesoară, dar nu se îndoia că era o profesoară extraordinară, şi spera cumva să poată continua să predea în ciuda a tot ce se întâmplase. Nu ştiuse că familia Harper locuia pe Sauvie Island. Nu auzise niciodată măcar de Sauvie Island. Dădu o căutare rapidă pe Wikipedia, care-i arătă că era cea mai mare insulă de pe fluviul Columbia şi se afla la aproximativ zece mile nordvest de centrul Portlandului. Insula era ocupată în principal de ferme şi nu avea mai mult de o mie de locuitori. „Bicicliştii împânzesc insula datorită topografiei line şi a drumurilor lungi care o fac ideală pentru ciclism”, citi el. Nu era Jersey Shore, dar părea un loc frumos în care să locuieşti.

Mai află un lucru din articol, ceva ce reieşi din ceea ce citise anterior. Nu ştiuse niciodată că al doilea nume al domnului Harper fusese David. Tatăl său nu-i spusese asta

niciodată. Nici mama lui. Nici Marseille, iar cu domnul Harper personal avusese doar o singură discuţie scurtă. Aflase din necrologul omului acest detaliu, iar în clipa aceea îi veni gândul că părinţii săi îl numiseră după omul care le salvase vieţile. Nu mai existau alţi David în arborele genealogic al familiei Shirazi. Fusese numit după Charles David Harper, iar omul acesta era mort acum.
abdomen şi piept. îl hrăni cu linguriţa cu bucăţele de îngheţată şi cu iaurt rece. De asemenea, îl contactă pe medicul lor şi-l rugă să le facă o vizită la domiciliu, ceea ce şi făcu prompt. în jurul prânzului, medicul ajunsese şi-i prescrisese lui Najjar antibiotice care să-i atace orice infecţie care îşi făcea de cap prin corpul lui.

— Scumpule, spuse Sheyda în şoaptă, mă duc s-o duc pe micuţă la mama ca să nu se îmbolnăvească cumva şi ea, bine?

— Pleci de lângă mine? gemu Najjar.

— Numai puţin, îi promise ea. Mă duc s-o las pe cea mică şi să iau prânzul cu tati. Apoi mă întorc. Pot să-ţi aduc ceva de la magazin?

Najjar o rugă să-i mai aducă îngheţată, apoi îşi închise ochii şi adormi. Ştia de ce se întâmpla asta, dar nu îndrăznea să i-o spună. Era pentru că urmărise programul acela creştin. Allah îl pedepsea acum, ştia... şi o merita.

59

Trecuse mult timp de când servise ultima oară prânzul cu fiica lui.

Aşa că în ciuda responsabilităţilor enorme care apăsau pe umerii lui şi ai echipei sale, dr. Mohammed Saddaji o duse pe scumpa lui Sheyda la restaurantul său preferat din Hamadăn. Era un loc micuţ şi cochet pe Eshqi Street, renumit pentru puiul savuros ***biryani*** şi atmosfera intimă. Era primul restaurant unde o dusese pe soţia sa, Farah, când se mutaseră în Hamadăn cu ani de zile în urmă, iar de atunci Saddaji îl îndrăgise mult.

— Îţi mulţumesc atât de mult că iei prânzul cu mine, tati, spuse Sheyda în timp ce şedeau cuibăriţi pe pernele mari şi moi şi îşi sorbea ceaiul. Ştiu că nu e uşor pentru tine, cu programul tău important.

— Haide, haide, scumpo, îi răspunse Saddaji. Aş face orice pentru tine. Ştii asta, nu-i aşa?

— Desigur, tati. Mulţumesc.

— Cu plăcere, spuse Saddaji, şi atunci ochii săi obosiţi şi adânciţi în orbite prinseră viaţă. Ia ghici?

— Ce anume?

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce anume?

— Nu pot să-ţi spun aşa, insistă el. Care ar mai fi farmecul?

— Poţi să-mi dai măcar vreun indiciu?

— Pentru tine, cum să nu. Îi zâmbi larg. Din câte ştii, lucrul meu merge foarte bine. Liderul este foarte încântat de ceea ce fac, şi suntem pe punctul de a atinge un punct important în progresul nostru într-o săptămână sau aşa.

Făcu o pauză, lăsând-o să-i crească curiozitatea, şi avu efect. O vedea din privirea fiicei lui.

— Atunci când va avea loc acel moment, continuă el, tatăl tău va fi promovat, iar când se va întâmpla asta, mi s-a spus că voi avea onoarea de a întâlni pe cineva pe care tu şi cu mine ne-am dorit dintotdeauna să-l întâlnim.

Ochii Sheydei se făcură mari.

— ***Tati,*** spuse ea în şoaptă, tremurând de emoţie, ***doar nu vrei să spui***...

Dar el o întrerupse înainte ca ea să-şi poată încheia propoziţia.

— Da, draga mea, dar nu ai voie să o spui cu voce tare, nici chiar în şoaptă.

— Promit, spuse ea, acoperindu-şi gura cu amândouă mâinile. îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, dar trebuie să fii discretă. La o adică, vei veni cu mine.

— Serios?

— Desigur, spuse Saddaji. Cum aş putea păstra onoarea aceasta numai pentru mine?

— Poate veni şi mama? şi Najjar? întrebă Sheyda, care abia dacă se mai putea abţine.

— Da, da, am rezervat pentru toţi. Dar nu vom fi decât noi patru. Mi s-a spus că va fi o întâlnire privată. Nu vom şti locul unde va avea loc decât în ultimul moment.

Sheyda abia dacă se putea controla.

— ***E aici?*** întrebă ea în şoaptă. ***Chiar e aici?***

— Asta mi s-a spus, îi răspunse el. Curând, va afla

toată lumea. Dar nu au voie s-o afle de la noi.

— Buzele mi-s pecetluite; ai cuvântul meu, promise Sheyda. Şi trebuie să mă ierţi. Nu ştiu nici măcar ce fel de proiect este cel la care lucrezi. Abia dacă te văd, şi atunci când ne întâlnim, nu vorbim decât despre copilă. Deci despre ce e vorba, de ţi se oferă o asemenea onoare de necrezut?

— Asta nu-ţi pot spune, draga mea. încă nu. Dar când se va revela el, totul va deveni clar. Acum, ce mai faci ca mămică?

★ ★★★★

MÜNCHEN, GERMANIA

David îşi verifică mesajele de pe telefon.

Poate că-l sunase Marseille. Ar fi vrut să-i audă din nou vocea. Ar fi vrut s-o sune şi să-i spună cât de rău îi părea pentru pierderea pe care o suferise. Dar în căsuţa de mesagerie vocală nu avea decât un singur mesaj, şi acela nu era de la ea.

— Bună, David, sunt tata, începea mesajul. Sper că eşti bine. Sper că nu lucrezi prea mult, cu toate că îmi dau seama că s-ar putea să-ţi cer prea mult cu asta. Dar ascultă, mă tem că am să-ţi dau nişte veşti proaste. Sănătatea mamei tale s-a înrăutăţit serios. A fost internată în spital pentru nişte investigaţii. Ai putea să mă suni? Te pun atunci la curent cu ce mai e nou. Te iubesc, fiule. Bun, atunci; pa.

Mesajul era deja de câteva zile. Il năpădi un val de vinovăţie pe David când alese numărul de apelare rapidă al telefonului mobil al tatălui său. Dr. Shirazi răspunse de la primul ţârâit. Era încă la spital, dar se bucura că-l suna David şi îl iertă imediat pe fiul său pentru că nu îi răspunsese mai curând la telefon. Îi spuse că pe moment mama lui David se odihnea şi că abia peste câteva zile

aveau să aibă rezultatele investigaţiilor.

— O vor ţine aici la Upstate Medical până la obţinerea rezultatelor, spuse el. Dar ar însemna enorm pentru ea dacă ai putea lua o pauză de la toată munca ta şi de la toate călătoriile tale şi te-ai putea întoarce să vii la ea.

— Tată, numai ce-am plecat de acasă.

— Ştiu, David, dar... Vocea dr. Shirazi se frânse, cuprinsă de emoţie. Mama ta este o femeie foarte puternică, însă...

— Însă ce, tată?

— Nu se ştie niciodată, spuse dr. Shirazi. Te rog, fiule. Avem nevoie să vii acasă pentru câteva zile. E important.

David îi explică faptul că pleca din München a doua zi spre Moscova, Budapesta şi Erevan. Spuse că lucra la un proiect important şi nu-şi putea anula călătoriile acelea în timp atât de scurt. Când înţelese faptul că tatăl său era necăjit din cauza lui, David îl întrebă dacă n-ar putea veni Azad sau Saeed să-i viziteze până reuşea el să se elibereze de angajamentele lui şi să se întoarcă la Syracuse.

— Nu, spuse tatăl său, mai trist decât îl auzise David vreodată.

— De ce nu?

— Sunt prea ocupaţi, spuse tatăl său sec. Iar mama ta nu i-a chemat pe ei. Te vrea pe tine.

îndurerat de starea mamei lui, David promise că avea să-şi facă timp să vină acasă cât de repede îi era posibil omeneşte vorbind. Apoi îi povesti tatălui său despre scrisoarea lui Marseille şi despre nunta la care urma să participe ea.

— Deci presupun că ai două motive serioase să te întorci acasă în următoarele săptămâni, spuse tatăl său.

— Mama e singurul motiv de care am nevoie, tată, îi răspunse David. Dar da, m-aş bucura s-o pot vedea pe Marseille după atâta timp.

— Sunt convins de asta, spuse tatăl lui. A pomenit ceva de tatăl ei? Nu mi-a mai răspuns nici la telefoane, nici

la scrisori. Nu mai ştiu nimic de el de ani de zile.

David ezită. Nu ştiuse că Charlie Harper îşi întrerupsese toate liniile de comunicare cu tatăl său, la fel cum făcuse şi Marseille cu el. Era o veste dezamăgitoare şi, după tonul vocii lui, era evident că tatăl său se simţea rănit. Cum ar fi putut fi altfel? Cei doi bărbaţi erau prieteni de mult mai mult timp decât fuseseră el şi Marseille. Şi tocmai din această cauză, David nu era sigur dacă era momentul potrivit să-i spună tatălui său despre moartea domnului Harper. Dar bărbatul îi pusese o întrebare directă, iar David se gândi că merita un răspuns sincer. Îi spuse tatălui său cât putu de blând că domnul Harper decedase de curând. Nu pomeni însă cum.

Vestea în sine fu o puternică lovitură emoţională. Tatăl său păstră tăcerea multă vreme.

— în afară de mama ta, Charlie a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse tatăl său în cele din urmă, înăbuşindu-şi lacrimile. Nu am înţeles niciodată de ce a încetat să mai vorbească cu mine după înmormântarea lui Claire. Presupun că nu voi afla niciodată.

Auzind durerea din vocea tatălui său, David dori mai mult ca oricând să ia legătura cât mai urgent posibil cu Marseille. Deja avea atât de multe întrebări să-i pună. Acum mai avea câteva în plus.

60

HAMADÂN, IRAN

Mohamed Saddaji terminase de mâncat şi achită nota de plată.

Se bucura de fiecare clipă petrecută împreună cu fiica lui, dar era timpul să o ducă acasă şi să se întoarcă la birou. Echipa lui îl aştepta, iar momentul adevărului se apropia rapid.

— Eşti gata să mergem? întrebă el, semnând cecul şi luând o ultimă gură de apă.

— Ai o clipă pentru mine să mă împrospătez puţin? întrebă Sheyda.

Răspunsul era „nu”, însă Saddaji nu-i putea refuza rugămintea fiicei lui.

— Sigur, spuse el. Mă duc să iau maşina şi te aştept în faţă.

— Mulţumesc, tati. Ne întâlnim într-o clipă.

Saddaji încuviinţă din cap şi oftă, apoi se uită la ceas în clipa când Sheyda se îndreptă spre toaleta femeilor. îşi scoase telefonul mobil şi îşi verifică mesajele. Primise unul de la cumnatul lui. Asta putea aştepta, hotărî el şi alese numărul de apelare rapidă a secretarei sale.

— Ajung în douăzeci de minute, spuse el. Spune-le

tuturor să fie pregătiţi să se întâlnească cu mine în sala de conferinţe. Vom parcurge o ultimă listă de verificare şi vom împărţi responsabilităţi.

Apoi aruncă câteva monede pe masă drept bacşiş şi ieşi.

Pentru februarie, era o zi destul de frumoasă. Soarele strălucea. Doar câţiva nori răzleţi se vedeau pe cer. Aerul era mai cald decât de obicei pentru această perioadă a anului – circa 15 grade Celsius, se gândi Saddaji. Dar nu-i păsa de nori, sau de cer, sau de temperatură. Era concentrat la cinstea ce urma să i se facă.

Ironia, se gândi el în timp ce se îndrepta spre maşina lui, era faptul că Iranul îşi lansase programul de cercetare în fizică nucleară cu ajutorul Statelor Unite ale Americii în anii ’50. Ayatollah Khomeini nu fusese primul care să nutrească la ideea unui Iran înarmat nuclear. Preşedintele Eisenhower şi programul său „Atomi pentru pace” fusese primul. Totuşi, Khomeini fusese cel care autorizase mai târziu un program militar clandestin care se derula concomitent cu cel civil. De atunci, Teheranul cheltuia sute de miliarde de ***riali*** pentru a cumpăra oameni, componente şi planuri de care aveau nevoie de la francezi, germani, ruşi, nord-coreeni, şi pe pakistanezul A.QJChan* în efortul de a stabili un program viabil de înarmare nucleară. Iranul cheltuise o avere şi mai mare construind facilităţi de cercetare şi producţie în toată ţara. Multe dintre ele au fost îngropate adânc în subterană sau sub munţi, în speranţa de a le ascunde de ochii iscoditori ai sateliţilor spioni ai SUA şi ai Israelului, precum şi de a le proteja de un prim atac din partea uneia sau a ambelor puteri.

---

* **Om de ştiinţă pakistanez, specialist în fizică nucleară, fondatorul programului naţional pakistanez de îmbogăţire radioactivă a uraniului prin centrifugare cu gaz, esenţial programului de fabricare al bombei atomice – n.trad.**

Giuvaerul de preţ din versiunea publică a programului – cea pe care o permiteau inspectată de Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică – era reactorul de energie nucleară civilă şi facilitatea de cercetare localizată în oraşul Busher, nu departe de coasta estică a Golfului Persic. Dar existau indicii despre alte facilităţi, de la cele zece mine de uraniu răspândite în toată ţara, la Organizaţia Energiei Atomice din cadrul Centrului Iranian pentru Fizică Teoretică şi Matematică din Teheran, la Centrul de îmbogăţire a Uraniului din oraşul Natanz, la Centrul de îmbogăţire a Plutoniului din oraşul Arak, la Centrul de îmbogăţire a Uraniului construită de curând – dar care încă nu era operaţională – din cadrul unei baze militare de lângă Qom, la Facilitatea din Esfahăn care producea hexafluorură de uraniu*, un compus chimic utilizat în procesul de îmbogăţire a uraniului, şi acestea nu erau decât câteva.

Saddaji le superviza pe toate, inclusiv facilitatea ultra-secretă din Hamadăn unde se construiau chiar arme. Nu o făcea pentru bani; pentru că nu-l plăteau cine ştie ce. Nu o făcea nici pentru faimă; aproape nimeni din întreaga ţară nu ştia cine era. O făcea, categoric, pentru provocarea intelectuală pe care i-o oferea; acesta era cu siguranţă cel mai complex program de inginerie în care fusese implicat vreodată. Dar mai mult ca orice o făcea pentru a ajuta Persia să devină din nou un măreţ imperiu şi pentru a pregăti calea pentru Mahdi.

Cu toate acestea, în ciuda muncii epuizante şi a sacrificiului, era dificil să-şi imagineze că trăia chiar în generaţia care avea să-l vadă pe mesia venind, cu atât mai puţin că i se făcea onoarea de a-l întâlni personal pe Cel Promis. În timp ce îşi zornăia cheile din mână, ştia că

---

* ***yellowcakes*** **(engl.) – este denumirea generică dată concentratelor de uraniu obţinute prin extracţie din minereuri ce conţin compuşi ai uraniului – n.trad.**

nu ar fi trebuit să-i spună nimic Sheydei, şi cu siguranţă nu într-un restaurant public, dar pur şi simplu nu se putuse abţine. Parcă plutea Murea să le spună şi altora, inclusiv echipei sale. Desigur, nu avea s-o facă. Ştia care erau riscurile, şi era mândru de sine pentru stăpânirea de sine de care dăduse dovadă până aici. Dar în Sheyda putea avea încredere. întotdeauna.

Saddaji luă colţul şi-şi zări preaiubitul Mercedes-Benz CL63 AMG negru cu două uşi. Nu şi l-ar fi putut permite veci pururi pe un simplu salariu de director. La o adică, maşina avea preţ de vânzare en-detail peste 100.000 de euro în Europa. Nu visase niciodată să deţină o asemenea comoară de lux, dar fusese un dar, şi cine era el să refuze? Îi fusese oferit personal anul trecut de însuşi Liderul Suprem după ce Saddaji şi echipa sa demonstraseră faptul că reuşiseră cu succes să construiască un lanţ de cinzeci de mii de centrifugi. Cu cât uraniul era îmbogăţit mai rapid, cu atât devenea mai curat, şi cu atât

Ayatollahul era mai fericit şi mai generos, iar Saddaji încă îşi amintea

clipa când Hosseini îi pusese cheile în mână şi-l încurajase să-i facă

un test. Tremurase chiar şi numai la gândul acela şi scutura de cap a

uimire de fiecare dată când pornea motorul. Maşina era un simbol, în

atât de multe moduri, a cât de bine procedase când plecase din Iran

şi se întorsese acasă, şi un simbol a al succesului de atunci încoace.

Si niciun alt om nu merita un astfel de cadou mai mult decât el, îsi > [7] >

spuse Saddaji.

Descuie maşina, se sui la volan şi închise portiera după sine. În timp ce se cuibări în bancheta moale din piele şi-şi trecu mâna peste bord, savurând totul – felul în care arăta,

senzaţia şi mirosul acestui Mercedes – şi înălţă o rugăciune tăcută, mulţumindu-i lui Allah pentru faptul că-i dăduse marele privilegiu şi marea bucurie de a-şi ajuta poporul, pe şiiţi, să construiască bomba.

Rămase în razele soarelui preţ de o clipă şi-şi închise ochii, încercă să-şi imagineze ceremonia care urma să aibă loc peste doar o săptămână sau două. încercă să-şi imagineze cum avea să fie când ochii lui aveau să-l vadă pe Mahdi. însă când introduse cheia în contact şi dădu să pornească de această dată, nu se întâmplă nimic. Maşina nici nu porni, nici nu tresări de fapt. Asta era ciudat, gândi el. Acţionă acceleratorul de câteva ori, iar când învârti din nou cheia în contact, maşina sări în aer într-o explozie uriaşă de foc şi fum ce se auzi până în cealaltă parte a Hamadănului.

61

Telefonul sună şi pur şi simplu nu voia să se oprească.

Febra lui Najjar era încă de 38,8 grade Celsius. Capul îi bubuia. Avea dureri îngrozitoare şi nu avea nicio intenţie să se dea jos din pat să găsească telefonul. Dar târâitul acesta interminabil îl scotea din minţi. Telefonul suna de opt sau zece ori, se oprea pentru o clipă, apoi suna din nou de opt sau zece ori, altă pauză şi ciclul se repeta. Cineva încerca cu disperare să dea de el, dar el abia dacă se putea urni. În cele din urmă, adunându-şi şi ultima fărâmă de energie, Najjar se ridică în şezut şi se târî pe marginea patului. Telefonul continua să sune. Se ridică, se înveli cu una din păturile de pe pat, şi traversă târându-şi picioarele până în cealaltă parte a încăperii la telefonul care se afla pe măsuţa de toaletă a Sheydei.

— Alo? gemu el, făcând tot ce putea pentru a-şi înfrânge valul de greaţă ce-l năpădi.

— Najjar Malik? întrebă o voce la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Eşti ginerele dr. Mohammed Saddaji?

— Da. De ce? Cine sunteţi?

— Ai fost avertizat, spuse vocea în farsi, dar cu un curios accent străin. Tu urmezi.

Pe fir reveni tonul.

Brusc, Najjar auzi un bubuit puternic la uşa apartamentului, îşi simţea capul de parcă i l-ar fi prins cineva într-o menghină şi i-l strângea tot mai tare. Bubuitul de la uşă nu-i uşura cu nimic starea. Se sili să se ridice, se împletici pe coridor trecând prin dreptul sufrageriei şi se uită pe vizor. Era un ofiţer de poliţie. Nu securitatea de la centrul de cercetare şi nu poliţia secretă. Părea să fie un ofiţer al poliţiei municipale, aşa că Najjar descuie cele câteva încuietori ale uşii şi o deschise.

— Dr. Malik? întrebă ofiţerul.

— Da, eu sunt.

— Mă tem că am să vă dau o veste groaznică.

— Poftim? întrebă Najjar, simţind cum i se înmoaie genunchii.

— E vorba de socrul dumneavoastră, spuse ofiţerul.

— Dr. Saddaji? Ce anume?

— Mă tem că a fost ucis.

— ***Ce?*** Cum se poate?

— Ştiu că vă va veni greu să credeţi...

— Spuneţi-mi.

— În momentul de faţă, până nu vom încheia investigaţiile, aceasta nu poate fi declarat, continuă ofiţerul.

— Spuneţi-mi, vă rog.

— Dr. Malik, îmi pare foarte rău să fiu tocmai eu cel care vă dă această veste, dar mă tem că socrul dumneavoastră a fost ucis cu o bombă amplasată în maşina sa.

Najjar se împletici şi trebui să se prindă de un scaun pentru a-şi păstra echilibrul.

— ***Sofia mea, ţipă el. A fost cu el. Ea e teafără? Allah, Doamne, Te rog, spune-mi că e în regulă.***

— Fizic, e bine, îl asigură ofiţerul.

— Unde e?

— A fost transportată la spital pentru a fi tratată pentru şocul pe care l-a suferit. Dacă doriţi, vă pot însoţi până la ea.

Un val de adrenalină năvăli în trupul fragil al lui Najjar.

Brusc treaz şi semnificativ mai în putere decât în urmă cu o clipă, se duse în grabă în dormitorul său, se îmbrăcă repede, se spălă pe faţă, se spală pe dinţi şi ieşi pe uşă împreună cu ofiţerul. Cincisprezece minute mai târziu, maşina poliţiei vira la stânga pe Mardom Street şi oprea în faţa spitalului Bouali. Najjar năvăli în fugă înăuntru şi le găsi rapid pe Sheyda şi pe mama ei, Farah, amândouă părând apăsate şi pierdute.

O echipă de securitate de la centrul de cercetare le proteja deja familia şi înconjurase întregul perimetru al spitalului.

Tot restul zilei trecu într-o vâltoare de lacrimi şi investigatori de la poliţie şi de oameni care le urau de bine şi detalii legate de înmormântare. Potrivit tradiţiei, înmormântarea trebuia făcută până la apusul soarelui, dar trupul celui decedat nu exista, îi spuse ofiţerul în particular lui Najjar, departe de Sheyda şi Farah. Nu fuseseră găsite decât câteva bucăţi, împreună cu părţi din haine şi pantofii. Toate acestea, îi spuse lui Najjar, aveau să fie adunate, puse într-o cutie mică şi învelite într-un giulgiu alb.

Curând ajunse şi secretara doctorului Saddaji la spital şi începu să-l ajute pe Najjar să trimită e-mailuri şi mesaje membrilor de familie, prietenilor şi colegilor de serviciu, informându-i asupra decesului şi rugându-i să participe la înmormântare. Şeful gărzii de protecţie a lui Najjar nu avea decât o dorinţă: din motive de securitate de stat, nu se putea menţiona modul în care murise dr. Saddaji, nici în conversaţiile lor publice, nici în comunicate publice. Nu acum. Nu la înmormântare. Nu până când şeful Agenţiei pentru Cercetare şi Energie Nucleară a Iranului nu o autoriza personal şi, chiar şi atunci, îl informară pe Najjar că Aii Faridzadeh avea să supună la vot o asemenea autorizare.

Ministrul apărării? se gândi Najjar. Până de curând, menţionarea cuiva atât de sus în lanţul trofic avea să i se fi părut ciudată şi deplasată chiar. Însă acum piesele puzzle-ului începeau să îşi găsească fiecare locul ei. Najjar nu mai avea nicio îndoială asupra faptului că socrul său fusese unul

dintre oamenii de ştiinţă de vârf din domeniul armamentului nuclear în Iran şi îşi dăduse viaţa în goana lui avidă de a ucide milioane.

Oare israelienii îl scoseseră din joc? Sau americanii, sau irakienii? Probabil nu avea să afle niciodată. Dar în timp ce în afară jelea, în interior simţea o mare uşurare. Isi dădu seama că asta rezolva o

mulţime de probleme. Poate că aceasta avea să catapulteze întregul program de armament înapoi şi să amâne un război care altfel avea să aibă loc curând.

62

MÜNCHEN, GERMANIA

În timp ce aştepta telefoanele, David se aruncă în muncă.

Îi părea îngrozitor de rău pentru părinţii săi şi pentru Marseille. Dar nu putea face nimic pentru niciunul dintre ei pe moment. Trebuia să înceteze să mai fie David şi să revină la a fi Reza Tabrizi. Trebuia să se pregătească pentru reîntoarcerea în Iran, şi aceasta, era convins, însemna să devină expert în al doisprezecelea imam.

Zalinsky îi spusese să nu se lase abătut de la obiectivul său. Însă David nu se putea abţine. Pur şi simplu nu se putea întoarce în Iran fără să înţeleagă mai bine cine era acest aşa-numit mesia iranian şi de ce oameni de cel mai înalt nivel din guvernul Iranului păreau să fie atât de concentraţi la venirea lui. Ceva se întâmpla. Ceva dramatic şi istoric. Zalinsky nu pricepea. Însă instinctele lui David îi spuneau că totul era real.

Se apucă să vâneze orice lucrare de specialitate şi analiză serioasă pe care reuşi să o găsească pe internet, cum căutarea pe care o făcuse în baza de date de la Langley nu se dovedise de prea mare folos. În a treia zi, David se trezi adâncindu-se într-un studiu publicat de nişte experţi din

Washington, în ianuarie 2008. Nu era prea recentă, dar îi dădea un context important pe care cu siguranţă nu l-ar fi putut obţine de la nimeni la Langley.

> **Politica apocaliptică în Iran îşi are originile în falimentul viziunii iniţiale a Republicii Islamice. în 1979, Revoluţia Islamică a început cu o promisiune utopică de a crea cerul şi pământul prin legea islamică şi un guvern teocratic, dar în ultimul deceniu, aceste promisiuni au încetat să mai atragă masele. în faţa acestui eşec, guvernul islamic a apelat la o viziune apocaliptică ce aduce speranţă celor asupriţi şi se prezintă pe sine drept un antidot la comportamentul imoral şi nereligios. Această viziune, care este considerată drept un leac pentru dezintegrare individuală şi socială, apare într-o perioadă în care Republica Islamică nu mai satisface nicio pătură a societăţii, nici pe religioasă, nici pe seculară.**

David se simţi intrigat de ideea că „atunci când guvernul a eşuat în a-şi ţine promisiunile, mulţi iranieni au căutat alternative şi au găsit cultul lui Mahdi – Mesia sau Imamul cel ascuns – şi promisiunea sa de a întemeia o împărăţie mondială”. Numărul celor care susţineau o legătură directă cu cel de-al doisprezecelea imam sau chiar cu însuşi Mahdi, observa autorul, crescuse remarcabil în ultimii ani, atât în regiunile urbane, cât şi în cele rurale.

Aceasta cu siguranţă îi părea adevărat lui David. Părinţii săi pomeniseră mulţi ani despre disperarea iranienilor de a fi salvaţi din falimentul Revoluţiei Islamice, suferit în 79. Tatăl său sublimase întotdeauna perspectiva medicală. Sinuciderile în Iran, spunea el, erau mai frecvente ca oricând, nu doar între cei tineri, dar între oameni de toate vârstele. Abuzul de droguri atingea cotele unei epidemii naţionale, la fel şi alcoolismul. Prostituţia şi traficul de relaţii sexuale atingea de asemenea cote alarmante, chiar şi în rândul

clericilor.

Ca educatoare prin vocaţie, mamei lui David a considerat atât de trist şi de profund ironic că ratele ridicate de alfabetizare ale Iranului şi accesul sporit la televiziunea prin satelit şi la internet păreau să agraveze disperarea oamenilor. De ce? Pentru că acum, pentru prima oară în paisprezece secole – şi cu siguranţă pentru prima oară de când ajunsese Khomeini la putere – iranienii puteau vedea şi practic să guste libertatea intelectuală, economică şi spirituală, precum şi oportunităţile pe care le experimentau oamenii din restul lumii. Lihniţi, iranienii căutau cu disperare o astfel de libertate şi oportunitate pentru ei înşişi. Într-adevăr, erau atât de disperaţi după o speranţă, încât se deschideau înaintea decepţiei convingerii că ar putea avea acces la ele printr-o sticlă sau o pastilă sau un ac. Oare credinţa într-un mesia fals era doar un alt mecanism de adaptare? se întrebă David.

Monografia era scrisă de un jurnalist iranian exilat, pe numele lui Mehdi Khalaji, un coleg străin în cadrul Institutului Washington pentru Politica Orientului Apropiat. Pe măsură ce David îşi continuă lectura, fu intrigat de afirmaţia lui Khalaji că „întoarcerea imamului celui ascuns reprezenta sfârşitul organizării clerice, întrucât clericii se consideră pe sine drept reprezentanţii imamului în absenţa sa. Prin urmare, ei nu au propagat ideea că imamul cel ascuns va veni curând.

Prin contrast, scria Khalaji, „în forţele militare... apocalipticismul are adepţi foarte puternici”. El scria faptul că un grup influent în cadrul Corpului Gărzii Revoluţionare Islamice cu responsabilitate asupra programului nuclear al Iranului părea atras în mod aparte de această fervoare pentru mesia ce urma să vină.

Tocmai aspectul acesta îl îngrijora pe David – nu faptul că toţi cei din Iran credeau că cel de-al doisprezecelea imam era pe punctul de a veni, cât faptul că liderii politici şi militari de top ai ţării, inclusiv cei care conduceau programul de înarmare nucleară al ţării.

Şi totuşi, era ceva în evaluarea lui Khalaji ce nu îi părea adevărat. În articol era implicit faptul că Liderul Suprem al Iranului nu credea cu adevărat în venirea în curând a celui de-al doisprezecelea imam, ci mai degrabă era un operator politic compromis care căuta să manipuleze opinia publică. Însă categoric aceasta nu era concordantă cu descrierea cu Daryush Rashidi sau a lui Abdol Esfahăni cu privire la liderul suprem. Poate că Hosseini fusese cândva un sceptic, dar de ceva vreme nu mai era. Din câte îşi dădea seama David, Hosseini şi cercul său de apropiaţi păreau acum să îşi vadă rolul în pregătirea inimilor şi minţilor oamenilor – şi a armatei – pentru venirea celui de-al doisprezecelea imam.

Aceste convingeri păreau să anime dezvoltarea armelor nucleare ale Iranului într-un ritm ameţitor, iar David se întrebă cum l-ar fi putut convinge pe Zalinsky de faptul că toate astea nu erau lucruri secundare. întreaga abordare a Washingtonului cu privire la Iran
până aici fusese să încerce să-l abordeze pe Ayatollahul Hosseini,
pe preşedintele Darazi şi regimul lor aflat în negocieri directe, în
timp ce li se aplicau sancţiuni economice tot mai mari şi erau tot
mai izolaţi pe plan internaţional. Cu sovieticii funcţionase, acesta era
argumentul administraţiei Jackson. Ronald Reagan se angajase cu
Gorbaciov în negocieri directe, iar Războiul Rece se încheiase fără
un război nuclear, într-adevăr fără a se fi tras niciun foc între Statele
Unite si Uniunea Sovietică. Acum, administraţia dorea să
aibă aceeaşi > ’ > >
abordare cu regimul din Teheran. Doar că greşeau. îngrozitor de rău. Urmau modelul istoric greşit, iar rezultatele puteau fi dezastruoase.

David deschise un nou document pe laptopul său şi începu să conceapă o notă pentru Zalinsky. Notă faptul că Gorbaciov, la fel ca toţi liderii sovieticii din vremea lui – era ateu. Ateii, prin definiţie, nu credeau nici în Dumnezeu, nici în viaţa de apoi. Aşa că Reagan a încercat să-l convingă pe Gorbaciov că orice atac nuclear asupra Statelor Unite avea să aibă drept rezultat anihilarea personală a familiei lui Gorbaciov – că Mihail, soţia sa, Raisa, şi fiica lor Irina, aveau să aibă parte de o moarte groaznică, teribilă, că aveau să fie spulberaţi precum focul unei lumânări şi nu vor avea posibilitatea să-şi ia puterea, şi banii, şi jucăriile cu ei. Teoria lui Reagan era aceea că, dacă îl putea convinge pe Gorbaciov că politica Statelor Unite de „distrugere reciprocă asigurată" era reală şi viabilă, atunci îl putea convinge pe Gorbaciov şi biroul politic sovietic să-şi tempereze toate ambiţiile nucleare şi să negocieze cu adevărat pacea. A funcţionat. Realizând faptul că URSS-ul nu avea cum să câştige un război nuclear cu Occidentul avansat tehnologic, Gorbaciov a lansat o politică de ***glasnost*** (deschidere şi transparenţă) şi ***perestroika*** (restructurare). În cele din urmă, a căzut Zidul Berlinului, întreaga Europă de Răsărit a fost eliberată, iar Uniunea Sovietică însăşi s-a destrămat şi s-a dezintegrat.

Comparativ, Hamid Hosseini nu era Mihail Gorbaciov, scrise David, tastând cu furie. Hosseini nu era un comunist. Nu era ateu. Era un musulman şiit. Credea într-o viaţă de apoi. Credea că atunci când avea să moară, avea să aterizeze în braţele a şaptezeci şi două de fecioare – care nu era tocmai o idee respingătoare legată de moarte. Mai mult, Hosseini era un ***isnasarist.*** Era membru al unui cult apocaliptic. Bărbatul acesta îşi dorea ca Mahdi să vină. Credea că fusese ales pentru a ajuta la întemeierea erei lui mesia islamic. Era convins că persoana lui era necesară pentru a construi arme nucleare, fie pentru a distruge chiar el civilizaţia iudeo-creştină, fie pentru a-i putea oferi celui de-al doisprezecelea imam capacitatea să o facă. Cum puteau

atunci Statele Unite să negocieze cu succes cu un astfel de om? Cum putea Occidentul să aibă succes în a-l descuraja sau a-l împiedica? Ce putea oferi oare preşedintele Statelor Unite sau cu ce l-ar fi putut ameninţa pentru a-l convinge pe Hosseini să renunţe la achiziţionarea febrilă de arme nucleare? Pentru că negocierea Liderului Suprem cu Statele Unite avea să fie, în mintea lui, echivalentă cu neascultarea propriului mesia şi cu condamnarea pentru toată veşnicia în iazul cu foc. De ce nu reuşeau cei de la Washington să înţeleagă atâta lucru? De ce erau atât de consumaţi şi de distraşi de alte aspecte? Chiar nu înţelegeau ce era în joc?

David îşi încheie memoriul, îi trimise Evei o copie, acţionă tasta Trimite şi... se întrebă dacă procedase bine.

★ ★★★★

HAMADÂN, IRAN

Najjar trebuia să vadă dosarele doctorului Saddaji.

Era epuizat şi secătuit după înmormântare. Şi era şi destul de bolnav. Îi duse pe Sheyda, pe Farah şi copilul înapoi la apartament şi se pregătiră de culcare. Soacra lui era în continuare inconsolabilă, iar Sheyda nu voia să fie singură toată noaptea. Însă Najjar le explică faptul că el nu putea rămâne. Trebuia să se întoarcă la birou, unde trebuia să vadă de hârtiile şi bunurile personale ale acestuia şi să le pună la loc sigur.

— Nu poţi să te ocupi de toate astea mâine, Najjar? îl întrebă Sheyda, implorându-l să rămână alături de familia sa.

— Nu, nu poate aştepta, spuse el. Dar adevărul era că nici nu dorea să se întoarcă acasă. Nu simţea mustrări de cuget pentru moartea socrului său şi nu mai avea capacitatea de a mai ascunde lucrurile mult timp, cu siguranţă nu în faţa celor două femei pe care le iubea cu adevărat. Mai important, trebuia să ajungă la computerul doctorului Saddaji, să intre în el şi să afle cât de multe putea.

Însă Najjar nu îi spuse nimic din toate astea soţiei sale fragile. O sărută simplu şi îi promise să conducă cu grijă şi să se întoarcă acasă cât putea de repede.

Fără tragere de inimă, îl lăsă să plece, dar pufni din nou în plâns.

Spre surprinderea sa, însă, când ajunse la biroul dr. Saddaji, descoperi o mulţime de gărzi de securitate. Cutii pline cu dosare erau deja îndepărtate de gărzi înarmate. Desktopul de pe biroul doctorului Saddaji fusese deja luat, împreună cu hard-drive-ul extern. Najjar insistă să fie lăsat să revadă dosarele socrului său şi posesiunile acestuia, pentru a se asigura că familia primea ceea ce i se cuvenea, dar fu pus imediat în legătură cu directorul adjunct al Securităţii Interne a Iranului şi i se spuse că pur şi simplu va trebui să aştepte.

— Dr. Malik, din câte ştiţi, socrul dumneavoastră era un bărbat foarte puternic, foarte influent, spuse agentul, care îi explică faptul că venise tocmai din Teheran şi avea ordine directe din partea Ministrului Apărării Faridzadeh. A deţinut multe secrete de stat pe care sioniştii, americanii, britanicii şi sincer toţi duşmanii noştri ar da mult să poată pune mâna. Ştiu că tu şi familia ta sunteţi în doliu. Dar, vă rog, daţi-ne câteva zile, şi vă vom trimite tot ce este de drept al vostru.

Najjar se simţi ofensat şi supărat, dar pur şi simplu îi lipseau energia şi voinţa de a se certa cu cineva. Nu aici. Nu acum. încă nu îşi revenise după toate evenimentele survenite în cursul zilei şi era slab din cauza febrei de care încă nu scăpase. Nu mâncase nimic toată ziua. Abia dacă reuşise să nu verse şi apa pe care o băuse; medicul fusese nevoit să-i facă nişte injecţii pentru că vomita antibioticele pe care i le recomandase.

Se scuză din faţa agentului, intră în toaleta bărbaţilor, îşi spălă transpiraţia de pe faţă şi încercă să se gândească ce să facă în continuare. Trebuia să ştie ce planuri avusese doctorul Saddaji – nu doar teoretic, ci în fapt. Avea nevoie de dovezi. Dar nu avea nimic, şi orice fărâmă de motivaţie pe care o avusese pentru a apuca sfârşitul zilei se spulberase

acum.

63

Mai bine de o oră, Najjar fusese chinuit de greţuri cumplite.

Acum, epuizat fizic şi emoţional, ieşi din clădire, trecu de securitate, se urcă în maşină şi porni pe drumul de patruzeci şi cinci de minute până acasă.

Hamadănul este un oraş alcătuit din cercuri concentrice. La mijloc se află o stradă cu sens unic care înconjoară în sensul acelor de ceasornic Piaţa Imam Khomeini. De această stradă sunt legate şase bulevarde care pornesc spre periferie precum spiţele unei roţi. Fiecare dintre ele se leagă cu o stradă ce înconjoară centrul cartierului comercial şi cultural. În cele din urmă, făceau legătura cu o autostradă care înconjoară întregul oraş, cam în genul ***Boulevard Périphérique*** care înconjoară Parisul, sau Beltway, din jurul Washington D.C.

Aeroportul din Hamadăn se găseşte imediat după această autostradă exterioară, de-a lungul câmpiilor din nord-est. Spre apus, se întind poalele munţilor Zagros, cele mai înalte şi mai neregulate piscuri din Iran.

Facilitatea 278, intenţionat purtând un nume atât de inofensiv şi nevinovat pentru Centrul de Cercetare în Fizică Nucleară pe care îl condusese dr. Saddaji atâţia ani, era

localizată la circa patruzeci de kilometri de centrul oraşului. Nu se afla la poalele muntelui, ci
mai degrabă adânc în inima lui. Construită la începutul anilor ’90, facilitatea era construită în interiorul unui versat înalt de 3.350 de metri, cunoscut sub numele de Vârful Alvand.

Najjar adorase întotdeauna locaţia retrasă. Îi plăcea drumul lung până aici şi înapoi acasă pe care-l făcea în fiecare zi. Îi oferea timp cu sine, timp pentru gândire, timp pentru rugăciune, timp pentru a se bucura de minunatele privelişti ale munţilor şi a văii de dedesubt. Acum însă, în timp ce cobora pe drumul de serviciu acoperit de zăpadă, pe alocuri îngheţat, simţi cum vântul se înteţeşte şi o nouă furtună de zăpadă începe să coboare muntele. Se simţi prins în capcană. Nu avea prieteni, nici rude la care să apeleze şi să discute despre situaţia în care se afla. Avea nevoie de înţelepciune. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce şi cum să facă.

Brusc, când ajunse la un viraj în vârf de păr, fu practic orbit. Parcă un camion mare cu farurile înalte venea drept spre el, dar ceva la lumina aceasta nu părea totuşi firesc. Najjar acţionă frânele. Roţile din spate începură să-i patineze. Smucind furios volanul şi pompând pedala de frână în loc s-o pironească în podea, încercă disperat să recâştige controlul. Însă maşina sa se izbi cu putere de peretele muntos, apoi derapă spre taluz şi în cele din urmă se opri, lovindu-se cu putere de parapet.

Inima lui Najjar bătea cu putere. Abia dacă mai putea respira. Lumina era intensă. Privi cu ochii mijiţi înapoia sa şi apoi înainte, sperând să nu mai apară şi alte vehicule. Cu grijă, coborî din maşină pentru a-şi evalua daunele şi a-şi recăpăta echilibrul.

Dar chiar când picioarele sale atinseră pământul îngheţat, îl văzu. Cineva stătea pe drumul din faţa lui.

Pe măsură ce ochii începură să i se obişnuiască, Najjar îl văzu mai limpede pe bărbatul acela.

În loc să fie îmbrăcat cu haine de iarnă, omul acesta purta

un veşmânt ce-i ajungea până la călcâie. Peste piept era încins cu o eşarfa din aur. Părul îi era alb precum zăpada ce-i înconjura. Ochii îi erau ca de foc. Iar faţa îi strălucea.

Najjar căzu la picioarele lui ca mort, dar înfăţişarea aceasta spuse:

— Nu te teme!

— Cine eşti? întrebă Najjar tremurând.

însă răspunsul acestuia îl cutremură chiar mai rău pe Najjar. — Sunt Isus, Nazarineanul.

MÜNCHEN, GERMANIA

David tresări când auzi ciocănitul la uşă.

Se frecă la ochi şi se uită la ceas. Era aproape 9 seara. Nu aştepta pe nimeni. Nici nu cunoştea pe nimeni din oraş. Scoase pistolul marca Beretta din sertarul noptierei de lângă pat, ridică piedica pistolului şi parcurse încet şi precaut culoarul, prin camera de zi, şi merse la uşa de la intrare.

în afară de ritualul de curăţire, trecuseră săptămâni întregi de când ţinuse pistolul în mâini, iar palmele îi transpirau. Se lipi de zidul de lângă uşă şi privi prin vizor. O clipă mai târziu, repuse piedica la pistol, cu toate că era mai degrabă confuz decât uşurat.

Ce, Doamne, iartă-mă! caută Eva la München ?

întredeschise uşor usa.

— Serviciul de curierat.

Ea-i zâmbi.

— Nu te aşteptam, îi răspunse el.

— Nu m-am putut abţine, spuse ea. Pot să intru?

— Sigur.

Ea intră cu câteva cutii mai mari. Spera că erau telefoanele prin satelit. Prima cutie pe care i-o întinse când intră era deja deschisă. Era de la Amazon şi conţinea cartea doctorului Birjandi. Treaz de-a binelea acum, începu imediat

s-o frunzărească şi observă că era deja toată subliniată cu marker galben şi cu notiţe făcute cu pixul pe margine.

— Ţi-am furat cartea pentru câteva ore, mărturisi Eva. Fascinantă. Ar trebui s-o citeşti.

David râse.

— Asta şi speram să fac.

— Fac ceva cercetări asupra lui Birjandi, încerc să-i schiţez un profil, spuse Eva. E un tip interesant. Un profesor remarcabil, un învăţat şi scriitor. Este descris în general în media iraniană drept un mentor sau consilier spiritual pentru câţiva dintre liderii de top din regimul iranian, inclusiv pentru Ayatollah Hosseini. Iau cina amândoi o dată pe lună. Dar la cei optzeci şi trei de ani ai săi, omul acesta este destul de singuratic; arareori mai vorbeşte în public. Până la conferinţa aceasta de acum câteva săptămâni, nu a mai ţinut o predică sau un discurs de ani de zile.

— De ce se mai ridică acum? întrebă David.

— Deschide la pagina 237, răspunse Eva.

David deschise şi începu să citească cu voce tare pasajul subliniat.

> **Mahdi se va întoarce atunci când ultimele pagini ale istoriei se vor fi scris cu sânge şi foc. Va fi o vreme a haosului, măcelului şi confuziei, o vreme când musulmanii vor trebui să aibă credinţă şi curaj mai mult ca niciodată. Unii spun că toţi cei necredincioşi – mai ales creştinii şi evreii – trebuie să fie convertiţi sau nimiciţi înainte ca el să se reveleze şi să întemeieze o împărăţie bazată de dreptate, justiţie şi pace.**
>
> **Alţii spun că musulmanii trebuie să pregătească contextul pentru distrugerea creştinilor şi evreilor, dar că Mahdi va desăvârşi întreaga lucrare el însuşi.**

David îşi ridică privirea, cu inima bătându-i cu putere în piept.

— Birjandi crede că el este aici.

— Aşa zic şi eu.

— Trebuie să îi ducem asta lui Zalinsky.

— Nu-i destul, spuse Eva. Avem nevoie de mai mult.

— Ai spus-o chiar tu – Birjandi este consilierul lui Hosseini. Dacă asta crede Birjandi, cu siguranţă asta crede şi Hosseini. Şi Darazi, de asemenea.

— Sunt de acord, spuse Eva. Asta-i determină să construiască bomba. Dar astea-s numai presupunerile noastre. Avem nevoie de dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Nu ştiu, cedă ea. Dar mai mult decât ce avem.

David oftă. Avea dreptate. Se uită la cutii.

— Spune-mi că acelea sunt telefoanele prin satelit, spuse el.

— Sunt. Douăzeci. Chestii pentru guvern. Nivel militar.

— Şi prietenii noştri de la Langley s-au jucat puţin cu ele?

— De fapt, nu. Jack era îngrijorat de faptul că iranienii ar putea găsi vreun chip pe care l-am pune noi în telefoane. Aceste telefoane prin satelit particulare sunt produsul unei asocieri între Nokia şi Thuraya.

— Thuraya – consorţiul arab?

— Cu baza la Abu Dhabi, mai exact. Pe scurt, am oameni în interior la Thuraya. Ei mi-au dat toate codurile de encriptare şi toate datele sateliţilor. Iar eu le-am dat o căruţă de bani.

— Şi eşti sigură că toate telefoanele funcţionează?

— Echipa mea şi cu mine le-am testat personal azi după-amiază, spuse ea. Langley a auzit totul, cât se poate de clar. Putem merge înainte.

— Esti uimitoare.

— Aici ai dreptate, spuse Eva, zâmbind, dar asta nu-i tot. Mai am un dar pentru tine.

— Ce anume?

— Ţi-am făcut rezervare la următorul zbor de întoarcere în Teheran, spuse ea. Tocmai ţi-am trimis un e-mail cu

itinerarul pe telefonul tău. E timpul să-ţi faci bagajele, prietene. Intri din nou în

64

HAMADÂN, IRAN

Eu sunt Isus, Nazarineanul, se auzi vocea profundă a bărbatului.

Najjar simţi sunetul acela zornăindu-i în piept, de parcă vorbele acelea l-ar fi pătruns cu totul.

— Ai venit? strigă Najjar. Secundul celui de-al doisprezecelea imam mi s-a revelat cu adevărat mie?

Însă la aceste cuvinte, pământul de sub Najjar începu să se cutremure cu atâta putere, încât se temu că avea să se caşte şi să-l înghită. Bolovani căzură pe drum din peretele stâncos de deasupra. Vântul se înteţi. Najjar se lipi de pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile.

— ***EU SUNT*** Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi Cel Viu, spuse Isus. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel care este, Cel care era şi care va să vină, Cel Atotputernic. Am fost mort şi, iată, sunt viu în vecii vecilor, şi Eu ţin cheile morţii şi ale locuinţei morţilor. Vino şi urmează-mă.

Primele propoziţii fură rostite cu o autoritate cum nu mai auzise niciodată Najjar în viaţa lui, de la niciun mullah, sau

cleric, sau lider politic. Cu toate acestea, ultimele patru cuvinte le rosti cu atâta blândeţe, atâta tandreţe, încât nici nu-şi imagina să-l refuze cererea.

Tremurând, Najjar îşi ridică precaut privirea. Cu toate că era îmbrăcat într-o ***parka*** groasă peste blugii săi albaştri şi pulovăr, se simţi cu totul despuiat, de parcă toate păcatele lui intime i-ar fi fost aduse la lumină şi descoperite tuturor. De când se ştia, avusese o reverenţă adâncă faţă de Isus. La fel ca tatăl, ca bunicul şi ca străbunicul său înainte de el, paisprezece secole în urmă, Najjar credea că Isus Se născuse din fecioară. Credea că Isus era un făcător de miracole şi un vorbitor cu o mare înţelepciune, şi prin aceasta un proroc. Dar nu Dumnezeu însuşi. Niciodată. Şi totuşi...

Isus îşi întinse mâinile şi îi făcu semn lui Najjar să se apropie. O parte din el ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar înainte să-şi dea seama ce face, se trezi făcând câţiva paşi înainte.

Pe măsură ce venea tot mai aproape, Najjar fu uimit să vadă găurile locurilor unde mâinile lui Isus fuseseră pironite. îşi întoarse privirea o clipă, dar apoi, neputându-şi ţine capul întors, privi înapoi şi rămase cu ochii lipiţi de mâinile acelea. Ca un musulman devotat, Najjar nu se gândise nicio clipă măcar în viaţa lui la posibilitatea ca Isus să fi fost răstignit cu adevărat, cu atât mai puţin că plătise pedeapsa pentru toate păcatele omenirii, cum propovăduiau creştinii. Nu crezuse niciodată că Isus chiar murise pe cruce. Niciun musulman nu credea asta. Era un sacrilegiu. Ba dimpotrivă, Najjar (şi toţi cei pe care-i cunoscuse vreodată) credeau că în ultima clipă, Allah îl înlocuise în mod supranatural pe Isus cu Iuda Iscarioteanul, iar Iuda fusese cel care fusese pus pe cruce şi răstignit în locul lui.

întrebări îi năpădiră mintea.

Cum putea Isus să i se înfăţişeze ca Mesia crucificat?

Dacă Coranul era adevărat, cum era cu neputinţă ca Isus poarte pe mâinile Sale urmele piroanelor?

Dacă scrierile islamice străvechi islamice despre cel de-al

doisprezecelea imam erau adevărate, atunci cum putea Isus, care se presupunea a fi secundul lui Mahdi, să aibă mâinile străpunse de piroanele răstignirii pe cruce?

Najjar continua să privească mâinile acelea. Nu avea nicio logică. Atunci îl privi pe Isus în ochi. Nu erau plini de furie şi condamnare. Ci îi transmiteau dragoste într-un mod pe care Najjar nici măcar nu-l putea pricepe, darămite să-l exprime. Iar cuvintele lui Isus răsunau în inima lui. Nu susţinea a fi secundul lui Mahdi. Ci susţinea că era Dumnezeul Atotputernic.

— Iartă-mă; rogu-Te, iartă-mă, spuse Najjar, plecându-se până la pământ. Dar cum pot eu cunoaşte diferenţa dintre Mohamed şi Tine?

— Ţi s-a spus: „iubeşte-ţi aproapele şi urăşte-ţi duşmanul”, îi răspunse Isus. Dar Eu îţi spun: iubeşte-ţi duşmanul şi roagă-te pentru cei ce te prigonesc.

Cuvintele acelea îi străpunseră inima lui Najjar ca un pumnal. Era o diferenţă enormă între cele două afirmaţii.

— Nu Te mânia pe mine, O, Doamne, bâigui Najjar, dar sunt atât de derutat. Toată viaţa mea am fost crescut ca musulman. Cum pot şti pe ce cale să apuc?

— Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa, spuse Isus. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine.

— Dar inima mi-e plină de păcat, spuse Najjar. Ochii-mi sunt plini de întuneric. Cum Te-aş putea eu urma vreodată?

— Eu sunt Lumina Lumii, răspunse Isus. Oricine Mă urmează nu va umbla în întuneric. Acela va avea lumina vieţii.

Najjar ştia că tocmai experimenta ceva extraordinar. În acelaşi timp, era realmente în agonie. Oare tocmai îi spunea Isus că tot ceea ce fusese învăţat toată viaţa lui era greşit? Că viaţa lui nu fusese nimic altceva decât o cale greşită până în clipa aceasta? Că fusese cu totul inutilă? Era prea mult. Dădu să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

Însă când Najjar privi în ochii lui Isus, simţi adânc în duhul său că Isus îi cunoştea fiecare gând pe care-l avea, fiecare

temere, fiecare întrebare şi, cu toate acestea, îl iubea. Ar fi vrut să pornească spre Isus, dar nu putu. Însă în clipa aceea, Isus păşi spre el.

— Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul său Fiu, spuse Isus, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viaţă veşnică. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu vine la judecată; dar cine nu crede a şi fost judecat, pentru că nu a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Najjar stătea încremenit în zăpadă. Nu citise niciodată nimic de felul acesta în Coran. Dar nu se îndoia nicio clipă de adevărul acestor cuvinte. Şi, dintr-odată, irezistibil, Najjar căzu la pământ şi sărută picioarele lui Isus ce purtau semnele piroanelor.

— ***O, Doamne, deschide-mi ochii! suspină Najjar. Ajută-mâ! Sunt nelegiuit şi păcătos, şi sunt pierdut — rătăcit în întuneric, rătăcit şi singur. Deschide-mi ochii să pot vedea.***

— Crezi că pot face asta? întrebă Isus.

— Da, Doamne.

— Atunci, urmează-Mă, spuse Isus.

La cuvintele Lui, ceva în lăuntrul lui Najjar se frânse. Plânse plin de căinţă pentru toate păcatele pe care le comisese vreodată. Plânse cu o uşurare de nedescris ce-l pătrunse când ştiu fără umbră de îndoială că Dumnezeu îl iubea cu adevărat şi că-L trimisese pe Isus să moară pe cruce şi să învie dintre cei morţi, dovedind prin aceasta că El era adevărul, şi viaţa, şi singura cale la Tatăl din ceruri. Plânse de recunoştinţă că, datorită promisiunii lui Isus, acum putea ***şti*** că avea să-şi petreacă toată veşnicia împreună cu Isus.

Se plecă înaintea Mântuitorului şi Domnului său, plângând şi bucurându-se totodată o vreme ce-i păru ceasuri întregi. Cât timp se scurse în realitate, nu avea nici cea mai mică idee. Dar atunci, Il auzi pe Isus vorbindu-i din nou:

— Dacă Mă iubeşti, vei păzi poruncile Mele. Am mult mai multe lucruri să-ţi spun, dar acum nu le poţi duce. Ţine minte, Eu vin curând!

Şi cu acestea, Se făcu nevăzut.

Dintr-odată, totul se făcu ca mai înainte – întuneric şi vânt rece. Şi totuşi, nu chiar totul era la fel. În clipa aceea, Najjar Malik îşi dădu seama că nu mai era acelaşi om care se trezise în dimineaţa acelei zile. În mod tainic, miraculos, ceva în lăuntrul său se schimbase. Cum i-ar fi putut-o oare explica Sheydei sau soacrei sale, nu avea nici cea mai vagă idee. Dar simţi o pace ce izvora din adâncul sufletului său care nu avea niciun sens logic.

Najjar se întoarse la maşina lui, porni motorul şi coborî cu grijă muntele prin zăpadă şi gheaţă. Abia atunci îşi dădu seama că febra îi scăzuse.

Sună telefonul lui mobil. Era Sheyda. Se trezise să hrănească copilul. Il întreba dacă se simte bine, dacă se putea opri la apartamentul părinţilor ei pentru a lua nişte lucruri pentru mama ei. Najjar era atât de fericit să audă vocea Sheydei, că ar fi spus da aproape la orice i-ar fi cerut în clipa aceea.

Dar atunci îi veni un gând. Se întrebă dacă laptopul doctorului Saddaji se afla oare încă în biroul său de acasă şi dacă deţinea vreuna din informaţiile pe care spera să le găsească. Mai mult, se întrebă dacă autorităţile călcaseră deja în casa socrului său.

Najjar acţionă pedala de acceleraţie şi se rugă pentru prima oară în viaţa lui unui Mesia ce purta urmele piroanelor.

65

Najjar rămase buimac.

Pe biroul din camera de lucru a socrului său de acasă se afla laptopul Sony VAIO al lui Saddaji. Imediat lângă el se afla un hard drive extern de o sută de gigabiţi. Lângă acestea era o stivă de CD-ROM-uri pe care se părea că le folosise dr. Saddaji pentru a-şi face o copie de rezervă a computerul său.

Najjar strânse repede periuţa de dinţi, trusa de machiaj şi alte obiecte de toaletă pe care le ceruse soacra sa, împreună cu toată aparatura electronică a soţului ei, şi se îndreptă spre maşina lui. Nu îndrăznea să scotocească acum prin toate, dar se aştepta ca agenţi ai securităţii şi oficiali ai serviciilor secrete să năvălească în apartament dintr-o clipă într-alta.

Chiar înainte să pornească motorul, Najjar îşi aminti ce-i spusese poliţia despre modul în care murise dr. Saddaji, Apoi îşi reaminti cuvintele misteriosului apelant: ***Tu urmezi.*** Dintr-odată i se făcu din nou frică. Era urmărit oare de propriile forţe de securitate? De israelieni? Sau chiar de americani? Oare tocmai îi implantaseră o bombă în maşina lui? începu să tremure din nou.

Dar atunci auzi o voce pe care o recunoscu îndată.

Nu te teme de ei. Nu există nimic acoperit care să

nu fie scos la iveala zilei, nimic ascuns care să nu fie adus la lumină. Ceea ce-ţi spun Eu în întuneric, tu să vorbeşti la lumină; si ceea ce auzi rostit în şoaptă la urechea ta, propovăduieste de pe acoperişul caselor.

Najjar nu era sigur dacă chiar auzise o voce sau dacă Domnul îi vorbise pur şi simplu în somn. Dar, din nou, o pace inexplicabilă veni peste el, iar Najjar nu mai simţi nicio urmă de frică. Porni motorul fără ezitare. Maşina porni fără probleme.

În timp ce conducea, Najjar auzi din nou vocea Domnului: Acum trebuie să pleci din oraşul acesta. Domnul te va elibera. El te va răscumpăra din strânsoarea vrăjmaşilor tăi.

Gonind spre casă, Najjar se simţi tulburat de mesajul acesta. ***Să plece din oraşul acesta? De ce? încotro?*** Era un urmaş al lui Isus de mai puţin de o oră, dar el cunoştea vocea Păstorului, şi era hotărât să-L urmeze oriunde l-ar fi călăuzit. Era limpede că Isus dorea ca el să-şi ia familia şi să plece din Hamadăn. Dar cum să le explice toate astea Sheydei şi lui Farah? Habar n-avea, însă Najjar se agăţă pătimaş de porunca lui Isus. Nu trebuia să se lase copleşit de frică. Trebuia să trăiască prin credinţa în Cel care învinsese mormântul şi care deţinea cheile morţii şi ale locuinţei morţilor în mâinile Sale. ***Va fi bine,*** îşi spuse sieşi. ***Cumva, o săfie bine.***

Era aproape ora patru dimineaţa când ajunsese Najjar în cele din urmă acasă. Se hotărî să-şi ducă familia la Teheran – o destinaţie la fel de bună ca oricare alta, gândi el. Puteau găsi destul de uşor un hotel acolo. Stia că distanta dintre Hamadăn si Teheran era de circa

trei sute şi cincizeci de kilometri – un drum de cinci ore. Il făcuse de o mie de ori. Aveau să ajungă acolo pentru micul dejun dacă plecau imediat. Aceasta era partea uşoară. Partea grea avea să fie convingerea femeilor să plece.

Najjar intră în apartament cât putu de tiptil. S-ar fi

aşteptat ca toate luminile să fie stinse, dar erau aprinse toate. Se aşteptase ca soţia şi soacra lui să doarmă buştean, dar amândouă erau întinse cu faţa la pământ, pe podeaua din living.

Când îl auziră deschizând uşa, Sheyda sări, veni în fugă la el şi îl îmbrăţişă cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Ochii îi erau roşii. Machiajul i se întinsese pe faţă. Evident, plânsese, dar asta era de aşteptat. Ceea ce nu se aştepta să audă au fost cuvintele pe care le rosti ea în continuare:

— Ni s-a arătat şi nouă, Najjar, îi spuse ea în şoaptă la ureche. Am strâns toate lucrurile şi suntem gata de plecare. Iau eu copilul. Ne vedem la maşină.

Era ora 7 dimineaţa, iar Esfahăni o blestemă pe Mina pe sub mustăţi.

Când şoferul său angajat se strecura cu Mercedesul prin străduţele Hamadănului, pe care se îmbulzeau negustorii ce-şi începeau ziua, Esfahăni se întrebă de ce plănuise ea drumul în felul acesta. Chiar nu se gândise nicio clipă cât de dificil era să te îndrepţi spre aeroport prin traficul aglomerat al dimineţii? Nu o plătise tocmai pentru a anticipa detalii de felul acesta şi pentru a-i face viaţa cât mai confortabilă cu putinţă?

Dacă ar fi fost mai înţeleaptă şi i-ar fi făcut o rezervare la un zbor ulterior, ar fi putut dormi mai mult şi ar fi aşteptat până se liniştea aglomeraţia de pe străzi. Însă acum, şoferul îl luase de acasă, la sud-est de Universitatea Bu-Ali Sina, la 6:30, iar acum înainta pe marginea Parcului Lona şi pe drumul de centură ce mergea spre nord apoi spre est, la aeroport. îşi dorea să fi fost mai atent la itinerar ieri şi să ceară să-i schimbe biletul. ***Femeie proastă!*** Poate că era timpul s-o concedieze.

în ziua precedentă fusese copleşit de problemele familiei

sale lărgite şi de treaba cu înmormântarea dr. Saddaji. Saddaji era cumnatul prietenului şi şefului său, Daryush Rashidi, iar familiile lor se cunoşteau de generaţii întregi. Şi datorită proeminenţei acestui bărbat în lumea ştiinţei şi energiei, se organiză o înmormântare destul de elaborată, în ciuda faptului că nu exista niciun trup despre care să poată fi vorba că trebuia îngropat. Esfahăni se dusese la înmormântare în semn de respect faţă de Rashidi, dar acum era dornic să se întoarcă la Teheran şi la slujba sa. Nu avea să rămână pentru ***hafteh***, vizitarea mormântului în a şaptea zi. Nu fusese atât de apropiat de el, indiferent cât de tragică fusese moartea acestuia.

Maşina se opri când se apropiară de marginea nordică a oraşului, iar Esfahăni privi pe geam pentru a vedea care era problema.

— Este o problemă în faţa noastră, domnule, îi explică şoferul. Poate un accident. Nu-mi ia decât câteva minute să ajung la următoarea stradă, dar apoi vom alege o altă rută. Vă rog să mă iertaţi, domnule; nu am fost înştiinţat de acest impediment.

Zece minute mai târziu întoarseră pe o stradă lăturalnică şi se îndreptară spre centrul oraşului. Esfahăni spera că şoferul ştia ce făcea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, bărbatul îi explică:

— Mă îndrept spre strada circulară din centru, apoi voi încerca să apuc pe altă stradă spre nord. Traficul ar trebui să se mai relaxeze, domnule. Vă rog să mă iertaţi.

— Nu-mi pasă cum ajungi acolo, îl repezi Esfahăni. Doar că nu vreau să-mi pierd avionul. Nu era treaz cu totul, şi ultimul lucru de care avea nevoie era descrierea detaliată a rutei lor.

Privi afară şi oftă greu. Era mândru de locul său de naştere şi de cele mai vechi oraşelor iraniene şi de leagănul poeziei, filozofiei şi ştiinţei. Dar chiar acum, îşi dorea să fi dormit. Fuseseră câteva zile ocupate, şi timpul petrecut cu familia sa nu era niciodată unul paşnic. Tânjea după

solitudinea apartamentului său din Teheran, departe de drama domestică a mamei sale şi a multor fraţi ai săi.

Îşi închise ochii şi încercă să-şi amintească poezia pe care o învăţase pe de rost în tinereţe. Marele om de ştiinţă şi poet Ibn Sina, al cărui mormânt era una din cele mai mândre posesiuni ale oraşului lor, scrisese „Din centrul pământului şi prin cea de-a şaptea poartă, Eu mă ridic, şi pe tronul lui Saturn mă aşez, şi multe noduri se desfac pe Drum, dar nu şi nodul măiestru al sorţii omului.”

Tocmai moţăi când simţi o zdruncinătură serioasă sub el si maşina ridicându-se şi căzând înainte. Ochii îi erau acum larg deschişi, iar Esfahăni văzu pe geam cum pământul se mişca precum valurile mării. Văzu un bloc cu apartamente în stânga sa legănându-se şi aplecându-se, ca apoi să se prăbuşească cu totul înaintea lui.

—Ţineţi-vă bine, domnule! Nu ştiu ce se petrece! O, izbăveşte-ne, Allah! urlă şoferul, strigând spre ceruri şi încercând să-l liniştească totodată şi pe pasagerul său înstărit.

Mercedesul se înclina şi se legăna pe asfaltul ce se contorsiona şi apoi se trânti cu violenţă de pământ, lovindu-se apoi de un stâlp de telegraf. De parcă totul s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul, Esfahăni văzu cum stâlpul se frânse în două şi începea să se prăbuşească spre maşină. Nu avea timp să fugă şi nu avea unde să se ascundă. Esfahăni îşi acoperi capul şi faţa cu braţele şi, o clipă mai târziu, stâlpul se prăbuşi pe partea din faţă a maşinii lor, zdrobindu-l pe şoferul său şi sângele şi cioburile de sticlă se împroşcară în toate părţile.

îngrozit, Esfahăni se târî afară de pe bancheta maşinii, doar pentru a auzi cum huruitul cutremurului de proporţii se intensifica. Drumul se cutremura cu putere. Pretutindeni oameni fugea şi urlau. Esfahăni căută un loc unde să se ascundă, dar nu găsi niciunul. Privi în stânga sa şi văzu mai multe case şi clădiri cu birouri prăbuşindu-se. În dreapta,

văzu un zid lung din ciment, abia dacă avea doi metri înălţime, zvârcolindu-se de parcă ar fi prins viaţă. Şi atunci, în timp ce privea cu groază, neajutorat, neputând face nimic, văzu cum zidul se prăbuşi peste o femeie şi copilul acesteia.

În cele din urmă, după câteva minute, pământul se opri din tremurat. Dar ţipetele din toate părţile deveniră tot mai tari şi mai sălbatice. Aerul se umplu rapid de moloz şi nori de praf. Oamenii fugeau pe străzi, înnebuniţi de panică. Păreau ca nişte năluci, acoperiţi cu toţii de un praj alb. Esfahăni îşi scoase telefonul mobil, însă nu avea semnal. Atunci ce ar fi trebuit să facă?

Se simţi ameţit în timp ce păşea încet spre marginea drumului şi spre zidul căzut, înghiţind praf. Se prăbuşi pe jos şi îşi închise ochii strâns, pentru a scăpa cumva de haosul din jurul său.

— Izbăveşte-mă, Allah, preaîndurate! strigă el. Arată-mi ce să fac, unde să mă duc!

Când îşi deschise din nou ochii, văzu câţiva bărbaţi dintr-o construcţie din apropiere care încercau cu disperare să îndepărteze bucăţi masive de ciment de pe o femeie şi de pe copilul ei care ţipa. Strigau după ajutor la oricine îi auzea, strigau după alţi oameni care să-i ajute să îndepărteze molozul şi să încerce să salveze vieţile acestor oamenii.

În clipa aceea, Esfahăni simţi o mână puternică pe umărul său. Se rugă să fie un lucrător medical, un poliţist, cineva care să-i fie de folos, dar când îşi ridică privirea, întâlni ochii unui tânăr mullah. Bărbatul acela avea o privire care trăda urgenţa, dar nu teamă şi nici confuzie.

— Sunt aici, spuse el.

Mullahul se alătură rapid lucrătorilor, ridicând bucăţi de ciment de pe trotuar, şi reuşiră să-l scoată mai întâi pe copilaş, apoi pe mama lui. În mod remarcabil, copilul părea relativ nevătămat, însă Esfahăni îşi întoarse dezgustat capul când văzu picioarele femeii contorsionate nefiresc în spatele ei şi acoperită toată de sânge. Cu toate acestea, tânărul om sfânt nu se întoarse. Ci Esfahăni îl privi şocat cum mullahul

acela îngenunche alături de femeie, în timp ce ea plângea disperată.

— Eşti o fiică neprihănită, spuse el.

— Ajutor! ţipă ea. Nu mă pot mişca! Nu simt nimic de la mijloc în jos.

Mullahul începu să vorbească într-o limbă care în urechile lui Esfahăni păru o limbă străveche, într-un ton fermecător ce părea aproape o poezie. Apoi mullahul luă mâna femeii în a sa şi o ridică cu blândeţe în picioare. Se adunase mulţimea, dar acum – uimiţi – oamenii începură să se tragă înapoi.

— ***Umblă!*** exclamă cineva.

— ***A vindecat-o!*** strigă un altul.

Dându-şi seama că era adevărat, că picioarele ei zdrobite fuseseră făcute noi şi chiar şi sângerarea se oprise şi urmele urâte se făcuseră nevăzute, femeia începu să plângă din nou. Atunci căzu la picioarele bărbatului, lăudându-l şi mulţumindu-i pentru faptul că o izbăvise.

— Umblă în neprihănire, fiică, spuse tânărul bărbat, sărutând copilaşul pe creştet şi punându-l pe copil înapoi în braţele femeii. Şi spune tuturor că ştii că Eu am venit, Cel mult-aşteptat, Cel Minunat.

— ***Lăudat fie Prinţul îndurării! strigă femeia cuprinsă de extaz. Este Imamul nostru! Cel de-al doisprezecelea imam! A venit Mahdi, binecuvântatfie el!***

Esfahăni rămase privind întreaga scenă cu uimire. El ***venise*** cu adevărat. Stătuse chiar înaintea lor. Esfahăni începu şi el să înalţe laude, iar apoi Mahdi se întorsese pe neaşteptate la el, zâmbi şi-şi puse mâna pe creştetul lui Esfahăni, făcându-l să se plece până la pământ în rugăciune. Dar când Esfahăni îşi ridică din nou ochii, cel de-al doisprezecelea imam se făcuse nevăzut.

66

MÜNCHEN, GERMANIA

Chiar înainte de ivirea zorilor, telefonul mobil al lui David sună.

Era încă treaz, citind cartea doctorului Birjandi din scoarţă în scoarţă. Răspunse şi se trezi cu Eva la celălalt capăt, întrebându-l dacă auzise de cutremurul masiv care tocmai lovise nord-vestul Iranului. David nu auzise dar porni imediat televizorul.

Află curând că epicentrul cutremurului nu era departe de oraşul Hamadăn, din nordul ţării. Oficialităţile din cadrul serviciilor de Cruce Roşie a Iranului estimau că cel puţin trei mii de persoane muriseră şi peste douăzeci de mii erau răniţi. Cu toate acestea, după daunele ce puteau fi văzute din imaginile video filmate în oraşul străvechi, lui David îi era clar că în cursul zilei numărul victimelor avea să urce. Eva îi spuse că era deja în legătură cu echipa tehnică a MDS în Teheran. Niciunul din ei nu fusese afectat, iar echipa de la Centrul Operaţional MDS din Dubai era în plin proces de contactare a familiilor lor pentru a-i asigura că toţi erau teferi.

— Am o idee, spuse David.

— Ce anume?

— Află dacă stabii de sus n-ar fi dispuşi să întemeieze un fond de ajutor pentru familiile supravieţuitorilor din Hamadăn. Poate că dacă Iran Telecom face ceva, am putea şi noi oferi fonduri în acest sens.

— E o idee extraordinară, spuse Eva.

Însă David nu terminase încă.

— Ce-ar fi să-i anunţăm pe Rashidi şi pe Esfahăni că dacă sunt dispuşi să strângă fondurile acestea – să organizeze totul şi să hotărască cine va primi banii, lucruri de genul acesta – pot păstra 10 procente ca taxă administrativă?

— Ar putea fi vorba de sute de mii de dolari, spuse Eva.

— Exact.

— Chiar atât de uşor pot fi cumpăraţi?

— Cred că da, câtă vreme nu le trece prin cap că ei sunt cei care pică în plasă, spuse David. Trebuie să îşi imagineze că e vorba de bani câştigaţi uşor pe care-i datorează pentru o slujbă bine-facută. Ce zici?

— E briliantă ideea ta, spuse Eva şi închise.

O oră mai târziu, reveni cu un telefon. Dăduse peste directorul executiv al Munich Digital Systems la o conferinţă în Singapore. Adora ideea şi deja se angajase să pună cinci milioane de euro în cont. David era impresionat de calităţile ei de negociator.

Apoi veni rândul lui David. Îi fură necesare câteva încercări, dar după câteva ceasuri reuşi să-l prindă pe Esfahăni la telefon. Bărbatul părea a gâfâi greu, dar David simţea că era totuşi un fel de încântare şi nu stresul la care se aşteptase.

— Majoritatea sistemelor sunt la pământ, explică Esfahăni. Echipele noastre lucrează deja la asta, dar sunt tot uimit cum ai reuşit să dai de mine. Trebuie să vii imediat la Hamadăn. L-am văzut – e aici!

— Cine? întrebă David precaut.

— Mahdi, desigur! Cine altcineva? Reza, îţi spun că l-am văzut chiar cu ochii mei. M-a atins; mi-a vorbit. L-am văzut înfăptuind o minune! Unde esti chiar acum?

David explică faptul că tocmai pleca din Germania spre Iran în după-amiaza aceea. Îi explică şi faptul că MSD stabilise un fond pentru ajutorarea celor care supravieţuiseră cutremurului din Hamadăn.

Esfahăni era profund mişcat şi fu uimit când David îi sugeră o ofertă generoasă drept compensaţie. Fu imediat de acord, dar cu o condiţie.

— Care anume? întrebă David.

— Domnul Rashidi nu trebuie să fie împovărat de proiectul acesta, oricât de onorabil ar fi el, spuse Esfahăni. Nu cred că ar trebui să-i cerem să administreze el fondul acesta. Ar fi prea mult. Ar fi o mare onoare să mă ocup personal de aceasta.

Uimirea lui David n-avea margini când vedea cât de greu cântărea banul peşin în lumea serviciilor secrete.

— Eu unul n-am nimic împotrivă, spuse el.

— Voi deschide un cont bancar la Teheran până la sfârşitul zilei, se oferi Esfahăni, apoi îţi voi trimite codul SWIFT pentru a putea vira banii.

— Excelent, spuse David. Cât despre darurile pe care m-aţi rugat să vi le procur, unde aţi dori să vi le aduc şi cum le pot introduce în ţară fără să atrag atenţia asupra mea?

— Ai deja douăzeci? întrebă Esfahăni surprins.

— Aţi spus că e important.

— Ascultă, nu trebuie să întârzii, spuse Esfahăni. Mina te va întâlni la punctul de preluare a bagajelor în Teheran. Ea te va trece de vamă şi te va conduce la persoana care trebuie să primească darurile. O sun chiar acum.

★ ★★★★

Najjar nu ştia nimic de cutremur.

Pentru a nu o trezi pe cea mică din somnul ei, el şi Sheyda nu porniră radioul în timp ce mergeau de-a lungul Drumului 48 spre Teheran. În schimb, Sheyda vorbi non-stop despre ceea ce li se întâmplase mamei ei şi ei cât timp fusese plecat Najjar în noaptea aceea.

începu să explice faptul că se siliră să-şi facă rugăciunile de seară, deşi erau atât de neliniştite. Cu toate câte se întâmplaseră, îşi pierduseră cu totul credinţa în Allah şi în islam. Atunci li s-a arătat Isus în living, iar ele s-au speriat de moarte. îşi comparară descrierea modului în care arăta Isus cu cea a lui Najjar, felul în care le vorbise şi ceea ce le spusese, era uimitor de asemănător.

— Primul lucru pe care l-a spus a fost: „Nu vă temeţi, copilaşilor”, îşi aminti Sheyda. Apoi a spus: „V-am iubit cu o iubire veşnică. De aceea, v-am atras cu dragoste. Ştiu planurile pe care le am pentru voi – planuri de pace, nu de nimicire; planuri să vă dau un viitor şi o nădejde. Veniţi şi urmaţi-Mă.”

— Şi tu ce i-ai spus? întrebă Najjar.

— Ce puteam spune? răspunse Sheyda. Am spus „da”!

— Nu ţi-a fost frică?

— Isus mi-a spus să nu-mi fie.

— Nu ţi-ai făcut griji despre ce aveam să spun eu?

— Puţin, dar ce-aş fi putut face? Dintr-odată am avut o întrezărire a cât de mult mă iubea Isus, şi nu l-am putut rezista.

Najjar se întoarse spre soacra lui.

— Şi dumneavoastră? Soţul dumneavoastră îl aştepta pe Mahdi.

— Şi eu la fel, îi răspunse Farah.

— În cazul acesta, ce l-aţi spus lui Isus?

— l-am spus „da”!

— Dar de ce?

— Tu de ce ai acceptat? îl întrebă ea.

Najjar se gândi la asta.

— Ştiam că îmi spune adevărul.

— La fel şi eu, spuse Farah. Am ştiut în adâncul sufletului meu.

— De ce credeţi că a venit tocmai la noi, dintre toţi oamenii?

— Nu ştiu, spuse Sheyda. Dar Isus a spus: „Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am hotărât să mergeţi şi să aduceţi roadă şi roada voastră să rămână, ca orice Îi veţi cere Tatălui Meu în Numele Meu El să vă dea."

— Eu L-am întrebat: „Ce trebuie să facem?" spuse Farah, zâmbind când îşi aduse aminte, savurând fiecare cuvânt scump. El mi-a spus „Fiţi tari şi plini de îndrăzneală. Aveţi grijă să faceţi tot ce vă poruncesc Eu. Cuvintele Mele să nu se depărteze de buzele voastre, ci să meditaţi asupra lor zi şi noapte, ca să le puteţi urma întru totul; pentru că atunci veţi izbândi în toate căile voastre, şi veţi fi biruitori. Nu tremuraţi şi nu vă lăsaţi amăgiţi, pentru că Domnul Dumnezeul vostru este cu voi peste tot unde mergeţi!"

În următoarea jumătate de oră, discutară însemnătatea cuvintelor acestea. Oare Isus le cerea să vorbească în public despre ceea ce văzuseră şi auziseră? Ştiu prea bine ce riscuri implicau toate acestea. Dacă ar fi spus cuiva în Iran că se lăsaseră de islamism şi că deveniseră urmaşi ai lui Isus Cristos – ca singur Dumnezeu adevărat şi ***singura*** cale spre cer – ar fi dus la arestarea lor, la tortură şi posibil chiar executarea lor. De asta nu se îndoiau deloc. Cu toate acestea, Farah le aminti că Isus le spusese să nu se teamă, ci să-I urmeze cuvintele întocmai.

— Avem nevoie de o Biblie, spuse Sheyda.

Najjar era de acord, dar se întrebă cu glas tare unde aveau să găsească aşa ceva – şi mai ales în Teheran. Cele două femei nu aveau habar, dar îşi plecară creştetul şi Îi cerură Domnului să le dea o Biblie, dacă era posibil în

farsi. Apoi încheiară spunând:

— Te rugăm toate aceste lucruri, o Tată, în Numele lui Isus Cristos, Mântuitorul şi marele nostru Dumnezeu şi împărat.

Aproape că se aşteptau ca Biblia – sau însuşi Isus – să apară imediat, dar nu se întâmplă nimic. Cu toate acestea, cu toţii avură pace în inimă că El avea să le-o procure el cumva.

Dar pentru moment, Najjar avea o întrebare destul de intrigantă:

— Ce trebuie să credem despre al doisprezecelea imam? întrebă el. L-am văzut chiar eu. L-am întâlnit cel puţin de două ori. Mi-a prezis viitorul. Mi-a spus că mă voi căsători cu tine, Sheyda, pe vremea când nu exista nicio perspectivă în acest sens. Mi-a spus şi alte lucruri care s-au împlinit. Cum mi-a putut prezice viitorul Mahdi dacă nu este el mesia? Cum a putut Mahdi să facă minuni dacă nu vine de la Dumnezeu? Nu spun că nu cred în Isus. Cred. Dar recunosc că sunt confuz, şi dacă ar trebui s-o vorbim vreodată în public...

— Adică, ***atunci când*** vom vorbi despre asta în public, îl corectă Sheyda cu blândeţe.

Najjar fu uimit cât de profundă ajunsese credinţa soţiei lui în atât de scurt timp

— Exact – ***atunci când*** vom vorbi despre asta în public, oamenii mă vor întreba despre cel de-al doisprezecelea imam, iar eu nu ştiu cum să răspund.

— Isus ne-a spus ceva despre asta, spuse Sheyda.

— Ce vrei să spui? întrebă Najjar.

— A spus ceva despre asta, repetă Sheyda. Cum era, mamă? Ai scris asta, nu?

— Da, spuse Farah şi scoase un carneţel micuţ din poşeta ei şi o întinse de unde se afla pe bancheta din spate, alături de copil, fiicei ei, care şedea în faţă lângă Najjar. Acolo, la pagina a treia.

Sheyda scană notiţele mamei ei pentru a găsi rândul la

care se gândea.

— Exact. Isus ne-a spus să citim Exodul capitolul 7 şi Deuteronom capitolul 13.

— Ce-s astea? întrebă Najjar.

— Nu suntem sigure, recunoscu Sheyda. Credem că sunt în Biblie.

Cei trei continuară să discute despre întâlnirile lor cu Isus până
ajunseră la marginile oraşului Teheran. Nesiguri unde îi dorea Domnul să meargă, cât timp ar fi trebuit să rămână acolo, sau ce-ar fi trebuit să facă, se rugară pentru înţelepciune, apoi opriră la un motel micuţ din apropierea aeroportului Mehrabad. Sheyda trebuia să alăpteze copilul. Najjar hotărî să folosească timpul acela pentru a face un duş. Farah trebuia să se odihnească puţin.

Dar nici nu ajunse bine sub apa fierbinte a duşului, că Najjar şi începu să-I mulţumească Domnului pentru bunătatea Lui şi îndurările Lui când o auzi pe Sheyda ţipând. Se grăbi să oprească apa, se înveli într-un prosop şi năvăli afară din baie. O găsi pe nevasta lui şezând pe un scaun, alăptându-şi copilul, acoperită cum se cuvine, dar în acelaşi timp pornise televizorul pentru a descoperi ştiri despre cutremurul care lovise oraşul lor la scurt timp după plecarea lor. Imaginile erau şocante. Clădiri întregi şi cartiere fuseseră făcute praf. Poduri şi autostrăzi importante se făcuseră zob şi se prăbuşiseră precum nişte castele de nisip. Reporterii de ştiri spuneau că moartea lovise peste şase mii de persoane. Nenumăraţi alţi oameni erau răniţi, iar angajaţi de urgenţă răspundeau solicitărilor de ajutor din tot nord-vestul Iranului.

Najjar a înţeles că din cauza aceasta le poruncise Isus să părăsească imediat oraşul. Le călăuzea familia, exact aşa cum promisese.

Sheyda îşi luă telefonul mobil şi o sună pe vecina apartamentului său, dar aceasta nu-i răspunse. Sună un alt vecin. Din nou, niciun răspuns. Sună alţi şase vecini.

Niciunul din ei nu-i răspunseră.

Farah o sună pe secretara doctorului Saddaji, care trăia într-un bloc de lângă blocul lor. Trebui să sune de mai multe ori, dar femeia răspunse în cele din urmă la telefon. Farah porni difuzorul telefonului, pentru ca şi Najjar şi Sheyda să audă noutăţile de la femeia aceea. Ea era în siguranţă, dar îi deplângea pe cei mai puţin norocoşi. Iar acum se bucura să ştie că Farah era încă în viaţă. Ştiuse că Farah hotărâse să petreacă noaptea la Najjar şi Sheyda şi îi spuse lui Farah că blocul lui Malik se prăbuşise în întregime în timpul cutremurului. Se părea că niciun singur locatar din clădire nu supravieţuise.

— Cum de n-aţi fost în paturile voastre, ca toţi ceilalţi, când a avut loc cutremurul? întrebă secretara.

Farah explică faptul că familia plecase la Teheran pentru câteva zile pentru a jeli în tihnă. Nu era o minciună, dar nu era nici întregul adevăr.

— Ai avut o presimţire? o întrebă secretara.

Farah nu ştia sigur ce să spună la aceasta.

— Am dorit doar să fim singuri, spuse ea în cele din urmă.

— Allah v-a purtat de grijă cu adevărat. Tu şi familia ta aţi fi fost morţi cu toţii acum.

★ ★★★★

MÜNCHEN, GERMANIA

David umbla dintr-o parte într-alta în sala de aşteptare a aeroportului din München.

Îşi predase bagajele şi trecuse de securitate şi de controlul paşapoartelor; acum urmărea ştiri de ultimă oră legate de cutremurul din Hamadän, în timp ce aştepta decolarea avionului său spre Teheran. Când începu îmbarcarea, îşi scoase telefonul şi hotărî să mai verifice o dată să vadă dacă avea vreun mesaj pe telefonul de la apartamentul său. Nimic. Dar când îşi verifică contul AOL,

avea un e-mail de la Marseille.

Bună, David.

Îți mulţumesc aşa de mult pentru mesajul tău vocal şi pentru cuvintele frumoase pe care mi le-ai spus despre tata.

M-am gândit că s-ar putea să nu aud nicio veste de la tine, aşa că trebuie să spun că am fost uşurată să aflu că pur şi simplu nu mi-ai primit scrisoarea decât de curând. Mi-am făcut griji

că erai supărat pe mine pentru că nu am păstrat legătura cu tine şi cu familia ta în toţi aceşti ani. Probabil că era ca şi când am fi încetat să existăm. Şi, într-un anume sens, aşa s-a şi întâmplat.

N-am fost niciodată prea sigură cum să-mi cer scuze, dar am ajuns la concluzia că ar fi mai bine s-o fac faţă în faţă, decât printr-un e-mail, sau o scrisoare, sau un telefon. Deci îţi mulţumesc că eşti dispus să te întâlneşti cu mine. Mă simt de parcă nunta aceasta care are loc în Syracuse şi insistenţa prietenei mele de a fi prezentă la nuntă sunt parte a planului lui Dumnezeu noi de a ne reîntâlni.

Te mai gândeşti la zilele acelea în Canada, înainte ca lumea să înnebunească de tot? Uneori mă gândesc că nu au fost decât un vis minunat pe care l-am avut, dar apoi mi se reaminteşte că totul a fost foarte real. De fapt, cred că au fost unele din cele mai reale zile din viaţa mea. Cum de-a trecut atât de repede timpul? Cine ai devenit tu între timp?

Ei bine, presupun că ai devenit un om de afaceri internaţional de succes, pe de-o parte. Felicitări! Chiar şi ca fată, cred că am ştiut întotdeauna că vei avea un succes deplin, indiferent ce vei fi ales să faci. îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să mă suni de peste ocean. Ştiu că trebuie să fii foarte ocupat, dar a însemnat aşa de mult pentru mine faptul că ai sunat. Mi-a dat ceva mai mult curaj.

Scrie-mi, dacă vrei. Mi-e dor de prietenia ta, şi ştiu că e vina mea. Voi fi în Syracuse. Eu voi fi cea care voi tremura puţin. J

Prietena ta,
Marseille

P.S. Dacă nu vrei cumva să mergem în altă parte, haide să ne întâlnim la Starbucks, în centru, pe M Street. Voi fi acolo pe la 8 seara, în joia aceea. Ne vedem atunci.

67

TEHERAN, IRAN

David ateriza la Teheran imediat după ora 6 a.m.

Îşi petrecuse mult prea mare parte din timpul zborului gândindu-se la e-mailul lui Marseille. Îşi dorise o diversiune, orice diversiune, de la stresul enorm ce-l împovăra. Dar asta era mai mult decât o diversiune. Era o reconectare, şi-i iscă emoţii adânci pe care şi le reprimase de mult.

Desigur, era bucuros să aibă iarăşi veşti de la ea. Nu era prea sigur ce să creadă despre ideea ei că Dumnezeu avea „un plan" pentru ei doi să se reîntâlnească, dar îi plăcea tonul cald şi pe alocuri chiar stângaci al e-mailului ei. Îi plăcea faptul că îi era dor de prietenia lor şi că era dispusă să o pună în cuvinte şi fu surprins, dar încântat, de cât de mult îşi dorea să-l revadă. Mai mult decât toate însă îi aprecia profund scuza şi ideea că urmau şi alte scuze când aveau să se întâlnească faţă în faţă. Asta însemna mai mult decât orice altceva pentru el. Faţa zâmbitoare de la final îl făcu să chicotească; părea atât de copilăresc, de parcă i-ar fi scris adolescenta Marseille de undeva din trecut.

Indiferent de motiv, şi de cel mai neaşteptat moment, gheaţa dintre ei se topea. Şi iată că ea se gândea la timpul pe care-l petrecuseră împreună în Canada. Făcuseră o greşeală cumplită, ştia asta. N-ar fi trebuit cu niciun chip să meargă atât de departe. întotdeauna sperase că ea nu era supărată din cauza aceasta pe el. Dar până acum, nu avusese nicio dovadă cât de mică a faptului că şi ea preţuia timpul acela petrecut împreună la fel de mult ca el. Ba dimpotrivă, anii de tăcere semănaseră ani de îndoială în mintea şi inima lui. Cum să nu fi presupus că ea regreta prietenia lor? Cum să nu fi presupus că era stânjenită de faptul că îl plăcuse vreodată, chiar dacă fusese pentru un timp atât de scurt, şi alesese să-l scoată din mintea ei şi să meargă înainte cu viaţa ei? Din ce alt motiv devenise atât de rece în atât de scurt timp? Fusese mult timp convins de aceste lucruri. Dar se înşelase. Într-o clipită, aflase faptul că ea nu regretase niciodată nicio clipă prietenia lor, dar chiar o preţuise în toţi aceşti ani.

David încercă să-şi adune gândurile în timp ce aeroportul opri în dreptul porţii. îşi dorea să fi fost înapoi în München şi s-o sune din nou. Dar nu era să fie – cel puţin nu încă. Nu avea nicio idee când avea să i se arate oportunitatea aceasta.

Indiferent cât de mult îşi dorea s-o întâlnească pe Marseille în Syracuse, adevărul era că îi era foarte greu să-şi imagineze un scenariu care să îngăduie să se întâmple una ca asta. îşi predase viaţa în serviciul CIA. Ei îl trimiseseră în Iran. Miza pentru ţara sa şi pentru lumea întreagă nu putea fi mai mare. Nu era nicio garanţie că avea să trăiască la capătul zilei, şi cu atât mai puţin până în primul weekend din martie. Şi chiar dacă trăia, cum să-i spună lui Jack Zalinsky şi Evei Fischer că trebuia să-şi ia liber un weekend prelungit pentru a-şi revedea prima dragoste?

Din nou, îşi spuse că trebuia să schimbe macazul. Viaţa lui depindea de asta. Nu îşi mai putea permite nicio clipă în

plus să gândească precum David Shirazi, altfel risca să piardă tot ce munciseră atât de asiduu şi de atâta timp să achiziţioneze. Şi aşa, oricât de greu ar fi fost, se sili să se oprească să se mai gândească la Marseille şi să îşi aţintească gândurile la mama lui. Mujahedinii islamici radicali o uciseseră pe Claire Harper şi alţi 2.973 de alţi oameni în timp ce CIA dormise.

îşi luă masca de joc.

68

Mina îl întâlni la punctul de preluare a bagajelor, după cum promisese.

După ce David trecu de vamă, Mina îl prezentă şoferului lor, un tânăr plictisit care luă geanta lui David şi o duse la maşină.

— Ai veşti de la domnul Esfahăni? întrebă David, în timp ce se îndreptară spre garajul de parcare. El şi echipa sa probabil sunt ocupaţi să pună iarăşi pe picioare serviciul de telefonie mobilă.

— A fost un coşmar, e adevărat, spuse Mina. Cel puţin a fost acolo când s-a întâmplat.

— Cine? întrebă David.

— Domnul Esfahăni.

— A fost deja în Hamadăn?

— Da.

— S-a dus acolo înainte să se întâmple?

— Ciudat, nu?

— Este, spuse David. De ce s-a dus?

— A fost acolo să participe la înmormântarea cumnatului domnului Rashidi.

— Putea să fi murit.

— De fapt, câţiva dintre cei care au participat la înmormântare au fost ucişi când hotelul în care au stat s-a prăbuşit parţial.

— Dar domnul Rashidi este în regulă?

— Da, lăudat fie Allah, e bine, spuse ea. Dar toţi sunt devastaţi. E prea mult pentru a prelucra totul dintr-odată.

Mina se aşeză pe bancheta din spate, făcându-i semn lui David să se aşeze în faţă împreună cu şoferul, apoi îi explică faptul că urmau să se întâlnească cu un tânăr pe nume Javad Nouri, care avea să primească cincisprezece telefoane. Când David întrebă cine era Nouri şi unde urmau să ajungă restul de cinci telefoane, Mina deveni vădit încurcată.

— Chiar nu pot spune, se scuză ea.

Patruzeci de minute mai târziu, opriră în faţa unei cafenele.

— Parcaţi aici pe străduţa laterală, îl îndrumă David pe şofer. Il fac eu să vină afară să ia telefoanele.

— N-ar trebui să vin cu dumneata? întrebă Mina.

— De ce? Ştii cum arată tipul acesta Nouri? întrebă el.

— Păi, nu, dar...

David o întrerupse.

— Aşteaptă aici. Nu va dura decât câteva minute.

Ieşi cu mâna goală din maşină, intră în cafenea şi se duse în spate, lângă toalete. Acolo îl găsi pe un tânăr de douăzeci şi ceva de ani, fumând o ţigară şi umblând de colo-colo agitat. Acesta era Nouri, se gândi David, dar se hotărî să nu se grăbească. Luă loc într-o cabină, cu spatele la perete. În spatele barului era pornit un televizor, prezentând un rezumat al crizei din Hamadăn.

„Echipaje de intervenţie continuă să cureţe molozul şi trupurile neînsufleţite de pe străzile Hamadănului, unde un oficial al guvernului a spus că numărul victimelor rezultate în urma acestui cutremur cu magnitudinea de 8,7 ar putea trece de zece mii, iar numărul celor răniţi este de peste treizeci şi cinci de mii, menţionă un reporter iranian din epicentrul oraşului aflat în ruine. Mii de răniţi aşteaptă încă îngrijirile în faţa spitalelor grav avariate, în timp ce un număr necunoscut sunt încă blocaţi sub clădirile prăbuşite. Nevoi fundamentale precum apa

curentă şi curentul electric sunt suspendate, iar primarul spune că guvernul său trebuie să ajute la curăţirea străzilor, pentru ca grupele de intervenţie să poată ajunge în câteva din cele mai sever lovite zone ale oraşului.”

— ***Ajutaţi-ne!*** ţipă o femeie, ţinându-şi copilul mort în braţe.

Nu avem apă! Nu avem mâncare! Ajutaţi-ne! Vă rugăm, oricine-aţifi, ajutaţi-ne!

„Echipele de intervenţie sapă prin dărâmăturile clădirilor cu mâinile, căutând supravieţuitori sau trupuri neînsufleţite, continuă reporterul. Dar trebuie să vă spun, eu personal nu am mai văzut o nenorocire ca aceasta. Blocuri întregi sunt prăbuşite complet. Pe străzi e plin de trupuri fără viaţă. Iar oficialităţile spun că se aşteaptă ca numărul victimelor să crească în următoarele zile. Au început să sosească semne ale compasiunii internaţionale.”

Emisiunea de ştiri prezentă acum un mesaj din partea secretarului de presă al Casei Albe.

„Preşedintele Jackson şi Prima Familie au fost profund mişcaţi de imaginile suferinţei ce le-au urmărit din oraşul iranian Hamadăn, la fel ca mulţi americani şi oameni de bine, spuse purtătorul de cuvânt. „Administraţia Jackson ar dori să-şi întindă mâna cu prietenie poporului iranian. În prezent, două avioane ale Statelor Unite sunt pline cu mâncare, haine groase, pături şi alte ajutoare pe pista din Incirlik, Turcia. Cu permisiunea guvernului iranian, putem trimite aceste aparate de zbor spre Hamadăn în doar câteva ore.

Tânărul cu ţigara blestemă oferta SUA.

— Oamenii noştri sunt martiri, spuse el fără a se adresa cuiva anume. Sunt martiri pentru cauză. Allah să aibă milă de sufletele lor. Nu avem nevoie de ajutorul Marelui Satan. Blestemat să fie Jackson. Blestemaţi să fie toţi.

David simţi cum se enervează, dar nu avea de gând să

se apuce să ia partea guvernului american într-o cafenea din centrul Teheranului.

— Ei bine, nu ştiu de martiri, îi spuse el tânărului, dar ai dreptate cu partea cu Marele Satan. Toţi americanii să ardă în iad.

— Dar ei ***sunt*** martiri, spuse tânărul.

— Nu oricine moare de o moarte tragică este martir, spuse David.

— Dar ei sunt. Ei au murit în timp ce pregăteau calea pentru Domnul veşniciei, pacea fie cu el.

David se ridică şi se apropie de tânăr. Cafeneaua Kolbeh era cunoscută şi începea să devină populată de cei ce doreau să servească aici micul dejun.

— Eşti Javad Nouri?

— Esti Reza Tabrizi?

— Da.

— Ai darurile pe care le-au cerut prietenii noştri?

— Da.

— Unde sunt?

— În maşină, pe alee.

— Mergi înainte, spuse Nouri.

David făcu întocmai, conducându-l pe bărbat până afară la maşină. Îi ceru şoferului să ridice portbagajul şi să rămână în maşină.

— Sunt curate? întrebă Nouri.

David îl asigură că nu aveau microfoane.

— Bun. Asta ar fi tot, spuse Nouri.

O clipă mai târziu, o maşină opri în spatele lor. Din ea coborâră doi bărbaţi, luară cutiile cu telefoanele, le puseră în propriul portbagaj, şi plecară, împreună cu Javad Nouri. David le reţinu numărul de înmatriculare. Se întoarse în maşina sa, o privi pe Mina şi întrebă:

— Si-acum ce facem?

Mina îi explică faptul că Esfahăni lăsase un plic mare cu bani peşin pentru telefoane în seiful său şi dădu ordin şoferului său să-i ducă la birourile Iran Telecom.

Odată ajuns acolo, se îndreptară spre biroul lui Esfahăni, iar David aşteptă ca Mina să deschidă seiful.

— Acesta e, spuse ea, întinzându-i în cele din urmă o pungă închisă cu fermoar din material plastic, care avea în interior un plic maroniu burduşit.

— Puteţi să-i număraţi dacă vreţi.

— E în regulă, spuse el, zâmbind. Am încredere.

Mina îşi aranjă eşarfa pe cap şi îşi întoarse privirea.

Telefoanele începură să sune toate odată, nu doar în biroul lui
Esfahăni, dar în tot departamentul de suport tehnic. Toţi erau în alertă cu cutremurul din Hamadăn şi cu eforturile herculeene întreprinse de companie pentru a reasigura serviciile pentru regiunea de nord-vest a ţării

Sună şi telefonul mobil al Minei.

— Da? răspunse ea. Da, dar... Da, aşa voi face... Doriţi să vorbiţi cu el? E în regulă... Bine, aşa voi face... La revedere.

— Sefiil? întrebă David.

Ea încuviinţă din cap.

— Doreşte să veniţi imediat la el în Hamadăn si să-i duceţi
personal celelalte cinci telefoane.

— Sigur, tot ce doreşte.

— Vă rezerv un bilet de avion şi vă închiriez o maşină, spuse Mina, îndreptându-se înapoi la biroul ei. Nu ştiu dacă au hoteluri care să fie funcţionale momentan, dar voi găsi o soluţie.

David se trezi dintr-odată singur în biroul lui Esfahăni. Aruncă repede o privire la seif, însă Mina îl închisese şi îl încuiase deja. Verifică culoarul – liber. O privi pe Mina, care vorbea deja la telefon cu departamentul de călătorii. Apoi observă că computerul de pe biroul lui Esfahăni nu era oprit.

David îşi reaminti de stenografierea pe care o citise atunci, a apelului făcut de şoferul său în ziua acelei

dezastruoase prime întâlniri a lui David şi Eva cu Esfahăni. Şoferul se referise la Esfahăni drept „nepotul şefului”. Intrebându-se cu cine o fi fost Esfahăni înrudit, David deschise rapid fişierul telefonului lui Esfahăni şi-l frunzări puţin. începu prin a căuta numele lui Ibrahim Asgari, comandantul VEVAK, poliţia secretă, dar nu găsi nimic. Apoi îl căută pe Liderul Suprem Hosseini. Era o încercare îndrăzneaţă, se gândi el, dar merita să încerce. Din nou, nu găsi nimic. încercă numele Preşedintelui Ahmed Darazi. Şi aceasta era o fundătură. Ministrul Apărării Aii Faridzadeh fu următoarea sa încercare. Dar, din nou, nu găsi nimic.

Cu toate acestea, Esfahăni avea 837 de contacte. Trebuia să existe cineva util printre ei, se gândi David. O privi din nou pe Mina. Era încă la telefon şi introducea ceva pe calculator. Ştiind că nu avea decât câteva clipe înainte ca ea să se întoarcă în birou, îşi scoase un stick de memorie din buzunar, îl introduse în portul USB al hard-drive-ului lui Esfahăni, şi descărcă întregul fişier, precum şi agenda lui Esfahăni.

— Bine, strigă Mina, ridicându-se de la locul ei şi se întoarse în biroul lui Esfahăni, v-am ocupat ultimul loc în următorul avion spre Hamadăn.

Atunci îl văzu pe David şezând la biroul şefului ei.

Mai întâi rămase cu gura căscată, dar imediat se supără.

— Ce faceţi? se năpusti ea la el. Plecaţi de acolo.

Când porni în viteză spre el pentru a vedea ce făcea la calculator, pulsul lui David se înteţi. Dar când ajunse acolo, îl găsi privind un nou site în farsi, care prezenta un titlu uimitor: „Al doisprezecelea imam îşi face apariţia în Hamadăn, vindecă o femeie cu picioarele zdrobite.”

Mina rămase cu gura căscată, uitând cu totul îndrăzneala lui David.

69

David ajunse la aeroport cu mai puţin de treizeci de minute înainte de decolarea avionului său.

Îşi făcu check-in-ul, trecu de securitate, îşi găsi un colţ tăcut lângă poarta sa şi-şi deschise laptopul. Cu atât de multe contacte în fişierul lui Esfahăni, ezită să le transfere pe toate în telefonul său mobil. NSA-ul avea să fie copleşit, şi majoritatea acelor numere nu aveau să producă nimic semnificativ, aşa că în cele câteva minute pe care le mai avea până la decolare, începu să caute nume specifice.

începu cu Javad Nouri. Cine era individul acesta şi ce legătură era între tipul acesta şi cel de-al doisprezecelea imam? Din nefericire nu găsi decât numărul de telefon mobil al tânărului şi nicio altă informaţie. Cu toate acestea, introduse numărul în aparatul său Nokia şi continuă să caute.

În continuare, David căută numărul lui Daryush Rashidi şi găsi diferitele numere de telefon ale acestuia, adresa lui de e-mail, ziua sa de naştere, numele copiilor săi. De asemenea, găsi informaţii de contact ale soţiei acestuia, Narvaz Birjandi Rashidi.

Birjandî? Trebuia că era o coincidenţă, se gândi el. Nu

avea cum să fie înrudită cu...

David căută rapid prin fişierul telefonului şi găsi lucruri valoroase.

Nu doar că avea numărul de telefon de acasă al lui Birjandi, dar avea şi adresa lui de acasă. Omul acela era socrul lui Daryush Rashidi.

înainte ca David să înţeleagă pe deplin ceea ce descoperise, un angajat al aeroportului anunţă dintr-odată ultima strigare la zborul 224 spre Hamadăn. David îşi dădu seama că fusese atât de absorbit că pierduse cu totul noţiunea timpului. Era timpul să-şi închidă laptopul şi să urce imediat la bordul avionului. Însă mai era ceva ce voia să verifice. Era hotărât să găsească identitatea „şefului" cu care era înrudit Esfahăni. Deja eliminase mai bine de o duzină dintre oficialii seniori ai Iranului, inclusiv pe Liderul Suprem şi pe şeful securităţii de stat. Dar David nu era gata să renunţe. Continuă să caute printre contactele lui Esfahăni, dar îşi ridică privirea şi observă că însoţitoarea de zbor se pregătea să închidă uşa şi să dea undă verde avionului spre decolare. O strigă şi o rugă să mai aştepte două minute.

— Nu, domnule, se răsti ea la el. Trebuie să urcaţi la bord acum, sau aşteptaţi următorul zbor.

Implorând-o să mai aibă răbdare doar câteva clipe, David închise fişierul telefonului lui Esfahăni şi deschise un altul, care conţinea agenda lui. Dădu o căutare cu cuvântul „zi de naştere" şi găsi douăzeci şi şapte de rezultate. Aruncă o privire însoţitoarei de zbor, care era tot mai nervoasă cu fiecare clipă. Trebuia să plece. I se terminase timpul. Dar instinctele îl făceau să nu se oprească. Se uită la fiecare zi de naştere în parte. Mama lui Esfahăni. Tatăl lui. Soţia lui. Fiicele lui. Socrii săi. Bunicii săi. Un verişor. Alt verişor. Altă duzină de verişori. Şi apoi: ***Unchiul Mohsen***, ***zi de naştere***, 5 ***noiembrie.***

Pulsul lui David se acceleră. Nu putea fi atât de simplu, nu? De ce nu se gândise deja la asta? închise fişierul cu

agenda şi redeschise fişierul telefonului.

— Domnule, insist acum, spuse însoţitoarea de zbor, oprindu-se în dreptul lui.

— Ştiu, ştiu, spuse el. Numai un minut.

Ea nu era deloc amuzată.

— Nu, domnule. ***Acum.***

David acţionă funcţia de căutare şi tastă ***Mohsen.*** O fracţiune de secundă mai târziu, numele Mohsen Jazini apăru pe ecran, împreună cu toate informaţiile sale personale de contact. David dăduse o dublă lovitură. Unchiul lui Esfahăni era comandantul Corpului Gărzii Revoluţionare Iraniene?

Copie informaţiile lui Jazini – împreună cu cele ale lui Birjandi – în telefonul său Nokia şi speră ca NSA să le primească şi să le poată folosi urgent. Atunci îşi închise laptopul şi urcă la bordul avionului, chiar înainte ca însoţitoarea de zbor să trântească şi să sigileze uşa aparatului de zbor în urma lui.

Cu toate că era cât se poate de intrigat de aceste dezvăluiri, gândurile sale zburară departe când se trânti pe ultimul loc de pe ultimul rând. Se trezi gândindu-se la titlul pe care-l citise în biroul lui Esfahăni: ***Al doisprezecelea imam îşi face apariţia în Hamadăn, vindecă o femeie cu picioarele zdrobite.*** Cum era posibil una ca aceasta? Dacă islamul era fals, lucru de care era tot mai convins, cum putea să apară aşa-zisul lor mesia în viziuni şi să vindece oameni? Nu numai Dumnezeu avea puterea de a face mari semne şi minuni ca aceasta?

70

TEHERAN, IRAN

Vestea sosi la miezul zilei de 22 februarie.

Liderul Suprem Hosseini ţinu discursul în direct la televiziunea iraniană. Nu dură decât şase minute, însă ecoul său făcu înconjurul lumii. În cuvântarea sa, anunţă ştirea pe care lumea şiită tânjea de secole s-o audă, şi de care lumea sunnită se temea cam tot de-atunci.

— Este o mare bucurie să vă anunţ că cel de-al doisprezecelea imam – Domnul veşniciilor, pacea fie cu el – a venit în sfârşit, declară marele Ayatollah, citindu-şi cuvântarea de pe o coală. Nu sunt zvonuri sau speculaţii. Am fost binecuvântat cu onoarea de a-l întâlni şi de a vorbi cu el personal de câteva ori. Membrii cabinetului meu de securitate l-au întâlnit la rândul lor. Curând, o lume întreagă îl va vedea şi va fi uluită. Imam al-Mahdi are un mesaj puternic pe care-l va transmite omenirii. Se pregăteşte să-şi instaureze împărăţia dreptăţii şi păcii. Mi-a poruncit să vă informez că îşi va face prima apariţie oficială la Mecca, de joi într-o săptămână. Vă invită pe toţi cei care căutaţi pacea să veniţi şi să fiţi cu el la această predică inaugurală a sa.

★ ★★★★

Deloc uimitor, dovezile îl indicau pe israeliţi.

Al doisprezecelea imam şi cercul său de apropiaţi ascultau cu atenţie raportul ministrului apărării Faridzadeh. Asasinarea doctorului Saddaji, specialistul de vârf al naţiunii în fizică nucleară, a reprezentat o lovitură serioasă pentru înarmarea nucleară a Iranului. Toţi erau furioşi. Dar Mahdi îi sfătui să aibă răbdare.

— Cu toţii ştim că sioniştii se trag din maimuţe şi din porci, începu el. De data asta au avut noroc, dar haideţi să ne amintim cu toţii – sunt sortiţi să fie şterşi de pe faţa pământului o dată pentru totdeauna, şi e menirea noastră să aducem aceasta la îndeplinire. Dar haideţi să nu ne lăsăm distrasi de la chemarea noastră mai mare. Sioniştii n-ar avea nicio putere împotriva musulmanilor dacă nu ar fi curvele şi leproşii americani. E timpul ca valul jihadului să se năpustească peste amândoi. Ziua imperiului iudeo-creştin s-a încheiat. împărăţia lui Allah şi a slujitorului său a venit. Spuneţi-mi, deci, cât de curând vom fi gata să lansăm Războiul Anihilării?

— Curând, domnul meu, îl asigură ministrul Faridzadeh. Dar trebuie să-l înlocuim pe dr. Saddaji, şi asta nu va fi uşor de făcut.

— Saddaji a fost directorul adjunct al programului vostru nuclear, spuse Mahdi. De ce nu-l înlocuiţi cu directorul?

— Directorul este numit politic, Domnul meu, spuse Faridzadeh, alegându-şi vorbele cu grijă. Este un om deosebit, şi suntem profund recunoscători pentru serviciile lui, însă...

— Dar el nu are îndemânarea tehnică de care avem nevoie pentru a derula programul de înarmare, spuse Mahdi.

— Nu, Domnul meu. Mă tem că nu o are. Este practic

interfaţa programului civil, lucrează cu IAEA şi alte instituţii internaţionale.

— Dar voi ştiţi totuşi cum să mergeţi înainte fără Saddaji.

— E adevărat, Domnul meu, încuviinţă ministrul apărării. Dar asta pentru că toate piesele au fost deja puse la locurile lor de Saddaji înainte să moară şi pentru că Liderul Suprem a dorit să transmită un mesaj celor care l-au ucis că nu ne vor putea împiedica planurile.

— Cine a fost mâna dreaptă a lui Saddaji? întrebă Mahdi în cele din urmă.

— Dr. Najjar Malik.

— Najjar Malik din Irak?

— Da, Domnul meu.

— Din Samarra?

— Da, da, el e.

Mahdi zâmbi.

— Îl cunosc pe Najjar; este un slujitor credincios. Este căsătorit cu fiica lui Saddaji, cu Sheyda, nu-i aşa?

— Aşa este, într-adevăr, Domnul meu.

— Cunoaşte el toate detaliile programului de înarmare?

— Din nefericire, nu, spuse ministrul apărării. Este un fizician foarte capabil, Domnul meu. De asemenea, este un manager de primă mână şi a fost recrutat şi instruit personal de dr. Saddaji. Din motive de securitate şi la porunca mea, dr. Saddaji a ţinut totul compartimentalizat. Dr. Malik cunoaşte restul programului nuclear iranian civil mai bine decât oricine altcineva din ţară, dar i-am ascuns amănuntele despre programul de înarmare. Am lucrat în direcţia aceasta pe căi separate.

— Ar putea învăţa? întrebă Mahdi.

— Cred că ar putea. Categoric este o persoană în care am putea avea încredere. Ar avea nevoie de timp pentru a se pune la punct. Dar cred că ar fi persoana ideală. Şi desigur, i-ar avea drept ajutor pe toţi oamenii de ştiinţă şi

membrii echipei de înarmare care i-au raportat totul direct dr. Saddaji.

Cel de-al doisprezecelea imam zâmbi din nou.

— Aduceţi-l la mine îndată.

71

HAMADÂN, IRAN

Pe drum spre agenţia de închirieri de maşini, David încercă s-o sune pe Mina.

Însă cu o atât de mare parte din reţeaua din regiune căzută, s-a dovedit imposibil pentru el să aibă semnal. Aşa că sună de la un telefon cu fise si în cele din urmă dădu de ea. Mina îi oferi indicaţii cu privire la locaţia unde avea să-l găsească pe Esfahăni, dar se scuză că nu-i găsise încă un hotel funcţional. Il rugă să aibă răbdare şi îi promise să-i găsească o soluţie în următoarele câteva ore.

— Nicio problemă, spuse David, gândindu-se că putea oricând să ia următorul avion înapoi spre Teheran dacă ea nu reuşea să-i găsească o cazare rezonabilă. Dar aş avea să te întreb un lucru.

— Ce anume?

— Mă întrebam doar, ar fi potrivit să-l sun pe domnul Rashidi şi să-i prezint condoleanţe pentru moartea cumnatului său?

— Sigur, spuse Mina. Cred că ar fi foarte frumos. Vă dau numărul lui de telefon.

În timp ce aştepta, David întrebă dacă cumnatul domnului Rashidi fusese mai în vârstă sau bolnav.

— Nimic din toate astea, spuse Mina.

— N-a murit într-un accident, nu?

— Nu chiar, răspunse Mina.

— Atunci cum?

— A fost ucis de o bombă care i-a fost amplasată în maşină.

— ***Poftim***? întrebă David, nevenindu-i să-şi creadă urechilor că o auzise bine. În Hamadăn? Când?

— Acum câteva zile, spuse Mina. Şi partea ciudată este că ai crede că ceva de genul ăsta ar trebui să ajungă la ştiri. Dar n-a ajuns.

Era ciudat, gândi David. Dacă serviciul său de telefonie mobilă ar fi funcţionat, ar fi căutat imediat povestea pe internet. În schimb, o întrebă care era numele bărbatului.

— Cumnatul domnului Rashidi?

— Da, cine a fost?

— Numele lui a fost Mohammed, spuse Mina. Mohammed Saddaji.

David fu uimit, cu toate că se străduia să nu-l trădeze vocea. Adică dr. Mohammed Saddaji? directorul adjunct al Agenţiei Nucleare a Iranului?

— Da. A fost un strălucit om de ştiinţă, iar el şi domnul Rashidi erau apropiaţi. Este foarte trist.

— Sigur că este. De ce era dr. Saddaji în vizită în Hamadăn?

— Nu era în vizită, răspunse Mina nevinovată. Locuia acolo.

David avea mult mai multe întrebări, dar nu voia să ridice
suspiciuni. Aşa că-i mulţumi Minei şi îi promise să ia din nou legătura cu ea în următoarele ceasuri cu privire la hotel. Apoi puse receptorul în furcă şi se duse să-şi ia maşina închiriată, procesând această nouă informaţie. Nu exista nicio facilitate nucleară iraniană în Hamadăn – cel

puţin niciuna despre care să fi fost informat. Şi atunci de ce ar locui un om de o asemenea valoare în programul nuclear iranian tocmai aici? Oare se înşela Mina? Sau era posibil să existe în zonă o facilitate importantă despre care serviciile secrete americane să nu aibă date?

David îşi găsi maşina, ieşi din zona aeroportului şi porni pe Route 5 spre centrul oraşului. În primele zece minute nu văzu niciun semn serios de daune, care să confirme rapoartele de la ştiri, ceea ce indica că cel mai sever impact avusese loc în centru şi spre vest. Curând trecu de Universitatea Payam Noor, în dreapta, apoi ajunse la un sens giratoriu pe centura principală din jurul oraşului, numită după Ayatollahul Khomeini. Când se apropie de cartierul din sudul oraşului unde se afla Centrul Medical Besat, începu să vadă din plin efectele devastării.

Ambulanţele treceau la fiecare câteva minute cu girofarurile şi sirenele pornite. Elicoptere ale armatei aterizau pe acoperişul spitalului, aducând noi şi noi victime. Peste tot, David vedea locuinţe familiale rupte în două şi apartamente din blocuri înalte înclinate într-o parte sau prăbuşite în mormane de ruine fumegânde.

Porni radioul, iar ştirile se dovediră şi mai rele. Numărul confirmat al victimelor atingea acum 35.000 de morţi şi peste 110.000 răniţi. Jumbo jeturi de la Crucea Roşie aveau să ajungă curând, spuse un reporter, aducând zeci de mii de pături şi corturi, împreună cu apa şi alimentele atât de necesare. Însă deplasarea pe drumurile sever avariate era dificilă, explică reporterul, iar eforturile de salvare erau încetinite de lipsa comunicaţiilor eficiente.

— Nu doar turnurile de telecomunicaţii au căzut, raportă omul de la ştiri. Tehnicienii de la Iran Telecom se străduiesc să repare serviciul wireless, în particular, pentru a ajuta echipele de urgenţă care au răspuns primele să îi salveze pe cei răniţi şi să le aducă alinare celor aflaţi în suferinţă. Dar mii de linii terestre sunt căzute, liniile de fibră optică au fost avariate şi chiar serviciul radio de

emisie-recepţie este alterat de intensitatea mare a câmpului electric, pentru care oficialii nu au explicaţii imediate.

David viră pe o stradă cu sens unic, apoi pe alta, apoi pe a treia, întoarse în parcarea unei şcoli, trecu printr-un alt cartier rezidenţial în zig-zag, încercând să-şi dea seama dacă era urmărit. Satisfăcut că nu era cazul, opri pe marginea drumului şi-şi deschise laptopul. Deschise fişierul cu toate contactele lui Esfahăni şi-l căută pe dr. Mohammed Saddaji.

Dar nu găsi nimic. Informaţiile lui Saddaji nu erau acolo.

Cu toate acestea, ştia că trebuia să-i trimită informaţii lui Zalinsky cât mai repede posibil. Aici nu era Bagdad, Moşul sau Kabul. Aruncatul în aer al unor maşini nu erau un eveniment la ordinea zilei în Iran. Şi cu siguranţă, nu în Hamadăn. Israelienii erau aici, concluzionă David. Cu siguranţă erau. Ceea ce însemna că ştiau mai mult despre ceea ce se petrecea în programul nuclear al Iranului decât Langley. Altfel nu l-ar fi eliminat pe Saddaji dacă n-ar fi avut motive să creadă că el se afla în centrul efortului de înarmare al Iranului şi că acest efort era pe cale să dea roade.

David îşi verifică telefonul. Vestea bună era că acum avea ceva acoperire. Vestea proastă era că avea o singură linie de semnal. Şi asta aducea un risc suplimentar. Nu putea risca să iniţieze un apel internaţional când atât de multe turnuri celulare (cell towers) erau căzute. Chiar dacă reuşea să stabilească legătura, un apel spre Dubai avea să fie imediat reperat de Serviciile Iraniene de Informaţii, de vreme ce volumul apelurilor era atât de scăzut în regiune pe moment. Dar David îşi aminti că avea cinci telefoane prin satelit sigure pe scaunul de lângă sine.

Il deschise, îl sună pe Zalinsky şi se prezentă sub numele de cod ***Zefir.***

Conversaţia însă nu se derulă după aşteptările lui David.

— Memoriul tău a fost necorespunzător, începu Zalinsky.

— De ce?

— Pentru că sarcina ta este să aduni si să ne trimiti informaţii despre guvernul iranian pe baza cărora să putem acţiona, nu analize politice despre propriul nostru guvern. De asemenea ţi-am spus să nu te laşi abătut de toată chestia asta cu escatologia şiită. Nu asta este treaba noastră. Armele sunt. Şi chiar dacă toată analiza din memoriul tău ar fi adevărată – şi mă îndoiesc teribil de tare că este, dar chiar dacă ar fi – nu ai prezentat niciun fel de fapte solide pentru a susţine toate acele afirmaţii dubioase. Este un articol pentru ***Post***, şi încă nici măcar unul cine ştie ce pe tema asta.

David strânse din dinţi, dar nu dădu înapoi. Insistă că trimitea fiecare informaţie pe care reuşea să pună mâna. Dar în acelaşi timp era neclintit în poziţia sa că ar fi fost neglijent în îndeplinirea atribuţiilor sale dacă nu raporta impresiile sale despre dinamica religioasă şi politică pe care o vedea în Iran şi sentimentul său că SUA nu făcea nici pe departe suficient pentru a-i împiedica pe iranieni la timp. Abia după ce apucă să spună toate acestea, îi spuse lui Zalinsky faptul că directorul adjunct al programului nuclear iranian fusese ucis de curând printr-o bombă amplasată într-o maşină şi că îi suspecta pe israelieni de a face ceea ce SUA nu făcea – să răspundă focului cu foc.

Zalinsky fu uimit că Saddaji era mort. Era la fel de uimit de faptul că Saddaji locuise de ani de zile în Hamadăn. Nu ştiuse asta. Nimeni din Agenţie nu ştiuse. Iar David avea probabil dreptate: probabil israelienii îl scoseseră pe Saddaji din joc. Cu siguranţă nu fusese nimeni de la Langley.

— Mosadul abordează situaţia aceasta de parcă ar fi vorba de un război veritabil, argumentă David.

— La fel şi noi, spuse Zalinsky.

— Nu, noi n-o facem, replică David. Israelienii, de câţiva ani încoace, sabotează facilităţile iraniene şi îi răpesc sau le asasinează oamenii de ştiinţă din poziţii cheie şi oficialii militari. Iar noi ce facem? II implorăm pe Hosseini şi pe Darazi să ia loc şi să negocieze cu noi? Tratăm consecinţele economice „invalidante", dar impunem sancţiuni jalnice şi blânde în schimb? Nici nu-i de mirare că israelienii încep să-şi piardă încredea în noi. ***Eu*** îmi pierd încredea în noi.

— Destul, spuse Zalinsky. Tu fa-ţi partea ta şi lasă-mă pe mine să-mi văd de partea mea.

— Eu îmi fac treaba, dar nu-i suficient, răspunse David, încercând să se controleze, dar devenind tot mai frustrat şi mai furios cu fiecare minut. Eu îţi trimit tot ce am, şi unde ne duce asta? Nicăieri.

— Trebuie să ai răbdare, îl sfătui Zalinsky.

— De ce?

— Lucrurile astea cer timp.

— Nu mai avem timp, insistă David. Israelienii sunt angrenaţi în cel mai extins plan de război din istorie. Tocmai l-au scos din joc pe cel mai bine cotat expert în fizică nucleară din ţară. Prim-ministrul Naphtali îl avertizează pe preşedintele Jackson şi lumea întreagă că dacă nu acţionăm, Israelul o va face pe cont propriu. Iar noi ce facem? Sincer, ce facem ***cu adevărat*** pentru a împiedica Iranul să îşi fabrice bomba? Pentru că din perspectiva mea terestră, domnule, lucrurile ne cam scapă de sub control.

— Crede-mă, te înţeleg, spuse Zalinsky, dar trebuie să ne clădim cazul pe fapte, nu presupuneri, nu speculaţii, nu zvonuri. Am dat-o în bară în Irak.Ţi-am spus asta. Nu în întregime, dar când a venit vorba de arme de distrugere în masă, nu avem informaţiile – nu suficiente, în orice caz. N-am avut cazul „solid" pe care spuneam că-l avem. Aşa că am face bine ca măcar de data asta să stăm altfel. Trebuie

să putem să ne susţinem cu mare atenţie răspunsurile la fiecare întrebare pe care ne-o va pune preşedintele sau consilierii săi. Riscurile sunt prea mari. Aşa că dă-mi un obiectiv. Dă-mi ceva pe baza căruia să putem acţiona, şi o vom face.

— Ce fel de acţiune? întrebă David. Crezi că preşedintele va da ordin ca cineva să fie asasinat? Chiar crezi că vom arunca în aer o facilitate? Deja cunoaştem o duzină sau mai bine de facilităţi nucleare acolo. Am lovit vreuna până acum?

— Unu la mână, asta nu te priveşte pe tine, spuse Zalinsky. Treaba ta este să ne oferi informaţia pe care nu o avem. Ce se întâmplă mai departe este treaba mea. Dar nu uita ordinul executiv al preşedintelui. Noi suntem autorizaţi să folosim „toate mijloacele necesare" pentru a opri sau a încetini programul de înarmare nucleară a Iranului. Când timpul va fi potrivit, exact asta vom face. Dar nu ne putem permite s-o dăm în bară. M-ai înţeles?

David ar fi vrut să-l poată crede pe Zalinsky. Dar în taină admira curajul israelienilor de a apăra poporul evreu de un alt holocaust, şi era îngrijorat că propriul său guvern fie îşi pierduse curajul, fie se resemnase în faţa ideii unui Iran înarmat nuclear.

Schimbând subiectul, David întrebă dacă Zalinsky şi Fischer aflaseră ceva util din apelurile lui Rashidi şi ale lui Esfahăni. Din nefericire, răspunsul fu „nu".

— Am aflat că cumnatul lui Rashidi a murit în mod tragic, îi răspunse Zalinsky. Am aflat că numele lui era Mohammed şi că înmormântarea urma să aibă loc în Hamadăn. În niciunul din apeluri nu s-a menţionat vreo bombă amplasată în maşină sau numele său de familie. Aşa că ai făcut treabă bună, fiule. Voi informa imediat restul echipei cu privire la aceasta, să verifice totul. Dar exact asta şi vreau să faci – să-mi oferi informaţii cu care să am ce face. Nun spun să n-ai părerile tale. Dar nu-ţi cer să-mi oferi o analiză. Am douăzeci de indivizi care fac

analize. Ceea ce ne lipseşte sunt informaţii pe care nimeni altcineva din toată lumea nu le mai are. Cam asa ceva. Asa ceva vreau să-mi dai.

David promise că aşa avea să facă. îşi introduse iarăşi codul, opri telefonul şi şterse din memoria telefonului prin satelit de orice urmă a acestui apel. Dar frustrarea i se înteţea. Una era ca cei de la Casa Alba să nu înţeleagă ce se întâmplă cu adevărat la sol în interiorul Iranului, însă David se temea că nici mentorul lui nu înţelegea întru totul.

72

David opri într-o staţie de schimb a Iran Telecom aflată la marginea oraşului.

Facilitatea în sine şi echipamentul din interior fuseseră grav avariate de cutremur, iar parcarea era ticsită de camionete ale angajaţilor Iran Telecom şi a contractorilor care veniseră să readucă situaţia în stare de funcţionare.

David îl găsi pe Esfahăni la etajul al doilea, purtând o cască de protecţie şi evaluând avariile împreună cu un grup de meşteri. Il privi în ochi pe director şi-şi ridică mâna dreaptă, indicând că avea cele cinci telefoane prin satelit restante asupra sa. Esfahăni se scuză înaintea colegilor săi

şi-l trase pe David deoparte.

— Unde sunt? întrebă Esfahăni.

— În portbagajul maşinii mele.

— Cât de repede le poţi aduce pe celelalte aici?

— Toate 313?

— Exact.

— Chiar nu ştiu dacă este posibil.

— Uite, Reza, nu avem prea mult timp, spuse Esfahăni. Lucrurile se mişcă rapid acum. Mă voi adresa chinezilor dacă va fi nevoie, dar eu vreau să lucrez cu tine, atâta timp cât înţelegi că trebuie să ne mişcăm rapid.

— înţeleg perfect, spuse David. Ştiu că sunteţi în mare criză de timp. Nu spun decât că trebuie să fim atenţi. Ştiţi cât de greu a fost să le obţin pe astea douăzeci fără să atrag suspiciuni în interiorul companiei mele, cu atât mai puţin din partea tuturor agenţiilor serviciilor secrete internaţionale care sunt cu ochii pe tot ce intră şi iese din tara aceasta ca nişte şoimi?

— Chinezilor nu le-ar putea păsa mai puţin de agenţiile serviciilor secrete, spuse Esfahăni.

— Dar dumneavoastră ar trebui, spuse David, asumându-şi riscul. Uitaţi ce e, telefoanele acestea nu sunt chiar pentru oricine. Sunt pentru Domnul veşniciei, nu? N-ar trebui să aibă parte de ce e mai bun?

— Absolut.

— Atunci o să fiu direct. Telefoanele chinezeşti sunt o porcărie. Mă rog, sunt în regulă dacă e vorba de un om de afaceri care încearcă să vândă oţel, sau maşini, sau jucării, sau orice altceva. Dar mi-aţi spus că aveţi nevoie de ultima tehnologie, aparatură de top, nu-i aşa?

— Ba da.

— Atunci aveţi nevoie de mine, nu de chinezi, îl asigură David. Trebuie doar să ne asigurăm că o facem cum trebuie ca să nu vă treziţi cu supravegheri care nu sunt necesare, şi nici eu să nu fiu prins de compania mea.

Trebuie s-o facem într-un mod care furnizează Imamului al-Mahdi şi echipei sale exact ceea ce au nevoie pentru a putea vorbi liniştiţi că nu sunt ascultaţi de Beijing, de ruşi sau, ferească Allah, de americani sau de sionişti.

— Ai dreptate, spuse Esfahăni. Trebuie să avem grijă.

— încercaţi să-l ajutaţi pe Mahdi – pacea fie cu el – să-şi construiască o armată, continuă David. Eu vreau să vă ajut. Vreau să am contribuţia mea la schimbarea istoriei. Spuneţi-mi doar ce trebuie să fac si vă voi aduce orice doriţi. Aveţi cuvântul meu.

— Apreciez. Acum vreau să văd ce mi-ai adus, spuse Esfahăni.

David îl conduse la maşină, deschise portbagajul şi îi dădu cele
cinci cutii.

Esfahăni o deschise pe una şi zâmbi.

— Sunt frumoase.

— Cele mai bune din lume.

— Oamenii mei din Teheran le-au verificat la sânge pe cele pe care le-ai adus azi de dimineaţă, spuse Esfahăni, frunzărind unul din manualele de instrucţiuni. Au spus că sunt toate curate.

— Sunt. Le-am verificat chiar eu înainte să le cumpăr de la München. Exact genul acesta de telefon îl foloseşte şi cancelarul Germaniei, şi preşedintele Franţei, şi prim-ministrul Italiei, şi toţi angajaţii lor de frunte. Şi, credeţi-mă, nici europenii nu vor ca americanii sau israelienii să le intercepteze apelurile.

— Foarte bine, Reza. Sunt foarte recunoscător.

— Este o onoare să-mi ajut ţara, spuse David. Nu vreau decât ce e cel mai bine pentru poporul meu.

— Cred că aşa e, spuse Esfahăni, ducând cele cinci cutii în maşina proprie şi încuindu-le în portbagaj. De asta şi vreau să-ţi spun ceva.

Atunci Esfahăni îi explică rapid ce era „Grupul celor 313” şi de ce el şi Rashidi căutau musulmani şiiţi devotaţi,

cu deprinderi tehnice şi administrative înalte şi care să fie cu totul loiali lui Mahdi.

— Recrutăm o armată de zece mii de ***mujahedini*** care să fie gata să-şi dea viaţa pentru a anihila Tel-Avivul, Washingtonul, New Yorkul şi Los Angelesul şi să grăbească venirea împărăţiei Celui Promis.

David nu îndrăzni să spună nimic care să-l facă pe Esfahăni să devină suspicios.

— Cum mă pot înrola şi eu? întrebă el după câteva clipe.

— Nimeni nu se înrolează, spuse Esfahăni. Trebuie să fii ales.

— Dar dumneavoastră m-aţi putea recomanda.

— Ne gândim la tine. Domnul Rashidi trebuie să decidă. Dar dacă ne poţi furniza telefoanele acestea repede, cred că îi vei câştiga încrederea şi recomandarea.

David nu putea crede ceea ce auzea, şi se întreba ce avea să zică Zalinsky.

— Voi face tot ce pot pentru a câştiga onoarea aceasta.

— Ştiu că vei face. Între timp, vreau să înveţi de la un maestru. El e unul din cei mai mari învăţaţi ai noştri şi locuieşte foarte aproape, îşi va petrece seara aici; nu sunt hoteluri disponibile nicăieri. Mâine, te vei apuca să rezolvi problema cu restul telefoanelor de care avem nevoie. Dar deseară, vei şedea la picioarele unui maestru şi vei învăţa despre mult-iubitul nostru Imam.

— Cine e?

— Este un mare învăţător. De asemenea se întâmplă să fie înrudit cu Daryush.

David ştiu imediat la cine se referea, dar nu spuse nimic.

— Ai auzit vreodată de dr. Alireza Birjandi? întrebă Esfahăni.

— Desigur, spuse David. De curând am citit una din cărţile lui. Dar nu trăieşte în pustnicie?

— Cred că i-ar plăcea să te întâlnească. În inima lui este un învăţător, şi îi plac mintile luminate, tinere, dornice de cunoaştere.

— Nu l-aş putea deranja.

— Totul este pregătit deja. Ar trebui să-i aduci nişte mâncare. Nu este niciodată acceptabil să vizitezi pe cineva cu mâinile goale.

— Este o cinste deosebită, spuse David. Allah să vă binecuvânteze pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Pot să vă mai întreb ceva înainte să plec?

— Desigur, spuse Esfahăni. Ce anume?

— Imam al-Mahdi chiar s-a arătat aici în Hamadăn?

— Da, s-a arătat, spuse Esfahăni. A fost uimitor!

— Chiar a vindecat o femeie care avea picioarele zdrobite în urma cutremurului?

— Da, a vindecat-o. Toţi vorbesc numai despre asta.

— Dar de unde ştiţi că este adevărat? întrebă David. Eu sunt întotdeauna puţin cam sceptic cu ce aud la ştiri.

— Eşti un tânăr foarte înţelept şi profund, îi răspunse Esfahăni. Dar eu n-am auzit-o la ştiri.

— Dar atunci de unde ştiţi?

— Am fost acolo.

73

O oră mai târziu, David ajunse la casa lui Alireza Birjandi.

Era o casă modestă, construită pe un singur nivel, cu două dormitoare, care în Statele Unite ar fi putut trece drept un bungalou. Construită din ciment şi lemn la periferia oraşului, lui David îi părea să provină din perioada anilor '40 sau '50, fără a mai fi fost modernizată după aceea.

încărcat cu o plasă cu pâine şi brânzeturi, un sac de cartofi şi o ladă cu apă îmbuteliată, pe care Esfahăni i le dăduse din rezervele substaţiei regionale a Iran Telecom, David urcă până la uşa casei unde bătu de câteva ori. Trecură câteva minute, dar clericul îmbătrânit apăru în cele din urmă la uşă, cu o cârjă albă şi ochelari negri.

Esfahăni nu-i pomenise de faptul că omul era orb.

— Dumneata eşti, domnule Tabrizi? întrebă bătrânul, cu o voce tristă, trupul fragil şi supt. Te-aşteptam.

— Eu sunt, dar vă rog, spuneţi-mi Reza.

— Aşa ţi se spune acum? Prea bine; te rog, intră.

David fu puţin uimit de răspunsul acela şi fu bucuros că Birjandi nu-i putu vedea reacţia. Ce voia să spună oare prin cuvintele acelea? Cum altfel să-i fi spus oamenii?

— Iertaţi-mă că am întârziat, spuse David. M-am rătăcit puţin.

— Nu este nicio problemă, spuse Birjandi. Nici nu-mi pot închipui să ies în oraş chiar acum. Sigur, n-am condus niciodată, dar totuşi...

Vocea i se stinse, iar lui David i se făcu milă de bătrânelul acesta.

— Domnul Esfahăni vorbeşte în termeni foarte frumoşi despre dumneavoastră, spuse el. Este o mare onoare să vă întâlnesc. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să mă vedeţi aşa, neprogramat.

— Nu-i nicio problemă, spuse Birjandi oftând. Daryush şi Abdol vorbesc şi despre tine în termeni foarte frumoşi. Se pare că le-ai făcut o impresie foarte bună.

— Ei bine, au fost foarte amabili cu mine. O, şi domnul Esfahăni m-a rugat să vă aduc alimentele acestea şi a spus că vă va trimite şi alte provizii curând.

— E băiat bun, spuse Birjandi. II cunosc de când avea opt ani. El şi Daryush au fost cei mai buni prieteni, au crescut împreună. Ţi-a spus?

— Nu, domnule, spuse David, reţinţând şi această nouă informaţie. N-a pomenit niciodată despre asta.

— Ei bine, au fost băieţi foarte competitivi, spuse Birjandi ceva mai animat. Sunt convins că Abdol nu suportă ideea că Daryush este şeful. întotdeauna a fost invers când erau copii. Abdol era mai isteţ, mai rapid, mai puternic – a învăţat tot Coranul pe de rost când avea zece ani. Nu şi Daryush. Nu cred că l-a învăţat vreodată. Dar Daryush... Ei bine, să spunem că el e ceva mai diplomat, mai îndemânatic decât Abdol. Asta a făcut toată diferenţa. Haide acum, să punem mâncarea deoparte; apoi ne ducem în biroul meu şi să stăm de vorbă.

Când intrară în locuinţa lui Birjandi, David fu imediat uimit de numărul imens de cărţi care se aflau doar în living. Fiecare perete era ticsit cu rafturi şi fiecare raft era încărcat cu atâtea tomuri de parcă mai era puţin şi se

prăbuşeau cu totul în orice clipă. Pe podele şi pe scaune erau stivuite alte cărţi, precum şi cutii pline de reviste ştiinţifice şi alte publicaţii, iar David nu se putu abţine să nu se întrebe cum se descurca cu ele toate un om orb care locuia singur. Nimic nu părea prăfuit sau mizer, aşa că se întrebă dacă venea cineva şi făcea curat în mod regulat. Cu siguranţă nu-şi putea imagina că sărmanul bătrân şi-ar fi făcut singur curat acasă. Din fericire, în afară de un geam uşor fisurat în faţă şi nişte crăpături în pereţi şi în tavan, casa suferise extraordinar de puţin în urma cutremurului.

David duse proviziile în bucătărie, care era înghesuită, dar curată. În chiuvetă nu era niciun vas murdar. Nici gunoi în coşul de gunoi. Niciun fel de mâncare în cămară si nici cine stie ce mâncare în

frigider. Nici nu era de mirare că bătrânul era atât de slab.

După ce-i dădu indicaţii lui David unde să pună mâncarea, Birjandi o luă încet pe culoar, iar David îl urmă. Se opriră în biroul bătrânului – de fapt o cămăruţă care-şi schimbase destinaţia. Şi aici erau rafturi ce umpleau pereţii, încovoiate sub greutatea cărţilor, dintre care multe păreau să aibă cinzeci sau o sută de ani, sau mai bine. Într-un colţ se afla un birou încărcat cu benzi cu cărţi înregistrate, precum şi un magnetofon din anii ’80, nişte căşti uriaşe şi un teanc de corespondenţă necitită. Într-un alt colţ se afla un televizor aprins, dar al cărui ecran era plin de purici şi care hârâia atât de rău, încât pe David îl şi dureau urechile deja. Aparent deloc deranjat de gălăgia aceea, Birjandi găsi un fotoliu uzat care era evident preferatul său şi se trânti în el. Apoi, spre marea uşurare a lui David, bătrânul găsi telecomanda într-un capăt al mesei şi opri televizorul.

— Te rog, ia loc.

— Mulţumesc, domnule, spuse David, îndepărtând cu grijă un teanc de ziare îngălbenite din anii '90 de pe un alt fotoliu.

— Am multe întrebări, iar domnul Esfahăni a spus că sunteţi cel mai în măsură să îmi răspundeţi la ele.

Urmă o tăcere prelungă, incomodă, atâta timp cât David nu era sigur că bătrânul îl auzise.

— Trăim vremuri extraordinare, n-ai spune? începu David în cele din urmă, căutând o cale de a începe conversaţia.

— Eu văd zile de mare jale, spuse Birjandi oftând din greu.

— Dar cel puţin Imam al-Mahdi a venit, nu-i aşa? spuse David, cu vocea plină de entuziasm şi speranţă. Sunt convins că aţi auzit ştirile.

— Nu am nicio bucurie în inimă, spuse Birjandi.

— Nu?

— Tinere, o zi foarte întunecată a răsărit deasupra omenirii.

David se simţi intrigat. Nu îşi petrecuse omul acesta toată viaţa studiind şi învăţând despre venirea celui de-al doisprezecelea imam? De ce nu-şi îngăduia acum puţină bucurie? Da, ziua venise cu moarte şi nimicire. Dar nu acestea fuseseră oricum profeţiile? Nu credea bătrânul că toată suferinţa aceasta era voia lui Allah?

— Cel ce nu ştie, şi nu ştie ceea ce nu ştie, este un nebun; fereşte-te de el, spuse Birjandi, parcă din senin. Cel ce nu ştie, şi ştie că nu ştie, este un copil; învaţă-l. Cel ce ştie, şi nu ştie ceea ce ştie, doarme; trezeşte-l. Cel ce ştie, şi ştie că ştie, este înţelept; urmează-l.

— E un citat din Coran? întrebă David.

Birjandi scutură uşor din cap şi zâmbi.

— Din hadisuri?

Din nou, bătrânul scutură din cap.

— Vreun citat din Zoroastru?

— Nu, este un vechi proverb persan.

— Ei bine, pare foarte înţelept.

— Tu care eşti?

— Eu?

— Da.

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te.

David se gândi o vreme, recitându-şi proverbul de câteva ori în minte pentru a-i înţelege semnificaţia.

— Cred că sunt copilul, spuse el în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu, şi ştiu că nu ştiu. De asta sunt aici, pentru că cred că dumneavoastră ştiţi.

— **Prea bine, spuse Birjandi. Atunci începe cu asta. Ceea ce a experimentat Hamadănul nu a fost un cutremur natural.**

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă David.

— Mărimea. Scopul. Momentul. Gândeşte-te, domnule Tabrizi. Ce anume a declanşat toate acestea? Crezi cu adevărat că a fost sosirea lui Imam al-Mahdi?

Ce tot spunea bărbatul acesta? Confuzia lui David era tot mai mare când Birjandi se ridică dintr-odată, se scuză şi spuse că era timpul pentru el să se roage.

— Mai putem discuta peste şase ore, explică Birjandi simplu, fără nicio scuză.

Şase ore? David se uită la ceas. Era abia trei după-amiaza. Ce avea să facă în următoarele şase ore?

— Îţi mulţumesc pentru alimente, spuse Birjandi dând să plece în camera lui. Poţi lua tot ce-ţi doreşti din ele. Mie nu mi-e foame. Nu am o cameră de oaspeţi, dar sper că vei fi în largul tău pe canapea. Găseşti mai multe pături în dulap. Culcă-te puţin, domnule Tabrizi. Ai nevoie de odihnă. Pari obosit. Şi cred că şi ţie ţi-ar prii puţin timp de rugăciune.

Apoi se întoarse şi plecă. Uşa dormitorului său se închise uşor după sine. David era uimit şi puţin stânjenit. Nu voia să se culce. Nu voia să se roage. Avea întrebări. Venise pentru a primi nişte întrebări. Dar nu primea niciuna. Cel puţin nu în următoarele şase ore.

74

Pe măsură ce treceau orele, erau şi câteva ştiri bune.

Serviciul wireless fusese restaurat acum pentru zonele de lângă aeroport, ceea ce însemna că telefonul lui David funcţiona şi îl putea folosi pentru a intra pe internet. îşi luă laptopul şi aşteptă ca acesta să se conecteze.

în timp ce calculatorul lucra, el continua să se gândească la cuvintele lui Birjandi. Cum adică cutremurul nu fusese un eveniment natural? Nu existau atunci decât două alte posibilităţi. Unul era un eveniment ***supranatural***, poate legat de venirea celui de-al doisprezecelea imam. însă Birjandi părea să respingă ideea aceasta, ceea ce era ciudat, dacă era să ţină cont de specializarea acestui om. Singura altă posibilitate era că era un eveniment generat de oameni. Dar singurul mod în care un bărbat putea provoca un cutremur era...

Nu, se gândi David, cu siguranţă nu era posibil. Birjandi nu sugera că cutremurul fusese provocat de un test nuclear subteran, nu-i aşa?

Odată conectat la internet, David iniţie o căutare rapidă. Ceea ce descoperi îl demoraliză.

Pe 28 mai, 1998, Pakistanul desfaşurase cinci teste pe

arme nucleare, provocând un cutremur de 5,0 grade pe scara Richter.

Pe 9 octombrie, 2006, Coreea de Nord desfaşurase un test nuclear în provincia Hamgyong de Nord, rezultând într-un eveniment seismic de 4,3 grade.

Pe 25 mai 2009, Coreea de Nord desfaşurase un alt test nuclear care provocase un cutremur de magnitudinea de 4,7 grade.

David nu era nici fizician, nici geolog. Nu avea cum să ştie acest lucru cu siguranţă. Dar din câte aflase, părea posibil ca un cutremur să fie provocat de un test nuclear sau de o serie de teste. Oare asta fusese ceea ce tocmai se întâmplase? Dacă da, cât de mare trebuie să fi fost arma aceea nucleară pentru a genera un cutremur care să măsoare 8,6 grade pe scara Richter?

împiedicat să acceseze baza de date de la Langley din interiorul unei ţări ostile, David îşi continuă căutarea prin articolele cu sursă deschisă care prezentau date legate de foste teste nucleare, căutând similarităţi şi diferenţe. Articolul care-l tulbură cel mai tare era unul din octombrie 2006 al lui David Sânger, publicat în ***New York Times***.

> **Coreea de Nord a afirmat duminică seara că şi-a început primele teste nucleare, devenind a opta ţară din istorie, şi probabil cea mai instabilă şi mai periculoasă, care să proclame că a intrat în clubul statelor deţinătoare de arme nucleare.**
>
> **Testele au avut loc la doar două zile după ce ţara a fost avertizată de Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite că acţiunea aceasta ar putea avea consecinţe severe.**

Când a reuşit vreodată un avertisment al Consiliului de Securitate ONU să oprească o ţară de la a-şi construi bomba ? se întrebă David.

Casa Albă şi Departamentul de Stat îşi făceau iluzii.

Preşedintele şi secretarul de stat şi toţi mai-marii lor n-aveau decât să spună ce voiau, dar în cele din urmă, negocierile şi căile diplomatice şi discuţiile de la nivel înalt şi întâlnirile Consiliului de Securitate nu erau decât vorbe, iar vorbele nu aveau să desfiinţeze căsuţa nucleară a Lupului cel rău.

David continuă să citească.

> **Decizia Coreei de Nord de a desfăşură testul a demonstrat ceea ce lumea suspecta de ani de zile: ţara s-a alăturat Indiei,**
> **Pakistanului şi Israelului drept una din ţările „nedeclarate" drept forţe nucleare ale lumii. India şi Pakistanul au desfăşurat teste în 1998; Israelul nu a recunoscut niciodată faptul că a desfăşurat teste sau că ar poseda o armă. Dar prin faptul că au declanşat o armă, dacă acest lucru este dovedit, Nordul a ales să pună capăt anilor de ambiguitate păstrată cu grijă şi multă diplomaţie cu privire la abilităţile sale.**
>
> **„Cred că a fost doar planul lor militar de a demonstra că nimeni nu se poate pune cu ei şi că nu se vor lăsa împiedicaţi, nici chiar de chinezi, a afirmat un oficial american care a participat la negocierile cu nord-coreenii. În cele din urmă, nu au putut fi opriţi."**

Exista vreo posibilitate ca Iranul să fie oprit? Nu aşa, se gândi David. CIA nu învăţa nimic. Făceau prea puţin. Şi trecea prea mult timp.

Căută rapid prin titlurile din ultimele douăzeci şi patru de ore. Exista undeva vreun indiciu că iranienii ar fi făcut testări pe vreo bombă? Nu găsi niciuna. Dacă nu făcuseră decât teste, poate că aceasta nu fusese decât o lecţie cheie pe care o învăţaseră de la nord-coreeni: De ce să anunţe o testare? De ce s-o confirme? De ce să anunţe o lume întreagă de faptul că aveau o bombă? În cazul

acesta, de ce să afle israelienii? Din nou, se gândi David, poate că iranienii aveau s-o anunţe totuşi. Poate că nu făceau altceva decât să câştige timp, să revizuiască datele tehnice, să se asigure de faptul că chiar aveau o armă operaţională – sau chiar câteva – înainte să facă lumii anunţul apocaliptic.

David îşi continuă căutările pe internet, pentru a-şi verifica memoria în ce privea Tratatul Multilateral de Interzicere a Testelor Nucleare. Desigur, Iranul era una din cele 182 de state semnatare ale pactului. Prin semnarea acestuia, fusese de acord împreună cu toate celelalte semnatare cu cele două prevederi centrale.

Unu: „Fiecare Stat parte se angajează că nu va desfăşură niciun fel de explozii-teste pentru vreo armă nucleară sau vreun alt fel de explozie nucleară, că va interzice şi va preveni orice astfel de explozie nucleară în orice loc aflat în jurisdicţia sau sub controlul său.”

Doi: „Fiecare Stat parte se angajează că se va abţine de la a cauza, a încuraja sau a participa în orice fel la desfăşurarea vreunei explozii-test a vreunei arme nucleare sau a oricărei alte explozii nucleare.”

Pentru impunerea acesteia, David ştia că fuseseră înfiinţate International Monitoring System (IMS) şi International Data Center (IDC). Aceste reţele includeau peste trei sute de staţii de monitorizare seismice primare şi auxiliare în lumea întreagă, care înregistrau toate evenimentele seismice şi determinau dacă acestea erau fenomene naturale sau provocate de o explozie nucleară. Diferenţa era destul de simplă pentru experţi. Într-un cutremur, activitatea seismică era lentă la început şi apoi se intensifica treptat, pe măsură ce plăcile tectonice se frecau una de cealaltă. Dar atunci când avea loc o explozie nucleară, activitatea seismică era incredibil de intensă iniţial, apoi avea să se amelioreze în următoarele câteva minute.

Care din aceste două situaţii se întâmplaseră în

Hamadăn? David nu ştia, dar trebuia să-i pună pe cei de la Langley să verifice. Asumându-şi riscul, hotărî să-şi folosească aparatul Nokia pentru a le trimite un mesaj encriptat lui Zalinsky şi lui Fîscher. Exista o mică posibilitate ca acel mesaj codat să fie surprins – nu citit, dar observat – de serviciile secrete iraniene, de vreme ce era trimis dintr-o zonă atât de aproape de epicentrul cutremurului. Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Scrise rapid:

FLASH TRAFIC – PRIORITATE ALFA: Cerere urgentă concentraţi-vă asupra cutremurului Hamadăn. Stop.
Posibil test nuclear. Stop. Verificaţi datele IMS/IDC. Stop.
Cerere urgentă de survolare a CP. Stop. Posibilă legătură cu moartea lui Saddaji. Stop. Plus: indicaţii că ADI recrutează armată de 10.000 mujahedini. Stop. Sursă apropiată de ADI spune că planul este de a „anihila" Tel Aviv, DC, New York şi LA. Stop. încerc să aflu mai multe detalii. Stop. Voi suna în siguranţă când voi putea. Stop. încheiat.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky era din nou frustrat.

Informaţia cu Saddaji fusese utilă. Dar David Shirazi chiar sugera acum că iranienii tocmai desfaşuraseră un test nuclear – primul din istoria ţării lor – şi tocmai în Hamadăn? Până şi ideea aceasta era ridicolă. Iranienii îşi aveau baza aeriană Shahrokhi", la circa treizeci de mile nord de oraş. Dar cu siguranţă nu aveau facilităţi nucleare în sau în jurul Hamadănului.

Apoi venea şi insolenţa sugestiei lui ***Zefir*** ca Aviaţia Militară a Statelor Unite să-şi trimită aparatul de înaltă tehnologie „detector de teste nucleare" WC-135 – cu

numele de cod CP de la Constant Phoenix – deasupra Iranului. Chiar îşi imagina că secretarul apărării şi ceilalţi şefi de stat major aveau să autorizeze un zbor de survolare extrem de costisitor deasupra unei ţări ostile în mijlocul unor negocieri diplomatice extrem de delicate cu Iranul? Pe ce bază? Speculaţii? Presupuneri? Instincte? Zalinsky nu-şi putea decât să-şi imagineze ce aveau să-i audă urechile de la superiorii săi din CIA, de la Pentagon, şi de la Casa Albă când datele mostrei de aer trimisă de Constant Phoenix la Centrul de Aplicaţii tehnice al Aviaţiei Americane de la Baza aeriană Patrick din Florida ieşea negativă. Nici urmă de radiaţii. Nicio dovadă de teste nucleare. Avea să fie de râsul curcilor.

Mai mult, interesul lui „Reza Tabrizi" în ADI, probabil al doisprezecelea imam, era o nebunie. Il îngrijora pe Zalinsky, şi îl tulbura tonul controlat si atent în care îsi dorea să se desfasoare această operaţiune. Puştiul părea să creadă că această febră religioasă avea să se materializeze în orice minut în evenimente drastice, însă Zalinsky nu era convins de faptul că se întâmpla ceva nou în inima acestor nebuni. Erau ca şi până acum pe drumul ce ducea la dezvoltarea armelor nucleare, iar echipa lui trebuia să rămână pe acelaşi drum care îi împiedica s-o facă, şi nu trebuiau să acţioneze în pripă.

75

Era aproape ora 10 seara când uşa lui Birjandi se deschise în cele din urmă.

David, devorându-şi a treia carte de escatologie şiită de pe rafturile bătrânului, îl privi cum îşi croieşte drum încet spre bucătărie.

— Doriţi să vă ajut? îl întrebă el, punând un volum gros deoparte.

— Da, fiule, ar fi foarte frumos din partea ta.

împreună pregătiră ceaiul şi pregătiră o farfurie cu ***naan***, pâine iraniană care era preferata lui David. Era dornic să-şi întrebe gazda despre al doisprezecelea imam, despre cutremur, despre programul de înarmare al Iranului şi o mie de alte lucruri. Dar în timp ce David ducea tava în birou unde se aşezară împreună, simţi că bărbatul nu era încă gata să discute despre astfel de lucruri. Trebuia să fie răbdător, îşi reaminti el. Trebuia să se stăpânească. Avea acum la dispoziţie o sursă şi încă una de foarte mare valoare, probabil. Trebuia să construiască o relaţie, un soi de camaraderie, un grad de încredere. Mai presus de toate, trebuia să fie atent să nu-l ofenseze pe bărbat Birjandi fusese descris de mulţi drept un om retras. David

trebuia să găsească o cale să-l facă să se deschidă.

Zâmbi când dr. Birjandi îşi aruncă un cubuleţ de zahăr în gură şi apoi începu să soarbă din ceai. Era exact modul în care tatăl lui obişnuia să îşi bea ceaiul. Nu-l mai văzuse pe tatăl său făcând asta de mulţi ani, dar privindu-l acum pe Birjandi, lui David i se făcu dor de casă. Îi era dor de tatăl lui, îşi făcea griji pentru mama lui, şi simţi dintr-odată un dor subit după casă care-l surprinse. Se uită pe geam afară pe o stradă suburbană liniştită şi văzu trecând o familie tânără, bărbatul la câţiva paşi înaintea femeii, şi câţiva copii alergând în urma lor. Şezură în tăcere pentru o vreme, iar Birjandi părea să se bucure de tăcere. Apoi, în timp ce David luă o bucată de pâine şi începu să o mestece încet, îi veni o idee.

— Pot să vă întreb un lucru, domnule? începu el.

— Desigur, spuse bătrânul. Ce-ai pe inimă?

— Aţi fost îndrăgostit vreodată?

Dr. Birjandi îşi drese vocea surprins.

— Aceasta nu era una din întrebările pe care mă aşteptam să mi le pui când Abdol mi-a spus că doreai să vii aici să mă întâlneşti.

— îmi pare rău. Doar că...

— Nu, nu, e o întrebare bună, îl întrerupse Birjandi, şi una sinceră. Apreciez un tânăr care nu este interesat doar de afaceri.

David învăţase la Fermă să nu sară direct la căpşuna din mijlocul platoului, ci să înceapă de la marginile acestuia, mai pe ocolite. Abordarea din exterior şi apropierea treptată tindea să funcţioneze mai bine, relaxând puţin atmosfera. Nu funcţiona însă întotdeauna. Dar de data asta, simţea că s-ar putea să funcţioneze.

— Îţi voi spune adevărul, fiule, spuse bătrânul între două guri de ceai. Am fost îndrăgostit de aceeaşi fată timp de şaizeci şi şapte de ani, şi sunt încă îndrăgostit de ea. A murit acum şase luni, dar mă gândesc la ea în fiecare clipă a fiecărei zile. Am o durere în inimă care nu se va stinge

niciodată.

— îmi pare foarte rău, spuse David.

— E în regulă, răspunse Birjandi. Acum doare, dar curând vom merge mână în mână prin paradis, uniţi pentru totdeauna. Abia aştept.

David era mişcat de devotamentul bărbatului faţă de mireasa lui.

— Care i-a fost numele?

— Souri.

— Trandafir roşu, spuse David. E un nume frumos.

— La fel a fost şi ea, spuse Birjandi. Inima ei, în orice caz. Vocea.

Atingerea mâinilor ei. Mirosul florilor pe care le culegea de dimineaţă. Niciodată n-am avut bucuria s-o văd. Dar cu toate acestea, nu trebuia s-o văd ca s-o cunosc. Tot ce-am putut face a fost s-o ascult vorbind, dar cu cât o ascultam mai mult, cu atât o cunoşteam mai bine, şi cu cât o cunoşteam mai bine, cu atât mai mult am iubit-o. Într-o bună zi, când ne vom întâlni în paradis, voi vedea în sfârşit cât de frumoasă este ea cu adevărat. Asta va fi ceva, nu-i aşa?

— Va fi, într-adevăr, spuse David. Pot să vă întreb câţi ani aveaţi când aţi întâlnit-o?

— Eu aveam şaisprezece; ea, şaptesprezece. Mama mea a angajat-o ca să mă înveţe arabă, pentru că familia ei se trăgea din Najaf, din Irak. Ne-am căsătorit în anul următor.

— A fost o căsătorie aranjată?

— Desigur, cu toate că am făcut tot ce-am putut să nu părem prea bucuroşi de asta.

— De ce?

— Ne-am temut că dacă află părinţii noştri cât de îndrăgostiţi eram unul de celălalt, aveau să ne silească să ne căsătorim cu altcineva!

David începu să râdă, dar îşi acoperi repede gura cu mâna.

— E în regulă, fiule. Râd încă şi acum de mine. încă savurez absolut fiecare amintire pe care am avut-o cu femeia aceea. îmi amintesc prima noastră conversaţie în întregime, aşa cum am avut-o în ziua când ne-am întâlnit. Mi-o amintesc şi pe ultima. îţi pot spune cum i-am simţit mâna când i-am ţinut-o în spital, când am vegheat-o, lângă trupul ei devastat de cancer. îţi pot spune ce am simţit atunci când şi-a dat ultima suflare şi a trecut lin în veşnicie, lăsându-mă singur. N-o voi face, dar aş putea.

Vocea bătrânului devenise grea sugrumată, copleşită de emoţie.

Clipele se scurseră încet mai departe în tăcere. Apoi dr. Birjandi îi puse o întrebare neaşteptată.

— O cheamă Marseille, nu-i aşa?

Inima lui David se opri în loc.

— Poftim? spuse el, sperând că nu auzise bine ce spusese bărbatul.

— Fata pe care o iubeşti, continuă bătrânul, o cheamă Marseille; am dreptate?

Şocat, David nu ştiu ce să spună.

— Numele tău adevărat este David, adăugă Birjandi. David Shirazi.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi, se bâlbâi David. Trebuie că m-aţi confundat cu cineva.

— Deci nu eşti tu David Shirazi care s-a îndrăgostit de Marseille Harper într-o excursie de pescuit în Canada, care a fost arestat pentru că l-a bătut pe un băiat care a crezut că eşti arab? N-ai fost recrutat de un domn Zalinsky pentru a fi agent al Central Intelligence Agency?

Năucit, David se ridică în picioare fără să gândească.

— ***Cine eşti? întrebă el pe un ton poruncitor. De ce mă acuzi de astfel de minciuni?***

— Ştii că nu-s minciuni, spuse Birjandi blând. Şi nu te acuz de nimic. Îţi spun doar ceea ce mi-a spus Dumnezeu să-ţi spun.

Mintea lui David lucra febril.

— Al doisprezecelea imam ţi-a spus toate astea?

— Nu.

— Atunci nu înţeleg.

— Nu-l urmez pe al doisprezecelea imam, spuse bătrânul.

David era mai derutat ca oricând.

— Ce tot spuneţi? Nimeni nu-l cunoaşte mai bine decât dumneavoastră.

— Tocmai de asta nu-l urmez.

David se uită în jur în camera goală, privind cu atenţie fiecare cotlon şi ascultând cu grijă orice sunet care să îi spună că nu erau singuri. Ce se petrecea? Mintea nu reuşea să găsească o soluţie cum să facă faţă la o asemenea dezvăluire ciudată şi periculoasă de identitate. Ce alternative avea? Dacă fusese compromis la un astfel de nivel înalt şi dacă tocmai era pe punctul să fie săltat de serviciile secrete iraniene, nu mai prea avea ce face. Nu avea nicio armă, iar bătrânul nu părea să fie un ostatic promiţător. Foarte probabil nu avea cum să fugă. În absenţa oricărei alternative viabile, poate că trebuia să afle cât putea mai multe şi să încerce să-şi stăpânească emoţiile. Trebuia să gândească clar pentru indiferent ce urma să se întâmple în continuare.

— Acum, ia loc, spuse Birjandi. Ia adânc aer în piept. Ai răbdare.

Din partea mea nu te paşte niciun pericol. Şi îţi voi explica totul, îmi va lua ceva timp, dar este extrem de important să mă asculţi până la sfârşit. Îţi voi da informaţiile pe care le cauţi şi te voi îndruma în direcţia care trebuie. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun o poveste.

76

— Sunt orb din naştere, începu Birjandi. Dar întotdeauna am fost un musulman devotat. Tata a fost un mullah. La fel şi majoritatea strămoşilor mei, în ultimele câteva secole. Aşa că am fost crescut într-o atmosferă foarte devotată. Dar părinţii mei nu m-au silit să cred. Am ***vrut*** să cred. Când am crescut, adoram să-i ascult pe părinţii mei cum mă învaţă din Coran, mai ales pe mama. Ea-mi citea ceasuri în şir, iar când se oprea, o imploram să-mi citească mai mult şi să-mi răspundă la toate întrebările. Ea a insistat să studiez araba pentru că a vrut să aud şi să înţeleg şi să învăţ pe de rost Coranul în limba originală.

Pe când aveam nouă sau zece ani, mă duceam adesea singur la moschee, şi mă rugam, şi meditam ceasuri întregi. Nu puteam vedea copacii şi florile şi culorile lumii. Tot ce aveam era lumea mea interioară. Dar ştiam că Allah era acolo, şi am vrut să-l cunosc şi să-i fiu plăcut.

Souri, soţia mea, era chiar şi mai devotată decât mine. Ea a învăţat Coranul mai repede pe de rost decât mine. Se ruga mai mult. Era mai inteligentă. Pe când am absolvit liceul, ea vorbea cursiv cinci limbi străine. Eu nu ştiam decât trei.

Ne-am căsătorit imediat după terminarea liceului. Eu m-am dus la colegiu şi apoi la seminar. Urma să devin mullah, desigur. Nu m-a obligat nimeni să fac nimic. îmi doream să-mi petrec zilele şi nopţile învăţând despre Dumnezeu, învăţându-i pe alţii despre Dumnezeu. Iar Souri era alături de mine la fiecare pas. Ea îmi citea manualele. Eu îi dictam temele. Ea îmi tipărea lucrările. Ea mă conducea în clasă. Am făcut totul împreună.

Cu ajutorul ei, am primit întotdeauna note mari la examenele şi pe lucrările mele. Când am absolvit seminarul, am fost primul în clasa mea.

Inima lui David începea să bată treptat mai încet, aproape normal, încercă să vorbească cu calm.

— A fost escatologia principala dumneavoastră preocupare?

— Da, şi cu ajutorul lui Souri am scris o teză care a fost publicată prima mea carte, în 1978, ***The Imams ofHistory and the Corning of the Messiah.*** [Istoria imamilor şi venirea lui mesia]

— A devenit un bestseller uriaş.

— Nu, nu; la început, nu.

— Serios? întrebă David, perplex. Pe coperta exemplarului meu scrie: „Peste un milion de copii tipărite.”

— Ai citit-o?

— Absolut – a fost captivant.

— Ei bine, e foarte frumos din partea ta, spuse Birjandi. Da, cartea a devenit cunoscută în Iran şi în jurul lumii, dar s-a întâmplat mult mai târziu. Prima ediţie a avut circa cinci mii de copii în Teheran, şi alte câteva mii în Irak, pentru că erau o mulţime de şiiţi acolo. Dar trebuie să înţelegi că Khomeini a ajuns la putere în 1979, la doar un an după publicarea cărţii. Şi din acel moment înainte, era ilegal să se vorbească despre al doisprezecelea imam. Ei bine, nu împotriva legii, ***per se,*** dar subiectul era privit

cu mare scepticism, mai ales în Qom şi în mediul academic.

— De ce? întrebă David.

— Foarte simplu. Khomeini era ameninţat de asta. El voia ca oamenii să creadă că ***el*** era al doisprezecelea imam. Niciodată nu a afirmat că ar fi, desigur – nu direct – dar cu siguranţă nu i-a descurajat pe oameni să creadă astfel. Din cauza aceasta a insistat ca toţi să-l numească Imam Khomeini. înainte de el, nimeni nu a îndrăznit să numească un om religios ***imam.*** Printre şiiţi, titlul era rezervat primilor unsprezece descendenţi speciali din Mohamed şi, desigur, celui de-al doisprezecelea, şi ultimul. Liderii religioşi erau numiţi clerici, mullahi, sayyidi şi ayatollahi – dar ***niciodată*** imami.

Din cauza interdicţiei efective din partea lui Khomeini de a vorbi şi de a învăţa despre venirea lui mesia islamic, explică Birjandi, cartea sa fusese interzisă în Iran în 1981. Însă în timp, el şi soţia lui dezvoltaseră o şi mai mare fascinaţie – şi chiar o dragoste – pentru escatologia şiită.

— Eram hotărâţi să înţelegem cum şi când avea să vină sfârşitul, care avea să fie Sfârşitul Vremurilor, şi cum ar trebui să trăiască musulmanii devotaţi la sfârşitul vremurilor. Mai mult decât orice altceva, voiam să înţelegem ce avea să se întâmple la Ziua Judecăţii şi cum puteam fi salvaţi de flăcări. După moartea lui Khomeini, o întreagă nouă eră de libertate intelectuală şi religioasă începu să răsară. Nu pentru evrei sau creştini sau zoroastrieni sau alte minorităţi religioase, desigur. Dar cu siguranţă pentru învăţaţii şi clericii şiiţi. Cu siguranţă pentru Souri şi pentru mine. Atunci am început să accelerăm în mod deschis şi agresiv studiile noastre despre toate lucrurile legate de al doisprezecelea imam.

— Atunci a fost ridicată interdicţia?

— În 1996. Şi atunci a început să crească totul – în următorul an, sau aşa. Sincer, n-am crezut niciodată că ar fi o carte pentru publicul larg. Iniţial am scris-o pentru a

servi drept manual la un curs la seminar pe care speram să-l predau. Dar cumva a devenit extraordinar de populară, aproape peste noapte, şi curând vorbeam despre ea şi o predam în tot Iranul.

— Drept urmare, interesul pentru al doisprezecelea imam a crescut rapid.

— Ei bine, interesul pentru acest subiect s-a intensificat exponenţial, dar nu din cauza cărţii mele, insistă umil Birjandi. Cartea mea s-a făcut doar a fi re-editată la momentul potrivit. Un mileniu se încheia. Un altul începea. Peste tot se vorbea de sfârşitul lumii. Brusc, era de parcă toţi scriau şi vorbeau despre venirea lui Mahdi. Apoi Hamid Hosseini mi-a citit cartea. I-a dat-o şi preşedintelui Darazi s-o citească. Apoi cei doi m-au invitat să încep să mă întâlnesc cu ei o dată pe lună pentru a discuta despre descoperirile mele şi despre alte chestiuni spirituale şi politice. Când publicul a aflat de întâlnirile noastre din presa naţională, interesul a crescut într-un mod care ne-a şocat.

— V-a catapultat într-o postură de expert mondial de frunte în escatologie şiită şi într-un consilier apropiat al liderilor naţiunii, spuse David.

— Ciudat, dar adevărat, concluzionă Birjandi, scuturând din cap. Dar undeva în tot acest proces, ceva s-a schimbat pentru mine.

— Ce anume?

— Ei bine, înainte de toate trebuie să înţelegi că în tot acest timp, părinţii mei bătrâni au murit. Apoi singurul nostru copil, o fetiţă, a fost ucisă într-un accident de maşină în 2007. Souri a fost devastată. Eu am fost devastat. Nu puteam lucra. Nu puteam preda. Colegii mei profesori au fost foarte înţelegători. Mi-au dăruit un an sabatic în care să jelesc, să mă odihnesc şi să-mi revin. Dar eu mă duceam tot mai la fund. Eram convins că urmam eu sau Souri. Mă gândeam fără încetare la moarte. Am devenit înrobit de frică. Ce se întâmplă de fapt atunci

când cineva nu mai respiră? Oare inima aceea începe din nou să bară în paradis? Eram convins că un astfel de loc există, dar nu aveam deloc certitudinea că eu voi ajunge vreodată acolo. După ce studiasem o viaţă întreagă, mi-am dat seama că nu aveam niciun răspuns. Şi-mi pierdusem bucuria de a trăi. Nu aveam nicio voinţă să predau, nicio voinţă să fiu un soţ bun. Abia dacă îmi mai doream să mă trezesc de dimineaţă.

— Ce aţi făcut atunci? întrebă David.

— Am luat o decizie să nu mă las de Allah, spuse Birjandi. Mulţi oameni o fac în situaţii similare, şi înţeleg de ce. Sunt răniţi. Sunt deprimaţi. Îl acuză pe Dumnezeu. Dar dă-mi voie să fiu sincer cu tine, fiule – şi nu sunt foarte evlavios când spun asta – ştiam cumva în inima mea că, nu ştiu cum, Allah era singurul răspuns. Ştiam că El există, chiar dacă mă simţeam atât de departe de El. În ciuda pregătirii mele religioase, în ciuda istoriei mele familiale, în ciuda cunoştinţelor mele din Coran, m-am simţit complet despărţit de Dumnezeu, şi asta mă hăituia.

David nu spuse nimic, aşteptând ca bătrânul să continue în ritmul
lui.

— M-am gândit mult timp la asta, continuă Birjandi după o clipă, şi am tras concluzia că problema era faptul că eu Îl cunoşteam pe Allah doar intelectual, şi asta nu era suficient. Ceea ce aveam nevoie cu adevărat era să-l experimentez. Acum, islamul şiit, după câte ştii, este o religie foarte mistică. Îi învăţăm pe studenţi că există nivele tot mai înalte ale conştiinţei spirituale pe care trebuie să le descopere şi să-i ajute şi pe alţii să le descopere. Dar după cum probabil ştii, de asemenea, doctrina şiită spune că dragostea lui Dumnezeu nu este pentru oricine. Este doar pentru cei care trec printr-o călătorie spirituală foarte specifică. Aşa că în cursurile mele, îi învăţam pe studenţii mei să mediteze până intrau în transă. În starea aceea de transă, dacă erau cu adevărat

devotaţi, aveau să aibă în cele din urmă viziuni ale imamilor străvechi şi ale diferiţilor profeţi şi a altor personaje istorice. Ţinta era să ajungă tot mai sus, tot mai adânc, tot mai aproape de Allah. Dar într-adevăr, eu unul nu o luasem niciodată prea în serios. îmi plăcea să învăţ ***despre*** Allah, dar nu încercasem niciodată să-L ***cunosc*** personal.

Apoi într-o zi m-am dus într-o lungă plimbare prin cartierul nostru, singur, fără baston. Ştiam că mă pierdeam tot mai mult în disperarea mea. Mă gândeam să-mi pun capăt zilelor, dar nu eram încă pregătit să mor. Credeam că sinuciderea avea să mă condamne cu siguranţă la iad. Eram pierdut. Şi cu toate acestea, atât de mulţi priveau la mine de parcă eu aş fi deţinut toate răspunsurile. în cele din urmă m-am întors acasă şi m-am dus în camera mea. L-am implorat pe Allah să mi se reveleze. L-am implorat să mi se arate. l-am spus că făcusem tot ce-mi ceruse, dar că nu era suficient. Eram gata să fac mai mult, dar mai întâi l-am rugat să vină şi să-mi vorbească direct. Dar nu s-a întâmplat nimic. Au trecut luni întregi şi nu s-a întâmplat nimic.

David asculta, captivat.

— Am devenit şi mai deznădăjduit. Nu mai vorbeam cu soţia mea. Stăteam treaz nopţi întregi, nemaiputând dormi. Aprindeam televizorul prin satelit şi mă plimbam fără rost prin tot felul de canale, ascultând ceea ce se emitea. Iar într-o zi am dat peste un program care mi-a atras atenţia. Era un iranian care fusese pe străzile Teheranului în timpul Revoluţiei din ’79, strigând „Moarte Americii!” Din nu ştiu ce motiv, el şi soţia lui au aplicat pentru a absolvi o şcoală din California; au fost acceptaţi; şi s-au dus. Dar când căsătoria lor a început să se destrame şi când vieţile lor au început să se destrame, au început să se îndoiască de islam. Acesta le promitea pace, dar el a spus că nu le-a oferit niciun fel de pace.

Şi atunci am început să-l ascult cu mai multă atenţie.

Până când bărbatul a spus că a început să studieze cu grijă Coranul şi Biblia şi a ajuns la concluzia că Biblia era adevărată şi Coranul fals, şi că Isus era singurul Dumnezeu adevărat. Atunci am blestemat televiziunea şi am stins televizorul, mai furios ca oricând.

Dar după câteva nopţi, când soţia mea era plecată la cumpărături, nu m-am putut abţine. Am fost curios şi am căutat din nou programul acela şi am continuat să ascult. Iar data următoare când ea a plecat într-o seară de acasă, am ascultat din nou. Voiam să pot dovedi că omul acela îşi pierduse minţile. Voiam să pot scrie un articol sau o carte care să desfiinţeze tot ce spunea.

Atunci s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

77

— Ce anume? întrebă David.

— Am ştiut pur şi simplu.

— Ce anume?

— Am ştiut că omul acesta de la televizor era răspunsul Creatorului la foamea mea. Că nu puteam să-l desfiinţez. Prin omul acesta, Dumnezeu îmi spunea adevărul curat despre Sine. Despre Fiul Său, Isus. Furia din inima mea faţă de omul acesta îmi înlocuise

disponibilitatea. Acum furia aceea se spulberase în cele din urmă, şi nu a rămas decât pace. Pacea şi convingerea cea mai puternică şi mai neclintită că Isus era Cel pe care trebuia să-L urmez tot restul zilelor vieţii mele.

David se simţi de parcă l-ar fi lovit ceva. Auzea cuvintele lui Birjandi, dar nu-i venea să creadă că ieşeau de pe buzele unui învăţat şi sfetnic islamic atât de respectat. Oare toate astea erau doar un şiretlic? Însă bărbatul părea umplut de o energie ce creştea pe măsură ce-şi relata povestea.

— Atunci am avut o foame şi o sete intensă – nu pentru mâncare şi apă, ci să aflu mai multe despre Isus.

— Ce aţi făcut? întrebă David în cele din urmă.

— Ce puteam face? răspunse Birjandi. Ştiam deja că Coranul nu deţinea niciun răspuns despre Isus. Câteva frânturi, desigur, dar nimic solid. Aşa că într-un sfârşit de săptămână, când soţia mea s-a dus la Qom, în vizită la sora ei, am plecat de acasă şi am luat autobuzul spre Teheran. Cred că am întrebat vreo zece oameni după indicaţii, şi în cele din urmă cineva m-a ajutat să găsesc biserica armeană. M-am dus acolo şi i-am implorat să-mi dea o Biblie. N-au vrut să-mi dea. Se temeau că sunt spion. Le-am spus: „Nu fiţi ridicoli. Uitaţi-vă la mine. Sunt un bătrân, nu un spion.” I-am implorat să-mi citească despre Isus măcar pentru o oră, sau măcar pentru câteva minute. M-au întrebat atunci dacă sunt creştin. Le-am spus adevărul – că eram musulman. Dar ei mi-au spus că nu puteau da Biblii decât creştinilor, niciodată musulmanilor Le-am spus că voiam să aflu mai multe despre Isus. Dar ei m-au alungat de acolo, şi am fost foarte îndurerat.

Mi-a luat opt luni să găsesc o Biblie. M-am dus la fiecare librărie pe care o ştiam şi le-am cerut o Biblie. M-am dus la fiecare bibliotecă. În cele din urmă, spre surprinderea mea, am luat legătura cu un coleg de-al meu, care se pensionase de la seminar. Am aflat că primise o Biblie la un curs de religii comparate în colegiu, în Anglia, în timpul

şahului. I-am spus că aveam nevoie de ea pentru un proiect de cercetare pe care îl faceam, iar el mi-a spus că putea să mi-o dea; n-avea nicio trebuinţă de ea.

Dr. Birjandi se aplecă înainte pe scaunul său, trăgându-l şi pe David mai aproape de sine.

— David, continuă el. N-am mai fost atât de entuziasmat în toată viaţa mea. îmi tremurau mâinile când colegul meu mi-a pus cartea în mâini, şi m-am întors acasă şi mi-am dat seama că am o problemă. Evident, nu puteam citi Biblia singur, pentru că nu vedeam. Am fost speriat de moarte să-i spun soţiei mele ce se întâmpla cu mine. Aşa că am minţit puţin.

— Aţi minţit?

— Da, şi încă mă simt groaznic pentru asta. Dar n-am ştiut ce altceva să fac.

— Ce aţi spus?

— I-am spus lui Souri că seminarul dorea să mă gândesc să scriu un capitol într-o carte pe care urmau s-o publice cu privire la ereziile din escatologia ebraică şi creştină, şi că asta mă provocase, spuse
Birjandi. Spre uşurarea mea, a provocat-o şi pe ea. Aşa că ne-am apucat de studiul acesta pentru câteva săptămâni şi am citit şi am studiat Biblia împreună de dimineaţă până seara, de la primul verset al Genezei – prima carte a Bibliei – până la ultimul verset din ultima carte, Apocalipsa. Am studiat-o. Am discutat-o. Am umplut caiete întregi cu notiţe, iar când ni s-au umplut caietele, Souri s-a dus să cumpere altele, şi le-am umplut şi pe acelea. Şi în timp ce faceam asta, trebuie să spun, am fost uimit de viaţa şi învăţăturile lui Isus. M-am îndrăgostit de Predica de pe Munte, spre exemplu. Ai citit-o vreodată?

— Nu, nu am citit-o, recunoscu David. Nimic din toate astea nu-i răspundea la întrebări. Se întrebă cât mai trebuia să asculte toate astea, indiferent cât de interesant era, înainte să obţină informaţiile pentru care venise.

Bătrânul se rezemă pe spate în fotoliul său, îşi lăsă

capul pe tapiţeria uzată şi zâmbi. O expresie de încântare calmă se lăsă pe fata lui, îşi lipi amândouă mâinile de piept şi recită cu o voce controlată, melodioasă:

—„Fericiţi sunt cei săraci în duh, căci a lor este împărăţia Cerurilor! Fericiţi sunt cei ce jelesc, căci ei vor fi mângâiaţi! Fericiţi sunt cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul! Fericiţi sunt cei flămânzi şi însetaţi după dreptate, căci ei vor fi săturaţi! Fericiţi sunt cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă! Fericiţi sunt cei curaţi în inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu! Fericiţi sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi numiţi fii ai lui Dumnezeu!”

în toată viaţa mea, n-am citit cuvinte mai puternice. Ştiam că nu sunt cuvinte omeneşti. Erau cuvintele lui Dumnezeu. Si atunci am început să studiez avertismentele lui Isus.

— Avertismente? întrebă David.

— în tot Noul Testament, Isus a avertizat iar şi iar asupra învăţătorilor falşi si a unor mesia falşi care aveau să vină să însele lumea după moartea şi învierea Lui. „Păziţi-vă de profeţii falşi! Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar, pe dinăuntru, sunt nişte lupi răpitori, i-a avertizat Isus pe ucenicii Săi în Matei capitolul 7. îi veţi cunoaşte după roadele lor, a spus El. Culeg oare oamenii struguri din spini sau smochine din ciulini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul stricat face roade rele.”

M-am gândit îndelung şi serios la versete precum acestea şi multe altele la fel. Şi m-am gândit la roadele din viaţa lui Mohamed, la violenţă. Mohamed a trăit prin sabie şi i-a învăţat şi pe alţii să trăiască la fel, în timp ce Isus a învăţat exact opusul.

Birjandi îl rugă atunci pe David să se ducă la raftul din stânga sa şi să scoată prima şi a doua carte din partea dreaptă a raftului: în spatele lor avea să găsească o copie a ***Injil –*** a Noului Testament – în farsi. David făcu ceea ce i

se spuse şi-l găsi imediat.

— Deschide la Evanghelia după Matei, capitolul 24, spuse Birjandi. Matei este prima carte din ***Injil***, aşa că nu-ţi va fi greu s-o găseşti.

David îl ascultă.

— Bun, haide să începem de la versetul 3, spuse Birjandi, începând să recite Scriptura cu voce tare pe de rost, în timp ce David urmărea tăcut în text.

— „El – Isus – a şezut jos pe muntele Măslinilor – asta-i lângă Ierusalim – şi ucenicii Lui au venit la El la o parte, şi I-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?»„ Vezi tu, ucenicii lui Isus au vrut să înţeleagă timpul când Domnul lor avea să Se întoarcă pe pământ pentru a-Şi întemeia împărăţia şi a domni pe pământ. Au vrut un semn, unul singur, care să le indice că revenirea Lui era aproape. Dar Isus nu le-a dat un singur semn. Le-a dat multe semne. Cutremure. Foamete. Dezastre naturale. Războaie. Veşti de războaie. Apostazie. Persecuţia celor credincioşi. Răspândirea mesajului Evangheliei creştine în toată lumea. Toate acestea se vor întâmpla în ultimele zile, a avertizat Isus, chiar înainte să Se reîntoarcă El.

— Toate acestea se întâmplă acum, spuse David.

— E adevărat, spuse Birjandi. Dar uită-te la primul semn cu privire la care i-a avertizat Isus pe ucenicii săi, începând cu versetul 4: „Drept răspuns Isus le-a zis: «Vedeţi să nu vă ducă în rătăcire cineva! Căci vor veni mulţi în Numele Meu, zicând: Eu sunt Cristosul! şi-i vor duce în rătăcire pe mulţi.”

David citi şi el versetul acela. Birjandi avea dreptate.

— Acum, uită-te la versetul 11, spuse Birjandi. Ce spune acolo?

— „Se vor ridica mulţi profeţi falşi şi-i vor duce în rătăcire pe mulţi”, citi David, curios de ce Se repeta Isus.

— A spus oare Isus că nişte mesia mincinoşi şi nişte proroci mincinoşi ***s-ar putea*** ridica în zilele din urmă?

întrebă Birjandi.

— Nu, spuse David. A spus că ***se vor scula.***

— Bun; acum citeşte de la versetul 23 la 27.

David întoarse pagina şi continuă să citească:

— „Dacă cineva vă va spune atunci: «Iată, Cristosul este aici!» sau «Aici este!», să nu-l credeţi! Căci se vor ridica cristoşi falşi şi profeţi falşi şi vor face semne mari şi minuni, pentru a-i duce în rătăcire, dacă este posibil, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte! Aşadar, dacă vă vor spune: «Iată, este în pustie!» să nu vă duceţi; sau: «Iată-L în odăiţe!» să nu credeţi! Căci aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, tot aşa va fi venirea Fiului Omului.”

— Aici Isus îi avertizează a treia oară în capitolul acesta cu privire la proroci falşi şi mesia falşi, observă David.

— Aşa este, spuse Birjandi. Şi cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama că toată lucrarea vieţii mele se baza pe minciuni.

78

— Deci daţi-mă voie să înţeleg, spuse David. Nu mai sunteţi musulman?

— Nu, nu sunt.

— Şi atunci, ce sunteţi?

— Un ucenic al lui Isus.

— Nu credeţi că Mohamed este profet?

— Nu.

— Nu credeţi că al doisprezecelea imam este mesia?

— Nu.

— De cât timp s-a întâmplat asta? întrebă David, debusolat.

— Acum optsprezece luni.

— I-aţi spus soţiei dumneavoastră?

— Urma să-i spun, spuse Birjandi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când am aflat că are cancer, am început să mă rog ca ochii ei să se deschidă în faţa adevărului lui Isus. Nu m-am rugat de cinci ori pe zi pentru ea. M-am rugat de ***douăzeci si cinci*** de ori pe zi pentru ea. Şi într-o zi, pe când dormea, L-a visat pe Isus. El i-a spus: „Souri, inima să nu ţi se tulbure. Crede în Dumnezeu; şi crede în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri; dacă nu ar fi aşa, v-aş fi spus; Mă duc să vă pregătesc un loc. Dacă mă duc să vă pregătesc un loc, Mă voi întoarce iar şi vă voi primi Eu însumi, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Şi ştiţi care este calea pe care Mă duc.” Iar în visul ei, Souri L-a întrebat: „Doamne, nu ştiu unde Te duci, cum aş putea şti calea?” Iar Isus i-a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Atunci s-a trezit, şi chiar atunci şi acolo, Souri şi-a dat seama că ceea ce a fost învăţată toată viaţa ei, chiar şi prin mine, era greşit. Nu era supărată pe islam. Nu era supărată pe mine. Pur şi simplu ştia din clipa aceea că Isus era singurul Dumnezeu adevărat, şi a renunţat la islam si a devenit o urmaşă a lui Isus.

— Cum aţi aflat? întrebă David.

— Mi-a spus imediat, spuse Birjandi.

— Serios?

— Da.

— Nu i-a fost teamă?

— I-a fost teamă, spuse Birjandi. Dar mi-a spus că mă iubea prea mult ca să nu-mi spună adevărul.

— Cred că aţi fost foarte fericit, spuse David.

— De fapt, spuse Birjandi, mi-a fost îngrozitor de ruşine.

— De ce?

— Pentru că până în clipa aceea, fusesem prea laş să-i spun scumpei mele soţii că Isus mă mântuise. Când mi-a spus povestea ei, m-am prăbuşit şi am plâns, rugând-o să mă ierte pentru că nu i-am spus nimic până atunci. Puteam s-o fi pierdut. Putea să fi murit şi să meargă în iad, şi ar fi fost vina mea că nu i-am spus vestea cea bună a dragostei lui Cristos. Dar ştii ceva?

— Ce? întrebă David.

— Souri m-a iertat imediat, spuse Birjandi. Mie mi-a luat atât de mult timp să mă iert, dar Souri m-a iertat imediat. Aşa o femeie a fost ea.

Urmă o altă pauză lungă, timp în care David încerca să cuprindă tot ce auzise şi să înţeleagă ce însemnau toate acestea.

— Deci, ca să înţeleg, nu credeţi că al doisprezecelea imam este real? întrebă el în cele din urmă.

— O, nu; e foarte real, desigur. Doar că nu vine de la Dumnezeu. Vine de la Satana.

— Dar credeţi că există? întrebă David.

— Sigur, spuse Birjandi. Şi este aici acum. A fost chiar aici în Hamadăn. N-ai auzit la ştiri?

— Am auzit zvonurile, dar...

— Nu-s zvonuri, fiule. Chiar e aici, şi face minuni, şi atrage atenţie şi o mulţime care-l urmează. Dar aşa cum a spus Isus – şi ai citit chiar tu mai înainte – ele sunt semne si minuni care sunt menite să înşele oamenii, nu să-i mântuiască. Ceea ce ne aduce la tine.

— La mine?

— Da, la tine, spuse Birjandi. Vezi tu, acum o săptămână, Domnul îmi spune că vei veni să mă vezi.

— Acum o săptămână?

— Da. Mi-a spus totul despre tine, şi mi-a spus să-ţi spun lucruri pe care nu am voie să le spun nimănui. Lucruri despre armele nucleare ale Iranului.

David abia mai putea respira. Venise la Birjandi, aşteptându-se să înveţe despre escatologia şiită şi despre al doisprezecelea imam. În schimb, auzise o poveste de-a dreptul incredibilă despre Isus. Iar acum, bătrânul era pe punctul să-i spună despre programul nuclear al Iranului? Nimic din toate astea nu păreau a fi posibile. Cu toate acestea, Birjandi continuă să vorbească.

— Hosseini si Darazi au construit nouă focoase nucleare. Lina tocmai a fost testată. Aceasta a generat cutremurul. Au mai rămas opt. Şi sunt bombe imense. Oricare dintre ele ar putea distruge Tel Avivul, New Yorkul, Washingtonul, Los Angelesul, Londra sau orice alt mare oras. Dar Iranul nu stie încă cum să le ataşeze unui sistem de livrare la mare distanţă, aşa că nu pot trage rachete balistice prevăzute cu focoase nucleare. încă nu. Când le vor folosi, vor fi nevoiţi să le transporte cu vaporul sau cu maşinile şi să le detoneze la locul faptei, sau prin telecomandă.

David tremura tot. În capul lui, era încă sceptic. Dar în inima lui, credea totul.

— De unde stiti toate acestea?

— Hosseini mi-a spus asta săptămâna trecută la prânzul nostru lunar pe care-l luăm împreună.

— De ce v-ar spune Hosseini una ca asta?

— Pentru că sunt cel mai apropiat consilier al lui, un prieten vechi şi de încredere. Este foarte entuziasmat pentru că crede ceea ce l-am învăţat din totdeauna. Că

odată ce vom putea şterge de pe faţa pământului evreii şi creştinii, va veni Mahdi. Dar în acelaşi timp m-a rugat să mă rog ca Allah să-i dea înţelepciune să ştie cum ar fi cel mai bine să procedeze. Nu mi-a confesat toate astea înainte de săptămâna trecută, păstrându-şi secretele cu grijă, ca de obicei.

— Stiti unde sunt aceste focoase? întrebă David.

— Săptămâna trecută erau toate în Hamadăn, dar acum au fost împrăştiate prin toată ţara, spuse Birjandi. Ultima şansă de a le fi desfiinţat pe toate ar fi fost să fie lovit Centrul de Cercetare al lui Saddaji din Hamadăn. Dar nimeni n-a făcut-o. Israelienii l-au scos pe Saddaji din joc, dar asta a fost mişcarea greşită. Trebuiau să lovească Centrul de Cercetare. Acum e prea târziu.

— Aveţi dovezi pentru toate astea? întrebă David.

— Nu sunt sigur că contează, spuse Birjandi.

— Cum adică?

— Adică suntem în zilele de pe urmă, spuse bătrânul oftând. Sosirea celui de-al doisprezecelea imam înseamnă că un război apocaliptic între Iran, SUA şi Israel este iminent. Sincer nu ştiu de ce te-a adus Dumnezeu aici, dar căile Lui nu sunt căile noastre. Gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile noastre.

— Vreau oprirea acestui program nuclear, răspunse David. Oamenii aceştia sunt fanatici şi cred că sunt porniţi să ucidă milioane de suflete.

— Nu ştiu dacă pot fi opriţi, spuse Birjandi. Tu cu siguranţă nu poţi opri toate războaiele şi nimicirea şi moartea. Toate au fost prezise. Acelaşi lucru este adevărat despre ridicarea acelor mesia şi proroci şi învăţători falşi. Este scris că vor veni. Acum sunt aici. Astfel de lucruri sunt determinate de Dumnezeu, şi nimic nu Îi poate schimba sau contracara voia.

— Dar spune oare Biblia că aceşti înşelători au câştig de cauză? insistă David. Evident, Birjandi alegea Biblia

drept motivaţie, la fel cum Hosseini şi liderii Iranului alegeau Coranul. Trebuia să apeleze la acest compas interior al bătrânului, indiferent cât de nebunesc era totul.

— Nu, spuse Birjandi. Ei vor face mult rău, dar în final, nu ei vor iesi biruitori.

— Atunci poate că Dumnezeu foloseşte simpli muritori ca dumneavoastră şi ca mine pentru a-i opri, spuse David.

— Nu ştiu asta. Dar sper că aşa e.

David nu era sigur ce să creadă despre povestea convertirii lui Birjandi la creştinism. Poate că omul era nebun. Evident nu spusese această poveste liderilor acestei ţări în timpul întâlnirilor lor lunare. Dacă ei împărtăşeau secrete cu el, probabil credeau că el era în continuare loial islamului. Birjandi era înţelept să-şi păstreze experienţa pentru sine şi să încerce să îşi trăiască ultimii câţiva ani în pace.

David nu credea că omul ar fi încercat să-l păcălească. Poate că Birjandi avea să fie o sursă cheie, care avea să schimbe jocul pentru el, dar trebuia să se poarte cu grijă cu el.

— Trebuie să verific lucrurile acestea pe care mi le-aţi spus. Există vreo pistă pe care s-o pot urmări, vreo persoană care să-şi dorească asemeni mie ca acest program nuclear să fie oprit, poate cineva din interior?

Birjandi făcu o pauză.

— înainte să-ţi faci griji de lume, fiule, ar trebui să ai siguranţa că propriul tău suflet este în siguranţă în Dumnezeu. El te-a plăsmuit în pântecele mamei tale. Te iubeşte. Dar trebuie să alegi fără întârziere. Forţele răului se adună, cresc şi, crede-mă, David, nu vei putea să stai niciodată împotriva uraganului, dacă nu eşti iertat, spălat de sângele lui Cristos, umplut de Duhul Lui şi echipat cu toată armura Lui puternică.

Nu asta era ceea ce-şi dorea David să audă.

— Apreciez asta foarte mult, dr. Birjandi, răspunse el.

însă nu-mi fac griji pentru mine.

— Dar ar trebui.

— Cum rămâne cu sufletele celor nevinovaţi? Cum rămâne cu milioanele de oameni care vor muri dacă cel de-al doisprezecelea imam porunceşte Iranului să detoneze arme nucleare în ţara mea sau în Israel.

— Trebuie să te gândeşti mai întâi la tine.

— E egoist.

— Nu, e o dovadă de înţelepciune, spuse Birjandi. Nu ştii cu cine te lupţi. Satana nu poate fi abordat cu uşurinţă. Acela este cel care îl investeşte pe al doisprezecelea imam cu putere – însuşi Lucifer. Nu îl poţi înfrânge prin forţele tale.

— Nu sunt pe cont propriu, spuse David. Sunt agent al Statelor Unite ale Americii. Suntem cea mai bogată şi mai puternică naţiune de pe faţa pământului – din istoria omenirii. Dacă este cineva care să-l poată opri pe al doisprezecelea imam – dacă este cineva care să poată opri Iranul – acelea sunt Statele Unite. Am împrejmuit ţara aceasta. Ne-am strâns forţele în Irak şi în statele din Golf. Suntem în Afganistan. Suntem în Turcia. Avem submarine şi portavioane aliniate de-a lungul coastei ţării voastre. Avem avioane teleghidate Predator şi sateliţi spioni, zăbovind deasupra noastră. Dar avem nevoie de dovezi. Avem nevoie de ţinte specifice. Şi avem nevoie de ele acum.

Trecură câteva minute. Birjandi nu spuse nimic. David se uită la ceas.

— Najjar Malik, spuse Birjandi în cele din urmă.

— Cine este el?

— Trăieşte în Hamadăn. Este ginerele lui Saddaji şi următorul succesor la conducerea programului nuclear. Mi se spune că el şi tânăra lui familie au dispărut de la uciderea lui Saddaji şi că sunt mulţi cei care-l caută.

— Ar vrea să vorbească cu mine?

— Nu ştiu.

— Unde-l pot găsi?

— Nici asta nu ştiu. Dar dă-mi voie să fiu explicit, David – ai face bine să-l găseşti înainte să-l găsească Mahdi.

79

PE DRUM SPRE TEHERAN, IRAN

Fiecărui musulman i se poruncea să facă ***hajj.***

Din ceea ce studiase David în timpul anilor săi de colegiu în München, ***hajj*** era al cincilea din cei cinci stâlpi cărora fiecare adept al islamului trebuia să se supună.

Primul stâlp era rostirea ***shadada,*** mărturisirea fundamentală a credinţei în Allah şi în Mohamed, ca profet al Său. Al doilea, era efectuarea ***salat***, rugăciunea de cinci ori pe zi la o anumită oră prestabilită. Al treilea era ***zakat***, a da milostenii celor săraci. Al patrulea era ***sawm,*** postul de mâncare, băutură şi relaţii sexuale în timpul zilei în luna Ramadan şi în alte zile ale calendarului islamic. Dar ***hajj*** era cel mai dificil dintre toate şi, prin aceasta, cel mai onorat act dintre toate cinci.

David nu o făcuse niciodată, dar în fiecare an, în ciuda sărăciei şi lipsurilor enorme din lumea islamică, peste 1,5 milioane de musulmani străini se alăturau unui număr aproximativ egal de musulmani saudiţi pentru a-şi întreprinde călătoria spre oraşul Mecca. Considerat oraş sfânt, Mecca era epicentrul islamului, oraşul unde se născuse Mohamed în anul 570 d.Cr., oraşul unde el

susţinea că primise prima revelaţie de la Allah, un oraş al cărui locuitori încercaseră să se opună şi să sugrume islamul în faţă după ce Mohamed se mutase în tabăra sa de bază de lângă Medina, iar oraşul fusese în cele din urmă cucerit de Mohamed şi de armata sa de zece mii de ***mujahedini*** în anul 630 d. Cr.

După cucerire, Mohamed a declarat că niciun necredincios nu va putea intra vreodată în Mecca, dar în fiecare an musulmani intrau în cetate val după val, dublând practic numărul normal al populaţiei oraşului care cândva avusese o mică semnificaţie istorică, sau niciuna. Unii veneau cu trenul. Alţii, cu autobuzul sau cu automobilul. Alţii călătoreau prin deşert. Când hotelurile erau pline, ocupau miile de corturi albe pe care le pregătea guvernul saudit. Când se umpleau şi corturile, dormeau pe unde apucau, pe podele sau direct sub cerul liber. Majoritatea economiseau o viaţă întreagă pentru o singură oportunitate de a se ruga la Kaaba, clădirea neagră, din granit, de formă cubică, ce se afla în inima Moscheii Sacre, Al-Masjid Al-Haram, cunoscută de asemenea şi drept Marea Moschee.

Dar fiecare musulman ştia că ***hajj*** avea loc toamna. Acum era sfârşitul lunii februarie, şi nimeni nu mai văzuse aşa ceva.

Lumea islamică fusese electrizată de anunţul că al doisprezecelea imam se întorsese şi avea să apară curând în public. Cum zvonurile despre marile minuni şi semne pe care le făcea se răspândiseră rapid, musulmanii se îndreptau spre Mecca într-un mod care ameninţa să copleşească toate sistemele normale.

Era încă miezul nopţii, dar David se hotărî să folosească o maşină închiriată şi mai degrabă să conducă până în Teheran, decât să ia avionul din Hamadăn. În loc să fie copleşit de fluxul de informaţii şi ştiri din aeroporturi şi avioane, voia să poată asculta transmisiunea continuă în direct de la Mecca la radio. De asemenea, voia să poată

transporta Biblia în farsi pe care i-o dăduse dr. Birjandi fără ca vreo gardă a securităţii să i-o găsească în bagaje şi să facă mare caz din asta.

Un reportaj care îi atrase atenţia pe drum venea de la agenţia oficială de ştiri a saudiţilor. Fiecare loc la orice zbor spre Emirate în următoarele şaptezeci şi două de ore era ocupat. Un purtător de cuvânt al Saudi Arabian Airlines spuse că făceau tot ce le era în putinţă pentru a suplini cu zboruri charter, dar îi implora pe toţi clienţii să aibă răbdare şi înţelegere.

Până aici, observă David, palatul din Riyadh nu ieşise cu niciun comunicat oficial, nici pozitiv, nici negativ, prin care să comenteze despre venirea celui de-al doisprezecelea imam la Mecca. Dar el interpretă eforturile guvernului saudit de a mobiliza atât de rapid sute de mii de tone de mâncare, zeci de milioane de litri de apă şi zeci de mii de corturi suplimentare ca un semn al acceptării regatului sunnit, oricât de împotrivitor ar fi fost, că iminenta călătorie a liderului şiit la Mecca era un ***fait accompli.***

întrebarea era, de ce?

Nu avea nicio logică faptul că liderii sunniţi ai Arabiei Saudite încuviinţau în vreun fel această vizită a celui de-al doisprezecelea imam în ţara lor, darămite că o facilitau. De ce alegea regele să desfăşoare covorul roşu în faţa unui personaj religios în care nu credea, un lider politic care putea într-o singură predică să-i fure regatul chiar de sub Casa lui Saud? Le forţa cineva mâna? Erau şantajaţi în vreun fel?

★ ★★★★

TEHERAN, IRAN

— ***Cum adică nu-lputeţi găsi?***

Ministrul apărării Faridzadeh nu închisese un ochi toată

noaptea, iar acum era apoplectic. Trecuseră ceasuri întregi de când ordonase subordonaţilor săi să-i dea de urmă lui Najjar Malik. De când dăduse ordinele, Faridzadeh se încuiase în biroul său, chinuit de studierea rezultatelor finale ale testului focoaselor nucleare. Nu îşi închipuise nicio clipă că angajaţii săi erau atât de incompetenţi încât să nu-l poată găsi pe omul care acum era cel mai important personaj din programul nuclear iranian.

— Nici măcar nu ştim dacă e în viaţă, explică şeful de stat major al lui Faridzadeh, stând în picioare în centrul spaţiosului birou al şefului său din Ministerul Apărării.

— De ce nu?

— Hamadănul este încă în haos, domnule. Nu este destulă mâncare sau apă. Drumurile sunt un dezastru. Sistemul telecomunicaţiilor începe abia acum să funcţioneze on-line. Zeci de mii de oameni sunt morţi. Peste o sută de mii au fost răniţi, şi mulţi dintre cei care beneficiază de tratament medical nu au actele de identificare asupra lor.

— S-a deplasat cineva personal la apartamentul dr. Malik şi i-a bătut la usă?

— Am încercat, dar apartamentul a fost complet distrus de cutremur.

— Niciun supravieţuitor?

— Niciunul, domnule.

— Deci ar putea fi sub tot molozul acela?

— E posibil, domnule.

— Dar angajaţii de la Facilitatea 278? A auzit vreunul din ei de dr. Malik?

— A fost la centrală în noaptea înmormântării doctorului Saddaji, dar nimeni din cei cu care am discutat nu l-a mai văzut şi n-a mai auzit de el de atunci.

Faridzadeh se uită la şeful său de stat major şi îşi pronunţă ultimatumul.

— Aveţi şase ore să-l găsiţi şi să-l aduceţi la mine. Nu-mi cereţi niciun minut în plus.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky verifică identitatea apelantului şi se încordă.

— Zalinsky, spuse el, ridicând receptorul la cel de-al treilea ţârâit.

— Jack, sunt Tom Murray,Te sunt de la Langley.

— Bună, Tom.

— Avem o problemă, spuse directorul adjunct al departamentului de operaţiuni.

— Ce anume?

— Am primit un telefon foarte neplăcut de la director.

— În ce privinţă?

— Se pare că preşedintele Jackson tocmai a primit un telefon de la prim-ministrul Naphtali. Naphtali nu a spus dacă israelienii sunt cei care l-au scos din joc pe Mohammed Saddaji sau nu. Dar a spus că serviciile secrete israeliene au detectat un nivel semnificativ de radiaţii emanate dintr-un munte aflat la vest de Hamadăn. Ce ştii despre asta?

— Nimic concret, domnule, răspunse Zalinsky, fără a spune tot adevărul.

— Aveţi un om în Hamadăn chiar acum, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Are informaţii că iranienii tocmai au desfăşurat un test nuclear acolo?

— A auzit nişte zvonuri, domnule, dar nimic solid.

— Zvonuri?

— Speculaţii, spuse Zalinsky. Vorbe. Dar nimic pe care să ne putem baza.

— Israelienii au cerut un Constant Phoenix să survoleze oraşul, spuse Murray. Preşedintele a fost luat pe nepregătite de cererea aceasta. E furios că nimeni nu i-a dat nici măcar un indiciu că ar exista chiar si

numai posibilitatea ca acel cutremur să nu fi fost provocat de un test de arme nucleare. Nici noi, nici DI A, nici

Pentagonul.

— Lucrăm la asta, îl asigură Zalinsky pe DDO.

— Nu e destul, explodă Murray. Trebuie să te străduieşti mai bine, Jack. Preşedintele a ordonat aparatului Constant Phoenix să se îndrepte spre Iran, dar nu vom avea informaţii în următoarele douăzeci şi patru de ore. Trebuie să-mi a duci ceva mai mult, mai repede.

— Lucrăm la asta, domnule.

Dar Murray nu terminase.

— Ce-i cu toată tevatura asta cu venirea celui de-al doisprezecelea imam? dori el să ştie. Naphtali a spus că sosirea celui de-al doisprezecelea imam ar putea însemna că iranienii sunt aproape de lansarea unui atac împotriva Israelului. Ambasadorul saudit tocmai a fost la Casa Albă şi i-a dezvăluit preşedintelui că iranienii spun că al doisprezecelea imam va avea o cuvântare importantă la Mecca, iar regele se teme că iranienii intenţionează să îi uzurpeze regimul invadând ţara cu şiiţi din Iran. Sincer să fiu, până azi, nici preşedintele, nici eu n-am auzit de al doisprezecelea imam în afară de un concept neclar de-al musulmanilor.

— Oamenii mei lucrează de asemenea la toate astea, domnule, spuse Zalinsky. Dar avem nevoie de mai mult timp.

Acum, Murray îşi pierdu cumpătul cu totul.

— Nu mai avem timp. Ar trebui să mă ţii la curent cu tot ce se întâmplă. Aveam nevoie de informaţii ieri. Ţi-am dat toţi banii pe care i-ai solicitat – cutie neagră, nicio supraveghere din partea congresului – şi tu ce-mi dai în schimb? Nimic, Jack. Nimic de care să mă pot folosi.

Murray avea dreptate, şi asta-l înnebunea pe Zalinsky. îşi dezamăgea şeful şi ţara într-un moment critic, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată în toată viaţa lui. încercă să-şi păstreze calmul. Tot ce ştia recent despre al doisprezecelea imam era memoriul lui ***Zefir.*** I se strânse stomacul la gândul că trebuia să trimită aşa ceva

superiorilor săi, dar nu era sigur ce altceva să facă.

— Vă trimit ceva curând, promise Zalinsky.

— Îţi dau şase ore, spuse Murray. Vreau informaţii despre al doisprezecelea imam şi informaţii serioase legate de ce se petrece în Hamadăn pe biroul meu. Şi vreau o actualizare la fiecare şase ore după acea. Trebuie să-ţi storci oamenii, Jack. Pe toţi. Directorul a spus că nu l-a mai văzut niciodată pe preşedinte atât de livid. Se teme că israelienii ar putea lansa un atac în orice moment. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor sau o să-ţi iasă pe nas.

80

Zalinsky o chemă pe Eva în biroul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, uimită să-i vadă faţa cenuşie.

— Spune-mi că avem ceva nou – ***orice*** **–** legat de programul de înarmare al iranienilor sau despre al doisprezecelea imam, îi ordonă el.

— Avem, Jack, spuse Eva. Tocmai eram pe punctul să-ţi aduc toate astea, dar vorbeai la telefon.

— Ce ai acolo?

— Informaţiile încep să vină de la centrele de monitorizare internaţională de lângă Iran.

— Si?

— Se pare că ***Zefir*** a avut dreptate. Activitatea seismică din jurul Hamadănului seamănă mai degrabă cu un test de arme nucleare, decât cu un cutremur natural – incredibil de intens de la bun început, dar care apoi s-a ameliorat treptat, în loc să se intensifice.

Numai de-asfi avut informaţiile astea cu o oră mai devreme.

— Altceva? întrebă Zalinsky, întărindu-se la gândul că urmau şi alte „veşti bune”.

— De fapt, mai este şi altceva, doar că nu sunt foarte sigură la ce ne foloseşte, spuse Eva, arătându-i lui Zalinsky ultimele stenografieri ale interceptărilor de apeluri de la NSA. ***Zefir*** a furnizat telefoanele prin satelit, iar telefoanele, la rândul lor, au ajuns la oficiali seniori ai Iranului. Aparent, au fost toate căutate de microfoane şi au primit sigiliul de aprobare ***Good Housekeeping,*** pentru că au început să funcţioneze.

— Am primit ceva din Hamadăn? întrebă Zalinsky.

— Indirect, spuse Eva. Nimeni nu vorbeşte despre un test nuclear în sine. Par precauţi în discuţiile telefonice, chiar dacă nu au microfoane care să poată fi detectate. Dar există un interes extraordinar cu privire la un individ pe nume Najjar Malik. Al doisprezecelea imam îl doreşte personal, dar se pare că nu reuşesc să-l găsească.

— Acest al doisprezecelea imam este o persoană reală, nu un basm, sau un mit, sau ceva de genul ăsta?

— Ei vorbesc despre el de parcă ar fi un om în carne şi oase, şefule.

— Incredibil.

— Stiu.

— Ai informaţii despre ce spun învăţaţii religioşi despre acest individ şi ce ar trebui să facă atunci când va apărea?

— Da, chiar am.

— Bun – vreau să alcătuieşti o bază de date rapidă cu toate astea pentru președinte, spuse Zalinsky.

— Sigur. Până când?

— Am nevoie de el în patru ore. Murray are nevoie de el în şase.

— S-a făcut.

— Bun. Acum, cine este Najjar Malik?

— Nu ştim, spuse Eva. Am trecut numele acela prin toate bazele noastre de date şi nu am obţinut încă nimic. Dar căutarea este condusă din biroul ministrului apărării. Uitaţi-vă la stenografierile acestea.

Zalinsky se uită la documentele pe care i le întinse ea.

— Amândouă îl menţionează pe Malik în contextul lui Saddaji, observă Eva. Şi uitaţi, în amândouă se vorbeşte de el ca ***dr.*** Malik. Presupun în momentul acesta că este un expert în fizică nucleară. Probabil a lucrat pentru Saddaji în programul de înarmare, foarte probabil ca director adjunct sau alt nivel senior. E curios că atunci când vedeţi toate apelurile acestea, e clar că ei îl caută pe dr. Malik în Hamadăn. Se tem că s-ar putea să fi murit, pentru că apartamentul lui a fost distrus în cutremur şi nimeni din clădirea aceea nu a supravieţuit.

Iarăşi asta, se gândi Zalinsky – iarăşi oraşul Hamadăn.

Nu mai exista nicio îndoială în privinţa aceasta acum, îşi dădu el seama. ***Zefir avea*** dreptate. Exista o facilitate nucleară secretă în Hamadăn, iar CIA o ratase cu totul. Mai mult, ***Zefir*** şi israelienii aveau de asemenea dreptate că cutremurul din vestul oraşului fusese provocat de o explozie nucleară subterană. Ceea ce însemna că Eva trebuia să aibă la rândul ei dreptate. Dr. Najjar Malik era după toate probabilităţile expert în fizică nucleară, cu siguranţă persoană importantă în program, dacă lucrase pentru Saddaji. Ministrul apărării din Iran voia să-l vadă urgent. Al doisprezecelea imam, indiferent cine mai era şi el, îl dorea la rândul lui. Dovezile erau circumstanţiale, dar pentru Zalinsky, următorul pas era clar. Dacă Najjar Malik

era încă în viaţă, acum era o ţintă de înaltă prioritate. Agenţia trebuia să scoată tot arsenalul la înaintare pentru a-l urma şi a-l captura înainte ca iranienii sau israelienii să pună mâna pe el.

Zalinsky îşi ridică privirea de la stenografieri.

— Fă-mi legătura cu ***Zefir*** la telefon; trebuie să vorbesc cu el – ***acum.***

★ ★★★★

TEHERAN, IRAN

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, spuse ministrul apărării Faridzadeh, epuizat şi tot mai agitat cu fiecare nouă oră.

— Am găsit-o pe secretara lui, spuse un angajat.

— A cui?

— A doctorului Saddaji.

— Unde a fost până acum?

— A umblat dintr-un spital la altul, apoi la morgă, încercând să-i identifice pe angajaţii Facilităţii 278.

— Ea ştie ceva despre dr. Malik?

— Da, ştie că e în viaţă. A vorbit cu doamna Saddaji la telefon. Spune că s-au dus cu toată familia la Teheran să jelească în singurătate.

— Bun, spuse ministrul. Aduceţi-l aici ca să se poată întâlni cu Imam al-Mahdi.

— Ei bine, tocmai asta e, domnule. Nu ştie exact unde este.

— Ce?

— Ştie doar că se află undeva în capitală.

— Nu poate să-l sune?

— L-a sunat, domnule, de nenumărate ori. Dar nu răspunde. Cum spuneam, este în perioadă de doliu cu toată familia. Probabil şi-a închis telefonul.

Ministrul apărării înjură şi lovi cu pumnul în masă.

— Nu-mi pasă, urlă el. Găsiţi-1!

432 * AL DOISPREZECELEA IMAM

David tocmai intra în periferia oraşului Teheran când îi sună telefonul.

Se uită la identitatea apelantului şi recunoscu numărul folosit de Eva Fischer în Dubai.

— Alo?

— Hei, Reza, sunt eu, spuse ea. Şeful vrea să-l suni.

— Sunt destul de ocupat pe moment, Eva. Nu poate aştepta?

— Mă tem că nu, spuse Eva. Este vorba de rapoartele de cheltuieli ale echipei tale. Au cheltuit deja o groază acolo.

David oftă. „Rapoarte de cheltuieli" era codul Evei. Ori de câte ori le menţiona într-un apel encriptat, ştia că trebuia să-l sune pe Zalinsky imediat pe o linie sigură.

— Nicio problemă; o să-l sun de îndată ce mă întorc la hotel, spuse el în contul serviciilor secrete iraniene, convins că-i înregistrau apelul la fel ca toate apelurile internaţionale.

— O să-l anunţ.

— Mersi, spuse David. Cum merg treburile?

— Tot mai bine, spuse ea codat. Vom avea un trimestru bun, atâta timp cât tu şi băieţii nu uitaţi de noi.

— O să încercăm să fim mai atenţi.

— Ştiu că veţi încerca, spuse Eva. Acum du-te şi odihneşte-te puţin. Pa.

David închise telefonul şi îşi verifică oglinda retrovizoare când porni pe Saidi Highway şi se îndreptă spre nord, prin cartierele vestice ale oraşului. Nu văzuse pe nimeni să-l urmărească până în momentul acela al călătoriei sale de la locuinţa doctorului Birjandi, dar acum că se întorsese în Teheran, era atent în mod aparte. Se amestecă între

sutele de maşini care umpleau Azadi Square, numit şi Freedom Tower, construit în 1971 pentru a sărbători cea de-a 2.500 aniversare de la fondarea Imperiului Persan. David ieşi pe Meraj Avenue, trecu de Centrul Cartografic Naţional şi de Organizaţia Meteorologică Iraniană, înainte să vireze la stânga pe Forudgah, imediat după spaţiile aeroportului. Satisfăcut că era singur, intră într-un cartier mic şi liniştit cu case uni-familiale şi parcă pe strada Hasanpur. Acolo îşi scoase din nou telefonul, intră în sistemul encriptat şi formă numărul privat al lui Zalinsky.

Trebuie săfie ceva important, gândi el. îşi asuma riscul de a da acest telefon din capitală. Era imposibil ca serviciul informaţiilor secrete iraniene să audă ceea ce urma să spună sau ceea ce i se spunea. Dar dacă îl urmăreau îndeaproape, avea să le iste suspiciuni.

Zalinsky ridică de la primul ţârâit.

— Ai auzit vreodată de un dr. Najjar Malik? întrebă el imediat.

Bună ziua si ţie, Jack.

— De ce mă întrebi? spuse David, surprins de întrebare.

— Tocmai am hotărât că este ţinta cea mai valoroase din ţară în momentul de faţă, spuse Zalinsky. Îi spuse despre apelurile interceptate şi despre marea urgenţă şi tot mai intensă din interiorul Ministerului Apărării şi a cercului de apropiaţi ai celui de-al doisprezecelea imam pentru a-l găsi pe Malik.

— Ştim că e căutat, dar nu ştim aproape nimic despre el.

— Eu ştiu, spuse David. S-ar putea să fie cheia în a ne ajuta să descuiem întregul program de înarmare nucleară iranian.

— Spune-mi, insistă Zalinsky.

— Malik s-a născut la 1 februarie 1979, începu David, încercând să creioneze un profil din cele pe care i le împărtăşise Birjandi cu doar câteva ore înainte. E persan şi

a fost crescut în Samarra, Irak. Vorbeşte arabă, farsi şi engleză cursiv. Şi-a făcut lucrarea de doctorat în fizică nucleară la Universitatea din Bagdad. Dr. Saddaji l-a recrutat să vină în Iran imediat după 11 septembrie, cu toate că nu ştiu exact când. Malik s-a căsătorit cu fiica lui Saddaji şi a devenit mâna dreaptă a lui Saddaji. Au lucrat într-un loc numit Facilitatea 278, despre care mi se spune că este cartierul general al echipei de dezvoltare a armelor nucleare. Saddaji a supravegheat întregul program de energie nucleară civil. Dar aceasta n-a fost decât acoperirea lui. Munca lui de zi cu zi pe parte civilă era condusă în general de Malik. Saddaji s-a concentrat în principal pe construirea de arme. Dar s-a folosit de foarte puţini iranieni. Cea mai mare parte a echipei lui era alcătuită din pakistanezi pe care Saddaji îi angajase de la A.QJChan. Se pare că Saddaji a recrutat şi un expert senior în fizică nucleară irakian. Pe scurt: Najjar Malik n-a fost doar un om din interior; ci era şi rudă. Din câte îmi dau seama, el ştie tot despre program şi ştie unde sunt îngropate corpurile. Mă gândesc că de asta îşi doreşte atât de mult să-l întâlnească al doisprezecelea imam. Au nevoie de cineva nou care să conducă programul de înarmare, acum că Saddaji e mort.

— Cine este sursa.

David îi explică cine era Alireza Birjandi, relaţia sa cu liderul regimului, şi timpul pe care-l petrecuseră împreună.

— Spui că acest Birjandi este consilier senior al Liderului Suprem? întrebă Zalinsky.

— Nu este pe statul de plată, dar din câte am înţeles, puţini oameni sunt mai apropiaţi de Hosseini sau Darazi. Ar trebui să-i ceri Evei mai multe informaţii. Ea este cea care mi-a spus despre el şi care a lucrat la alcătuirea unui profil al tipului.

— Şi îl crezi? insistă Zalinsky.

— Da.

— Chiar şi povestea cu convertirea?

— E ciudat, ştiu, dar cred că el o crede sincer.

— De ce?

— Din ce alt motiv mi-ar spune-o? Adică, este o ofensă capitală aici să te converteşti la creştinism. Mai ales dacă esti consilierul spiritual al Liderului Suprem. De ce să-i spun una ca asta unui străin sadea? Este o afirmaţie împotriva interesului.

— De ce ***a vorbit*** cu tine?

Era o întrebare bună, una la care David se gândea din clipa când plecase din casa omului.

— Birjandi mă uimeşte ca un dizident clasic, îi spuse el lui Zalinsky. Nimeni nu ştie mai multe despre islam decât el, însă islamul l-a dezamăgit. Regimul l-a dezamăgit. Iar acum le-a respins pe amândouă. Mai mult, e foarte îngrijorat de faptul că liderii vor aduce nimicire peste ţara sa.

— Cum?

— încercând să determine sfârşitul lumii. Iar Birjandi crede că acum au şi mijloacele de a o face.

— Adică?

— Birjandi spune că regimul de acum deţine opt focoase nucleare gata de lansare.

— A spus el asta?

— Da.

— De unde stie?

— Hosseini i-a spus.

— Când?

— Ultima oară când s-au întâlnit la prânz, cam în urmă cu o săptămână.

Zalinsky păstră tăcerea prea mult timp, aşa că David se trezi întrebându-l dacă mai era pe fir.

— Da, sunt încă aici, îi răspunse Zalinsky.

— De ce nu mă întrebaţi dacă am vreo dovadă?

— Ai?

— Nu, spuse David, dar e ciudat că nu mă întrebaţi.

— Nu te întreb pentru că deja te cred.

— De ce?

— Preşedintele a ordonat aparatului Constant Phoenix să survoleze Iranul.

— Serios?

— Mda.

— Si?

— Şi am primit rapoartele seismice. Ai avut dreptate. A existat o explozie nucleară într-un munte aflat imediat la vest de Hamadăn. Ea este cea care a declanşat cutremurul. Deci asa este. Iranul are bomba. Israelienii sunt pe punctul de a lansa un atac preventiv. Iar noi nu mai avem timp.

David tăcu preţ de câteva clipe. Magnitudinea a ceea ce se întâmpla era aproape mai mult decât putea suporta.

— Ştie tipul acesta, Birjandi, unde se află focoasele în momentul de faţă? întrebă Zalinsky. Nu există posibilitatea ca ele să se găsească încă în Hamadăn, nu?

— Nu, aveţi dreptate, spuse David. El spune că au fost împrăştiate în toată ţara. Dar spune că şansa noastră cea mai mare este să-l găsim pe Najjar Malik înaintea iranienilor.

— Malik ştie?

— Vom vedea, dar el e şansa noastră.

— Şi cum îl găsim?

— Pe moment, nu am nicio idee, recunoscu David. Dumneavoastră aveţi?

— Nu, spuse Zalinsky. Dar voi pune o echipă a forţelor speciale în rezervă. Dacă îl puteţi găsi, avem nevoie de el în viaţă. Aduceţi-l într-un zbor privat; folosiţi orice mijloace necesare. O să-l scoatem de acolo. Promit.

— Orice mijloace? întrebă David, doar pentru a clarifica lucrurile.

Zalinsky nu mai risca nimic.

— ***Orice*** mijloace necesare, repetă el, şi apelul se

încheie.

81

Najjar era îngrijorat când intră în camera micuţă de motel.

îşi lăsă sacoşa cu legumele cumpărate pe care o ţinea în mână, apoi încuie repede uşa după sine şi trase draperiile. îşi tot spunea că trebuia să fie „tare şi curajos”, dar adevărul era că frica începea să-şi spună cuvântul. Dacă israelienii ajunseseră să pună mâna pe dr. Saddaji, cu siguranţă aveau să-l prindă şi pe el. Americanii nu puteau fi cu mult în urmă. Şi cât mai era până când serviciile secrete iraniene începeau să suspicioneze faptul că era pe fugă? Poate că ştiau deja.

Patru zile trecuseră de când ajunseseră în Teheran. Najjar cutreierase tot oraşul în căutarea unei Biblii ca să o citească împreună cu soţia şi soacra sa. Oriunde se ducea, auzea paşi în urma lui. Se temea că-l aştepta cineva după fiecare colţ. în orice moment, i se părea că o maşină tocmai oprea cu scrâşnet de roţi lângă el şi bărbaţi cu arme şi cagule, prinzându-l, trăgându-i un glonţ în cap sau silindu-l să urce în maşină, pentru a-l duce undeva şi a-l decapita. Fusese martor la astfel de scene. Nu avea niciun dubiu că i-o puteau face. De fiecare dată când se întorcea

la camera de motel, se temea că le va găsi pe Sheyda, pe Farah şi fetiţa fie ucise şi cu ucigaşii lor aşteptându-l, fie legate şi aşteptându-l să le ucidă în faţa ochilor săi.

Najjar era hăituit de adevărul sumbru şi amar că era urmărit, şi prin aceasta şi familia sa. Iar cele două femei pe care le iubea erau la rândul lor hăituite de moartea subită şi oribilă a dr. Saddaji, un bărbat pe care practic îl vedeau ca pe un sfânt. La un moment dat, Najjar trebuia să le spună adevărul, dar nu putea face asta acum. Sheyda şi Farah jeleau. Era firesc. Nu le învinuia pentru asta. Aproape că nici nu putea fi altfel. Însă ceea ce-l îngrijora pe Najjar era faptul că era doar o chestiune de timp până aveau să-l întrebe de ce el nu-şi deplângea pierderea.

Sheyda tot n-avea nicio idee că tatăl ei fusese capul programului de înarmare nucleară a Iranului. Farah nu avea nici cea mai vagă idee că soţul ei plănuise un al doilea holocaust în timp ce lucra pentru un regim care nega chiar şi faptul că primul ar fi avut loc. Niciuna dintre femei nu avea vreo idee că laptopul dr. Saddaji – cel pe care îl furase Najjar din biroul său de acasă şi îl ţinea acum ascuns în dulapul motelului – conţinea detalii despre armele iraniene. Oare chiar trebuia să le spună? Nu-şi putea imagina cum să facă una ca asta.

— Ai găsit un încărcător pentru telefonul tău? îl întrebă Sheyda pe Najjar, în timp ce acesta despacheta pâinea proaspăt-coaptă, brânza, rodiile şi cele câteva sticle de apă.

— Da, îi spuse el, aplecându-se s-o sărute pe frunte. Dar asta nu-i tot – uite.

Scoase o copie a Bibliei în farsi, iar faţa soţiei lui se lumină instantaneu.

Îi luă imediat Biblia din mâini, o sărută şi o studie cu mare reverenţă. După o clipă, îl privi pe Najjar.

— De unde o ai?

El îi zâmbi.

— N-o să mă crezi.

— Povesteşte-ne, spuse Sheyda, cu faţa strălucindu-i de bucurie.

— Mă întorceam la motel, după ce intrasem în cinci librării diferite. Nimeni nu a recunoscut că ar avea vreo Biblie, şi începeam să cred că n-o să găsesc niciodată. Mă rugam şi Îl imploram pe Isus să mă ajute, dar am fost tot mai descurajat. Apoi m-am oprit la un magazin de electronice ca să-mi iau un încărcător pentru telefon. Proprietarul s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Am ce doriţi.” Eu i-am spus: „Ce vreţi să spuneţi?” şi el mi-a spus: „Am ceea ce căutaţi.” I-am spus că îmi trebuia un încărcător pentru telefon, iar el mi-a spus: „Da, da; dar am şi cealaltă treabă.” Eram cu totul confuz. M-a lăsat acolo şi s-a făcut nevăzut undeva în spate, iar când s-a întors, ţinea în mână o Biblie. Îţi spun, aproape că m-am răsucit şi am tăiat-o la fugă din magazin! Mi-a spus că familia lui erau ucenici ai lui Isus de câţiva ani, dar că nu avuseseră niciodată o Biblie proprie până în urmă cu câteva săptămâni, când primise un transport de piese electronice pentru magazin. Pe fundul cutiei găsise ascunse două Biblii. Pe una din ele a luat-o acasă şi s-a rugat cu privire la a doua, şi chiar înainte să intru în magazin, a simţit că Domnul îi vorbeşte în inimă că următorul client va dori o Biblie. O clipă mai târziu am intrat eu.

— Mulţumim, Isuse! spuse Sheyda, cu lacrimi în ochi. Aproape că nu-mi vine să cred!

— Ţi-am spus că n-o să crezi, spuse Najjar.

— Vrei să ne citeşti, mamă? o întrebă Sheyda în timp ce micuţa începu să scâncească. Sheyda o luă din pat pentru a o alăpta din nou.

— Da, sigur că da, spuse Farah. Staţi să găsesc pasajele pe care ne-a spus Isus să le citim. Deuteronom 14 era unul dintre ele, nu?

— De fapt, era capitolul 13, spuse Sheyda.

Najjar era dornic să audă cuvintele scrise în Biblie, dar

îşi luă timp pentru a-şi pune telefonul la încărcat, gândindu-se că trebuia să-şi verifice mesageria vocală. Apoi deschise câteva rodii în bucătărioara lor şi le împărţi cu Sheyda şi cu Farah. Niciunul dintre ei nu prea avusese poftă de mâncare în ultimele zile. Dar fructul avea un gust minunat şi le mai învioră puţin duhul.

Între timp, Farah deschise la cuprinsul cărţii. Nu mai văzuse niciodată o Biblie în viaţa ei şi cu siguranţă nu ţinuse vreuna în mâini. Niciunul dintre ei, de fapt. Dar după câteva minute de frunzărit prin ea, Farah găsi capitolul şi începu să citească.

> **Dacă se va ridica în mijlocul tău un profet sau un visător de vise, iar acesta îţi va da un semn sau o minune, dacă se va împlini semnul sau minunea despre care ţi-a vorbit el, zicând:**
> **„Să mergem după alţi dumnezei" – pe care tu nu-i cunoşti – „şi să le slujim!", să nu asculţi de cuvintele acelui profet sau visător de vise, fiindcă Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să ştie dacă Îl iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru. Voi să umblaţi după Domnul, Dumnezeul vostru, de El să vă temeţi, poruncile Lui să le păziţi, de glasul Lui să ascultaţi, Lui să-I slujiţi şi de El să vă alipiţi.**

Sheyda ascultă cuvintele acelea şi se întoarse spre soţul ei.

— Versetele acelea îţi vorbesc ţie, nu crezi?

— Poate că da, răspunse el.

— Sigur că îţi vorbesc. Atunci când al doisprezecelea imam ţi s-a arătat în acele dăţi când erai copil, ţi-a prezis viitorul, da?

Najjar încuviinţă din cap.

— Şi prezicerile lui s-au adeverit.

Najjar încuviinţă din nou din cap.

— Dar asta nu înseamnă că al doisprezecelea imam vorbea de la Dumnezeu, nu? continuă Sheyda. Ba dimpotrivă – al doisprezecelea imam încerca să te îndepărteze de Biblie, de singurul Dumnezeu adevărat. Însă Isus a fost îndurător cu tine. Ţi s-a arătat pentru a se opune celui de-al doisprezecelea imam, iar acum El îţi explică faptul că pe atunci te testa.

— Dar eu am dat greş la test, spuse Najjar. Am urmat islamul în toţi aceşti ani. Am crezut în al doisprezecelea imam în toţi aceşti ani.

— Dar acum nu mai crezi, dragul meu, spuse Sheyda, mângâindu-l. Acum ştii că al doisprezecelea imam este un proroc fals, pentru că Dumnezeu ţi-a deschis ochii. Şi cred că te cheamă pentru a face ceva foarte important.

— Ce anume?

— Cred că trebuie să-i ajuţi pe oameni să înţeleagă ce este adevărat şi ce nu, ca să aibă o şansă pentru a fi la rândul lor eliberaţi.

Najjar nu era la fel de sigur de asta. Spera că ea avea dreptate. Dar în clipa aceea simţea atâta regret pentru viaţa pe care o trăise atât de mulţi ani – atât de mulţi ani irosiţi, pierduţi – că îi era greu să se mai gândească la altceva.

Farah sugeră atunci să citească şi următorul pasaj din lista pe care o aveau în caietul lor. Îi întinse Biblia lui Najjar, care găsi cartea Exodul şi deschise la capitolul 7.

Domnul i-a zis lui Moise:

— Vezi că te-am făcut asemenea lui Dumnezeu pentru Faraon, iar fratele tău, Aaron, îţi va fi profet. Să-i spui tot ce-ţi poruncesc, iar fratele tău, Aaron, să-i spună lui Faraon să-i lase pe fiii lui Israel să iasă din ţara sa. Eu însă îi voi împietri inima lui Faraon şi îmi voi înmulţi semnele şi minunile în ţara Egiptului. Când Faraon nu va asculta de voi, îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului şi prin faptele măreţe ale judecăţii îmi

voi scoate oştirile din ţara Egiptului, pe fiii lui Israel, poporul Meu. Egiptenii vor şti că Eu sunt Domnul când îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului şi îi voi scoate pe fiii lui Israel din mijlocul lor.

Moise şi Aaron au făcut astfel; ei au făcut întocmai cum le-a poruncit Domnul. Moise avea optzeci de ani şi Aaron avea optzeci şi trei de ani atunci când i-au vorbit lui Faraon.

Domnul le-a vorbit lui Moise şi Aaron, zicând: „Când Faraon vă va zice: «Faceţi o minune!», atunci să-i spui lui Aaron: «Ia toiagul şi aruncă-l înaintea lui Faraon». Şi toiagul se va transforma în şarpe."

Moise şi Aaron s-au dus la Faraon şi au făcut aşa cum le-a poruncit Domnul; Aaron a aruncat toiagul înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor săi, iar acesta s-a transformat într-un şarpe. Atunci Faraon i-a chemat pe cei înţelepţi şi pe vrăjitori, şi magicienii Egiptului au făcut la fel prin vrăjitoriile lor. Toţi şi-au aruncat toiegele şi acestea s-au transformat în şerpi, însă toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor. Totuşi, inima lui Faraon s-a împietrit, astfel că el nu i-a ascultat pe cei doi, după cum spusese Domnul.

— E un tipar, spuse Sheyda încetişor când Najjar termină de citit.

— Ce vrei să spui? întrebă Najjar.

— Uneori profeţii falşi şi cârmuitorii nelegiuiţi pot face semne şi minuni. Uneori pot face scamatorii care să pară că sunt nişte minuni ale lui Dumnezeu, dar nu sunt decât o manifestare a puterii celui rău. însă noi n-ar trebui să ne temem, pentru că Dumnezeu este mai mare şi, la timpul potrivit, îl va înghiţi pe vrăjmaş şi va strica planurile vrăjmaşului.

— Asta e de înţeles, spuse Farah. Dar crezi că Domnul spune că al doisprezecelea imam este ca faraon?

— Poate că da, spuse Sheyda, dar haideţi să citim mai departe.

Citiseră pe rând fiecare câte un capitol, începând de la capitolul
1 din Exodul, citiră toate cele patruzeci de capitole şi le discutară ceasuri întregi. Oare Domnul avea să-l ridice pe Moise pentru a întoarce poporul iranian de la islam?

Era aproape ora două de dimineaţa când stinseră în cele din urmă luminile. Dar când Najjar îşi aşternu capul pe pernă lângă soţia lui şi o auzi sforăind încetişor aproape imediat ce se culcase, se ridică, pentru că nu putea adormi. Mintea îi vuia de gânduri noi şi idei pe care nu le mai auzise până atunci, darămite să se fi gândit serios la ele.

Era complet captivat de persoana lui Moise. În Islam, Moise era considerat fără îndoială un profet, dar Najjar era entuziasmat de bogăţia detaliilor biblice în ce privea viaţa lui Moise şi interacţiunea sa cu singurul Dumnezeu adevărat. Moise fusese ales de Dumnezeu încă de la naştere. Fusese luat de copil din casa sa, dar prin harul lui Dumnezeu, a primit o frumoasă educaţie. Caracterul lui a fost modelat în sălile somptuoase ale celui mai puternic imperiu de pe-atunci, până într-o zi când Domnul Dumnezeu l-a chemat pe nume. La început, nu avea nicio logică. Dumnezeu i-a cerut lui Moise să renunţe la tot ce avea, tot ce-i era important. Dar Dumnezeu avea un plan pentru omul Lui, îşi dădu seama Najjar, iar aceasta îi captivă gândurile.

În timp ce ceasul continua să ticăiască în primele ore ale dimineţii, Najjar se întreba care era planul lui Dumnezeu pentru el. Se bucura de noua pasiune a Sheydei şi de convingerea ei că poate Dumnezeu îl chema pe Najjar, tocmai pe el, să vorbească pentru El, să atingă Iranul cu mesajul dragostei şi iertării lui Cristos. Nu era

nicidecum convins că avea dreptate. I se părea un rol prea măreţ. Dar exista o întrebare mult mai urgentă: Ce trebuiau să facă în continuare? Nu puteau rămâne într-un motel la marginea Teheranului pentru multe zile. Nu se puteau întoarce în Hamadăn.

Şi atunci, încotro? Oare Domnul avea să-i scoată pe Najjar şi familia sa din Iran, la fel cum îl scosese şi pe Moise din Egipt pentru a-l pregăti pentru rolul său viitor? Spera că da. Nu-şi putea imagina să stea şi să trăiască sub acest regim setos de sânge şi acum sub cârmuirea unui mesia fals. Dar singurul lucru mai dificil de imaginat decât să rămână în Iran era să poată ieşi din ţară viu. Milioane de iranieni se îndreptau spre Mecca. Drumurile aglomerate peste tot în jurul lor, atât de aproape de aeroport, erau o dovadă clară, la fel ca ştirile constante de la radio şi televizor. Poate că trebuiau să li se alăture? Poate că trebuiau să se îndrepte spre Arabia Saudită, sub pretextul că plecau la Mecca, apoi să găsească o cale de a se strecura în Iordania sau chiar în Egipt.

Najjar se simţi dintr-odată însetat şi se scula să îşi ia un pahar de apă în bucătărioară. Atunci îşi văzu telefonul şi îşi dădu seama că uitase să-şi verifice mesajele mai devreme. îşi deschise telefonul şi fu surprins să vadă douăzeci şi trei de mesaje vocale, toate de la secretara doctorului Saddaji.

Primul mesaj îi umplu instantaneu inima de groază. Ministrul apărării îl căuta? De ce ar vrea Faridzadeh să-l vadă imediat? Era o capcană, se gândi Najjar. Ce altceva putea fi? Dar ce putea face? Fiecare mesaj se dovedi progresiv tot mai prevestitor de rele, dar ultimul mesaj vocal era cel mai terifiant dintre toate. Najjar trebuia să se fi prezentat la biroul ministrului apărării cu câteva zile în urmă. De acolo, trebuia să fi fost condus la o întâlnire privată la palatul celui de-al doisprezecelea imam. Najjar fusese instruit să nu spună nimănui despre invitaţie şi să nu aducă pe nimeni altcineva şi nimic cu sine decât actul de identitate. Fără genţi diplomat. Fără aparat de

fotografiat. Fără tabletă. Nimic. Mahdi şi ministrul aşteptau cu nerăbdare să-l întâlnească, spunea secretara lui Saddaji, şi erau dornici să-i dea nişte „veşti bune” care promiteau că aveau să-l „bucure atât pe el cât şi familia lui.” Najjar nu avea habar la ce se refereau, nici nu dorea să afle. Rapid îşi închise telefonul şi-l puse înapoi pe masă.

Ce trebuia să facă? Moise se întorsese în Egipt şi-l confruntase pe Faraon şi pe vrăjitorii săi în mod făţiş, nu? Cu toate acestea, nu spuse Isus în mod specific că atunci când avea să vină mesia cel fals – mai ales cel care va face „mari semne şi minuni, ca să-i înşele, dacă se poate, chiar şi pe cei aleşi” şi cineva vă spune „Iată-L, în cămăruţe” să ***nu*** vă duceţi?

Najjar se simţi înfiorat de frică. Sheyda şi copilul dormeau.

La fel şi Farah. Nu avea niciun prieten pe care să-l fi putut suna. Nu avea nicio rudă cu care să se poată sfătui. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l ştia. Se lăsă în genunchi şi II imploră pe Domnul să aibă îndurare.

82

David umbla agitat prin camera sa micuţă la hotel.

Se uita afară pe geam la traficul tot mai aglomerat şi

încercă să nu intre în panică. Era marţi, 1 martie. îşi petrecuse mare parte din ultimele câteva zile căutându-l pe Najjar Malik pe internet, în fişiere telefonice iraniene, în dosare de tranzacţii imobiliare si în ziare iraniene sau în bazele de date ale unor reviste, dar toate acestea fără niciun rezultat. La Langley erau o duzină de analişti care căutau în toate bazele de date secrete la care aveau acces şi în toate celelalte documente cu acelaşi scop, dar fără niciun rezultat. Cei de la NSA îi traduceau şi transcriau febril toate apelurile interceptate, a căror frecvenţă creştea exponenţial şi care începeau să întreacă posibilităţile Agenţiei de a ţine pasul.

Niciuna din stenografieri nu indica faptul că Faridzadeh şi oamenii săi l-ar fi găsit pe Najjar, dar categoric erau tot mai aproape. Potrivit frânturilor pe care i le dezvălui Eva, iranienii ştiau acum faptul că Najjar era în Teheran. Pe la miezul nopţii, surprinseră chiar un semnal al telefonului său celular, undeva în partea de vest a oraşului.

în disperare, David se gândi s-o sune pe Mina şi să-i spună că avea nişte treburi urgente la Iran Telecom. Oare ar fi putut-o convinge să-l lase în clădire dimineaţa, atât de devrem? Dacă răspunsul era „da”, oare ar fi putut-o convinge să-l lase să intre în baza de date a companiei şi să caute înregistrările telefonului lui Malik pentru a vedea pe cine sunase în ultimele douăzeci şi patru – patruzeci şi opt de ore? Poate că era cineva în Teheran, cineva cu o adresă, un loc unde David îşi putea concentra atenţia? Dar renunţă rapid la idee. Faridzadeh şi şeful VEVAK* cu siguranţă deţineau deja informaţia aceea, şi aveau să fie agenţi amplasaţi deja la toate locaţiile acestea. În momentul în care David şi-ar fi făcut apariţia la oricare din ele, n-ar fi făcut decât să ridice nişte suspiciuni pe care nu şi le permitea. Nu era sigur că Mina l-ar fi ajutat, oricum. Nu era o admiratoare a şefului ei, Esfahăni, dar părea să fie loială companiei. David credea că o putea transforma în cele din urmă într-o aliată. Dar încă nu reuşise, aşa că se

gândi că deocamdată nu i-ar fi fost de niciun ajutor.

Se gândi să-l sune pe şeful echipei tehnice de la MDS din Teheran. Poate că el l-ar putea ajuta să intre în baza de date a Iran Telecom şi cel puţin să facă rost de numărul de telefon al lui Najjar Malik. Fără el, Langley şi NSA nu puteau asculta apelurile lui Najjar în timp real, odată ce-şi va deschide din nou telefonul. Dar de îndată ce şi-ar fi deschis telefonul, cât timp avea să treacă înainte ca VEVAK să-i determine poziţia şi să năvălească pentru a-l pune la pământ? Zece minute? Cel mult cincisprezece? Chiar dacă NSA reuşea să îi intercepteze telefonul, nu aveau să aibă suficient timp să-l găsească înaintea autorităţilor iraniene.

David se frecă la ochi şi se privi în oglindă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe dr. Birjandi. Bărbatul fusese extraordinar de util în atât de multe moduri. Dar să vorbească pe o linie deschisă însemna să-şi asume un risc prea mare. Şi ce anume să-l întrebe? Bătrânul nu avea o minge de cristal, cu toate că David îşi dorea cu disperare să fi avut.

Se uită la ceas. Acum era aproape şase şi un sfert. Chemarea muezinului avea să înceapă curând, iar rugăciunile de dimineaţă aveau să înceapă înainte să răsară soarele. Cu toate acestea, nu avea nicio dorinţă să se roage, cu siguranţă nu dumnezeului islamului. Dar

***Vezarat-eEttela'at va Amniyat-eKeshvar* (farsi) Ministerul Informaţiilor din Republica Islamică Iran, principala agenţie de informaţii a Republicii Islamice Iran şi membru al Comunităţii de Informaţii Iran.**

din nou, nu avea de ales. Trebuia să-şi păstreze acoperirea, indiferent cât de inutil i se părea totul acum.

Mii de oameni erau deja pe genunchi, închinându-se spre Mecca, în momentul când David ajunse cu taxiul la Moscheea Imam Khomeini. Il plăti pe şofer, intră în fugă, îşi făcu spălarea rituală şi găsi un loc în spate. Ingenunche,

se plecă spre Mecca şi prinse rugăciunile de dimineaţă aflate în plină desfăşurare.

— ***Slavă Domnului meu, Cel atotputernic, începu David, cântând în unison cu ceilalţi. Slavă Domnului meu, Cel atotputernic. Slavă Domnului meu, Cel atotputernic. Allah este mare. Tot ce e bine, în vorbire, în rugăciune, în faptă sau închinare este doar pentru Allah. Pacea fie cu Tine, O, Prorocule, si îndurarea si binecuvântările lui Allah. Pacea fie peste noi si peste drepţii slujitori ai lui Allah.***

La următorul rând încremeni. Ştia ce urmează. Dar nu putea rosti:

— ***Mărturisesc că nu este niciun alt Dumnezeu decât Allah si că Mohamed este robul si mesagerul lui.***

Toţi ceilalţi intonară cuvintele, dar David nu. Le rostise de mii de ori. Dar de data aceasta nu putea. Continuă să facă toate celelalte gesturi, sperând că nimeni nu va băga de seamă că s-a oprit din vorbit.

Dar cineva băgă de seamă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă omul din dreapta sa în şoaptă, în timp ce toţi ceilalţi din încăpere îşi continuau psalmodierea.

— Ce anume? făcu David în şoaptă.

— Te-ai oprit din rugăciune, spuse bărbatul, plecându-se deodată cu David si cu ceilalţi.

— Ba nu, minţi David, iar inima îi bătea nebuneşte. A trebuit doar... să-mi dreg vocea.

David se plecă înainte şi încheie această rugăciune cu mai multă fervoare decât de obicei, asigurându-se că toţi cei din jurul său îl puteau auzi clar.

Aşa cum Tai lăudat şi Tai venerat pe Avraam şi pe urmaşii lui Avraam din lume, şi Tu eşti lăudat şi mărit, intonă el. Amin. Paceafie cu tine şi îndurarea

lui Allah. Paceafie cu tine şi îndurarea lui Allah.

Dar străinul din dreapta sa nu-i dădea pace. În timp ce treceau la o nouă rugăciune, începu să-i pună întrebări lui David.

— Eşti nou pe-aici? Nu te-am mai văzut niciodată pe-aici.

David deveni şi mai îngrijorat.

— Sunt din Dubai, spuse el în şoaptă printre versurile rugăciunii. Din Germania de fapt, dar...

Bărbatul îl întrerupse.

— Miinchen?

David rămase tăcut.

— Te numeşti Reza? întrebă bărbatul.

David încremeni, dar încercă să-şi păstreze calmul şi să continue să se roage. Poate că era unul din oamenii lui Esfahăni. Il întâlnise pe Esfahăni înainte aici. Sau poate că era unul din oamenii lui Rashidi. Poate că Javad Nouri trimisese un coleg să-l contacteze, cu toate că nu-şi putea imagina pentru ce anume.

— De ce întrebi?

Urmă o pauză lungă în timp ce cei doi oameni continuau să se roage în sincronizare cu mii de alţii în marea moschee.

— Pentru că numele meu este Najjar Malik, spuse străinul. Imediat ce se termină rugăciunea aceasta, scoală-te şi urmează-mă.

83

Scâncetele copilului o treziră pe Sheyda înainte de răsărit.

Şi chemarea la rugăciune dintr-un minaret din apropiere urmă îndeaproape.

Sheyda se frecă la ochi şi se strădui să se ridice, surprinsă să descopere să Najjar nu era alături de ea. Gândindu-se că era la baie, se întoarse, luă copilul şi încercă s-o alăpteze. Abia atunci observă biletul pe care îl lăsase Najjar pe măsuţa de lângă pat, spunând că ieşise şi că se întorcea curând. Ceva o tulbura, dar nu era sigură ce anume.

Dornică să ştie că totul era în regulă cu el, Sheyda o întrebă pe mama ei, care tocmai se trezea, dacă îi putea lua telefonul mobil din poşetă şi să i-l aducă, pentru a-l putea suna pe Najjar fără să o deranjeze pe cea mică. Farah era încă adormită, dar se sculă bucuroasă şi găsi telefonul mobil al Sheydei şi-l deschise.

— Nu o să te ajute prea mult, dragă, spuse ea.

— De ce?

— Uite, spuse Farah, şi arătă spre masa de lângă chicinetă.

Najjar uitase să-şi ia mobilul cu el. Sheyda oftă

dezamăgită, dar
tulburarea i se înteţi. O rugă pe mama ei să i-l deschidă şi să verifice dacă erau ceva mesaje noi. Dar nu era niciunul, spuse Farah când puse telefonul înapoi pe masă şi se duse să se spele înainte de rugăciune.

Copila se foia. Nu voia să mănânce, aşa că Sheyda se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, bătând-o uşor pe spate şi legănând-o blând în braţe. Farah se terminase de spălat şi se plecă pe covoraş, dar nu spre Mecca. După multele discuţii avute în ultimele zile, toţi trei hotărâseră să se roage ca familie spre Ierusalim, în numele lui Isus. Farah se rugă câteva minute, dar copilul nu se liniştea. De fapt, părea să plângă tot mai tare.

— îmi pare rău, mamă, spuse Sheyda. Lasă-mă să ies să mă plimb puţin cu ea şi mă întorc când ai terminat.

— Nu fi prostuţă, dragă, spuse Farah. Vin cu tine. La toate ne va prinde bine puţin aer curat. O să adoarmă, apoi ne putem întoarce să o punem la culcare şi să ne rugăm împreună.

★ ★★★★

David îşi simţea capul vuind de întrebări.

Dar singura lui speranţă de a primi vreun răspuns se afla la vreo zece paşi înaintea sa şi se îndrepta cu viteză spre poarta de răsărit.

David îşi croi drum rapid prin mulţimea mare, încercând să nu-l piardă din vedere pe omul care susţinea a fi Najjar Malik. Era o înscenare? Cum era posibil? Cum putea să fie acesta cu adevărat Najjar Malik? Şi dacă era, cum de venise Najjar la el? Şi de ce aici? Moscheea mişuna de poliţişti sub acoperire şi agenţi ai serviciilor secrete.

Un bătrânel se intersectă şchiopătând cu el, iar David aproape că-l răsturnă pe sărmanul bătrân în dorinţa de a ţine pasul cu străinul. Pentru o clipă, îl pierdu din vedere. O

luă la dreapta, dar nu văzu nimic. Apucă la stânga şi-l observă pe bărbat dispărând după colţ. Se asigură că bătrânul era în regulă, apoi îşi croi drum cu coatele prin mulţime, mergând suficient de repede pentru a ţine pasul, dar nu îndrăznea să fugă pentru a nu atrage prea multă atenţie – de fapt nu trebuia să atragă atenţia deloc.

O clipă mai târziu, David îl prinse din urmă pe străin, care se urca într-o maşină parcată pe o străduţă laterală. Bărbatul îi făcu semn lui David să urce repede. David se uită spre unul din capetele străzii, apoi spre celălalt. Erau o mulţime de oameni care continuau să iasă buluc din moschee şi treceau prin cartier, dar niciunul nu părea prea ameninţător. Şi-apoi, chiar dacă ar fi părut careva ameninţător, David era prea intrigat pentru a nu se urca în maşină şi a afla cine era acest bărbat.

În clipa când David închise uşa, străinul apăsă acceleraţia şi ieşi în bulevardul Panzdah e-Khordad.

— Cine eşti de fapt? întrebă David.

— Numele meu este dr. Najjar Malik, spuse bărbatul, scoţându-şi paşaportul iranian din buzunarul pantalonilor şi întinzându-i-l.

David studie cu atenţie documentul. Dacă era un fals, era unul teribil de bun si se întrebă de ce s-ar osteni cineva atât. Nu-l văzuse

niciodată pe Najjar Malik până atunci. Habar nu avea cum arăta omul acela. Oricine putea spune că era Najjar şi să-i atragă atenţia. Dar de ce ar fi făcut-o, şi de ce tocmai acum?

— Ce doreşti de la mine? întrebă David.

— Vreau să plec din Iran.

— Ce?

— M-ai auzit, continuă bărbatul. Am informaţii pe care le doreşte guvernul tău. Le voi oferi în schimbul azilului politic.

— Nu sunt persoana pe care o cauţi, spuse David

precaut. Nu sunt decât un om de afaceri. Ce tot înşiri aici?

— Nu, spuse bărbatul, m-ai căutat, şi iată-mă. Îţi ofer ajutorul meu, dar şi tu trebuie să mă ajuţi pe mine.

— Eşti nebun, spuse David. Opreşte maşina.

— De ce?

— Pentru că esti tăcănit. Eu sunt om de afaceri. Vând telefoane.

yy

Acum opreşte şi lasă-mă să cobor.

David nu ştia cu cine avea de-a face, dar dacă era vorba de vreun test al lui Esfahăni sau Rashidi sau a altcuiva, era hotărât să-l treacă. Cu toate acestea, văzu cum străinul păleşte. Omul transpira abundent şi strângea volanul de-ai fi zis că de asta depinde însăşi viaţa lui. Dacă juca teatru, o făcea foarte bine. David se întrebă dacă nu exista posibilitatea ca totuşi să fie adevărat, dar alungă rapid gândul acela din minte. Era imposibil. Nu avea cum să...

— Am un laptop, izbucni străinul.

— Trebuie să opreşti maşina chiar acum, insistă David.

— Am un laptop pe care vei vrea să-l vezi, spuse străinul din nou. A fost laptopul dr. Saddaji. Sunt convins că ştii cine a fost el.

Dacă era o înscenare, se gândi David, devenea imposibil de rezistat.

— L-au omorât israelienii, continuă omul. Sau poate că voi. Nu ştiu. Oricum, nu-mi pare rău. Omul acela era... Oricum, am laptopul său.

Urmă o tăcere prelungă în timp ce străinul continuă să conducă prin străzile tot mai înghesuite ale oraşului. David nu spuse nimic. Nu îndrăznea să spună nimic. Ceea ce îi oferea omul acesta era înaltă trădare.

— N-am avut timp să parcurg tot materialul de pe hard drive-ul lui, spuse străinul. Dar o parte am parcurs-o. Guvernul tău trebuie să vadă imediat informaţia aceasta.

— Nu lucrez pentru guvernul german, spuse David. Ţi-am spus, sunt om de afaceri. Lucrez pentru Munich Digital

Systems. Vindem...

— ***Domnule Tabrizi, vă rog,*** spuse străinul. Nu sunt interesat să vorbesc cu guvernul german. Vreau ca laptopul acesta şi informaţia pe care o am să ajungă la americani, la guvernul ***tău.*** Ştiu că lucrezi pentru americani şi ştiu că vrei ceea ce-ţi ofer. Aşa că, te rog, n-am timp de jocurile astea. îmi risc viaţa. Şi viaţa familiei mele. Mi s-a spus că m-ai putea ajuta. Poţi?

Bărbatul viră brusc la dreapta pe strada Vahdat e-Islami, apoi din nou la dreapta, în Shahr Park, o oază liniştită, plină de copaci aflată în mijlocul junglei de beton a Teheranului. Când găsi un loc de parcare, departe de orice altceva, opri maşina, dar nu opri şi motorul.

— Dă-mi voie să fiu cât se poate de clar, domnule Tabrizi, continuă străinul, evident încercând să-şi ţină emoţiile în frâu. Am studiat rapoartele de pe calculatorul socrului meu. Iranul are în prezent opt focoase în posesie. Până la sfârşitul lunii martie vor fi paisprezece. Până la sfârşitul lunii aprilie vor fi douăzeci. Armele funcţionează. Oamenii noştri de ştiinţă încă nu ştiu cum să le livreze prin intermediul unei rachete, dar asta nu va împiedica regimul nostru să le folosească în curând. Ayatollahul Hosseini a ordonat socrului meu, dr. Saddaji, să întocmească un plan detaliat cu privire la modul în care un astfel de focos ar putea fi trimis în Egipt, apoi transportat prin deşertul Sinai, apoi introdus în Gaza prin tunelurile Hamas şi apoi în Israel, pentru a fi detonat în Tel Aviv. Am memoriul. Este pe laptop, împreună cu o duzină de e-mailuri de la şi către consilieri de vârf ai lui Hosseini – în principal corespondenţa cu Generalul Jazini – care a finisat şi îmbunătăţit planul semnificativ. Dar asta nu e tot, domnule Tabrizi.

David muscă în sfârsit.

— Ce altceva mai ai?

— Am zeci de e-mailuri între Jazini şi socrul meu în care se discută provocările tehnice ale transportării

câtorva dintre aceste focoase mai întâi în Venezuela, apoi în Cuba şi în Mexic şi, în cele din urmă, în Statele Unite. Cum spuneam, n-am avut timp să parcurg tot ce se găseşte pe laptop, dar vă pot spune că sunt discuţii detaliate cu privire la modul în care să se transporte focoasele în siguranţă, cum să eludeze detectarea internaţională, cum să păstreze controlul operaţional asupra mecanismului de declanşare şi aşa mai departe. Sunt dispus să predau totul în mâinile guvernului tău. Dar familia mea şi cu mine dorim azil şi protecţie.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Eva năvăli în biroul lui Zalinsky.

— Avem o problemă, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am surprins tot felul de discuţii pe telefoanele prin satelit. Iranienii tocmai l-au descoperit pe Najjar Malik. Au trimis agenţi să-l ridice chiar în timp ce noi vorbim.

84

TEHERAN, IRAN

Se aflau în parc, cu motorul maşinii pornit.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă David.

Era tot mai convins de faptul că vorbea într-adevăr cu ginerele dr. Mohammed Saddaji. Dar pentru a se asigura că nu era o înscenare, trebuia să înţeleagă mai bine motivele bărbatului.

— Nu vreau să moară oameni nevinovaţi, explică Najjar.

— Dintr-odată ai o conştiinţă? îl contră David. Ai lucrat împreună cu socrul tău la construirea de arme nucleare de ani de zile.

— Nu, asta nu-i adevărat, spuse Najjar. M-a angajat pentru a-l ajuta să dezvolte centrale nucleare civile, nu pentru a construi bomba.

— Acum ţi-e uşor să spui asta.

— E adevărul, insistă Najjar. Niciodată nu m-am gândit ce face socrul meu până de curând. Dar chiar şi atunci nu aveam dovezi.

David era sceptic în continuare.

— Ce s-a schimbat?

— Totul s-a schimbat, răspunse Najjar. Dr. Saddaji a fost

ucis de o bombă amplasată într-o maşină. Am citit ce era pe laptopul său. Apoi a fost cutremurul, despre care probabil ştii că nu a fost un fenomen natural. A fost declanşat de un test nuclear. Există o mulţime de e-mailuri în care socrul meu programa testul şi desemna sarcini pentru detaliile finale. Totul se găseşte pe laptopul său. David ascultă cu atenţie. Totul începea să capete sens. Tot ce spunea Najjar era în concordanţă cu dovezile pe care le culesese el şi echipa sa până atunci, dar mult mai detaliate şi mai periculoase. Dacă toate acestea erau adevărate, cu siguranţă explica de ce era atât de pornit regimul iranian să-l vâneze pe omul acesta.

— De ce eu? întrebă David.

— Cum adică?

— Dintre toţi, de ce ai venit tocmai la mine? Şi cum de ai ştiut cine sunt sau cum arăt?

David văzu ezitarea din ochii bărbatului.

— Aş prefera mai bine să nu spun.

— Atunci nu batem palma, spuse David.

— Cum adică?

— M-ai auzit. Nu fac nicio înţelegere cu tine dacă nu-mi explici cum m-ai găsit şi de ce.

— Ce contează?

David ignoră întrebarea lui.

— Cum ai ştiut chiar până şi faptul că voi fi la moschee în dimineaţa asta? sări el. Nici măcar nu eram sigur că aveam să mă duc până chiar înainte ca serviciul de rugăciune să înceapă.

Era clar că Najjar nu voia să-i răspundă la întrebare, dar David nu se lăsa. Trebuia să-i raporteze asta lui Zalinsky, dar nu dacă nu era sigur. Şi, în clipa aceea, avea îndoieli.

— Trebuie să mergem, spuse Najjar, uitându-se la ceas. Nu mai suntem în siguranţă aici.

Dar David îşi scoase telefonul.

— Pot să te ajut, Najjar, spuse el liniştit. Un singur telefon şi pot să vă scot pe tine şi familia ta din ţară pentru totdeauna. Pot să te ajut să te aranjezi în America cu o viaţă

nouă, departe de duşmanii tăi de aici. Dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările.

— Îţi spun ceea ce ştiu. Îţi voi spune mai multe. Dar nu aici.

— Najjar, tu ai venit la mine, îi reaminti David. Evident crezi că eu te pot ajuta, şi te voi ajuta. Dar trebuie să ştiu – cine te-a trimis la mine?

— Te rog, domnule Tabrizi, îl imploră Najjar. Familia mea nu este în siguranţă. Trebuie să mă întorc la ele.

— Te vom plăti. Mai mulţi bani decât ai văzut vreodată.

— Nu fac asta pentru bani! O fac pentru familia mea!

— Atunci spune-mi doar. Cine te-a trimis? E o întrebare simplă. Dă-mi un nume.

— Nu-i aşa simplu, spuse Najjar.

— Numele, Najjar; spune-mi doar numele.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE.

Telefonul lui Zalinsky sună.

Era un apel de la Tom Murray, de la Centrul Operaţional Global al CIA.

— Spune-mi, Jack. Ce ai aflat?

— Nu-i de bine, spuse Zalinsky. Din câte ne dăm seama, iranienii i-au dat de urmă lui Najjar Malik. Au trimis deja o duzină de echipaje de poliţie şi ale serviciilor secrete să-l ridice. Ar trebui să ajungă acolo în orice moment.

— Deci, ce facem acum?

— Lucrez la asta.

— Cum rămâne cu omul tău din Teheran? întrebă Murray.

— Lucrează la asta non-stop, explică Zalinsky. Dar pe moment nu cred să putem face mai mult.

— Sună-l, ordonă Murray. Nu putem lăsa ca omul ăsta să ne scape. Israelienii sunt la limita răbdării. Sunt sută la

sută siguri acum că cutremurul din Hamadăn a fost declanşat de un test nuclear, iar preşedintele se teme că Naphtali va lansa un atac preventiv. Dacă pun iranienii mâna pe Malik...

Murray nu-şi încheie propoziţia, dar nici nu trebuia. Zalinsky promise să reia legătura cu Malik în câteva minute, apoi puse receptorul în furcă şi apelă rapid numărul Evei.

— Fă-mi legătura cu ***Zefir.***

★ ★★★★

TEHERAN, IRAN

David nu era sigur ce să spună.

Ceruse un nume, iar Najjar îi oferise un nume. Doar că nu era unul la care să se fi aşteptat. În orice altă ţară, în orice altă situaţie, toată situaţia aceasta ar fi fost de-a dreptul ridicolă. Dar cu tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni...

— Stai să înţeleg că am priceput, spuse David. Ai fost un ***isnasarist.*** Dar te-ai convertit la creştinism pentru că ai avut o viziune a lui Isus. Iar acum spui că Isus ţi-a spus să vii aici şi să te întâlneşti cu mine? Ţie nu ţi se pare ciudat deloc?

— Nu chiar atât de ciudat. S-a întâmplat în Noul Testament mereu, spuse Najjar.

— Ce vrei să spui?

— Isus le-a spus oamenilor lucruri care urmau să se întâmple, şi s-au întâmplat.

— Serios.

— Isus i-a trimis pe oameni în anumite locuri şi ei s-au dus. Isus i-a spus lui Anania să se ducă pe drumul ce duce la Damasc şi să-l vindece pe un orb pe nume Saul din Tars din casa lui Iuda, şi Anania s-a dus. Nu-l cunoştea pe Saul. Nu-l văzuse niciodată pe Saul. Domnul l-a condus, şi el a ascultat.

— Şi eu ar trebui să cred că Isus te-a trimis la mine? întrebă David.

— Crezi sau nu; sunt aici acum, nu?

Asta era neîndoielnic adevărat, iar David îşi dădu seama

că intraseră într-o cu totul altă dimensiune. Venise în Iran pentru a se angaja într-un război geopolitic clandestin, dar ajunsese să se confrunte cu categoric alt gen de lucruri. Aici era un război spiritual care se ducea pentru ţara asta cum nu mai văzuse, nu mai auzise şi nici nu-şi imaginase vreodată, şi nu era pregătit pentru nimic din toate astea. Oamenii vorbeau despre viziuni ale celui de-al doisprezecelea imam şi despre viziuni ale lui Isus de parcă ar fi fost ceva cât se poate de firesc. Mai mult, era tot mai clar că oamenii din Iran trebuiau să aleagă de partea cui erau din cei doi.

David îşi dădu seama că nici măcar nu ar fi ştiut numele lui Najjar

Malik, sau importanţa acestuia pentru programul nuclear iranian dacă n-ar fi fost dr. Birjandi – un octogenar deosebit, un fost învăţător musulman şiit care cândva, în ultimii câţiva ani, renunţase în taină la islam şi devenise un ucenic al lui Isus. Mai mult, după părerea lui Birjandi, peste un milion de musulmani şiiţi din Iran se convertiseră la creştinism în ultimele trei decenii. Mulţi dintre ei se convertiseră

după ce avuseseră vise şi viziuni, spusese el, şi tot mai mulţi se converteau cu fiecare nouă zi. Într-un mod ciudat, dacă povestea lui Najjar Malik era departe de tot ce experimentase David vreodată, avea totuşi o anumită logică.

Dovada supremă, poate, se afla în laptop, iar David era dornic să-l vadă. Chiar atunci, sună telefonul său. Nu era un telefon bine-venit. Nu atunci.

— Hei, nu pot vorbi chiar acum, îi spuse el Evei.Te sun eu înapoi.

— De fapt, nu suportă amânare, spuse Eva.

— Chiar nu e un moment potrivit.

— Păcat.

— De ce? Care-i problema?

— Sunt rapoartele tale de cheltuieli, Reza. Tot nu sunt în ordine. Şeful vrea să vorbească cu tine despre asta înainte

să intre într-o şedinţă de buget.

— Bun, spuse el. Spune-i că-l sun în câteva minute.

El închise telefonul şi se întoarse spre a-l privi pe un alergător care trecea prin parc. Il urmări o clipă pe bărbatul acela şi scană pădurea, pentru a vedea dacă mai era cineva prin preajmă. Deocamdată, erau tot singuri. Dar Najjar avea dreptate; nu mai puteau rămâne.Trebuiau să se pună în mişcare sau aveau să fie luaţi la întrebări de următoarea maşină de patrulare care trecea prin parc. Dar era ceva ce trebuiau să facă mai întâi.

— Unde este laptopul acum? întrebă David.

— În portbagaj, spuse Najjar.

— Pot să-l văd?

— Batem palma?

— Dacă ai tot ce ai spus că ai, da, batem palma.

Coborâră din maşină, iar Najjar deschise portbagajul. Acolo, învelit într-o pătură de motel era un laptop Sony VAIO, un hard drive
extern şi o pungă de plastic plină cu DVD-uri. Najjar porni laptopul şi îi arătă pe scurt lui David câteva dintre fişierele şi e-mailurile de care vorbise.

Lovit ca de fulger de ceea ce se afla înaintea sa, David îi spuse lui Najjar să adune tot şi să-l aducă cu sine pe locul din faţă.

— Eu voi conduce, spuse el, iar tu trebuie să-mi citeşti.

— Unde mergem? întrebă Najjar.

— Unde e familia ta?

— Într-un motel lângă aeroport.

— Trebuie să-i luăm, şi cât de repede.

85

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Informaţiile nu se mişcau suficient de repede, după părerea Evei.

NSA avea nevoie de prea mult timp pentru a stenografia sau traduce apelurile interceptate şi a le aduce ei şi lui Zalinsky. Aşa că Eva o sună pe omoloaga ei din NSA şi insistă ca ea şi Jack să poată asculta activ orice apel interceptat în timp real, pentru a i se spune că nu avea competenţa de a face o asemenea cerere, ci că aceasta trebuia înaintată doar de directorul adjunct al departamentului de operaţiuni din cadrul CIA.

Furioasă, Eva trânti receptorul şi îi trimise un memoriu lui Tom Murray în acest sens. l-l trimise spre aprobare lui Zalinsky, apoi se duse în biroul lui pentru a-i atrage atenţia asupra e-mailului, întrebându-se chiar în timp ce mergea cum ar fi trebuit să poarte şi să câştige chiar acest război cu terorismul cu asemenea constrângeri birocratice îngrozitoare. Bătu la uşă şi îşi vârî capul în birou chiar când Zalinsky lua receptorul în mână.

— Intră, spuse el.

— E ***Zefir***? întrebă ea în şoaptă.

Zalinsky îi făcu semn să intre repede şi să închidă uşa după ea. Dar în loc să-i răspundă la întrebare, el puse apelul pe speaker. Zalinsky confirmă codul de trecere lui ***Zefir***, apoi trecu drept la subiect.

— Avem o problemă, îi spuse el lui David. Iranienii îl au pe Malik.

— Nu, domnule; eu îl am!

— Cum adică tu îl ai?

— E chiar aici, cu mine.

— E imposibil, spuse Zalinsky. Forţele VEVAK tocmai au năvălit în camera de motel a lui Malik de lângă aeroport.

— Nu, domnule, spuse David. Vă spun, sade chiar aici lângă mine. Ne îndreptăm chiar acum spre motel.

Zalinsky făcu o pauză.

— Fiule, el aude ce spun eu acum? întrebă el încet.

— Nu, domnule.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, confirmă David.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie, spuse Zalinsky ridicându-se în picioare. Trebuie să ai individul greşit. Echipa VEVAK a detectat semnalul telefonului mobil al lui Najjar Malik într-un motel de lângă aeroport. Au trimis un raid la locul respectiv acum câteva minute.

Urmă o pauză.

— Aşteptaţi puţin.

Eva îl auzi pe David întrebându-l pe ce se afla alături de el dacă avea telefonul mobil asupra sa.

— Nu, îl auziră pe om răspunzând. L-am lăsat la motel.

— Domnule, spuse David, s-ar putea să avem o problemă.

— Ai omul greşit, spuse Zalinsky.

— Nu, îl am chiar pe dr. Najjar Malik. Am paşaportul lui. Am laptopul socrului său. Am hard-drive-ul extern al dr. Saddaji. Am memoriile şi e-mailurile lui Saddaji. Am discurile lui de backup. E totul real, domnule. Dar dr. Malik şi-a lăsat telefonul mobil la motel. Agenţii serviciului secret probabil că

i-au detectat semnalul şi l-au descoperit. Dacă tocmai au intrat în camera lui de motel, atunci avem o altă problemă?

— Care anume?

— Au în posesia lor pe soţia, pe fiica şi pe soacra lui.

★ ★★★★

Ayatollahul Hosseini ridică receptorul.

Il găsi pe al doisprezecelea imam la celălalt capăt al firului.

— Il aveţi pe Malik? dori Mahdi să ştie.

— Nu, Domnul meu, spuse Hosseini. încă nu.

— Credem că l-aţi găsit la motel.

— Şi noi am crezut la fel, Domnul meu. Telefonul lui mobil era acolo, dar el, nu. Credem...

Hosseini ezită.

— Ce?

— Ezit s-o spun pentru că încă...

— E în regulă, Hamid, spuse Mahdi liniştit. Spune-mi ceea ce ştii.

— Oamenii mei cred că a dezertat, Domnul meu.

— Ce anume te face să spui asta?

— Generalul Jazini spune că laptopul dr. Saddaji lipseşte din apartamentul său. Ştim că dr. Malik a fost în biroul doctorului Saddaji în seara acelei zile, chipurile pentru a-i lua lucrurile personale. Dar generalul crede că Malik s-a dus acolo de fapt pentru a strânge dovezi cu privire la programul nuclear. S-ar putea ca între timp să aibă ceea ce-i trebuie.

— Pentru ce anume?

— Nu ştim, Domnul meu. Deocamdată nu putem decât să intuim.

— Si anume?

— Cel mai îngrozitor scenariu!? zise Hosseini. Ar putea încerca să-l vândă americanilor sau poate israelienilor. S-ar putea să fie necesar să accelerăm planurile noastre de atac înainte ca vreunul din ei să poată lansa atacul preventiv. Dar, deocamdată, există o problemă mai urgentă. Trebuie

să-l împiedicăm pe dr. Malik să părăsească ţara.

— Ce propui?

— Pentru început, trebuie să declarăm închise toate aeroporturile, autogările, gările feroviare. De asemenea trebuie să instituim puncte de control ale poliţiei pe toate autostrăzile importante ce ies şi intră în Teheran.

— Nu, asta e o greşeală, spuse Mahdi, luându-l pe Hosseini prin surprindere. Toate acestea ar împiedica fluxul de pelerini iranieni ce se îndreptau spre Mecca spre a mă vedea revelat lumii. Şi asta ar genera o ştire negativă chiar în momentul în care beneficiez de o simpatie mondială legată de sosirea mea iminentă. Nu, trebuie să menţii totul la nivel mic. Nu lăsa ca presa să afle de urmărirea acestui om sau să o raporteze în vreun fel.

Uimit, Hosseini nu mai spuse nimic câteva clipe.

Dar apoi, cel de-al doisprezecelea imam mai spuse ceva.

— Nu mă înţelege greşit: vreau să-l găseşti pe Najjar Malik. Vreau să-l găseşti şi vreau să-l aduci la mine, ca să-i pot desprinde capul acestui necredincios de gâtul lui şi să-i pot smulge inima din trup.

★ ★★★★

Najjar Malik era cutremurat.

— Domnule Tabrizi, monştrii aceia au familia mea. Trebuie să-i găsim, insistă el.

— Vom face tot ce putem, promise David în timp ce conducea. Îi implicăm pe cei mai buni agenţi din CIA chiar acum.

— Nu pot pleca fără ele. înţelegeţi asta, nu? Nu plec din ţara asta fără familia mea.

Najjar nu părea să intre în panică, dar nu exista nicio discuţie în mintea lui David că noul său aliat purta povara lumii întregi pe umerii săi.

— înţeleg, îl asigură David, dar deocamdată trebuie să

ne concentrăm. Trebuie să te duc într-un loc sigur. Nu eşti de niciun folos familiei tale dacă te capturează sau te ucid. Mă înţelegi?

Najjar încuviinţă din cap şi deveni tăcut.

— Locuiţi pe Azadi Road, spre vest, da? întrebă Eva.

David tresări când îi auzi vocea. Pentru o clipă uitase că avea încă legătura directă cu Fischer şi Zalinsky şi că îi urmau prin GPS-ul telefonului său.

— Afirmativ, spuse Zalinsky. Tocmai am trecut de o staţie metro şi ar trebui să ajungem la Piaţa Azadi în câteva minute.

— Cum e traficul? întrebă Zalinsky.

— Aglomerat, e tot mai dificil, spuse David. Suntem pe un bulevard cu opt benzi. Merg deocamdată cu zece până la douăzeci de kilometri pe oră, dar la fiecare câţiva metri trebuie să frânez.

— Trebuie să punem la cale un plan să vă scoatem de acolo, spuse Eva.

David avea deja unul.

— Odată ce trec de nebunia asta, mă îndrept spre Casa Sigură Şase, spuse el, referindu-se la un apartament la un subsol pe care-l deţinea CIA în periferia oraşului Karaj, aflat la douăzeci de kilometri vest de Teheran, la poalele munţilor Alborz. Ar trebui să ajungem acolo într-o oră.

— Asta-i bine, spuse Zalinsky. După aceea?

— Dacă regimul închide toate aeroporturile, o să ne baricadăm în locuinţa sigură, vom trimite tot conţinutul laptopului către voi şi vom aştepta până când se mai liniştesc lucrurile. Dar să presupunem deocamdată că vor păstra aeroporturile deschise.

— De ce ar face una ca asta? întrebă Eva.

— S-ar putea să nu dorească să-i oprească pe toţi aceşti iranieni să ajungă la Mecca pentru a-l vedea pe al doisprezecelea imam. Asta este o chestiune extrem de importantă pentru regimul acesta.

— Cred că greşeşti, spuse Eva.

— Poate că da, spuse David. Dar dacă nu mă înşel, spun să folosim pelerinajul acesta masiv în avantajul nostru.

— Cum? întrebă Zalinsky.

— Trimiteţi un avion privat la Karaj sub deviza unui zbor charter, spuse David. Raportaţi zborul ca pentru un grup de pelerini înstăriţi care se îndreaptă spre Mecca spre a-l vedea pe Imam al-Mahdi. Cu puţin noroc, o să ne pierdem în exod. Nu se poate să ţină evidenţa tuturor. Radioul de stat spune că se aşteaptă ca încă o jumătate de milion de iranieni să plece înspre Arabia Saudită în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Nu am un avion privat pe care să ţi-l trimit, spuse Zalinsky. Am o echipă CIA specializată în operaţiuni speciale, care aşteaptă în Bahrain să vă scoată într-o locaţie în desert.

— Nu, nu vreau să-l duc pe dr. Malik în deşert; e prea riscant, spuse David. Trebuie să închiriem un avion din Dubai şi să încercăm
să-l aducem în Karaj până deseară, înainte să apuce să se răzgândească şi chiar să închidă aeroporturile. E cea mai bună şansă a noastră, Jack. Poate singura noastră şansă.

86

Dintr-odată, David se întrebă dacă aveau vreo şansă să ajungă chiar şi până în Karaj.

În timp ce se apropiau de Piaţa Azadi în traficul greoi, văzură înaintea lor o maşină a poliţiei cu girofarul pornit. Altele păreau să se apropie din toate direcţiile şi, în ciuda vuietului tuturor avioanelor jumbo jet şi a avioanelor de cargo ce aterizau la Aeroportul Internaţional Mehrabad, cei doi bărbaţi auzeau sirenele tot mai aproape.

— Suntem la doar câteva străzi de motel, spuse Najjar. Uite, chiar acolo, la stânga – e doar la câteva străzi.

— Asta explică totul, spuse David.

— Ce anume?

— Atâta poliţie.

— Asta e numai din cauza traficului, a tuturor oamenilor care încearcă să se ducă la Mecca, nu?

— Nu, spuse David, ci fac un blocaj.

Najjar se încordă.

— Atunci trebuie să ieşim de pe drumul acesta.

David era de acord. Trebuiau să iasă de pe drumul principal şi să evite blocajul. Problema era că fiecare stradă laterală de acolo şi până în piaţă erau ticsite de sute de alţi

şoferi care încercau să-şi croiască drum prin ambuteiaj.

— Asta e maşina ta? îl întrebă David.

— Cum adică?

— Adică eşti proprietarul ei? E înregistrată pe numele tău?

— Da, da, e a mea.

— Va trebui să ne scăpăm de ea.

— De ce? Pentru ce?

— În momentul în care un ofiţer de poliţie introduce în baza lor de date numărul acesta de înmatriculare, vor da imediat de numele tău. Nu vrem să ne aflăm în maşină când se întâmplă asta.

— Ce propui?

— Aşteaptă puţin, răspunse David.

Atunci, fără niciun avertisment, David smuci puternic de volan spre dreapta. Trecu peste două benzi prin trafic, provocând o serie de claxoane nervoase din partea celorlalţi şoferi înainte să iasă din Azadi pe o stradă numită Nurshahr şi porniră spre nord. Din nefericire, şi aceasta era la fel de plină de maşini. Nu era cu totul blocată. Se mişcau, dar avansau încet, iar David începea să-şi piardă răbdarea.

Trebuia să-l scoată pe Najjar din Teheran. Era prea expus. Amândoi erau. David ştia că în orice clipă poliţia iraniană avea să emită un comunicat general. Toate posturile de poliţie din oraş aveau să primească prin fax un poster cu faţa lui Najjar şi detaliile sale, ca „persoană căutată”, ceea ce avea să fie destul de rău. Dar David mai avea şi alte griji. Sub nicio formă nu îşi putea permite să fie prins sau implicat în extragerea lui Najjar din ţară. Oricare din ele însemnau să-şi piardă acoperirea şi să-şi compromită toată munca de până atunci. Cercul de apropiaţi ai celui de-al doisprezecelea imam aveau să înceteze să mai folosească noile telefoane prin satelit. Echipele tehnice ale MDS aveau să fie alungate din ţară. Efortul de multe milioane de dolari făcut de CIA pentru a penetra la nivelul de comandă şi control al regimului Iranian avea să se ducă pe apa sâmbetei. Şi, dat

fiind faptul că Iranul avea deja bomba şi un război părea acum atât inevitabil cât şi iminent. CIA avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea avea.

Auzi o sirenă în spatele lor. David înjură când se uită în oglinda retrovizoare şi zări girofarul cam la zece maşini în urma lor. îşi imagină că o maşină de patrulă a poliţiei îi zărise ieşirea rapidă şi curajoasă de pe strada Azadi şi poliţişti deveniră suspicioşi.

Najjar, mai stăpân pe sine decât l-ar fi crezut a fi David în astfel de condiţii, îşi plecă creştetul şi începu să se roage. David admira curajul omului. încerca să facă ceea ce era bine pentru sine, pentru familia sa şi pentru ţara sa. Dar plătea deja un preţ enorm. David nu-şi putea imagina durerea pe care o sufereau el şi familia sa. Soţia lui fusese aproape sigur capturată de duşmanii lui, la fel şi mama ei şi fetiţa lor. Cine ştie unde erau chiar acum? Cine ştie la ce fel de torturi erau supuse? Cu toate acestea, anxietatea iniţială a lui Najjar părea să se spulbere acum şi, cu cât lucrurile se agravau, cu atât omul acesta era mai calm.

Sirenele şi girofarurile erau tot mai aproape de ei. David ştia ce avea de făcut. Smuci de volan, vină puternic la dreapta, scoase maşina lui Najjar de pe strada înghesuită şi o amplasă pe trotuar, unde acceleră cu putere. Ochii lui Najjar se făcură mari când se trezi lipit cu spatele de scaunul său. Pietonii începeau să ţipe şi să sară deoparte din calea lor în timp ce David lua pe sus coşurile de gunoi şi zbura peste hidrante. Toţi şoferii de pe drum îl înjurau. Toate maşinile claxonau, dar maşina de patrulare a poliţiei rămăsese în urmă, în praf, iar David îşi îngădui un zâmbet. Nu se mai distrase aşa într-o maşină de când se antrenase la Fermă.

însă scăparea se dovedi doar temporară. Pe când ajunse David la strada Qalani şi viră puternic la stânga, o altă maşină a poliţiei îl aştepta şi începu urmărirea.

David intra şi ieşea din trafic, zburând de la un semafor la altul. Traficul pe Qalani nu era nici pe departe atât de

aglomerat ca pe celelalte străzi pe care fusese, însă David pierdea vizibil teren. Najjar nu se mai ruga. îşi întindea gâtul să vadă ce se întâmpla în urma lor şi-l zorea mereu pe David să meargă mai repede şi să fie mai atent.

Trecură de o stradă. A doua. A treia. Maşina poliţiei era chiar în spatele lor şi câştiga vizibil teren. Dar drumul din faţa lor se apropia de capăt. Ajungeau la o intersecţie în T cu o altă stradă. David sugeră ca Najjar să se prindă de mânerul portierei şi să se ţină bine, gata de impact.

— De ce? întrebă Najjar în ultima clipă. Ce ai de gând să faci?

David nu-i răspunse la întrebare. Era clar că nu avea să poată vira cu succes la stânga fără să răstoarne maşina. În schimb, acţionă cu putere frânele şi smuci volanul cu atâta putere la dreapta, zvârlind maşina scrâşnind şi rotindu-se peste patru benzi de trafic.

Fură loviţi de două ori. Mai întâi de maşina poliţiei pentru că era mult prea aproape de ei şi ofiţerul nu se aşteptase ca David să acţioneze aşa frânele. A doua oară de o camionetă de livrări ce se îndrepta spre sud care nici n-apucase să-i vadă venind. Air-bagurile maşinii lui Najjar explodară în timpul impactului, salvându-le viaţa, dar umplând toată maşina cu fum şi gaze. Dar nu doar maşina lor fu lovită. În mai puţin de şase secunde, David reuşi să provoace o ciocnire în lanţ a şaptesprezece maşini pe bulevardul Azizi, închizând practic tot traficul din toate direcţiile. În sus şi în jos pe bulevard David şi Najjar auzeau clar sunetul ciocnirii de metal contorsionat şi miros de cauciuc ars şi motor încins.

David îşi desfăcu rapid centura.

— Esti bine? întrebă el.

— Suntem încă în viaţă?

— Da, spuse David, verificând dacă noul său prieten avea vreun semn de vătămare gravă. Am reuşit.

— Esti nebun?

— Aveam nevoie de o diversiune.

— Asta a fost diversiune?

— Da, spuse David. Acum ascultă, eşti bine?

— îmi ard braţele.

— Asta e de la air-baguri. O să trăieşti. Ţi-e rupt vreun os?

— Nu cred.

— Verifică. Vezi de calculator si rămâi aici. Mă întorc imediat.

David nu reuşi să iasă pe portiera şoferului. Fusese prea rău
avariată în urma forţei cu care fusese lovită de camioneta de marfa. Aşa că trecu pe bancheta din spate şi lovi portiera laterală din spate care sări din ţâţâni. Mâinile îi erau pline de sânge, simţea sânge şi pe faţă, iar braţele îi erau şi ele arse serios de la air-baguri. Dar în afară de asta, era teafar. Sări din maşină şi survolă zona. Era un balamuc teribil în ambele direcţii, dar văzu ceea ce dorea – maşina poliţiei – şi-şi croi drum până acolo cât putu de repede.

Maşina era un morman de fiare. Benzina se scurgea din ea prin mai multe locuri. David se temea că o singură scânteie avea să arunce totul în aer. În interior, singurul ofiţer era inconştient. Nu avusese nicio sansă să reacţioneze la frânarea lui David, si asta fusese de altfel şi ideea. David avusese nevoie de elementul surpriză, şi exact asta şi obţinuse.

Folosindu-şi toată puterea, David deschise cu greu uşa şoferului şi verifică pulsul bărbatului. Din fericire, era încă în viaţă, dar avea o lovitură urâtă la frunte, iar faţa îi era scăldată în sânge, iar David îşi dădu seama, spre regretul său, că niciun air-bag nu se declanşase. Dar văzu ceea ce avea nevoie şi luă revolverul de serviciu de calibru 38 şi o staţie portabilă de emisie-recepţie. Apoi îl scoase pe ofiţer din maşină, îl cără o bună bucată de drum din mormanul de sticlă şi benzină şi îl întinse pe trotuar.

David se întoarse schipătând la maşina lui Najjar, realizând brusc că se lovise la genunchiul drept mai rău decât îşi dăduse seama iniţial. Privi în jos şi băgă de seamă

că pantalonii îi erau sfârtecaţi şi că din genunchi îi curgea sânge. Dar nu avea timp să-şi facă griji acum de asta. Trebuiau să iasă de aici înainte ca tot locul să mişune de si mai multă poliţie.

— Eşti gata să mergem? întrebă David, venind la el din partea dreaptă.

— Cred că da, spuse Najjar, cu braţele încărcate de laptop şi de celelalte accesorii.

— Asta-i tot?

— Da.

— Bun. Urmează-mă.

— Unde mergem? întrebă Najjar.

— O să vezi.

Se îndreptară spre nord cam o sută de metri, după care David se întoarse, scoase arma, o îndreptă spre rezervorul de benzină al Fiatului avariat al lui Najjar şi trase. Maşina explodă într-o imensă minge de foc care nu doar că distruse în întregime autovehiculul, dar şi toate urmele amprentelor lor şi de ADN. Forţa exploziei îl aruncă pe Najjar pe spate. David, încă în picioare, îi dădu mâna şi-l ajută să se ridice înapoi în picioare.

— Asta pentru ce a fost? întrebă un Najjar năucit, apărându-şi ochii de arşiţa intensă a flăcărilor.

David zâmbi.

— Asigurarea.

87

David apucă spre nord din centrul bulevardului Azizi.

Urmat îndeaproape de Najjar, trecu şchiopătând de câteva maşini distruse şi şoferi buimăciţi de atâta foc şi fum. îşi prinse staţia poliţiei la curea îşi introduse casca în ureche şi se asigură că era legată la staţie ca transmisia să nu poată fi auzită de altcineva.

Telefonul îi vibră. Era un mesaj de la Eva, care-i spunea să-l sune pe Zalinsky în modul sigur. O făcu imediat şi codificat, dar îi răspunse de fapt Eva.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea, iar vocea îi trăda tulburarea.

— Am avut un mic accident.

— Un ***mic*** accident? Tu ai înnebunit? Tot Centrul Operaţional Global – şi toţi cei din casa noastră sigură – vă privesc printr-un satelit Keyhole. Ce faci?

Transmisiunea prin staţia poliţiei se intensifică subit. Rapoarte legate de accident şi de explozie veneau de la cetăţeni îngrijoraţi şi de la şoferi pe telefoanele lor celulare. Unităţi de poliţie, ambulanţe şi maşini de pompieri erau convocate. David ştia că nu aveau decât câteva minute înainte ca primele echipaje să ajungă la locul faptei.

— Chiar nu pot vorbi acum, spuse el. Trebuie să găsesc o maşină care să funcţioneze. Ai nevoie de ceva, sau voiai doar să te amesteci puţin în operaţiunea mea?

— Ţi-am găsit un avion, spuse ea, nemuşcând momeala. Va fi deseară în Karaj. Şi avem mai multe informaţii interceptate legat de motel. Credeam că dr. Malik ar dori să ştie.

— Si?

— Nu au găsit pe nimeni acolo.

— Cum adică?

— Spun că atunci când iranienii au dat buzna în cameră, nu era nimeni acolo, spuse Eva. Doar telefonul doctorului Malik, nişte haine şi nişte saci de dormit.

— Unde e familia lui?

— Tocmai asta e problema, spuse Eva. Nu avem nici cea mai mică idee.

David se întoarse să-i spună lui Najjar vestea cea bună, dar chiar atunci se auziră împuşcături, care sparseră un parbriz lângă ei. Instinctiv David se aruncă la pământ şi-l trase pe Najjar jos, odată cu el, între un Peugeot şi un Chevy, iar telefonul îi scăpă din mână odată cu asta. Oamenii începură să ţipe şi să fugă la adăpost. O auzea pe Eva ţipând.

— ***Ce este asta? Ce se întâmplă?*** dar nu avu timp să-i răspundă. Apucă telefonul şi-l vârî în buzunar. Poruncindu-i lui Najjar să rămână la pământ, îşi scoase revolverul şi încercă să prindă un unghi spre cel care trăgea în ei. Era un ofiţer sau doi? Ştiau cine era? Il identificaseră pe el şi pe Najjar? Nu-şi putea asuma riscul acesta.

Urmară alte două împuşcături, făcând ţăndări parbrizul Peugeotului. Din nou, David se aruncă la pământ şi îşi acoperi capul pentru a se proteja de sticla ce zbură spre ei. Genunchiul îl durea cumplit în timp ce bucăţi de sticlă se înfipseră în articulaţia deja rănită. Dar acum nu putea face nimic în privinţa asta. Când îşi deschise ochii din nou, vedea pe sub maşini pe cineva apropriindu-se de el. Se ridică puţin

şi aruncă o privire. Un alt foc de armă îi vâjâi pe la urechi şi se înfipse în portiera Chevy-ului.

Drept în faţa lui, la vreo zece metri, era un camion de gunoi. David se asigură de două ori că Najjar era în regulă, apoi se năpusti până la partea din spate a camionului. Cu genunchiul rănit, era mai încet decât de obicei. Mişcarea atrase noi focuri de armă. Dar, de asemenea, îi oferi şansa de a vedea cine le trăgea. Jacheta albastră şi chipiul îl dădură de gol. Era un ofiţer de poliţie din Teheran, şi nu părea mult mai în vârstă decât el însuşi, gândi David.

Atunci vocea ofiţerului se auzi prin staţie.

Baza, aici Echipajul 116. Sunt la locul accidentului. Un ofiţer căzut. Repet, un ofiţer căzut, cu numeroase traume. Martorii spun că au văzut pe cineva furând revolverul de serviciu al ofiţerului. în prezent urmăresc doi suspecţi la sol. S-au tras focuri de armă. Cer imediat întăriri si un elicopter în ajutor.

Echipaj 116, aici Baza — am înţeles. întăriri pe drum. Rezistă.

Asta nu era de bine. David trebuia să se apere pe sine şi aliatul său, ceea ce însemna că trebuiau să se mişte rapid. Se târî într-o parte a camionului de gunoi, sperând să-l ia prin surprindere pe ofiţer din dreapta, apoi se opri când auzi sunete de sticlă scrâşnind la doar câţiva metri în faţa sa.

David era confuz. Cum putea fi tipul acesta atât de aproape, atât de repede? Era imposibil. Acum o clipă, fusese la cel puţin patru maşini mai încolo. Ştergându-şi fruntea de sudoare cu o mână, apoi cu alta, David încercă să-şi liniştească respiraţiile şi-şi alese cu grijă următoarea mişcare, în timp ce sunetul paşilor venea tot mai aproape. Să aştepte oare ca ofiţerul să apară de după colţ sau să ia iniţiativa şi să tragă primul foc?

Era riscant să facă prima mişcare. Nu văzuse decât un singur ofiţer, dar puteau fi mai mulţi. Auzea mai multe sirene apropiindu-se rapid. Nu putea aştepta. Nu avea timp. Făcu trei paşi şi se roti în faţa camionului, ţinti cu revolverul

său şi se pregăti să tragă. Dar nu era un ofiţer. Era o fetiţă, de nici şase ani, tremura şi era speriată. David, la doar o milisecundă de a trage cu arma, fu îngrozit de cât de aproape fusese să ucidă un copil.

Cum ajunsese aici? Unde era mama ei?

Se auzită alte trei focuri de armă. Cel puţin una ricoşă din masca radiatorului camionului. David se aruncă la pământ şi o acoperi pe fetiţă cu trupul său. Durerea din genunchi era sfâşietoare acum, dar prima sa prioritate trebuia să fie fata. O verifică rapid pentru a se asigura că nu fusese atinsă. Era teafară, dar categoric era şocată. Ochii îi erau mari şi privea în gol. Pielea îi era lipicioasă şi rece. David îşi scoase haina şi o înveli în ea, apoi se lăsă înapoi în poziţia iniţială şi încercă să-l repereze pe ofiţerul care se aflase în câmpul său vizual.

Dar acum erau doi.

David avea câmp deschis spre unul din ei, dar nu îndrăznea să tragă chiar de deasupra copilului. Aşa că o luă la fugă, şchiopătând de zor până la berlina albastră ce le stătea înainte. Din nou, focurile de armă izbucniră din toate părţile, în timp ce ţipetele şoferilor îngroziţi care nu aveau idee ce se petrecea sau de ce erau tot mai stridente. David abia reuşi să se târască în siguranţă în spatele berlinei. Strânse din dinţi şi-şi ţinu respiraţia, apoi îşi ridică din nou capul pentru a evalua situaţia.

Spre surprinderea sa, unul dintre ofiţeri hotărâse să-i pregătească o ambuscadă. Fugea drept spre David, în timp ce celălalt începu să fugă spre Najjar. David nu stătu pe gânduri. îşi ridică revolverul şi trase două focuri. Un glonţ îl lovi pe ofiţerul ce se îndrepta spre el în stomac. Celălalt îl lovi în faţă. Bărbatul se prăbuşi pe jos la nici şase metri depărtare de David. Acesta se roti rapid spre stânga sa şi trase alte două focuri, ratându-l pe al doilea ofiţer, dar determinându-l să se târască la adăpost după camionul de gunoi.

David auzea un elicopter apropiindu-se din sud-est. Nu

avea timp de pierdut. Adrenalina îi scălda tot trupul. îşi croi drum până la primul ofiter, îi luă revolverul din mână şi ţâşni spre cel de-al doilea. Gonind prin mulţimea de maşini, se apropie de camionul de gunoi, se opri repede şi privi spre lateralul maşinii. Al doilea ofiţer îl aştepta şi trase spre el. David se trase înapoi, aşteptă o clipă, apoi privi din nou si trase.

De data asta îl atinse pe ofiţer în umăr. Ţipând de durere, bărbatul se răsuci dar nu căzu la pământ. În schimb, începu să tragă nebuneşte spre David, împleticindu-se înapoi.

Prima armă de calibru 38 a lui David rămăsese între timp fără muniţie. Folosindu-şi cămaşa, şterse arma de amprentele sale şi o aruncă deoparte. Apoi, cu cea de-a doua armă de calibru 38 în mână, înconjură camionul de gunoi prin spate şi veni spre cealaltă laterală. Folosind camioneta drept scut, ţâşni spre locul unde îl lăsase pe Najjar.

Dar Najjar nu era acolo. Ci al doilea ofiţer.

Bărbatul trase încă trei focuri de armă. David auzi gloanţele vâjâindu-i pe deasupra capului. Se piti după Chevy, apoi se lipi din nou de pământ şi trase pe sub maşină la picioarele ofiţerului. Unul din gloanţe îl lovi din plin. Bărbatul se prăbuşi la pământ, dar refuză să renunţe. David îl auzi cerând ajutor prin staţie şi oferindu-le superiorilor săi descrierea fizică a lui David. Apoi, înainte ca David să-şi dea seama ce se întâmplă, ofiţerul se târî în faţa Chevy-ului, ţinti spre pieptul lui David şi trase din nou.

David se lăsă instinctiv spre dreapta, dar focul îi atinse braţul stâng. Însă, cu toată adrenalina ce-i pulsa în trup, nu simţi nimic, încă nu, oricum. În schimb, se opri, ţinti şi trase încă două focuri spre capul ofiţerului, ucigându-l instantaneu.

Telefonul mobil al lui David ţârâi, dar îl ignoră. Peste tot era numai sânge. Alte sirene se apropiau, la fel şi elicopterul. Însă Najjar nu era de găsit.

Din nou telefonul său sună, dar din nou David îl ignoră.

Frenetic, începu să-l caute pe Najjar, prin, după şi în jurul fiecărei maşini la rând. Căută în sus şi în jos pe stradă, dar fără niciun folos. Acum telefonul îi vibră. Furios, verifică mesajul primit. Era de la Eva.

EF:a3a cldre la drpt.

David înţelese în cele din urmă. Se uită în sus, recunoscător că Eva şi echipa ei îi păzeau spatele de la două sute de mile înălţime. Porni pe stradă spre al treilea bloc din dreapta, o clădire cu patru etaje care cunoscuse şi vremuri mai bune. Câteva muşcate de un portocaliu strălucitor în ghivece ceramice dădeau o notă de mândrie şi veselie, în ciuda gloriei sale apuse. De ce era Najjar aici? Cine-l dusese aici? În faţa clădirii nu stătea nimeni.

David nu mai avea timp. Cum să se apuce acum să caute prin fiecare apartament înainte ca toată zona să fie invadată de poliţie? Dar ce altă alternativă avea? Se lipi aproape de geamul murdar, recunoscător că mizeria din stradă împiedica orice privire aruncată în interior. Cu arma scoasă, îşi croi încet drumul spre intrare, întrebându-se ce se alesese de portar. Era câte unul la fiecare bloc din oraşul acesta; chipurile trebuiau să menţină securitatea, dar în realitate îşi petreceau timpul fumând ţigări şi amestecându-se în treburile tuturor. Dar aici nu era niciun portar, în afară de scaunul gol din faţa scărilor.

David aruncă o privire rapidă în hol, temându-se de ce era mai rău.

Najjar era acolo, dar nu era singur. Pe podeaua din marmură, lângă el, era laptopul şi accesoriile. Iar în braţele lui Najjar se afla fetiţa de şase ani din stradă. încerca să-i ţină de cald şi să-i spună că totul avea să fie bine.

David reîncepu să respire.

— Nu ţi-am spus să nu te mişti?

— N-am vrut să fie rănită, spuse Najjar.

David îşi şterse sângele de la gură.

— Trebuie să mergem.

— Este un Renault în față, și merge, spuse Najjar.

— Unde-i proprietarul?

— A sărit din mașină și m-a ajutat cu fetița. Am rugat-o să găsească o pătură, iar ea s-a dus la etaj să bată pe la uși.

David încuviință din cap.

— Atunci am face bine să ne mișcăm, înainte să se întoarcă.

88

Era frumoasă – şi bună de luat.

Nevăzând pe nimeni care să privească în direcţia lor, David şi Najjar ţâşniră peste drum şi se suiră în Renaultul coupe platinat. David făcu o întoarcere de 180 de grade şi cei doi bărbaţi se porniră la drum.

Cu excepţia salvărilor care veneau spre ei din direcţie opusă, partea de nord a bulevardului Azizi era destul de liber. Dezastrul din spatele lor împiedica orice vehicul să se îndrepte spre nord şi fără îndoială creaseră un blocaj de trafic de mulţi kilometri. David viră spre vest pe Salehi, apoi o luă la dreapta pe Jenah Highway. Ruta lor spre Karaj era puţin ocolitoare şi avea să le ia mai mult timp decât sperase, dar cel puţin erau în sfârşit pe drum când Eva – folosind o imagine preluată de la satelitul Keyhole KH-12 – îi ajută să ocolească punctele de control ale poliţiei şi alte zone cu trafic intens.

David nu simţi însă nicio urmă de uşurare. Erau departe de a fi în siguranţă, şi nu-şi făcea nicio iluzie. Diversiunea lui nu funcţionase aşa cum dorise. Sperase să creeze o ambuscadă care să-i ajute să scape de maşina poliţiei care-i urmărea, să închidă traficul în urma sa, să le permită să pună mâna pe o

maşină care funcţiona şi să poată să se facă nevăzut cu Najjar. Nu plănuise ca în tot acest proces să devină un ucigaş de poliţişti, iar ideea aceasta acum nu-i dădea pace.

Totul scăpase de sub control. Nu avusese de ales. Nu trăsese decât ca autoapărare. Dar misiunea lui era acum în pericol.

Dacă reuşea cineva să dea o descriere fidelă a persoanei sale la poliţia din Teheran...

David nu suporta ideea implicaţiilor care decurgeau din situaţia aceasta, şi era îngrozit de următoarea sa conversaţie cu Zalinsky, care, desigur, privise toată derularea acţiunii în timp real. Trebuia să se concentreze la altceva. Asa că în momentul când iesi din limitele

oraşului Teheran, David se întoarse spre pasagerul său, care stătea liniştit, cu capul plecat în rugăciune.

— Najjar, de fapt am să-ţi dau nişte veşti bune.

Najjar îşi ridică privirea.

— Voiam să-ţi spun mai devreme, dar apoi totul a început s-o ia razna.

— Ce anume?

— Echipa mea mi-a spus că familia ta nu se afla în camera de motel când a ajuns poliţia acolo.

Najjar se îndreptă de spate.

— Eşti sigur?

Absolut. Am interceptat mesajele telefonice de la poliţia locală care spuneau că locul era gol când au intrat.

— Slavă Domnului, spuse Najjar. Unde sunt?

— Nu ştim, spuse David. Dar le-am spus oamenilor mei să facă tot ce pot ca să-i găsească, şi asta fac.

—Mulţumesc. Faţa lui Najjar se lumină dintr-odată. Îţi mulţumesc atât demult, domnule Tabrizi. Cum aş putea să îţi mulţumesc?

— Informaţiile de la tine sunt mai mult decât suficient.

— Dar îţi rişti viaţa ca să mă ajuţi, să mă protejezi. Sunt foarte recunoscător.

— Şi tu îţi rişti viaţa, Najjar. David continuă să conducă preţ de câteva momente. Dar cu plăcere, adăugă el încet.

Najjar se uită pe geam, apoi se întoarse brusc spre David.

— Poţi să-mi dai puţin telefonul tău? întrebă el. Mi-a venit o idee. Vreau să încerc s-o sun pe soţia mea.

— Cum?

— Are un telefon mobil.

— Serios? N-ai spus.

— Credeam că a fost capturată, spuse Najjar. N-avea niciun rost. Dar acum...

David nu era autorizat să lase un străin să folosească telefonul său de la Agenţie. Dar avea în faţă un telefon mobil legat la bricheta din bord.

— Uite, foloseşte-l pe acesta, spuse el.

Najjar formă numărul şi apăsă tasta de apelare, şi zece secunde mai târziu vorbea cu soţia lui, spunându-i cât de mult o iubea, întrebând-o unde se află şi transmiţându-i instrucţiunile secrete ale lui David cu privire la cum trebuiau să ajungă la Karaj şi unde urmau să se întâlnească.

David se gândi că nu mai văzuse niciodată un om atât de fericit.

★ ★★★★

KARAJ, IRAN

La locuinţa sigură, David pansă rănile lui Najjar.

Abia apoi se ocupă şi de propriile răni şi găsi nişte haine pentru ei să se schimbe în ceva care să fie cât de cât mărimea lor.

Najjar mâncă puţin şi adormi rapid. David descuie un seif plin cu aparatură de comunicaţii şi încărcă toată informaţia de pe laptopul dr. Saddaji, de pe hard-drive-ul său extern şi de pe DVD-ROM-uri la Langley, cu copii encriptate ataşate lui Zalinsky şi Fischer în Dubai. Apoi făcu un raport cu tot ceea ce se petrecuse până în acel moment şi trimise un e-mail encriptat atât lui Zalinsky cât şi lui Fischer.

La ora şase, a doua zi de dimineaţă, primi mesaj că avionul

sosise. David îl trezi pe Najjar, strânse tot echipamentul IT într-un sac şi duse sacul şi pe Najjar în garajul de la parter, unde parcase Renaultul. Zece minute mai târziu ajunseră la marginea unui aerodrom privat. David arătă spre business jetul Falcon 200 parcat pe pistă.

— Aici este mijlocul tău de transport, spuse el.

— Glumeşti, făcu Najjar.

— Ai zburat vreodată cu un jet privat? întrebă David.

— Nu, niciodată.

— Ei bine, ar fi timpul. Familia ta este deja la bord. Oamenii mei au grijă de ei chiar în timp ce vorbim. Te aşteaptă. Ai face bine să te grăbeşti.

— Dar tu? întrebă Najjar. Vii şi tu, nu?

— Nu.

— De ce? Nu poţi rămâne aici.

— Este treaba mea, şi mai am câte ceva de făcut, spuse David.

— Dar dacă află că ai vreo legătură cu mine, te vor ucide.

— De asta trebuie să rămân.

— Nu înţeleg.

— Najjar, ţi-aş putea spune, dar atunci ***eu*** va trebui să te ucid, spuse David, zâmbind. Lucrurile pe care nu le ştii despre mine vor trebui să rămână aşa. Dar, crede-mă, tu şi familia ta veţi fi foarte fericiţi în SUA.

Najjar rămase tăcut o clipă.

— Sheyda s-ar fi bucurat să te cunoască, spuse el în cele din urmă.

— Si eu m-as fi bucurat.

— Într-o bună zi? întrebă Najjar.

— Poate.

Najjar dădu mâna cu David şi i-o ţinu o vreme, apoi coborî din maşină, cu sacul în mână şi fugi la avion.

David îl privi cum se îndepărtează. îşi dorea să fi putut rămâne şi să privească avionul decolând în timp ce soarele răsărea strălucitor la est. Dar nu-şi putea permite riscul.

Trebuia să scape de Renault, să fure o altă maşină şi să se întoarcă la Teheran, înainte ca Esfahăni, Rashidi sau echipa lui să-şi dea seama că lipsea.

89

TEHERAN, IRAN

Telefonul lui David sună când se apropie de marginea oraşului Teheran.

Era Esfahăni, în sfârşit.

— A fost un coşmar aici. Ai auzit de urmărirea acestui trădător Malik?

— Am avut probleme cu semnalul. Sper că-l vor prinde.

— Şi pe cel care a fost cu el, adăugă Esfahăni. Amândoi merită să fie spânzuraţi.

David se făcu mic, dar continuă jocul.

— Exact.

— E detestabil ce au făcut. Dar nu de asta am sunat. Lucrurile se mişcă foarte repede acum, după câte vezi. Avionul celui de-al doisprezecelea imam tocmai a decolat spre Riyadh de câteva minute.

— Credeam că se duce la Mecca.

— Aşa este, dar mi s-a spus că urmează să se întâlnească înainte cu regele. Apoi amândoi se vor duce în oraşul sfânt mâine dimineaţă pentru mesajul lui Mahdi către omenire.

— Mi-aş fi dorit să pot fi acolo, spuse David.

— Şi eu, încuviinţă Esfahăni. Dar este mult de lucru. De asta sun acum.

— Ce anume aveţi nevoie?

— Mahdi doreşte să ştie cum stăm cu telefoanele prin satelit. Rashidi spunea că a întrebat de ele chiar înainte să decoleze avionul. Vor să ştie cât de repede poţi face rost de ele.

David ezită. Din nou, ştia că Zalinsky şi Eva îi putea aduce telefoanele în câteva zile, dar nu-şi permitea să-l lase să creadă că-i era prea uşor, căci ar fi iscat suspiciuni.

— Domnule Esfahăni, voi face tot ce pot, spuse el, dar nu vă pot promite nimic. A fost destul de greu să fac rost de cele douăzeci, dar acum îmi cereţi încă trei sute.

— Nu mie îmi trebuie, îi reaminti Esfahăni.

— Ştiu, ştiu, şi vă promit, voi face tot ce pot. Dar am nevoie de ceva timp. Şi vă va costa o mulţime de bani.

—Tinere, banii să-ţi fie cea mai mică grijă.Tu adu-mi telefoanele, iar eu voi avea grijă că vei primi banii, plus un bonus generos pentru efortul tău.

David ştia că CIA nu avea să-i permită să păstreze niciun ban, dar văzu o oportunitate şi se folosi de ea.

— Nu, nu pot accepta nimic în plus, spuse el. Aţi fost foarte generos înainte, şi n-ar fi trebuit să accept banii atunci.

— Nu fi ridicol. I-ai câştigat.

— Dar nu îi vreau, insistă el. Vă rog, vreau ca acesta să fie un gest curat de închinare pentru Cel Promis, pacea fie cu el. Nimic mai mult.

Esfahăni făcu o pauză, vădit surprins de refuzul lui David pentru ceea ce probabil ar fi atins circa un sfert de milion de dolari.

— Allah te va răsplăti, prietene.

— Deja a făcut-o.

Acestea fiind spuse, Esfahăni îi explică faptul că Mina îi rezervase deja un loc lui David la zborul Emirates de ora 6:45, spre Dubai, şi apoi un zbor direct spre München, la

7:45, a doua zi dimineaţa, cu compania Lufthansa.

— E tot ce a putut rezolva în aşa scurt timp, se scuză Esfahăni. Toate celelalte locuri erau rezervate. Dar cel puţin te-am pus la clasa întâi.

— Chiar nu era necesar. Şi puteam să îmi fi făcut şi eu rezervările.

— Crede-mă, ştiu asta, spuse Esfahăni. Dar a fost ideea domnului Rashidi. De fapt, a chiar insistat.

David îi mulţumi lui Esfahăni şi-l rugă să-i mulţumească el lui Rashidi. Apoi închise telefonul şi găsi un loc sigur în care să se poată dispensa de maşina furată pe care o conducea. O luă pe jos cale de câteva străzi pentru a se distanţa de maşină, apoi luă un taxi spre hotelul Simorgh pentru a-şi face bagajele. Esfahăni nu părea să suspecteze de ceva.

Între timp, ştia că Eva şi echipa ei urmăreau telefoanele prin satelit, precum şi traficul radioului poliţiei din Teheran. Nu aveau nicio informaţie că el ar fi fost în pericol. Dacă toate continuau aşa cum fuseseră plănuite, avea să şadă cu Zalinsky şi Fischer şi să discute cu ei la ora zece în seara acelei zile.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că acum era miercuri, 2 martie. Era dureros de evident pentru David că nu avea cum să ajungă în Syracuse s-o vadă pe Marseille în weekendul acela, darămite seara următoare. Chiar dacă reuşea să ajungă fizic înainte să se sfârşească nunta, Zalinsky nu l-ar fi lăsat cu niciun chip să plece. Erau prea multe în joc. Trebuia să ajungă în Germania să ia telefoanele şi apoi să se întoarcă înapoi la Teheran. Nu avea cum să evite asta. Aceasta era slujba lui. Acestui lucru îşi dedicase viaţa.

Dar o parte din el suferea.

★ ★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

În clipa în care ateriză în Dubai, David găsi un telefon cu fise.

Era un gând deprimant faptul că trebuia să o sune pe Marseille şi să-i spună că nu avea să poată fi acolo. Dar ar fi fost de neiertat s-o lase să aştepte, aşa că se hotărî să o contacteze acum, înainte să fie imposibil.

Din nefericire, ajunse din nou la mesageria ei vocală. Voia să vorbească cu ea, să-i audă vocea, să-i spună cât de rău îi părea. Dar probabil că preda, şi nu ştia când avea să aibă o altă ocazie să o sune. Nu avea de ales. Lăsă un mesaj.

— Marseille? Hei, sunt David. Nu am decât o clipă, dar te sun pentru a-mi cere iertare. îmi pare îngrozitor de rău, dar nu voi reuşi să mă întorc la timp în Syracuse pentru a mă întâlni cu tine. îmi pare foarte rău. Sunt în Budapesta, lucrez la un contract care este critic pentru compania mea şi, să spunem aşa, lucrurile nu merg prea bine. Clientul doreşte schimbări majore ale contractului. L-am analizat de un milion de ori deja. Dar şeful meu mă bate la cap să rezolv problemele de aici. Compania mea are nevoie disperată de afacerea aceasta, aşa că, oricum, ce încerc să spun, este că nu pot pleca până nu se semnează ultima hârtie. Mă simt îngrozitor – serios. Atât de mult mi-am dorit să te întâlnesc, şi să povestim, şi să-ţi spun personal cât de rău îmi pare pentru tot ce a trebuit să suferi. Dar mă tem că asta nu se va întâmpla weekendul acesta. Acum trebuie să închid, dar promit să te sun imediat ce voi putea. Sper că eşti bine. Pa.

David puse receptorul în furcă, tresărind la gândul atâtor minciuni pe care tocmai le spusese. Dar în clipa aceea, sincer habar n-avea cum să procedeze mai bine. Când îşi luă bagajele, îşi verifică e-mailurile pe telefon. Primul pe care-l deschise era de la tatăl său. Starea de sănătate a mamei lui se deteriora rapid.

Douăzeci de minute mai târziu, David cobora din taxi la biroul regional al Munich Digital Systems. Era întuneric. Toată echipa plecase acasă deja până a doua zi. Dar, într-un birou din spate, Zalinsky şi Fischer îl aşteptau. Eva îl întâmpină cu

o îmbrăţişare. Spre mirarea sa, la fel făcu şi Zalinsky. Aveau o noapte lungă de discuţii înainte, însă Zalinsky îi spuse cât se poate de clar că era mândru de el şi se bucura că reuşise încă o dată să iasă teafar şi întreg din Iran.

— Najjar şi familia lui sunt bine? întrebă David când Eva le turnă fiecăruia câte o ceaşcă cu cafea.

— Sunt toţi bine, spuse Zalinsky, uitându-se la ceas. De fapt, ar trebui să ajungă în SUA peste câteva minute.

— Ai primit toate documentele de pe laptopul lui Saddaji?

— Absolut, spuse Eva, sorbind prima gură. A fost o mină de aur. Vom parcurge totul peste câteva minute.

David oftă şi se trânti într-un scaun. îşi simţea ochii obosiţi şi, fără îndoială, pierduse câteva kilograme.

— Eşti epuizat, spuse Zalinsky.

— Nu – ei bine, da, dar nu e vorba de asta, spuse David. Doar că...

— Ce?

— Nimic.

— Haide, spune, ordonă Zalinsky.

— Nu, nimic; să trecem la treabă. Avem o mulţime de lucruri de discutat.

— David, ce este?

Deci David luă o gură adâncă de aer şi mărturisi:

— E vorba de mama.

— Nasreen? întrebă Zalinsky. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Are cancer. E destul de grav. II are de ceva vreme.

Zalinsky şi Fischer deveniră tăcuţi. David nu pomenise niciodată
despre viaţa lui personală. Habar n-avuseseră. Dar relaţia lui Zalinsky cu familia Shirazi exista de mai bine de treizeci de ani.

— îmi pare foarte rău, spuse el. De când ştii?

— Abia de câteva săptămâni, spuse David. Au hotărât să-mi spună când am fost în vizită acasă. Dar tocmai am primit un e-mail de la tata. Spune că starea ei s-a înrăutăţit şi

nu se ştie cât timp va mai putea rezista.

Eva se întinse după mâna lui David.

— Trebuie să te duci acasă, spuse Zalinsky.

— Da, sigur.

— Serios, David, trebuie.

— Jack, cum aş putea? Uite ce se întâmplă.

— E mama ta, David. Nu ai decât o mamă. Du-te. E în regulă.

90

MÜNCHEN, GERMANIA

David ateriza în München joi, în jurul amiezii.

Avea rezervat un loc la un zbor spre Newark cu o legătură spre Syracuse în aceeaşi zi, mai târziu. Dar deocamdată, şedea în rezerva business class a companiei Lufthansa, trimiţându-i tatălui său şi lui Marseille câte un e-mail şi urmărind în direct mesajul celui de-al doisprezecelea imam din Mecca.

Imaginea nu era grozavă. Poliţia saudită estima că peste 14 milioane de pelerini veniseră într-un oraş a cărui populaţie în mod obişnuit era sub 2 milioane. Comentatorii descriau evenimentul drept cea mai mare adunare de musulmani din istorie, mai mare chiar decât înmormântarea Ayatollahului Khomeini, care atrăsese aproape 12 milioane de persoane în Teheran, în iunie 1989. Pentru a menţine ordinea, un sfert de milion de soldaţi şi ofiţeri de poliţie saudiţi erau prezenţi, şi se estima că cinci mii de jurnalişti şi producători erau de faţă pentru a surprinde momentul şi a-l transmite în lumea întreagă.

Regele saudit ajunse primul, înveşmântat în renumitele sale haine albe, dar fără pompa şi alaiul care-l însoţeau în

mod obişnuit pe monarh. Lui David, omul acesta i se părea cenuşiu. Mâinile îi tremurau uşor când citi din textul pregătit dinainte pe o singură coală de hârtie.

Introducerea a fost scurtă şi fără nimic memorabil. Ceea ce avea să rămână în amintire şi discutat ceva vreme, David era sigur de asta, era imaginea regelui Casei de Saud care-şi încheia prezentarea, se retrase de la microfon, apoi se plecă până aproape de pământ împreună cu vreo două duzini de alti emiri, clerici si mullahi sunniti si siiti.

Apoi, al doisprezecelea imam se ridică şi ocupă centrul scenei. Era mai tânăr decât s-ar fi aşteptat David – părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi, în contrast cu ceilalţi bărbaţi de pe scenă, purta o robă neagră şi un turban negru, denotând că era descendentul lui Mohamed.

Mulţimea adunată la Mecca erupse cu o intensitate pe care David nu o mai văzuse niciodată la vreun alt eveniment public. Vuietul aplauzelor şi uralelor şi plânsul necenzurat era surprinzător de intens, ajungând până la el prin difuzoarele televizorului. Nu putea decât să-şi închipuie cum suna la faţa locului.

Şi părea să nu se mai termine. După câteva minute, Sky News dădu legătura în studioul din Londra, unde trei comentatori erau adunaţi în jurul unei mese rotunde discutând importanta reapariţiei lui Mahdi. Dar chiar şi aşa, trecură alte zece sau doisprezece minute până când mulţimea se linişti suficient cât Mahdi să poată vorbi, iar când o făcu, oamenii părură hipnotizaţi.

— A venit timpul, spuse al doisprezecelea imam cu o voce puternică, tunătoare, care păru instantaneu să impună reverenţă şi respect. Era aroganţei şi a corupţiei şi a lăcomiei s-a încheiat. O nouă eră a dreptăţii, şi păcii, şi frăţiei a sosit. E timpul ca Islamul să se unească.

Din nou, mulţimea izbucni în urale sălbatice.

— Musulmanii nu îşi mai permit luxul certurilor şi diviziunilor. Sunniţii şi şiiţii trebuie să devină una. A venit timpul să creăm un popor islamic, o singură naţiune islamică,

un singur guvern islamic. A venit timpul să arătăm lumii că islamul este gata să conducă. Nu vom fi limitaţi la graniţe geografice, la grupări etnice şi la naţiuni. Mesajul nostru este universal, şi va conduce lumea la unitatea şi pacea pe care naţiunile nu le-au găsit decât temporar până acum.

David îşi scoase un carnet şi un pix din geantă şi începu să ia notiţe. Mahdi chema la re-crearea califatului, a unui imperiu islamic condus de un singur om, care să se întindă din Pakistan, în est, până în Maroc, în vest. Nu avea să se întâmple una ca asta niciodată, dar făcea spectacol.

— Este plină lumea de cinici şi sceptici, spuse Mahdi. Dar lor le spun, a venit timpul. Timpul să vă deschideţi ochii şi urechile şi inimile. A venit timpul să vedeţi, să auziţi şi să înţelegeţi puterea islamului, gloria islamului. Şi azi, lăsaţi să înceapă acest proces al educaţiei. Am venit să întemeiez un nou regat, iar astăzi vă anunţ că guvernul Iranului, al Arabiei Saudite şi al statelor din golf se unesc într-o singură naţiune. Aceasta va reprezenta inima califatului. Agenţii mei poartă discuţii paşnice şi respectuoase cu toate celelalte guverne din regiune, şi în scurt timp ne vom anunţa expansiunea.

David era uimit. Saudiţii şi emiratele îi urau şi se temeau de iranieni. Dar în timp ce el se întreba cum ar fi posibil ca cele două naţiuni să formeze o alianţă, cel de-al doisprezecelea imam îi şi oferi explicaţia.

— Pentru cei care ni se vor opune, aş spune pur şi simplu atât: Califatul va controla jumătate din rezervele de petrol şi de gaze naturale ale lumii, precum şi golful şi căile de furnizare ce traversează strâmtoarea Hormuz. Califatul va deţine cea mai puternică armată din lume, condusă de mâna lui Allah. Mai mult, califatul va fi acoperit de o umbrelă nucleară ce îi va proteja pe oameni de tot răul. Republica islamică Iran a efectuat cu succes un test de arme nucleare. Armele lor sunt operaţionale acum. Tocmai mi-au fost predate comanda şi controlul acestor arme. Nu căutăm decât pacea. Nu dorim să facem rău niciunei naţiuni. Dar nu mă înţelegeţi greşit: orice atac din partea oricărui stat asupra

oricărei regiuni a califatului va dezlănţui furia lui Allah şi va provoca Războiul de Anihilare.

91

SYRACUSE, NEW YORK

David simţea nevoia să se plimbe puţin pentru a-şi limpezi gândurile.

îşi petrecuse vinerea şi sâmbăta cu părinţii lui la spital şi îi promisese tatălui său că avea să se întoarcă la orele de vizită de după-amiază. Dar acum, spre uimirea lui, se pregătea să se întâlnească cu Marseille faţă în faţă. Gândul acesta îl bucură şi îl îngrozi totodată.

Nerăbdător să ajungă la timp, se trezi devreme şi se duse cu maşina pe care o închiriase pe dealul unde se afla Universitatea Syracuse, găsind campusul liniştit şi încă adormit în această dimineaţă rece şi tăcută de duminică. Află imediat un loc de parcare pe Crouse Avenue, coborî din maşină şi începu să se plimbe cu pas alert prin străzile ale căror amintiri îsi trimiteau ecoul din trecut. Marseille urma să se întâlnească cu el în circa patruzeci şi cinci de minute pentru un mic dejun la ora 8 la hotelul University Sheraton unde era cazată. Apoi urma ca ea să plece pentru a se întâlni cu câţiva prieteni de la petrecerea de nuntă pentru un serviciu religios la ora 9:30 într-o suburbie din Manlius. Avionul care o ducea înapoi pe Coasta de Vest pleca la ora

unu, la prânz. Aveau o oră să stea de vorbă.

Trecuse mult timp de când David se aflase în campusul unui colegiu american. Marshall Street, principala alee a studenţilor, nu era neapărat fermecătoare, dar cumva avea un aer de familiar care în acest moment i se părea confortabil. Era o felie dintr-o lume familiară pe care o lăsase demult în urmă, cu toate că nu mai era neapărat o lume din care să mai facă parte.

În timp ce ocolea o fisură în trotuar şi un morman de gunoi – mai multe sticle de bere şi ambalaje de fast-food lăsate din câte se părea de cu seară acolo – îşi aminti de scene de haosul delirant ce cuprindea Syracuse ori de câte ori echipa de baschet a Universităţii Syracuse câştiga un meci important. îşi aminti o dată sau de două ori când şcoala reuşise să ajungă în semifinale, iar fraţii săi îl luaseră la pizza cu ei la Varsity şi-şi cumpărară pulovere la unul din multele magazine de pe M Street. Cândva îi plăcea să-şi petreacă timpul acolo cu Azad şi Saeed. Il făcea să se simtă mai bătrân, mai nepăsător decât era de fapt.

În timp ce parcurse pe jos câteva străzi scurte până la Sheraton, încercă să se scalde în amintirile acestea, în parte pentru că nu voia să se gândească la lumea aceasta ca o lume care era în pragul unui război, îşi dorea să fi putut da timpul înapoi până într-un punct care era mai simplu şi mai fericit. Poate că de asta urma să ia micul dejun cu o femeie a cărei amintire avea o asemenea influenţă puternică asupra lui, femeia după a cărei reîntâlnire tânjise încă de când era adolescent.

David mai avea cincisprezece minute până la micul dejun, aşa că intră într-o cafenea Starbucks la colţ. Era un local liniştit, iar în fundal se auzea jazzul lui Wynton Marsalis. îşi comandă un latte cu multă frişcă şi se aşeză la o masă în colţ, recunoscător că era prea devreme ca localul să fie umplut de studenţi. Se gândi că ar fi fost bine să-şi fi adus o carte, ceva care să-i ofere o ocupaţie în timp ce aştepta. Cu siguranţă nu voia să apară acolo mai devreme.

în cele din urmă veni şi ceasul aşteptat. Luă adânc aer în piept, traversă strada, intră în holul de la Sheraton şi se trezi curând şezând singur la o masă în Rachel's Restaurant, cu o nouă ceaşcă de cafea înainte. Tocmai începu să-şi facă griji că avea să fie puţin cam prea agitat de la atâta cofeină.

Dintr-odată, o văzu. Purta o eşarfa roşie şi o haină neagră din lână, peste o helancă sport, care-i ţineau de cald în răcoarea aceasta de iarnă târzie. Cu blugii de culoare deschisă şi rucsacul din piele aruncat pe umăr, putea trece drept o studentă din an terminal. Era chiar şi mai frumoasă decât şi-o amintea, mai ales ochii aceia mari şi verzi.

Intră, îl văzu şi îi aruncă un zâmbet sfios. Se ridică s-o întâmpine, şi se simţi recunoscător când ea-l îmbrăţişă scurt.

— David, ce mă bucur să te revăd!

— Bună, Marseille, îi răspunse el cu un zâmbet cald.

După alte câteva minute îşi dăduseră comanda – ouă Benedict pentru el şi clătite cu afine pentru ea. Se aşezase în faţa lui cu o cană de cafea şi păru dintr-odată nesigură. El privi în jurul său prin încăperea frumos luminată, observând chelnerii care pregăteau mesele pentru dejunul târziu de duminică, şi fu fericit că se găseau într-un colţ liniştit, departe de toate pregătirile.

El începu:

— Mă bucur mult să te văd, Marseille. Mi-a părut rău să aud de tatăl tău.

— A fost un an greu. Dar ştii, lucrurile au fost dificile multă vreme. Ce mai face mama ta?

— E o luptătoare, dar nu ştiu cât o mai duce. Mulţumesc pentru florile pe care i le-ai trimis, apropo. Au însemnat mult pentru ea – şi pentru tata, la fel.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe. Apoi David spuse:

— Trebuie să fi fost greu pentru tine să-l pierzi pe tatăl tău. Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi trist şi privi în altă parte pentru o clipă, înainte să-i întâlnească din nou privirea.

— Presupun că nu şi-a revenit niciodată cu adevărat după moartea mamei. Ştii că ne-am mutat imediat la Oregon. Credea că nu mă va mai putea creşte de unul singur. A vrut să am parte cel puţin de o bunică în viaţa mea, şi a fost înţelept în privinţa asta. O fată are nevoie de mâna unei femei în trecerea ei prin viaţă. Bunica mea m-a ajutat mult...

Vocea i se stinse, iar David îşi aminti că citise că bunica ei suferea de Alzheimer si că locuia într-un azil.

Aduse din nou vorba despre tatăl ei.

— Tatăl tău a ajuns să predea acolo? Era atât de fascinant. A fost profesor la Princeton, nu-i aşa?

— Aşa e, dar nu, nu a predat niciodată în Portland. A încercat să scrie articole pentru câteva ziare şi jurnale din Orientul Mijlociu. Dar nu a reuşit să facă niciodată faţă termenelor limită. Petrecea luni întregi făcând cercetări, apoi se lăsa păgubaş după ce scria o jumătate de articol. Părea hăituit. Mi-a spus că era un om blestemat, că nu ştia cum, dar toţi păreau să fie împotriva lui. În ultimii câţiva ani, trăia în altă lume. Ajungea chiar să bâiguie lucruri în farsi, şi se uita la mine de parcă s-ar fi întrebat cine sunt.

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine.

— Uneori a fost. Dar în alte zile, tata părea iarăşi cel din totdeauna, şi faceam plimbări lungi sau ne plimbam cu bicicletele. Zilele acelea erau minunate, dar era imprevizibil. Multe din zile stătea pur şi simplu în camera lui. Dar n-am vrut să vorbim despre tata. Am vrut mai întâi să îmi cer scuze şi apoi să încerc să-ţi explic.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Marseille. A trecut mult timp. Eram doar doi copii.

— Ştiu, dar am avut o relaţie specială; întotdeauna am crezut asta.

Făcu o pauză şi-l privi de parcă ar fi sperat că el n-o va contrazice.

Şi nu o contrazise, iar când ea vorbi din nou, părea să aibă ceva mai multă putere în voce.

— Am vrut să iau legătura cu tine. N-ai idee cât de mult

mi-am dorit să vorbesc cu tine şi să te întâlnesc. Dar tata mi-a interzis-o categoric. A fost supărat pe tine, David.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între tine şi mine în Canada. Era supărat pe iranieni – pe toţi iranienii – pentru că nu-i pricinuiseră decât suferinţă toată viata. Ceea ce am făcut tu si cu mine... n-ar fi trebuit să îngăduim ca lucrurile să meargă atât de departe. Eu nu te acuz, dar tata a făcut-o.Te-a învinovăţit pentru faptul că mi-ai distrus viaţa.

— De ce i-ai spus? Adică, da, am greşit. Dar nu ar fi fost greu pentru tatăl tău să audă asta?

Marseille îşi plecă privirea la mâinile ce i se odihneau pe masă. Părea să-şi ia inima în dinţi din nou.

— Nu i-am spus despre noi, David. La început. N-a trebuit. După câteva luni, a devenit oarecum evident.

92

— Eram însărcinată.

Lui David nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ai un copil?

Ea scutură din cap.

— Sarcina a fost dificilă încă de la început. Eram atât de tânără... Oricum, am pierdut copilul când aveam trei luni.

David rămase tăcut.

— Ştiu că trebuie să fie şocant pentru tine. Ştiu că faptul că spun acum că-mi pare rău că nu ţi-am spus – că nu am păstrat deloc legătura – nu poate compensa. Numai că lumea mea s-a prăbuşit cu totul, ştii? Trăiam în cealaltă parte a ţării cu un tată care îşi pierdea minţile. Am pierdut-o pe mama, şi te-am pierdut pe tine, şi apoi îmi era rău tot timpul. Apoi când am mai pierdut şi copilul... Toate astea nu sunt decât scuze, ştiu. Dar după aceea a trecut atât de mult timp, încât m-am temut să mai iau legătura cu tine. Mi-am spus că nu era atât de important.

David nici nu mişca în timp ce cuvintele se revărsau de pe buzele lui Marseille. Nu prea ştia ce să spună. Observă că ea avea lacrimi în ochi şi că pe faţa ei se citea o umbră de frică. Nu voia asta.

— Nu sunt supărat pe tine, Marseille. Doar că... nu pot să cred că ai trecut prin toate astea singură. îmi doresc să te fi putut ajuta cumva.

— Mulţumesc. înseamnă mult pentru mine. Dar nu mă aştept să mă ierţi atât de uşor. N-am procedat corect, ţinându-te departe de toate acestea. Probabil că şi tu ai fost rănit, întrebându-se de ce nu-ţi răspundeam. Dar eşti foarte drăguţ.

O mică scânteiere de lumină îi reveni în ochi. El era în continuare extrem de derutat, dar cel puţin acum înţelegea de ce rupsese orice contact cu el. Nu avusese încotro, pentru că tatăl ei îi băgase atât pe el cât şi toată familia lui într-o listă tot mai lungă de iranieni care, evident, îi otrăviseră viaţa. Dar se întrebă ce dorea Marseille acum de la el. Doar să reia legătura? Să fie iertată?

Li se aduse mâncarea, dar el nu putea mânca, şi nici ea.

— Există vreo modalitate prin care să te pot ajuta acum, Marseille? Ai nevoie de ceva?

Rămase tăcută o vreme, jucându-se cu furculiţa prin mâncare.

— Când a murit tata, mi-a luat ceva timp să îi fac ordine prin lucruri, spuse ea în cele din urmă. Biroul lui era un dezastru, şi am fost tentată să adun tot şi să duc totul la gunoi. Dar ştiam cumva că trebuia să triez totul şi să citesc totul cu atenţie. Erau atât de multe informaţii despre părinţii mei pe care nu le ştiam. Tata n-a mai pomenit-o niciodată pe mama după 11 septembrie, şi niciodată n-am apucat să-i spun ce aflasem de la tine despre scăparea lor din Iran împreună cu părinţii tăi.

David băgă de seamă că ea încă nu-i pomenise de modul în care murise tatăl ei, cu toate că evident nu o învinuia.

Marseille căută prin geantă şi scoase un plic, dezlegând sfoara cu care era legat şi-l puse pe masă.

— Tata a ţinut un jurnal – ţi-am spus oare? A scris o mulţime de jurnale de-a lungul anilor. Chiar dacă au existat pauze lungi în timp, am aflat o mulţime de lucruri. Părinţii

mei au fost nişte strângători, iar dosarele lor ajung până în anii ’60. Uite, aici este un document medical din perioada pe care au petrecut-o în Iran. Uite, e emisă de Ambasada Canadei. Mama şi-a pierdut primul copil în timpul Revoluţiei.

— N-am ştiut asta, spuse David.

— Documentele nu sunt complete, dar cred că a fost grav rănită înainte să scape de acolo. Nu se pare că a fost un avort obişnuit. Cred că de asta nu au vrut să-mi spună niciodată despre Iran. Era prea dureros pentru ei.

David îşi aminti casa liniştită, obişnuită, de pe Jersey Shore pe care o vizitase în urmă cu atâta timp. Cât de diferit trebuie să li se fi părut celor doi Harper faţă de nebunia din Teheran.

— Acum înţeleg, continuă ea. De asta au rămas atât de mult la Ambasada Canadei. Nu era vorba doar că trebuiau să pună la punct un plan de scăpare. Mama trebuia să se vindece suficient cât să poată călători. îmi doresc să fi putut discuta cu ea despre toate astea. îmi doresc să o fi putut strânge în braţe pe mama. într-un fel, mă simt de parcă nu i-aş fi cunoscut niciodată cu adevărat. Ştii?

Marseille arăta atât de nostalgică şi părea fragilă; David ar fi vrut s-o cuprindă în braţe, s-o protejeze. Dar nu avea niciun drept s-o facă. Şi oricum, nu se putea întoarce la zilele acelea când viaţa era normală. Lucrurile nu mai erau normale. Nu pentru el. Şi, curând, nu aveau să mai fie pentru nimeni. Chiar acum, aici în locul acesta cu Marseille, aproape că putea uita care era misiunea lui cu adevărat. Apoi ea-i întrerupse şirul gândurilor, şi-şi dădu seama că tăcuse prea mult.

— David? Eşti bine? E ciudat, nu-i aşa? Să apar acum aşa şi să arunc toate informaţiile astea asupra ta. îmi pare rău. Doar că prietena mea a insistat să vin aici la nunta ei. E aşa de... nu ştiu, ciudat că a crescut aici lângă Syracuse. Nu-mi puteam imagina să vin în oraşul tău natal şi să nu te caut. Şi cu moartea tatălui meu, şi cu tot ce am citit în dosarele lui... eu... trebuia să te văd.

— Mă bucur, spuse el. M-am gândit la tine atât de des, chiar şi când nu mi-as fi dorit. Dacă lucrurile să fi mers altfel între noi... Dar credeam că totul se terminase. Acele câteva zile au fost fantastice, iar apoi totul s-a schimbat. M-am dus acasă, m-am întors aici, la liceu, iar tu nu mai erai, iar lumea era diferită. Niciodată n-a mai fost la fel.

— Ştiu, răspunse ea încetişor. Acum părea să fie rândul ei să se piardă cu totul în gândurile ei, în amintiri de demult.

David nu era sigur ce să mai spună sau ce să facă în continuare. Mâncarea li se răcise, şi ea aproape că trebuia să plece. Dar nu voia s-o lase. Voia să găsească o cale s-o roage să mai rămână puţin în Syracuse. Ar fi vrut să poată lua lucrurile de unde le lăsaseră, ca şi cum nimic din toate câte se întâmplaseră de atunci încoace nu erau reale. Ar fi vrut să uite de Iran, de MDS, să o uite pe Eva Fischer şi pe Jack Zalinsky, să-i uite pe Esfahăni şi pe al doisprezecelea imam şi ameninţarea războiului mondial. Voia s-o sune pe mama lui şi să-i spună că era gata să se aşeze, să locuiască în centrul New Yorkului, să se căsătorească cu Marseille şi să-i dăruiască câţiva nepoţi. Ar fi fost încântată. Poate că i-ar fi dat un nou motiv pentru a se lupta pentru a supravieţui. Chiar era totul atât de imposibil?

Marseille se trezi brusc din visarea ei şi i-o întrerupse şi pe a lui.

— David?

— Da?

— Mai este ceva ce am vrut să-ţi spun despre tata. Presupun că e în regulă să-ţi spun ţie. N-am spus-o nimănui, şi cumva mi se pare că eşti singurul din lumea asta căruia i-ar păsa câtuşi de puţin.

— Ce anume? întrebă David. Asculta doar pe jumătate şi pe jumătate scormonea cu disperare după o cale prin care să poată fugi undeva cu ea. Oare l-ar fi urmat dacă i-o cerea?

— întotdeauna am crezut că tata lucra pentru Departamentul de Stat – ştii, analist politic sau aşa ceva. Vorbea farsi, şi credeam că traducea şi analiza noi rapoarte

pentru guvernul nostru. Dar am găsit ceva în hârtiile lui care mă face să cred că n-a lucrat niciodată pentru Departamentul de Stat. Cred că nici mama nu ştia. David, a fost agent CIA, tot timpul. Uită-te la asta.

Ea-şi trase scaunul lângă el şi îi arătă un document ce purta antetul CIA. Era o scrisoare de recomandare a lui Charles Harper pentru merite deosebite în Iran. Menţiona criza din 1979 şi i se mulţumea pentru munca crucială depusă pentru Agenţie. Era semnată, ***Tom Murray***, ***Directorul Diviziei pentru Orientul Apropiat.***

— Ei, asta chiar e ceva, spuse David.

— Este, nu-i aşa? făcu Marseille. A trecut atât de mult, iar acum că el nu mai este, presupun că e în regulă ca oamenii să ştie. Nimeni din cei din Oregon nu l-a cunoscut cu adevărat pe tata. Nu am cu cine împărtăşi asta. Dar tu l-ai cunoscut. Familia voastră a fost parte a trecutului nostru – parte crucială – şi din cauza asta am vrut să-ţi spun ţie. Nu ştiu dacă a continuat să lucreze pentru CIA când s-a întors în State. Mă trezesc încercând să îmi amintesc călătoriile lungi pe care le făcea când eram mică. „Călătorii de cercetare” le numea el.

Credeam că sunt pentru cărţile şi cursurile lui de la colegiu. Dar mă întreb cum arăta de fapt viaţa tatălui meu.

Acelaşi lucru se întreba şi David, intrigat de cât de uimitoare era această nouă conexiune între ei doi şi se simţea îngrozitor că nu-i putea spune ce făcea şi de ce. Dar chiar în clipa aceea, telefonul îi sună în buzunar. Il scoase şi recunoscu numărul lui Zalinsky la apelant.

— Scuze, e şeful meu, spuse el şi preluă apelul. Hei, sunt eu. Pot să te sun înapoi mai târziu? Sunt într-o întâlnire.

Vocea lui Zalinsky era sumbră.

— David, trebuie să te duci undeva să fii singur şi să mă suni în următoarele cinci minute. M-ai înţeles?

— Absolut. Aşa voi face.

David opri telefonul şi o privi cu părere de rău pe Marseille. Ura s-o mintă, dar nu avea de ales.

— Şeful meu; lucrurile nu stau prea bine. Mă tem că trebuie să plec.

— Se pare că ai o slujbă foarte stresantă, spuse ea zâmbind. Cred că rămân cu copiii mei de clasa întâi.

— Da, ei bine, nu e întotdeauna aşa. Doar că momentul de faţă este deosebit de important pentru noi. Nu-mi vine să cred cum s-au suprapus toate lucrurile astea. David îşi trecu frustrat degetele prin păr. Vreau să ştii că nu mi-aş dori nimic mai mult decât să stau aici cu tine, ceasuri în şir, să mă plimb la nesfârşit cu tine, chiar să vin cu tine în Oregon, de fapt. Nu vreau să mai pierd legătura cu tine. Nu sunt sigur cum să pun asta în cuvintele potrivite. Dar, crede-mă, mă duc să termin afacerea asta în Europa şi apoi, dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să vin oriunde eşti tu. Sunt atât de multe lucruri despre care să vorbim, nu crezi?

— Ba da, spuse Marseille, evident mişcată de cuvintele lui sincere. Se întinse şi îi atinse mâna, iar degetele lui le cuprinseră pe ale ei.

— Aproape că nu te-am întrebat nimic despre tine, spuse ea. Mă tem că am vorbit una-întruna. Am atât de multe întrebări despre tine, despre munca ta şi despre familia ta.

El îi ţinu mâna cu putere o clipă, apoi o strânse uşor şi îi dădu drumul. Se ridică, şi ea făcu la fel.

— Trebuie să plec.

— Ştiu. E în regulă.

El puse câteva bancnote sub paharul cu apă, iar ea-i mulţumi pentru micul dejun.

— Nu ştiu sigur cât timp va trebui să fiu acolo. S-ar putea să fie destul de acaparator pentru o vreme. Dar iau legătura cu tine de îndată ce voi putea. Promit.

— Abia aştept.

Apoi o strânse în braţe îndelung şi o lăsă în urma sa pe Marseille Harper, restaurantul, holul şi ieşi în aerul rece al dimineţii.

Zalinsky trecu direct la subiect.

— Tocmai m-am întors la Washington. Trebuie să reintrăm în joc. Israelienii vor să vorbească, iar eu vreau să participi la întâlnirea aceea. În plus, Najjar Malik ne-a oferit câteva piste critice pe care trebuie să le urmărească cineva. Ce mai face mama ta?

— Jack, mama mea tocmai moare. Trebuie să rămân cu ea, cel puţin câteva zile, apoi s-ar putea să fie înmormântarea. Măcar atât îi datorez. Ai spus-o chiar tu.

— Ascultă, probabil că te poţi întoarce acolo într-o zi sau două. Dar chiar acum, este nevoie de tine aici pentru nişte lucruri.

— Ce lucruri?

— Nu pot vorbi despre asta la telefon. Trebuie să ajungi la Washington până mâine la amiază.

— Jack, te rog, nu-mi îngreuna şi mai mult starea asta.

— David, nu este o rugăminte. Este un ordin.

— De la cine? Tom Murray?

— Nu.

— Directorul?

— Nu.

— Atunci cine?

— Preşedintele.

NOTA AUTORULUI

în încercarea de a crea un context realist pentru romanul acesta, am preluat informaţii din multiple surse din lumea reală, în aşa fel încât persoanele, locurile şi evenimentele din viaţa personajelor mele fictive să fie cât mai reale cu putinţă. Vă prezint în continuare o listă a câtorva dintre aceste surse.

Dialogul din capitolul 2 dintre un reporter al Radio Teheran şi un purtător de cuvânt al studenţilor iranieni care au ocupat Ambasada SUA din Teheran se bazează pe un dialog real care a avut loc în 4 noiembrie 1979, ziua asediului. Comunicatele studenţilor adresate lumii întregi folosite în acest capitol sunt extrase din comunicatele reale care au fost făcute în ziua aceea. Vezi Massoumeh Ebtekar (aşa cum s-a adresat lui Fred A. Reed), ***Takeover in Teheran: TheInside Story of the 1979 U.S. Embassy Captare***, [AsediulTeheranului: povestea din spatele capturării Ambasadei SUA în 1979] paginile 69-71.

Articolul ***U.S.News&World Report*** citat în capitolul 25 este real. A fost scris de David E. Kaplan şi a fost intitulat „Not Your Fathers CIA" Articolul a apărut în numărul revistei din 20 noiembrie 2006, cu toate că eu l-am folosit ca şi când ar fi apărut în ediţia din ianuarie 2002.

în capitolul 32, am menţionat o poveste reală publicată în ***Wall Street Journal***, „Irans Web Spying Aided by Western Technology",
[Web-Spionajul iranian facilitat de tehnologia occidentală] scris de Christopher Rhoades şi Loretta Chao. Articolul a fost publicat în 22 iunie 2009.

În acelaşi capitol, citez un articol original ***New York Times***, „Revolutionary Guard Buys Stake in Iran Telecom", [Garda revoluţionară achiziţionează acţiuni în Iran Telecom] publicat în secţiunea „Deal Book", editat de Andrew Ross Sorkin. Articolul a fost publicat în ediţia din 28 septembrie 2009.

Articolul din ziarul londonez ***Times*** intitluat „Discovery of UD3 Raises Fears over Irans Nuclear Intentions" [Descoperirea unei creşteri de UD3 intensifică temerile legate de intenţiile nucleare ale Iranului] menţionat în capitolul 41 a fost scris de Catherine Philip şi a apărut în 14 decembrie 2009.

În capitolul 43, citez dintr-o carte reală, ***The Awaited Savior*** [Mântuitorul mult-aşteptat] de Baqir al-Sadr şi Murtada Mutahhari. A fost publicat de Islamic Seminary Publications în Karachi, Pakistan, şi poate fi găsit on-line la http://wwrw.al-islam.org/awaited/ index.htm.

Descrierea fizică a celui de-al doisprezecelea imam precum şi descrierea semnelor despre care se spune că vor precede sosirea lui sunt preluate din diferite tradiţii şi hadituri. Numeroase surse descriu aceste semne, inclusiv web-site-ul www.awaitedmahdi.com

În capitolul 62, am extras o monografie scrisă de Mehdi Khalaji şi publicată de Institutul Washington pentru Politica Orientului Mijlociu. Este intitulată ***Apocalyptic Politics: On the Rationality of Iranian Policy.*** O puteţi găsi la http://www.washingtoninstitue. org/pubPDFs/PolicvFocus79Final.pdf.

Telefoanele prin satelit Thuraya menţionate în capitolele 54 şi 63; detaliile şi specificaţiile au fost extrase direct de pe web-site-ul companiei, http://www.ts2.p1/en/News/l/24.

Raportul televizat de ştiri cu privire la cutremurul din Hamadăn din capitolul 68 a fost adaptat după un raport de ştiri real al CNN în timpul cutremurului din Haiti. Vezi

„Haiti appeals for aid; official fears 100,000 dead after earthquake”, 13 ianuarie. 2010. http://www.cnn.com/2010/WORLD/americas/01/13/haiti.earthquake/index.html.

Cuvintele folosite de cel de-al doisprezecelea imam când descria evreii ca descendenţi din „maimuţe şi porci” (capitolul 70) şi când a oferit instrucţiuni despre decapitarea şi smulgerea inimii din pieptul duşmanilor săi (capitolul 84) sunt bazate pe un comunicat real al unui grup jihadist islamic radical cu baza în Fâşia Gaza, cunoscut drept Jama’at Al-Tawhid wal-Jihad. Mesajul a fost publicat la 20 martie 2010. A fost preluat, tradus şi raportat de Institutul de cercetare media din Orientul Mijlociul cu baza la Ierusalim.

Vezi http://www.memri.0rg/report/en/O/0/0/0/0/0/4060.htm.

În capitolul 74, citez un articol real ***New York Times***, „North Koreans Say They Tested a Nuclear Device”, scrisă de David Sânger. Articolul a fost publicat la 9 octombrie 2006.

Cititorii care sunt familiari cu aşezarea geografică şi punctele de reper din Teheran vor observa că mi-am luat câteva libertăţi cu privire la locaţia anumitor clădiri cum ar fi Imam Khomeini Grand Mosala Mosque. Toate celelalte descrieri fizice ale clădirilor, ale reţelei rutiere şi ale zonelor mărginaşe se bazează pe cercetare şi sunt cât de factuale posibil.

Sperăm că ţi-a făcut plăcere lecturarea acestei cărţi. Dacă te-a inspirat mesajul ei, te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare si alte apariţii editoriale disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile definal si accesează librăria virtuală de la adresa
www.scriptum.ro

MULŢUMIRI

îţi mulţumesc, Doamne, pentru că m-ai lăsat să trăiesc şi să scriu, şi mulţumesc pentru toţi oamenii pe care mi i-ai dat ca prieteni şi rude în viaţă şi în lumea editorială. Nu îi merit, dar îţi sunt profund recunoscător pentru fiecare în parte intre ei. Te rog, binecuvântează-i cu lucruri care întrec speranţa, visurile sau imaginaţia lor.

îţi mulţumesc, Lynn, pentru că ai fost fantastica şi minunata mea soţie de peste douăzeci de ani şi cel mai bun prieten al meu de şi mai mult timp. îţi mulţumesc atât, atât de mult pentru că mă iubeşti şi mă încurajezi şi te rogi pentru mine şi că trăieşti împreună cu mine. Nu te merit, dar sunt atât de recunoscător pentru tine! Te iubesc atât de mult.

Vă mulţumesc, Caleb, Jacob, Jonah şi Noah, pentru umorul, perspectiva, încurajarea şi puterea voastră, şi pentru toată bucuria pe care ne-o pricinuiţi mie şi mamei voastre prin personalităţile voastre individuale.

Mulţumesc minunatelor noastre familii – mamei şi tatălui meu, Len şi Maryjo Rosenberg; lui June „Bubbe” Meyers; familiei Rebeiz; familiei Scoma; familiei Meyers; şi familiei

Urbanski – pentru dragostea şi rugăciunile voastre.

Vă mulţumesc vouă, Edward si Kailea Hunt, Tim şi Carolyn Lugbill, Steve şi Barb Klemke, Fred şi Sue Schwien, Tom şi Sue
Yancy, John şi Cheryl Moser, Jeremy şi Angie Grafman, Nancy Pierce, Dave şi Barb Olsson, Jeff şi Naomi Cuozzo, Lance şi Angie Emma, Lucas şi Erin Edwards, Chung şi Farah Woo, Dr.T.E.Koshy şi familiei, şi tuturor prietenilor şi rudelor noastre din cadrul Joshua Fund şi November Communications, Inc., pentru toate sfaturile voastre pline de înţelepciune, pentru munca voastră şi prietenia plină de credincioşie.Vă mulţumesc, General Boykin, Hormoz Shariat şi Tom Doyle pentru toată cercetarea, experienţa şi sfaturile pe care mi le-aţi oferit pentru cartea aceasta şi toate celelalte.

Vă mulţumesc, Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Cheryl Kerwin, Dean Renninger, Beverly Rykerd şi tuturor oamenilor fantastici şi talentaţi de la echipa editurii Tyndale House Publishing pentru că m-au ajutat să lansez această nouă serie.

Îţi mulţumesc, Scott Miller, agentul meu de încredere la Trident Media Group, pentru constantele şi excelentele tale sfaturi şi pentru prietenia ta preţioasă.

DESPRE AUTOR

Joel C. Rosenberg este autorul best-selling conform ***New York Times*** a cinci romane – ***Ultimul Jihad\ Zilele din urmă, Alternativa Ezechiel\ Sulul de aramă, si Arşiţa morţii —*** şi a două cărţi de non-ficţiune, ***Epicentru*** şi ***în***

interiorul Revoluţiei, cu circa 2 milioane de exemplare tipărite. ***Alternativa Ezechiel*** a primit medalia de aur pentru „cel mai bun roman al anului 2006” din partea Evangelical Christian Publishers Association. Joel este producătorul a două filme documentare bazate pe cărţile sale de non-ficţiune. Este de asemenea fondatorul Joshua Fund, organizaţie caritabilă şi educaţională non-profit care are obiectivul de a mobiliza creştinii „să binecuvânteze Israelul şi vecinii acestuia în numele lui Isus” cu mâncare, îmbrăcăminte, resurse medicale şi alte ajutoare umanitare.

În calitate de consilier în comunicaţii, Joel a lucrat cu mai mulţi lideri ai SUA şi ai Israelului, printre care Steve Forbes, Rush Limbaugh, Natan Sharansky şi Benjamin Netanyahu. Ca autor, a oferit interviuri în cadrul a sute de programe radio şi TV, inclusiv în cadrul următoarelor emisiuni: ***Nightline*** de la ABC, ***CNN Headline News,*** FOX News Channel, The History Channel, MSNBC, ***The Rush Limbaugh Show, The Sean Hannity Show*** şi ***Glenn Beck.*** Biografia sa a fost publicată de ***New York Times*** şi ***Washington Times, Jerusalem Post*** şi de revista ***World.*** S-a adresat publicului din lumea întreagă, inclusiv celui din Israel, Irak, Iordania, Egipt, Turcia, Rusia şi Filipine. De asemenea, a vorbit la Casa Albă, la Pentagon şi în faţa membrilor Congresului american.

În 2008, Joel a fost autorul şi gazda primei Conferinţe ***Epicenter*** în Ierusalim. Evenimentul a atras două mii de creştini care au dorit să „înveţe, să se roage, să dăruiască şi să se implice” în lucrarea Domnului din Israel şi Orientul Mijlociu. Următoarele conferinţe ***Epicenter*** au fost organizate în San Diego (2009); Manila, Filipine (2010); şi Philadelphia (2010). Transmisiunea în direct pe web a conferinţei de la Philadelphia a atras circa treizeci şi patru de mii de oameni din peste nouăzeci de ţări pentru a asculta vorbitori precum vice-premierul israelian Moshe Yaalon; pastori din SUA, Israel şi Iran; Lt General (rez) Jerry Boykin; Kay Arthur; Janet Parshall; Tony Perkins; şi Mosab Hassan Yousef, fiul unuia dintre fondatorii Hamas care a renunţat la

islam şi terorism şi a devenit un ucenic al lui Isus Cristos şi prieten atât al israelienilor cât şi al palestinienilor.

Fiul unui tată evreu şi al unei mame ne-evreice, Joel este un creştin evanghelic, a cărui pasiune este de a face ucenici din toate neamurile şi de a preda profeţia biblică. Absolvent al Universităţii Syracuse cu un masterat în producţie de film, e căsătorit, are patru fii şi locuieşte în apropiere de Washington D.C.

Sperăm că ţi-a făcut plăcere lecturarea acestei cărţi. Dacă te-a inspirat mesajul ei, te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare si alte apariţii editoriale disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile defînal si accesează librăria virtuală de la adresa
www.scriptum.ro

De acelaşi autor

Rosenberg este un fel de profet straniu.
—Dallas Morning News

JOELC.ROSENBERG

E

Epicentru de

picentru este singura carte nonficţiune scrisă până acum de Joel Rosenberg. ***Ce ne va aduce viitorul? Ce impact va avea asupra ta?*** Frământările actuale din Orientul Mijlociu vor avea impact asupra viitorului tău.

În contextul unor dezamăgiri repetate şi aşteptări mereu neîmplinite, poate că politica nu este un subiect de interes pentru tine. Cu atât mai puţin politica din Orientul Mijlociu, care pare confuză şi de nepătruns. Însă un lucru este sigur: ochii întregii lumi sunt îndreptaţi către Israel şi ţările învecinate, EPICENTRUL evenimentelor care pot zgudui lumea şi pot să croiască viitorul.

Având profeţia biblică în prim-plan, ***Epicentru*** analizează evenimentele actuale din

Alte cărți publicate de Scriptum

Orientul Mijlociu și impactul acestora asupra întregii lumi, prezintă rezumatul principalelor ştiri, înainte de a se întâmpla, dezvăluie detalii din interviuri exclusive cu personalităţi politice, militare, din rândul serviciilor secrete, oameni de afaceri şi lideri religioşi din Israel, Iran, Irak şi Rusia şi scoate la lumină documente până nu demult clasificate din arhiva CIA, Pentagon şi Casa Albă.

O lectură fascinantă care te face să îţi gândeşti bine viitorul!

Alte cărţi publicate de Scriptum

■ P;V,

,1m» •—A. —N*.

FRANCINE
RIVERS

Martorul de Josh McDowell 145 X 205 mm, 296 pagini

Preotul – Aaron de Francine Rivers 145 X 205 mm, 256 pagini

Războinicul – Caleb de Francine Rivers 145 X 205 mm, 232 pagini Luther şi Katharina de Jody Hedlund 145 X 205 mm, 536 pagini

■ "

Josh McDowell

*Trm**

Alte cărţi publicate de Scriptum

^ R H
l’ _ AR
vJ c IN
ïË ^ A
T UN!

Diferit, la fel ca mine de Ron Hall & Denver Moore 145 X 205 mm, 300 pagini

P r i n p

Alte cărţi publicate de Scriptum

i
I

–

I
o
n
a
t
a
n

d
e

F
r
a
n
c
i
n
e

R
i
v
e
r
s

1
4
5

X

2
0
5

Alte cărţi publicate de Scriptum

m
m
,

2
4
8

p
a
g
i
n
i

Răscumpărată prin iubire de Francine Rivers 145X205 mm, 544pagini

FRANCINE RIUERS

fflfe

Scribul – Sila de Francine Rivers 145 X 205 mm, 240 pagini

October baby de Wilson & Presto

n 145 X 205 mm 296 pagini

OCTOBERBABY

ISA *1*

dir

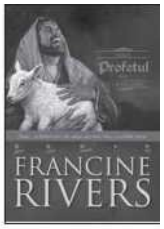

Profetul – Amos de Francine Rivers 145 X 205 mm, 224 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum

MAX LUCA DO

Poţi să treci şi peste asta de Max Lucado 145 X 205 mm, 232 pagini

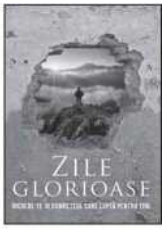

MAX LUCADO

Zile glorioase Max Lucado 145 X 205 mm, 240 pagini

CALMUL DIN MIJLOCUL FURTUNII

Calmul din mijloculfurtunii de Max Lucado 145 X 205 mm, 240 pagini

Un *no* început

Un nou început de Louie Giglio 145 X 205 mm, 218 pagini

ÎNTUNERIC

CRAIG GROESCHEL

Speranţă în întuneric de Craig Groeshel 145 X 205 mm, 182 pagini

Nu te îmgrijora de Max Lucado 145 X 205 mm, **200** pagini

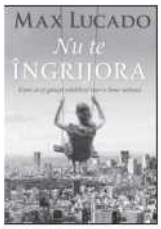

Goliat trebuie să cadă Louie Giglio 145 X 205 mm, 208 pagini

Inimă neînfricată de John Eldredge 145 X 205 mm, 248 pagini

NUAŞA ***Trebui e^ SĂ FIE***

Nu aşa trebuia săfie de Lysa TerKeurst 145 X 205 mm, 264 pagini

DAVID [EREMIAI

NEAŞTEPTATA '

Neaşteptata întorsătură a vieţii de David Jeremiah 145 X 205 mm, 318 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum

Către toate direcţiile de John Ortberg 145 X 205 mm, 240 pagini

Toţi sunt normali până ajungi să-i cunoşti de John Ortberg 145 X 205 mm, 288 pagini

Eu, aşa cum aş vrea să fiu de John Ortberg 145 X 205 mm, 336 pagini

john ortberg

Grija pentru suflet de John Ortberg 145 X 205 mm, 240 pagini

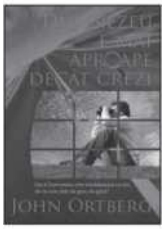

Credinţă şi îndoială de John Ortberg 145 X 205 mm, 240 pagini

JOHN ORTBERG

Dumnezeu e mai aproape decât crezi de John Ortberg 145 X 205 mm, 216 pagini

O dragoste mai presus de raţiune de John Ortberg 145 X 205 mm, 272 pagini

JOHN ORTBERG

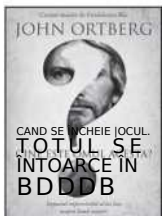

Te-aşplăcea dacă ai semăna mai mult cu mine de John Ortberg Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie de John Ortberg 145 X 205 mm, 288 pagini

145 X 205 mm, 286 pagini

Te-aş plăcea Ai semăna cu mine

Alte cărţi publicate de Scriptum

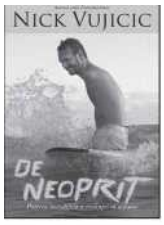

Bonhoejfer de Eric Metaxas 145 X 205 mm, 752 pagini

300 pagini

Fii tare! de Nick Vujicic 145 X 205 mm, 192 pagini

Moştenirea lui Luther ed. R.C. Sproul, Stephen J. Nichols 145 X 205 mm, 408 pagini

Viaţă fără limite de Nick Vujicic 145 X 205 mm, 260 pagini

Materie cenuşie de David Levy 145 X 205 mm, 248 pagini

De neoprit de Nick Vujicic 145 X 205 mm, 240 pagini

Fii mâini şi picioare pentru Dumnezeu Nick Vujicic 145 X 205 mm, 256 pagini

Creşterea unui copil perfect de imperfect de Boris Vujicic 145 X 205 mm, 240 pagini

Dacă vrei să umbli pe apăy trebuie să cobori din barcă

Viaţa pe care H-ai dorit-o dintotdeauna ***John Ortberg 145 x205 mm,***

John Ortberg 220 pagini

145 X 205 mm,

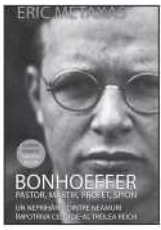

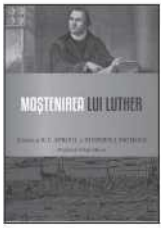

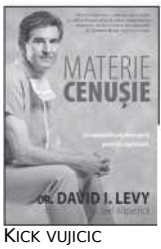

KICK VUJICIC

Personală. Autentică. Sinceră.

Revista *Lydia* apare de două ori pe an, de Paşte şi de Crăciun. Se pot face abonamente pe o perioadă de doi ani, atât în ţară, cât şi în străinătate.

Vrei să-i mulţumeşti cuiva, să abordezi pe cineva, să întreţii o prietenie dragă sau doar să îi aminteşti cuiva de tine? Dăruieşte-i un abonament cadou.

Informaţii, comenzi şi abonamente la:
Revista Lydia O. P. 9 C. P. 33,410690 Oradea – Bihor, România Tel. /Fax/Robot: 0359-412.765 comenzi@lydia. ro www. lydia. ro

Spaţiu de gândit!

WWW. SCRIPTUM. RO

O

Cum poţi obţine cărţile editurii Scriptum

Editura Scriptum îşi doreşte să beneficiezi de cele mai bune cărţi, răsplătindu-ţi pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărţile pe care le publicăm sau le promovăm.

Poţi obţine foarte comod cărţile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte şi librării din oraşul tău. Cărţile comandate direct la editură vor fi trimise prin poştă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. în librăria virtuală vei găsi mereu titluri noi şi deosebite.

Pentru informaţii:
Editura Scriptum, O. P. 9 C. P. 33,410690

Oradea Tel. /Fax/Robot: 0259-457.428, e-
mail: comenzi@scriptum. ro, magazin
virtual: www. scriptum. ro

Toate drepturile asupra prezentei ediţii în format digital (e-book) a cărţii sunt rezervate Editurii Scriptum. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, sub nicio formă, fără acordul scris al editurii şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul pe care a fost descărcată.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără acordul scris al editurii intră sub incidenţa legii copyrightului. Dacă doreşti să oferi cartea şi altei persoane, te încurajăm să achiziţionezi încă o copie. Dacă citeşti această carte şi nu ai cumpărat-o, te rugăm să-ţi achiziţionezi propria copie.

Dincolo de aspectul legal al situaţiei, dorim să iei în calcul şi aspectul etic creştin şi te rugăm să respecţi efortul autorilor şi al celor care au contribuit la publicarea cărţii, sprijinind în acest fel publicarea celor mai bune titluri de carte creştină în limba română. Cumpărând această carte încurajezi existenţa Editurii Scriptum şi faci posibilă publicarea altor titluri noi.

EDITURA SCRIPTUM

Rosenberg a devenit unul dintre cei mai captivanţi şi mai provocatori romancieri ai zilelor noastre. Indiferent de concepţia ta politică, trebuie să-i citeşti scrierile.

—Rush Limbaugh

Orientul Mijlociu este măcinat de tensiuni. Preşedintele Iranului promite să anihileze Statele Unite şi Israel. Ministrul apărării izraclian afirmă că cineva trebuie să distrugă siturile nucleare ale Iranului „înainte să fie prea târziu". Preşedintele american avertizează împotriva atacurilor israeliene asupra facilităţilor nucleare iraniene şi susţine că negocierile sunt cheia pentru stabilirea păcii.

În contextul acestor tulburări în întreaga regiune, apare un personaj misterios, un cleric religios care pretinde a fi mesia islamic, cunoscut sub numele de Mahdi sau Al Doisprezecelea Imam. Zvonurile despre minunile, vindecările, semnele şi minunile sale se răspândesc ca un foc mistuitor.

Acesta este momentul în care agentul CIA David Shirazi intră în scenă. El este recrutat şi trimis în Teheran cu un singur obiectiv: să utilizeze orice mijloacele necesare pentru a anihila programul de înarmare nucleară al Iranului, fără a declanşa un nou război apocaliptic. Dar niciunul din antrenamentele sale nu l-a pregătit pe Shirazi pentru ce avea să urmeze.

★ ★ ★ ★ ★

Joel C. **Rosenberg** este un celebru autor american de origine evreiască, editorialist politic, strateg de comunicaţii şi colaborator la mai multe publicaţii de prestigiu. Romanele sale despre terorism, evenimente mondiale recente şi apropiata distrugere a lumii, legătura dintre toate acestea şi profeţiile Bibliei s-au vândut în peste un milion de exemplare.

Este absolvent al Universităţii Syracusc. cu un masterat în producţie de film, e căsătorit, are patru fii şi locuieşte în apropiere de Washington D.C.

ISBN 978-606-031-057-0
9 786060 310570

SCRIPTUM^0
spaţiu de gândit! www.scriptum.ro

Rosenberg a devenit unul dintre cei mai captivanţi şi
mai provocatori romancieri ai zilelor noastre.
Indiferent de concepţia ta politică, trebuie să-i citeşti scrierile.
—Rush Limbaugh

Orientul Mijlociu este măcinat de tensiuni. Preşedintele Iranului promite să anihileze Statele Unite şi Israel. Ministrul apărării izraelian afirmă că cineva trebuie să distrugă siturile nucleare ale Iranului „înainte să fie prea târziu". Preşedintele american avertizează împotriva atacurilor israeliene asupra facilităţilor nucleare iraniene şi susţine că negocierile sunt cheia pentru stabilirea păcii.

În contextul acestor tulburări în întreaga regiune, apare un personaj misterios, un cleric religios care pretinde a fi mesia islamic, cunoscut sub numele de Mahdi sau Al Doisprezecelea Imam. Zvonurile despre minunile, vindecările, semnele şi minunile sale se răspândesc ca un foc mistuitor.

Acesta este momentul în care agentul CIA David Shirazi intră în scenă. El este recrutat şi trimis în Teheran cu un singur obiectiv: să utilizeze orice mijloacele necesare pentru a anihila programul de înarmare nucleară al Iranului, fără a declanşa un nou război apocaliptic. Dar niciunul din antrenamentele sale nu l-a pregătit pe Shirazi pentru ce avea să urmeze.

Joel C. Rosenberg este un celebru autor american de origine evreiască, editorialist politic, strateg de comunicaţii şi colaborator la mai multe publicaţii de prestigiu, **fir**
Romanelesaledespreterorism,evenimente
mondiale
recente şi apropiata distrugere a lumii, legătura
dintre toate acestea şi profeţiile Bibliei s-au vândut în
peste » un milion de exemplare.
Este absolvent al Universităţii Syracuse, cu un masterat în producţie de film, e căsătorit, are patru fii şi locuieşte în apropiere de Washington D.C.

SCRIPTUIVr
spaţiu de gândltr www.scriptum.ro

★ ★★★★

Zece minute mai târziu, Charlie trase maşina lor, un Buick Skylark negru pe Ferdowsi Avenue, poreclit „Drumul Ambasadei” de diplomaţii locali.

★ ★★★★

Charlie se trezi ca dintr-un coşmar.

În cameră era întuneric beznă. Cu un licăr de speranţă, se întinse după Claire, dar ea nu era acolo. Se frecă la ochi şi se uită la ***Timex***-ul lui. Era trei şi

jumătate dimineaţa. Era miercuri, 7 noiembrie, 1979. Apoi îl năpădi o conştientizare plină de cruzime. Nu era un vis. Era o realitate plină de amar.

★ ★★★★

Apa în care se oglindea lumina crepusculară a înserării era ideală pentru fotografii de senzaţie.

Câteva clipe mai târziu, celelalte două de Havilland, care-i aduceau pe ceilalţi din trupa lor, aterizară şi traseră la mal, lângă două docuri din

lemn; patru bărci cu motor mici şi plate erau ancorate în apropiere. Un pâlc de căbănuţe mici, rezistente şi rustice se aflau în apropiere. Singura problemă era faptul că erau în urmă cu programul, iar lumina de care aveau nevoie pentru a-şi stabili tabăra se diminua văzând cu ochii.

Larry McKenzie, pilotul cu coadă morocănos, neglijent şi care fuma neîncetat, pilotase avionul în care fusese David şi

deţinea

★ ★★★★

HAMADÂN, IRAN

Najjar se trezi în mijlocul nopţii scăldat în sudoare.

Nu putea respira, bântuit pentru încă o noapte de faţa bărbatului care fusese decapitat ca spion sionist. Scumpa lui soţie, Sheyda, îl ţinea în braţe, trezită, fără îndoială, de repetatele lui coşmaruri, de gemetele şi foitul lui.

— Ce este, dragostea

mea? îl întrebă ea în şoaptă, cu o tandreţe care în mod normal îl liniştea şi-l mângâia.

Dar nici vocea ei mângâietoare şi nici atingerea blândă a braţelor ei nu-i fuseseră suficiente. Najjar nu avea idee ce să spună. Nu îi putea spune că tatăl ei era măcelar. Nu îi venea nici lui să creadă, de fapt. Mai mult, trebuia să păstreze tăcerea. Tot ce se întâmplase acolo – ***absolut tot*** **–** era strict

secret. Nu era autorizat să spună nimic nimănui despre ceea ce se petrecuse acolo. Dacă se afla că încălca regulile de securitate, chiar şi faţă de fiica directorului acelei facilităţi, avea să-l arunce chiar în notoria închisoare Evin din Iran. Şi aceasta, ştia prea

★ ★★★★

HAMADÂN, IRAN

Najjar Malik zăcea întins în pat, incapabil să se mişte.

Se trezise cu febră 40

şi-şi simţea capul de parcă i-ar fi fost pe punctul să explodeze. Sheyda făcu tot ce-i stătu în putinţă să-l îngrijească toată dimineaţa. Îi aduse batiste ude şi reci pentru faţă,